

A detailed illustration of a woman in traditional Chinese clothing. She has dark hair styled in an updo, adorned with a large, vertical arrangement of pink cherry blossoms. She is wearing a light-colored, possibly white or pale blue, garment with a dark collar and a blue sleeve. Her expression is serene and contemplative. The background is filled with soft, pink cherry blossoms, creating a romantic and delicate atmosphere.

Mingmei Yip

*A Barackvirág
Pavilon titka*

Xina leghíresebb kurtizányjának története

TRIVIUM

Mingmei Yip

A Barackvirág Pavilon titka

*Ajtaja mögött az érzékiség és a
cselszövés világa vár rád...*

Trivium Kiadó 2010

A mű eredeti címe: Peach Blossom Pavilion
Fordította: Leyrer Ginda
© 2008 by Mingmei Yip
© Published by Arrangement with Kensington Publishing Corp.
New York, USA and Andrew Nürnberg Ltd-Budapest
All Rights reserved

ISBN 978 963 9711 67 9

© Leyrer Ginda, Hungárián translation 2010

© Trivium Kiadó. 2010

Minden jog fenntartva.

Tel./fax: (1) 248-1263

konyvekMtriviumkiado. hu www.triviumkiado.hu

A kiadó tagja az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és
Könyvterjesztők Egyesülésének

Felelős kiadó: Zádor Zsolt

Felelős szerkesztő: Tóth Gábor Ákos

Fedélterv: Pintér Zsolt

Nyomdai előkészítés: P.R.S. Bt.

Nyomta és kötötte: Kaposvári Nyomda Kft. - 101198

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Tartalom

Köszönetnyilvánítás

PROLÓGUS Aranyorchidea

ELSŐ RÉSZ

1. A türkizkék pavilon
2. Az Északi pályaudvar
3. A sötét szoba
4. Az elegáns összejövétel
5. Tavaszi hold
6. Egy szerencsés nap
7. A jade bot és az aranykapu
8. A kísértetjárta kert
9. A csábítás művészete
10. Az ezerráncú vénség
11. A szikla meghágása
12. Üsd-vágd a macskát

MÁSODIK RÉSZ

13. Az élet ment tovább
14. Mr. Anderson
15. A rangos prostituált
16. Vörös Jade
17. Kiutak a pokolból
18. A jade bot nem hajlandó tisztelegni
18. Utolsó út a vörös porban

HARMADIK RÉSZ

20. A Kínai szappanopera
21. A jég megolvasztása
22. A jóképű amerikai
23. A szökés
24. A banditák
25. Ez a nő nem az én férjem
26. A szerzetes és a prostituált
27. A találkozás
28. Az elválás
29. Ismét játszom a pipán

30. Repülés a mennybe

31. A találkozás

32. Vissza Sanghajba

33. A bosszú

NEGYEDIK RÉSZ

34. Ginsengtea

35. Vissza Pekingbe

36. Az apáca és a prostituált

37. A váratlan látogató

EPILOGUS

Geoffreynak

Aki megadta nekem a halat és a medve mancsát is.

*Ha cselekvés az úr, és alázatos a szolga,
Azt a világ természetes rendjének nevezzük*

*Amikor a férfi fent szorgoskodik
És alant a nő megkap mindent,
Azt hívjuk a menny és a föld harmóniájának*

Dong Xuanzi (Tang-dinasztia, Kr. u. 618-907)

Köszönetnyilvánítás

Mindenki tudja - vagy nem tudja -, hogy milyen nehéz és időigényes munka könyvet írni és megjelentetni. Ám a legnehezebb a munkánkat megismertetni a világgal. Ha emberek sokasága nem segít nekem nagylelkűen és kedvesen, akkor nem tudtam volna valóra váltani ezeket a céljaimat.

Örökké hálás leszek a férjemnek, Geoffrey Redmondnak, aki endokrinológus, a női hormonok szakértője, és maga is kiváló író. Ő nagylelkűen eltűri író felesége különbségeit, még hozzá jó humorral, és megad nekem minden támogatást és segítséget, amiről más írók csak álmodhatnak. Geoffrey együttérzése, bölcsessége, szerelme és csodálatos *qije* az ebben a csalóka, vörös porvilágban való létezést örömmel, izgalommal csodával és bizalommal teli utazássá változtatta.

Hálával tartozom Susan Crawfordnak, az én vidám és pozitív gondolkodású ügynökömnek, aki nemcsak kitűnő kiadót - a Kensingtont - talált a számomra, de meglegelte álmaim szerkesztőjét is, Audrey LaFehrt.

Rajtuk kívül még a következőknek szeretném kifejezni köszönetemet és hálámat:

Tsar The-yunnak, aki megtanított úgy játszani a *qinen*, ahogyan azt az ősi Kínában tették. Enélkül a főszereplő alakja nem lehetett volna olyan hiteles és izgalmas.

Néhai Huang Tzeng-yunak, az én tai-chi-tanáromnak, aki erős *qivel* és nagy morális erővel rendelkező férfi volt, és akitől megtanultam, mi az a „vattába csomagolt acélerő”, a *yin* és a *yang* energiák egyensúlya, magyarul az alkalmazkodás és a rugalmasság művészete.

Hannelore Hahnnak, aki alapítója és igazgatója a IWWG-nek (a Nemzetközi Női írók Testületének), és lányának, Elizabeth Júlia Stoumennek, akinek az inspirációi és a támogatása olyan az íróknak, mint a pillangóknak a virágkelyhek.

Teryle Ciacciának, jó barátomnak és tai-chi-rajongónak, akinek jó ifije, törődése és kedvessége nagy erőt jelent számomra.

Kitty Griffinnnek, aki tehetséges gyermekkönyvíró, és aki kiváló tanár is; köszönetet mondok a nagylelkű segítségéért, inspirációjáért és barátságáért.

Ellen Scordatónak, aki az oktatóm volt a New School Universityn, és aki fantasztikusan ért a nyelvtanhoz: köszönöm, hogy olyan sok kérdésemre mindig kedvesen és türelemmel válaszolt.

Íróbarátaimnak, Sheila Weinsteinnek és Esta Fischernek, akiknek mindig az adósa maradok, mert elolvasták a könyvemet, és sok értékes javaslattal láttak el.

Elisabeth Buzzellinek, aki az írás művészetét oktatja, és aki kollégám az IWWG-nél, és akinek a tanácsai különösen értékesek voltak nekem.

Neal Chandlernek, aki a Clevelandi írók Műhelyének az igazgatója, aki fáradhatatlanul oktatja az írás fortélyait.

Claudia Clementének, írotársamnak, aki, amikor az amszterdami Ázsiai Tudományok Nemzetközi Intézetébe jártam és egyedül éreztem magam, mindig szívesen látott. Elsbeth Reimann-nak, akinek kedvessége és mosolya mindig jó kedvre derített.

Eugénia Oi Yan Yaunak, aki kitűnő vokalista, a zenetudományok professzora, a volt tanítványom és legjobb barátom, akinek hálásabb vagyok, mintsem azt ki tudnám fejezni. Férjének is köszönöm a segítséget, aki számítógép-szakértő.

Végül, de nem utolsósorban köszönetet mondok énekes apámnak és pedagógus anyámnak, akik zenére és művészetre tanítottak már kora gyermekkorom óta. Sajnos ők már nincsenek életben. Ha egy újabb megtestesülésükben elolvassák majd ezt a könyvet, akkor én ott szeretném kifejezni hálámat, amiért annyira hittek a művészet erejében.

PROLÓGUS

Aranyorchidea

A kaliforniai nap besüt a szobám ablakán. Az aranyló sugarak végigcirógatják a bambuszomat, a kínai vázában pompázó szilvavirágokat, a füstölőt, majd végül megállapodnak Bao Lanon - Aranyorchideán -, aki velem szemben fekszik, és meztelen testét semmi sem takarja.

Irigység tölti be a szívemet. Csodálva bámulom testének igéző hajlatait, melyek egy tekergő kígyóra emlékeztetnek. „Virág a pokol tengerén” - ezt suttozták róla az emberek Sanghajban a kezüket a szájuk elé tartva. Most pedig én mormolom a nevét San Franciscóban: Bao Lan. Neve olyan édes a számban, mint a selyemcukor. Elképzelem, hogy beszívom a testéből áradó finom illatot.

Bao Lan nagy szeme fantasztikusan ragyog, és telt, érzéki, cinóbervörösre festett ajka rózsaszíromra emlékeztet. A rózsaszírom ajkak csábító mosolyra húzódnak, és buja szavakat suttoznak. A fiatal nő egyik kaiját kecsesen a feje mögé hajtja, és ekkor eszembejut róla egy kínai mondás „Az én jade-kaijaimat ezernyi vendég használta párnának, vörös ajkaimat tízezer férfi csókolta.”

Most mintha ezek az ajkak azt mondanák. - Kérlek, gyere ide hozzám!

Bólintok. Kinyújtom a kezem, hogy megérintsem fekete hajtincseit, amelyek ráhullanak apró, kerek melleire. Keblei olyan simák, mint a selyem, és olyan színük van, mint a fehér jade-nek. Ezeket a melleket oly sokan cirógatták - katonák, kereskedők, hivatalnokok, tudósok, művészek, rendőrök, gengszterek, sőt még egy katolikus pap és egy taoista szerzetes is.

Mintha szentségtörést követnék el, visszahúzódom csaknem százéves, szeplős és ráncos kezemet. Tovább ringatom magam a hintaszékben, és egyre csak Bao Lant bámulom, aki némán tekint vissza rám, és mintha a szeme azt üzenné: - *Hai*, az idő oly gyorsan elszáll, ahogy a nyílvevő, és ahogy a nap és a hold egymást kergeti.

Ezt a régi mondást ismételve, miközben ginsengteámat szűrök.

- *Apho*, ez a legjobb minőségű ginsengtea, ami hosszú életet és jó egészséget nyújt neked - mondta nekem a dédunokám, amikor elhozta nekem ezt a gyógynövényt.

Múlt héten ünnepeltem a kilencvennyolcadik születésnapomat, és bár ők soha nem mondják ki hangosan, tudom, azt szeretnék, hogy mielőbb befejezzük az emlékirataimat - még mielőtt megkezdénem halhatatlan utazásomat. Amikor azt mondom „ők”, akkor a dédunokámra, Jadekincsre és az ő amerikai vőlegényére, Leo Stanleyre gondolok. Hamarosan itt lesznek, hogy meglátogassanak, és magnóra veszik az én szóbeli visszaemlékezésemet.

Szóbeli visszaemlékezés! Talán már elfelejtették, hogy én tudok írni és olvasni? Úgy bánnak velem, mintha egy poros múzeumi tárgy lennék. Úgy tesznek, mintha nagy kegyet gyakorolnának velem, amiért a föld mélyéről előásnak, és felhoznak a napvilágra, akár egy régészeti leletet. Hogyan feledhették el, hogy nemcsak írástudó vagyok, de az összes művészetben is jártas - az irodalomban, a zenében, a festészetben, a kalligráfiában és a költészetben -, ráadásul pont ez az apropója annak, hogy írni akarnak rólam!

Most úgy tűnik, Bao Lan azt mondja: - Öregasszony kérlek tűnj el! Miért kell mindig arra emlékeztetned, hogy milyen idős vagy már, és milyen közel van hozzád a vég. Miért nem hagyod, hogy élvezzem az életet ifjúságom és szépségem virágjában?

- Rendben, nem zavarlak - suttogom, és érzem, ahogy ráncok gyűlnek a szám sarkába.

De Bao Lan csak némán bámul rám két gyönyörű, tintafoltra emlékeztető szemével. Ez a különös nő, aki egy fedél alatt él velem, csak a szeme csillogásával és testének érzékiségével kommunikál velem.

Már hozzászoktam külön voltához, mert ő az én másik - sokkal fiatalabb és vadabb - énem! A velem szemben lévő gyönyörű nő nem más, mint egy olajfestmény, amit hetvenöt évvel ezelőtt festettek rólam, amikor huszonhárom éves voltam.

Amikor én voltam az utolsó költő-zenész kurtizán Sanghajban.

A dédunokám és a vőlegénye ezért akarja, hogy elmondjam nekik életem történetét, hiszen én egy misztikus kulturális jelenség vagyok - egy *mingji*.

Egy elismert prostituált. *Elismert* prostituált? Igen, a régi Kínában így hívtak bennünket. Épp olyan letűnő emberfajta voltunk, mint amilyen a császár volt, miután Kína köztársaság lett. Vannak, akik azt mondják, eltűnésünk tragikus veszteség, míg mások azzal érvelnek, miért is lenne tragikus dolog a prostituáltak eltűnése.

Ekkor megszólal a mobiltelefonom a kis kávézóasztalon; felkapom a készüléket ügyetlen, érszűkületes kezemmel. Jane és Leo már a földszinten vannak. Jane, Jadekincs angol neve úgy hangzik, mint a „sütni” kínai szó. Amikor azt hallom kiabálni, hogy „Jane, Jane”, akkor csaknem érzem a zsírban sülő hal szagát: Sizzz! Sizzz! Olyan, mintha a saját húsomat és véretem sütnék meg!

Most belép a lakásomba a két fiatal, és a kis apartman megtelik nevetéssel és energiával; hosszú kajjukkal megölelnek, és ide-oda csapkodnak. Jadekincs türelmetlen mozdulattal belecsíp az arcomba, és egy gyümölcsökkel teli kosarat lóbál előttem, amitől kissé szédülni kezdek.

- Hí, dédnagymama, de jól nézel ki ma! A ginseng sok *qit* ad neked?

- Jade lennél szíves több tiszteletet tanúsítani egy idős nővel, aki csaknem egy teljes évszázad viszontagságainak a tanúja volt? - kérdezem, és eltolom a gyümölcsöskosarat.

- Ugyan már, dédnagymama! - tiltakozik Jadekincs, miközben ledobja a kosarat az asztalra, és lehuppan mellém a kanapéra.

Most León van a sor, hogy megcsípje az arcomat, majd ékes mandarin nyelven azt kérdezi: - Hogy vagy ma, *Popo*?

Ez az amerikai fiú „*Popó*”-nak hív engem, ami az idős asszonyok udvarias megszólítása Kínában. Jadekincs viszont jobban kedveli a nyugatiasabb dédnagymama kifejezést. Bár én mindig gyanakodva fogadom a *laofanokat*, vagyis a helyieket, mégis kedvelem Leót. Kedves fiú, és jóképű is szőke hajával és magasra nőtt termetével. Újságírást tanult a nagyon híres Ge-lin-bi-ya egyetemen (legalábbis nekem Jade ezt mondta), és nagyon jól beszél mandarin nyelven; jelenleg pedig egy jó hírű könyvkiadónak dolgozik, amit Ah-ba Call-lingsnak hívnak

(legalábbis Jade így tájékoztatott). És örülten szerelmes az én dédnokámba, Jadekincsbe.

Jade kimegy a konyhába, tálakkal és tányérokkal zörög: egy kis harapnivalót készít nekünk. Meztelen lába eltűnik, majd újra felbukkan a félig nyitott ajtó mögött, miközben túlaradó energiával jár-kezel a hűtő, a konyhaszekrény, a mosogató és a tűzhely között.

Fél órával később, amikor már befejeztük az étkezést, és Jade leszedte az asztalt, ő és Leo lehuppannak mellém a kanapéra, előveszik a magnót, a jegyzetfüzetüket és a tollaikat. Arcuk izgalomtól ragyog, és olyanok, mint a buzgó kínai diákok, akik igyekeznek tanáruk kedvében járni. Megérint engem arcvonásaik komolysága: mintha szent felelősség izzana bennük, hogy megmentsenek egy értékes örökséget, mielőtt elnyelné azt a futóhomok.

- Dédnagymama - fordul oda hozzám Jade, miután tanácskoztak egy keveset a vőlegényével -, Leo és én azt szeretnénk, hogy a legelején kezd a történetedet. Vagyis azzal, amikor eladtak téged a türkizkék pavilonba, miután az üknagyapámat kivégezték.

Örülök neki, hogy diszkréten, kifinomultan és költőien csak türkizkék pavilont - *ginglout* - említ és nem *jiyuant*, nyilvánosházat, vagy ami még rosszabb, *jixinagot*, vagyis bordélyházat.

- Jade, ha érdeklődsz a kínai kultúra iránt, akkor tudnod kell, hogy a nyilvánosházra a kínai nyelvben több mint negyven szó van - tűzhely, a gyengédség faluja, brokádkapu, a szél és a hold birodalma...

Jade félbeszakít. - Dédnagymama, te melyikbe kerültél?

- Tudod, nekünk is megvolt a magunk hierarchiája. A tiszteletre méltó „könyvtáros hölgyek” - mint amilyen én is voltam - lenéztük a másodosztályú, hosszú ruhában járó hölgyeket, ők pedig megvetették a második csarnokban dolgozó lányokat. És persze mindannyian leköptük az otthontalan, vad csirkéket, mintha nem is lennének emberek.

- Húha! Micsoda világ lehetett! - kiált fel Jade, és sugdolózni kezd Leóval. Aztán odafordul hozzám, ferde vágású szeme tele van lelkesedéssel. - Dédnagymama, azt szeretnénk, ha elbeszélő stílusban mondanád el a történetedet. Annyira jó lenne, ha pár pikáns sztorit is elmesélnél.

- Nem - tiltakozok egy legyintéssel. - Azt hiszitek, hogy az én életem nincs tele annyi szenvedéssel és váratlan fordulattal, hogy el lehessen adni? Ez az én történetem, és úgy mondom el, ahogy nekem tetszik.

- Rendben, ez természetes! - A két fiatal feje úgy bólogat, ahogy a labdát pattogatja egy profi kosaras.

- Remek. Nos, hercegnőm és hercegem, van még valami más kívánságotok?

- Nincs, nagymama, kezdjünk hozzá! - A két iljú arca úgy ragyog, mintha egy izgalmas, hollywoodi szappanoperát figyelnének - pedig már megmondtam nekik százszor, hogy az én életem sokkal fordulatosabb és lenyűgözőbb, mint akár ezer szappanopera.

ELSŐ RÉSZ

1.

A türkizkék pavilon

Az volt a sorsom, hogy prostituált legyem belőlem. Végül is egy gyilkos lányát egyetlen tisztességes és valamirevaló család nem fogadta volna be, mert az ilyen nő már akkor bűnt és balsorsot zúdított a gyermekei fejére, amikor azok még meg sem születtek. A másik lehetőség az lett volna, amit végül anyám választott: elmenekült és beállt apácának - mert ez volt a másik olyan közösség a világon, ami egy bűnöző rokonát elfogadta, és beengedte kapuin túlra.

Épp csak betöltöttem a tizenharmadik életévet, amikor a család csendes életét felcseréltem a bordélyház lármás világára. De én nem voltam olyan, mint a többiek: nekik olyan szegények voltak a szüleik, hogy még táplálni sem tudták őket, de olyanok is akadtak köztük, akiket a banditák raboltak el, és aztán eladták őket szajhának.

Mindez azért történt meg velem, mert az apámat megvádolták egy bűntettel - amit valójában soha nem követett el.

- Az apádnak megvolt az a bűne, amire sosem lett volna szabad vetemednie - mondogatta az anyám újra meg újra -, becsületes akart lenni, de közben beleavatkozott a gazdag emberek ügyeibe.

Igaza volt. Mert az, hogy apám beleütötte az orrát a gazdagok „ügyeibe”, végül az életébe került, és gyökerestül felforgatta a felesége és a lánya életét is.

Papa pekingi operákban szerepelt előadóművészként és zenészként. Kitanulta a harciművészeteket, és akrobata meg harcos számokat mutatott be nagyközönségnek. Az egyik előadás alkalmával, amikor tizenöt kilós páncélban harcolt, amihez négy zászló volt hozzáerősítve, leugrott négy, egymásra helyezett székről magas talpú csizmájában, és kitörte a lábát. Többé már nem léphetett színpadra, ezért kéthúros hegedűn játszott a színtársulat zenekarában. Pár év elteltével még nagyobb hírnévre tett szert hegedűjátéka folytán, és egy amatőr pekingi operatársulat, amit egy sanghaji hadúr felesége vezetett, felbérelte őt vendégmuzsikusnak. A feleség minden hónapban nagy összejövetelt rendezett a házuk gyönyörű kertjében. Ebben a szép kertben történt az

az eset, ami gyökerestül felforgatta a családnk életét, és megpecsételte sorsunkat.

Egy holdfényes estén a selyembe öltözött és gazdagon felékszerezett *tai-taik* - vagyis társasági hölgyek - vidáman cseverészkedtek a hegedű és az énekhangok kíséretében, amikor a részeg hadúr megerőszakolta a saját, tizenéves lányát.

A lány megragadta az apja pisztolyát, és kimenekült a kertbe, ahol a vendégek szórakoztak. A hadúr utánarohant, erősen zihált és a nadrágja a bokáját verdeste. A lánya hirtelen megállt, és szembefordult az apjával. Könnyek áztatták az arcát, a fegyvert a homlokához emelte, és közben azt kiabálta: - Szörnyeteg! Ha csak egy centiméterrel is közelebb jössz hozzám, lelövöm magam!

Apám ledobta értékes hegedűjét, és odarohant a zűrzavar kellős közepébe. Félrelökte a szájátva bámuló vendégeket, előrelépett, és megpróbálta kicsavarni a lány kezéből a pisztolyt. Csakhogy az elsült. A szerencsétlen lány holtan rogyott a földre: a vendégek és a szolgák döbbenten nézték az egyre növekvő vértócsát mellette a kövezeten.

Ekkor a hadúr megragadta Papa torkát, és olyan erősen szorította, hogy apámnak még a nyelve is kilógott. Az uraság, akinek a szeme vérben forgott, és az arca olyan vörös volt, akár a lánya kifolyó vére, megütötte apámat és közben azt üvöltötte: - Állat! Megerőszakoltad és megölted a lányomat!

Bár minden jelen lévő tudta, hogy ez a vád merő hazugság, senkinek sem volt bátorsága ellenkezni a hadúrral. A szolgák féltek, és nem volt fikarcnyi önálló akaratuk sem. A vendégek pedig nem törődtek a perpatvarral.

Az egyik tábornok a szakállát simogatva gúnyosan megjegyezte: - Nagy ügy! Hiszen ez csak egy hegedűs. - És ezzel vége is volt az egész felfordulásnak.

Csakhogy számunkra ez igenis nagy ügy volt! Mert Papát kivégezték. Anyám elmenekült, és buddhista apácának állt egy pekingi templomban. Engem pedig elvittek egy bordélyházba.

Mindez 1918-ban történt.

Ezután fiatalságom legszebb, évei úgy teltek, hogy miközben az anyám szüntelenül megragadta minden hívságos földi vágyakozását a

Tiszta Lótusz apácakolostorban, addig én a Barackvirág Pavilon nevű bordélyban a férfiak vágját korbácsoltam fel és elégítettem ki.

Az apádnak volt egy olyan bűne, amire sosem lett volna szabad vetemednie - igazságos és becsületes akart lenni, és beleavatkozott a gazdag emberek életébe.

Anyám folyton ezt hajtogatta nekem, míg egy napon megesküdtem Guan Yin - a könyörületes istene - előtt térdepelve, hogy én soha nem bocsátok meg senkinek az életemben. De vajon hogy ne ártsam bele magamat a gazdagok életébe? Ezt nem vállalhattam fel, mert pontosan a gazdagok és hatalmasok kedvében kellett járnom, és ez volt az a foglalatosság, amit művészi szintre kellett fejlesztenem. Ahogyan Guan Yin ezernyi karjában ezernyi elbájoló amulettet tart, nekem is az a sors jutott, hogy ezer szívű nőnek kellett lennem, amivel férfiak ezreit bűvöltem el.

Természetesen engem csak később kezdtek kioktatni a szerelmi praktikákra, csak lassan ismertem ki a szél és a hold birodalmának titkait. Amikor először léptem be a nyilvánosházba, még kislány voltam: szívem egyik fele tele volt áratlansággal, míg a másik fele ólomnehéz volt a szomorúságtól.

A bordélyban az Aranyorchidea nevet adták nekem. Ez csak a foglalkozásommal kapcsolatos nevem volt; valójában Xiang Xiangnak hívtak. Két okból adták nekem ezt a nevet: természetes *xianggal*, vagyis finom illattal születtem (olyan volt az illatom, mint a friss tejé, a mézé és a jázminé: ilyen csak nagyon ritkán fordul elő, szinte csak a legendákban, ahol a főszereplő csupán virágokon és gyógynövényeken él). Másodszor pedig a Huan provinciában kanyargó Xiang folyóról neveztek el. A szüleim abban reménykedtek, hogy az én életem is olyan áldásokban bővelkedő lesz, mint a folyó két partja, az azonban meg sem fordult a fejükben, hogy végeérhetetlenül záporozó könnyeim fogják táplálni ezt a folyót. Apám és anyám azt hitte, hogy az én életem is a boldogságról fog dalolni, akár a vidám, pajkos folyó, és nem is gondoltak arra, hogy az én karmám csak keserédes dallamokról fog szólni.

* * *

Bár apám halála után nagy nyomorúság köszöntött ránk, anyám sosem gondolt arra, hogy elad engem a Barackvirág Pavilonba. Egy távoli rokonom gonosz fondorlata révén kerültem oda, akit Fang Rongnak hívtak, vagyis Gyönyörűséges Arcnak. Anyám csak egyszer találkozott vele, amikor részt vett egy újévi ünnepeken az egyik nagybátyám házában. Nem sokkal apám kivégzése után Fang Rong felbukkant a semmiből, és azt mondta az anyámnak, hogy ő majd a gondomat viseli. Amikor először megpillantottam ezt az asszonyt, nagyon megdöbbsentem, hogy mire fel kaphatott olyan szép nevet, amikor olyan csúf volt, akár az ördög maga. A teste olyan kövér és zömök volt, akár egy rizzsel teli zsák, az arca olyan széles volt, akár egy tál, a szeme patkányszerű, és a homlokát egy nagy anyajegy csúfította el, ami fenyegetően mozogott, amikor beszélt vagy fintorgott.

Fang Rong azt állította, hogy egy gazdag családnál házvezetőnő. A gazda, aki kereskedelemmel foglalkozik, épp egy fiatal lányt keres, akinek gyors a keze és az esze is vág, mert kell a segítség a ház körül. A sorsomról szóló döntés minden tétovázás nélkül azon nyomban megszületett. Anyám mintha elfeledte volna esküjét, hogy soha nem avatkozik gazdag emberek ügyeibe, megkönnyebbült, hogy lesz tető a fejem fölött. Nagy súllyal nehezedett rá a pekingi utazás, ezért rögtön beleegyezett abba, hogy Fang Rong elvigyen magával.

Mind az anyám, mind Fang Rong látszólag boldogan csevegett a tűző nap alatt. A beszélgetés vége felé, miután Fang Rong megadta anyámnak a „gazdag üzletember” címét, leintett egy rikst, akinek annyit mondott: - Gyorsan! Ne várakoztassuk meg a gazdát!

A jármű már épp neki akart lendülni az útnak, amikor anyám közel hajolt hozzám, és azt suttogta a fülembe: - Mostantól fogadj szót Fang nénédnek és a gazdának, és viseld jól magad. Ugye, megígéred nekem ezt?

Bólintottam, de észrevettem, hogy anyám szeme tele van könnyel. Óvatosan átadta nekem a zsákomat, amibe beletette szegényes holmijaimat (többek között egy kevés készpénzt, meg pár sózott hallal fűszerezett rizslabdacsot), majd megsimogatta a fejemet. - Xiang Xiang, egy hónap múlva én is elmegyek. Ha tehetem, meg foglak látogatni. De ha nem lehet, akkor amint Pekingbe értem, nyomban írok

neked. - Kis szünetet tartott, majd halvány mosoly jelent meg elgyötört, soványka arcán. - Szerencsés lány vagy...

Megfogtam a kezét. - Mama...

Épp mondani akartam neki valamit, de Fang Rong félbeszakított. - Rendben, most már induljunk, nehogy elkéssünk. - Azzal a riksa-húzó férfi felemelte a jármű rúdjaikat, és elindult velünk.

Visszafordultam, és integettem az anyámnak, míg egy kis ponttá nem változott, majd eltűnt, akár a hajnali harmat a kelő nap fényében.

Fang Rong némán ült mellettem. Házak mentén suhantunk el, miközben a kuli nagyokat nyögött. Ide-oda kanyargott velünk utcák során át, mígnem ráfordult egy nagy fákkal szegélyezett sugárútra.

Fang Rong odafordult hozzám, és rám mosolygott. - Xiang Xiang, hamarosan odaérünk. - Bár a levegő metsző és csípős volt, a kuli erősen izzadt. Végigdöcögünk a forgalmas utcán, elhaladtunk egy szabóság mellett, amit egy fodrászszalon és a cipőbolt követett. Itt a kuli nagyot sóhajtva megállt.

Fang Rong fizetett, és mi kiszálltunk. Ott álltam egy olyan szép épület előtt, amilyent még sosem láttam. A falai halvány rózsaszínűek voltak, a ház magas volt és impozáns, zárt, vörösre festett vaskapuját két kőoroszlán őrizte. A bejáratnál egy piros lámpa himbálódzott a szélben. A kezemet a szemem fölé emeltem, hogy el tudjam olvasni a fekete, fényes táblára nagy aranybetűkkel felírt szavakat: BARACKVIRÁG PAVILON. A másik oldalon függőleges táblán a következő szöveg állt:

A vendégek úgy rajzanak a pavilonba, akár a madarak,

A gyönyörű lányok pedig úgy virulnak a kertben, mint a legszebb virágok.

- Fang néni - mutattam rá a felső táblára mi az a Barackvirág...

- Gyere! - rivallt rám Fang Rong, és közben idegesen pillantott rám -, ne várákoztassuk meg az apádat! - Azzal maga után húzott.

Az apámat? A néném vajon nem tudja, hogy ő már halott? Épp ezen a kérdésen morfondíroztam, amikor a kapu nagy kattanással kinyílt, és

mögüle egy a negyvenes éveiben járó férfi lépett elő; fényes, fekete haját középen választotta el, az arca sima volt és jóképű. Hímzett selyemkabátot viselt, ami kiemelte elegáns, karcsú és izmos alakját.

Pár pillanatig végigmért, majd elégedetten elvigyorodott: - Ó, a pletykák igaznak bizonyultak. Ez a lány tényleg gyönyörű!

Hosszú ujjaival - amelyek hegyes, tiszta körmökben végződtek - megpaskolta az arcomat. Rögtön megkedveltem ezt a férfit, talán mert annyi idős lehetett, mint az apám lett volna. Ugyanakkor nagyon elcsodálkoztam, hogy a halálosan rút Fang Rongnak hogyan sikerült kihalásznia egy ilyen jóvágású férfit.

-Wu Qiang - Fang Rong eltaszította a férje kezét -, nem láttál már elég csinos lányt életedben? - Majd odafordult hozzám. - Ő az én férjem Wu Qiang, és mostantól a te apád.

- De néném...

Ekkor Fang Rong szélesen rám vigyorgott. - Xiang Xiang, az apád halott, ezért mostantól Wu Qiang lesz az apád. Hívd csak őt Denek.

Bár kedveltem ezt a férfit, a szívemben nem foglalhatta el apám helyét.

Fang Rong tettetett mosollyal az arcán még hozzátette: - Tehát ő az apád, ahogy mondtam neked, én pedig az anyád vagyok. Hívj engem Mamának.

Mielőtt még tiltakozhattam volna, néném már be is lökött a keskeny bejáraton. A méltatlankodásról meg is feledkeztem, ahogy végimentünk a kerten, mert a szemem alig tudott betelni a látvánnyal. A vörös falakkal körülvett területen csodálatos virágágyások sorjáztek, s egytől egyig pompás illatot árasztottak. A falakra szépséges lányokat festettek, akik egzotikus virágok közt szökelltek. Egy szökőkút halkán csobogott, gyönyörű ívben lövellte ki magából a vizet. Egy tóban aranyszínű rákok csapkodtak a farkukkal, és belecobbantak a bugyborékos vízbe. Egy kőhíd vezetett át a tavon a pavilonba, aminek az eresze kecsesen felfelé hajlott. Bambuszligetektől enyhet adó árnyékos ösvényeket alakítottak ki művészi módon.

Miközben Fang Rong és Wu Qiang után siettem, észrevettem egy leskelődő arcot a bambuszokrok mögött. Nem az arc ütött szíven engem, hanem a szomorú, vizenyős szem, melynek pillantása az én

szemembe fúródott, mintha csak kétségbeesetten el akarna mondani egy szomorú történetet.

Már éppen meg akartam kérdezni a nénémet, ki ez a lány, amikor Fang Rong óvatos pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, boldog vagy, hogy mostantól ez lesz az új otthonod? Ez sokkal szebb, mint a régi volt, igaz?

Határozottan bólintottam, de közben nagyon nyugtalanítottak azok a szomorú szemek.

-Biztos vagyok benne, hogy még jobban érzed majd magad, ha megkóstolod a szakácsunk csodálatos ételeit is - szólt közbe lelkesen Wu Qiang.

Nemsokára beléptünk egy kis szobába, ahol szép, fényes bútorok voltak, és az ablakokat hímzett függönyök díszítették. A hátsó falnál állt egy szobor, ami egy fehér szemöldökű tábornokot ábrázolt, a lován ülve, kezében pedig kardot tartott. Előtte áldozati ételek voltak felhalmozva: rizs, hús és bor.

A szoba közepén egy asztalon evőpálcikák, tálak és finomságokkal teli edények sorakoztak. Fang Rong arra utasított, hogy üljek közé és Wu Qiang közé. Minden különösebb szertartás nélkül bejelentette, hogy a vacsora kezdetét veszi. Egy középkorú asszony tányérokra ételeket szolgáltat fel, és egyenként letette az edényeket az asztalra. Miután kimerte a rizst és a levest a tálkáinkba, némán kisietett a szobából.

Az étkezés alatt Fang Rong folyton ételeket halmozott a tálkámba.

- Egyél csak minél többet, hogy egészséges és bájos fiatal hölgy legyen belőled.

Korábban sosem kóstoltam még ilyen ízletes ételeket. Csak nyeldekeltam a finom rákot, halat, garnélát, csirkét és marhahúst, és a zamatos falatokat egy-egy csésze teával öblítettem le.

Amikor végeztünk a vacsorával, megkérdeztem: - Fang néni...

De Fang Rong közbevágott: - Nem emlékszel, hogy mostantól én vagyok a te Mamád?

A tekintete olyan haragos volt, hogy halkán azt motyogtam:

- Mama. - Aztán nagy levegőt vettem, és újból nekirugaszkodtam a kérdésnek: - Vacsora után felkeressük a ház gazdáját és a feleségét?

Alig hagyta el az utolsó szó a számat, Fang Rong máris nevetésben tört ki. Belekortyolt a teájába, majd jelentőségteljesen csak annyit mondott: - Hah, ostoba fruska! Nem jöttél rá, hogy mi vagyunk a te új gazdád és úrnőd?

- Nem értem...

- Mit nem értesz ezen? Én vagyok a Barackvirág Pavilon úrnője, és a férjem a gazda.

- Mi az a Barackvirág Pavilon?

- Afféle könyvtár....

Körbenéztem, de egyetlen könyvet sem láttam, nemhogy könyvespolcokat.

Fang Rong titokzatosan rám pillantott: - A felhő és az eső pavilonja.

Wu Qiang nyugtatólag hozzátette: - Ez ... nos ... egy türkizkék pavilon.

- Micsoda...

Fang Rong felcsattant: - Egy bordélyház! Wu Qiang ajkán rejtélyes mosoly bujkált, mire a felesége nevetésben tört ki. Ezután affektálva hozzátette: - Miért kell mindig a titkos belekkel előhozakodni?

Ezzel egy kínai mondásra akart utalni, miszerint ha egy festő lefesti valakinek a portréját, akkor egyszermind a beleit is lefesti - vagyis feleslegesnek és ostoba dolognak tartotta, hogy kimondják nekem a nyilvánvaló igazságot.

Nagyon megrémültem, és jó pár szíwerésnyi időbe beletelt, míg suttogva meg tudtam jegyezni: - De hiszen azt mondtad nekem, hogy a gazda kereskedelemmel foglalkozik.

Fang Rong tovább nevetett, óriási mellei és kitüremkedő hasa csak úgy remegett belé. - Haha! Itt szinte mindig angol, francia és amerikai katonákat szórakoztatunk. Nem is sejted, hogy épp most érkeztlél *Si Malu* éjszakai negyedébe? Ez a legelegánsabb *shangren* utca, ahol az összes ilyen „könyvtár” működik.

Összerándult a gyomrom. - Azt akarod mondani... hogy engem eladtak... - Fang Rong éles hangja bántotta a fületem. - Nem, téged nem adtak el nekünk, ostoba fruska! Téged ajándékba adtak nekünk...

Wu Qiang hosszú körmeivel felcsípett egy kis húst, és betette a szájába, közben pedig rám pillantott, és hozzátette: - Egyetlen petákat sem kellett fizetnünk az anyádnak.

- Ezért nem felejtünk el áldozatokat bemutatni Buddhának, Guan Yinnek, a könyörületesség istenének - az asszonyosság ekkor kövér ujjával a kardot viselő, lovon ülő tábornokra mutatott -, és a mi fehér szemöldökű, igazságos istenünknek, mert ő hozza nekünk a pénzt. - Fang Rong rám kacsintott, majd belecsípett az arcomba. - Kis csinos lánykám, majd meglátod, milyen jól gondoskodnak ezek az istenek rólunk.

És ekkor, Wu Qiang úgy tett, mintha csak az apám lenne, és szelíden rám nézett, majd kenetteljesen megjegyezte: - Xiang Xiang, ne aggodalmaskodj. Mostantól sok finom ételt eszel, és csinos ruhákban jársz. Majd meglátod, hogy úgy bánunk veled, mintha csak a saját lányunk lennél.

De Fang Rong nem volt az anyám és Wu Qiang nem volt az apám. Azon az éjjelen egyedül, tehetetlenül és elveszve hosszú ideig sírtam, mígnem elnyomott az álom egy apró szobában, ahová korábban bevezettek.

Az volt az egyetlen reménységem, hogy az anyám majd ír nekem, és hamarosan meglátogat.

2. Az Északi pályaudvar

Az elkövetkező napokon engem is meglepett, hogy lassan tovaszállt a haragom, amiért oly csúfosan becsaptak, és becsaltak egy bordélyházba. El kellett ismernem, hogy az élet itt nem is tűnt olyan rossznak, s ez kissé zavarba is ejtett. Fang Rong megtartotta anyámnak tett ígéretét - szépen öltöztetett és jól táplált. Sőt mi több, nagyon megkönnyebbültem, mert amellet hogy nekem nem kellett a férfi vendégekkel foglalkoznom, még a fárasztó házimunkáktól is megkíméltek, így nem kellett mosnom, padlót sikálnom, köpöcsészéket tisztítanom és a szemetesvödröket kiönteném. Ezeket az alantas munkákat a szolgálólányok végezték - azok a lányok, akik olyan fejletlenek és laposak voltak, mint a deszka, és még csak nem is álmodhattak róla, hogy „nővérek” legyenek.

Az ő munkájukhoz képest az én feladatom könnyű volt: ki kellett szolgálnom a nővéreket és a klienseiket, miközben madzsongot játszottak; meg kellett töltenem a vendégek vízipipáját, és teával megdohánnyal kellett őket kínálnom; segítenem kellett a szakácsnak a konyhában; üzeneteket kellett vinnem a nővéreknek; apró ügyeket kellett intéznom Fang Rongnak. Mondanom sem kell, hogy utáltam Fang Rongnak szolgálni, de a többi feladatomat kifejezetten élveztem. Különösen a madzsong j átékot - mert amikor a vendégek befejezték a játékot, mindig busás borralalót csúszattak a kezembe, persze csak titokban.

A játékot követően, miután felszolgálták a vacsorát a díszteremben, mindig beszökött egy kiskutya, akinek a vendégek és a nővérek finom falatokat hajítottak a padlóra. Olyan aranyos kis teremtés volt az a kis állat, hogy amikor csak megláttam, felkaptam, és megöleltem, és az arcomat belefúrta a sárga bolyhos bundájába. Különös módon a kiskutyának nem volt neve, ezért én is csak „Kutyuská”-nak hívtam. Egy alkalommal, amikor megkérdeztem az egyik nővért, hogy miért nincs ennek a kutyának neve, felnevetett, és azt válaszolta: - Kisebb gondunk is nagyobb, mint hogy nevet adjunk a kutyának. De miért nem adsz neki te nevet? - És én meg is tettem, így lett a kis állat neve

Guigui - Jó kiskutya. Guigui megbarátkozott velem, és mindenhova elkísért. A kedvenc helye a konyhában volt mellettem, miközben én a szakácsnak, Ah Pingnek segítettem.

Ah Ping a negyvenes éveiben járó, néma és félkegyelmű asszony volt, aki titokban félretett nekem és a kiskutyámnak mindenféle finom falatot. Bár a konyhán dolgozott, mégis szokatlanul sovány volt. Folyton a beesett arcát bámultam, és azon csodálkoztam, hogy ennek a nőnek sosincs jó étvágya. És azon törtem a fejem, hogy miért beszél furcsa hangokat kiadva, amit senki sem ért.

A feladataimat a szabadidőmben láttam el, mert a fő elfoglaltságom a pavilonban a tanulás, a művészetek elsajátítása volt - pekingi és Kun operákat énekeltem, *pipán* játszottam - ez egy négyhúros lant volt, aminek az alakja körtére emlékeztetett -, és festenem is kellett meg kalligrafikus írást is tanultam.

A kalligrafikus írást és a festést Mr. Wu oktatta, egy a negyvenes évei végén járó férfi. Nagyon kedveltem őt, nemcsak azért, mert nagyon szépen festett, de azért is, mert nagyon kedves volt hozzám - soha nem gúnyolt ki, csak óvatosan kiigazította a vonásaimat, hogy megmutassa nekem, hogyan húzhatok sokkal elegánsabb vonalakat. Az operatanáromat Mr. Mának hívták, aki fiatalabb volt, mint Mr. Wu, de ő is elmúlt már harmincnyolc. Őt nem kedveltem, mert nagyon különösen viselkedett, és olykor megsimogatta az arcomat, a hasamat, sőt néha még a mellemen is végigsimított a kezével (ez utóbbit azzal magyarázta, hogy csak meg akarja mutatni, miként vezessem a levegőt a mellkasomból lejjebb a hasam felé).

Egy fiatal nő, akit Igazgyöngynek hívtak, okított arra, hogyan kell a *pipán* játszani. Gyönyörű, fényes fekete haja volt, a fogai hófehérek, nem véletlen, hogy ő volt a legnépszerűbb és legkeresettebb nővér a pavilonban. Bár nagyon kedveltem őt, olykor igen kelletlenül viselkedett velem. Rejtély volt előttem, hogy valójában milyen ember is lehetett - mert néha olyan kedves és vidám volt, akár egy kis nyuszi, máskor meg gögös és öntelt, akár egy macska. Többnyire élénk és vibráló volt, de olykor rátört a szomorúság, mintha csak valami titkos fájdalom izzította volna a szívét.

Igazgyöngy kiszámíthatatlan természete mellett volt még valami, ami nyugtalansággal töltött el a türkizkék pavilonban - egy szomorú

szempár leselkedett rám a bambuszligetben, és követett, bárhová is mentem az udvaron.

Ugyanakkor nagyon elégedett és boldog voltam az életemmel, mert művészetekre okítottak, és finom falatokkal tápláltak; Fang Rong és a férje csaknem olyanok voltak hozzám, mintha tényleg szüleim lettek volna, így alig volt okom panaszra.

Az élet a türkizkék pavilonban korántsem volt olyan szörnyű, mint azt a falakon kívül élő emberek gondolták.

Egy dolog azonban nagyon elszomorított: már csaknem négy hete éltem a pavilonban, és anyám még egyszer sem írt nekem, és nem is látogatott meg, pedig megígérte. Az ujjaimon kiszámoltam, hogy másnap már el is utazik Pekingbe. Ezért odamentem Fang Ronghoz, és megkértem, engedjen ki a pavilonból, hogy meglátogathassam az anyámat.

Bár Fang Rong rám mosolygott, a két szemöldöke közti anyajegy azzal fenyegetett, hogy nyomban rám veti magát, hogy megfegyelmezzen. - Ó, te ostoba lány! Nem ismered a Barackvirág Pavilon szabályait? Csak a következő esetekben mehetsz ki a főkapun: ha az egyik fontos vendég meghív magához, de erre csak akkor kerülhet sor, ha nagyon népszerűvé és keresetté válsz a nővérek között; továbbá, ha én viszlek ki téged hajvágásra vagy ruhapróbára a varrónőhöz; végül pedig akkor, ha a pavilon odakint valamelyik vendéglőben fontos és nagyszabású fogadást rendez.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdeztem, és közben nem mertem a szemébe nézni, csak az anyajegyét bámultam.

- Ne tégy fel oktalan kérdéseket: ez bajba sodorhat egy olyan kislányt, mint amilyen te vagy. - A hangja éles volt és reszelős.

- Nos, száz szónak is egy a vége, nem mehetsz ki innen, se ma, se máskor, addig nem, amíg én nem mondom neked, hogy menj ki, megértetted? Most pedig eredj, és segíts Ah Pingnek a konyhában! Ma különösen nehéz napunk lesz, mert a vendégeink között lesz egy rendőrfőnök, egy bankár, egy gyapjúkereskedő és még sok fontos ember.

A konyhába vezető folyosón mindenféle hangokat hallottam - éneklést, csevegést, *pipa*- és madzsongjátékot, Fang Rong kiabálását -

ezek szűródtak ki a különböző szobákból. A nővérek kikészítették az arcukat, felöltöztek, gyakorolták a szép éneklést, vagy felhangolták a hangszereiket, még mielőtt a vendégek megérkeztek volna. Szombat volt, és úgy tűnt, jól megy az üzlet a pavilonban. Kinéztem a rácsos ablakon, és azt láttam, hogy fényes, fekete autók állnak meg a bejárat előtt, mindből fontosnak látszó emberek szálltak ki - voltak, akik elegáns szabású, selyemruhában voltak, míg mások tökéletes minőségű nyugati öltönyt viseltek.

Mialatt a kocsik érkezését és távozását figyeltem, szomorúság ülte meg a szívemet. Sejti-e vajon az anyám, hogy egy nyilvánosházban élek, és nem egy gazdag ember birtokára kerültem? És miért nem jön el hozzám látogatóba?

Visszafojtottam a könnyeimet, és besiettem a konyhába. Ah Ping arca nyomban felragyogott, amint megpillantott. Kedvesen korholó pillantást vetett rám, és mivel nem tudott rendesen beszélni, mutogatni kezdett: úgy tett, mintha egy tányért fogna az egyik kezével, míg a másikkal levest öntene bele. Aztán megvonta a vállát, mintha csak arra akarna figyelmeztetni, hogy *„Xiang Xiang, ha legközelebb is ilyen későn jössz, akkor hűlt helye marad a finom falatoknak!”*

Ah Ping becsukta az ajtót, majd kagylót, cápauszony- és hallevest mert ki nekem a különböző fazekakból. Az ízletes csemegékkal teli tányért odatette elém. Nem voltam éhes, de hogy ne szegjem kedvét, kihorgásztam egy darab kagylót a levesből, és a számba tettem. Miközben a kissé rágós húst majszoltam, hallottam, hogy valaki kaparja az ajtót.

- Ah Ping néni! - kiáltottam fel, és ledobtam az evőpálcikákat. - Guigui az!

Odaszaladtam az ajtóhoz, kinyitottam, és beengedtem a kiskutyát. Az boldogan viháncolt, megnyalta a lábamat, és vidáman csóválta a farkát. Felnyaláboltam a drága kis jószágot, és a tányéromból finom falatokat adtam neki. Guigui boldogan falta be a jóféle ételt.

Furcsa hang tört fel Ah Ping torkából. Tiltakozott amiatt, hogy én a fontos vendégeknek tartogatott ízes falatokkal etetem a kutyát. Kinyújtottam a nyelvemet, mire ő visszamosolygott rám, majd legyintett, hogy folytassam az evést.

De én nem akartam mást, mint hogy végre láthassam az anyámat. Könnyek patakozottak végig az arcomon, és a fejemet Guigui bundájába fúrtam.

Ah Ping megint intett, mintha csak azt kérdezné: *Valami baj van?*

- Ah Ping néni, nekem... fáj a hasam. Lehetne, hogy most... A szakácsnő az ajtó felé intett: *Menj csak el nyugodtan.*

- Biztos vagy benne?

Ah Ping bólintott.

- Nagyon köszönöm! - Letettem Guiguit a padlóra. A kutya hevesen tiltakozott, és a nadrágom szárát kezdte cibálni a fogaival. - De Ah Ping néni...

A szakácsnő megint szélesen intett egyet, majd a kezére fektette a fejét. *Menj és aludj egyet.*

Lerohantam az udvarra, és miután megbizonyosodtam róla, hogy senki nem rejtőzködik a bambuszligetben, óvatosan végigsiettem a rejtett ösvényen, amíg oda nem értem a főkapuhoz. A szívem úgy dobogott, hogy majd kiugrott a mellkasomból. Épp a megfelelő pillanatban rejtőztem el a levelek mögé. Megvártam, amíg a bordély lakói - Fang Rong, Wu Qiang, a nővérek, a szolgálólányok, a pesztrák, a férfiszolgák és az örök - kijöttek, hogy szertartásosan üdvözöljék az érkező vendégeket. Miközben ők földig hajoltak és hízelegtek a fontos látogatóknak, én kiosontam a kertből.

Amikor már kívül voltam a kapun, lélekszakadva kirohantam a főútra, és leintettem egy riksát.

- Gyorsan, gyorsan! - kiáltottam oda a vézna, csontos kulinak.

A kuli megfordult, és alaposan végigmért, fáradt, tört fényű szeme fenyegetően villant meg az utcai lámpák fényében. - Kisasszonyka, ez elég hosszú út, ezért nekem takarékoskodnom kell az energiámmal. Nem hiszem, hogy azt akarná, hogy összeesek az út közepén, igaz?

Az út hátralévő részén befogtam a számat, és csak a kuli gyötrelmes nyögéseit hallgattam, amíg végül befordultunk egy hosszú, sötét utcába, és megálltunk egy rozoga ház előtt. Pár fémpénzt csúsztattam a

kuli kezébe, majd odarohantam az alacsony épülethez. Az ajtót repedések csúfították el, és alóla gyenge fénysugár szűrődött ki az utcára. Megkopogtattam a vékony deszkát, közben a szívem hevesen dobogott, és alig kaptam levegőt az izgalomtól.

Az ajtó lassan kinyílt, és anyám háta mögül fény áramlott ki az utcára. A szeme tágra nyílt a csodálkozástól, és még a szája is tátva maradt ez elképedéstől. - Xiang Xiang, micsoda meglepetés! Halálra aggódtam magam miattad!

A feltörő érzelmek a torkomat fojtogatták, ezért csak annyit tudtam mondani „mama!”, és anyám karjába vettem magam.

Anyám beengedett, és leültetett a padlóra. A szoba teljesen üres volt, eltekintve két bőröndtől és pár értéktelen holmitól.

Anyámon kopott, fekete köpeny és nadrág volt. Alaposan végigmért, majd azt mondta: - Xiang, Xiang, olyan sokat változtál! - Megsimogatta az arcomat, és még hozzátette: - Most sokkal erősebb a tested és kerekesebb az arcod. Annyira örülök, hogy ilyen jól táplált vagy. Kezével megérintette virágos felsőmet és nadrágomat. Nézzenek oda, milyen csinos a ruhád! - Mielőtt még válaszolhattam volna, izgatottan felkiáltott: - Xiang Xiang, annyira örülök, hogy végül egy kicsit ránk mosolygott a szerencse!

- De Ma...

- Xiang Xiang, ne panaszkodj folyton, inkább tanulj meg hálásnak lenni.

Hogyan is törhettem volna össze a szívét azzal, hogy felfedem előtte az igazságot - hogy engem csalárd módon egy nyilvánosházba csaltak? Amellett el kellett ismernem, hogy szép ruhákat és elegendő életem kaptam, és nem is bántak velem rosszul. Bár a Barackvirág Pavilon egy bordélyház volt, ezt a házat valóban gazdag emberek látogatták, én meg mint szolgálólány dolgoztam ott. Akkor meg miért is nyugtalanítsam anyámat az igazsággal? Ezért amikor anyám tovább tudakozódott a sorsom, az új életem felől, akkor egyszerűen csak azt mondtam neki, hogy ne aggódjon miattam.

Ezután megkérdeztem tőle, hogy miért nem látogatott meg engem. Ő nagyot sóhajtván azt felelte: - *Hai*, Xiang Xiang, nagyon el voltam foglalva az utóbbi időben, mert házról házra jártam, hogy

kölcsönkérjek, ugyanis vissza kellett fizetnem az adóságainkat, mielőtt még elvonulnék ebből a poros és sivár világból. - Itt szünetet tartott, és megigazította egy rakoncátlankodó tincsemet. - Az igazság az, hogy megpróbáltam elmenni hozzád, de a cím, amit Fang nénéd adott nekem, tévesnek bizonyult. Sok embert megkérdeztem, hogy ismerik-e őt, de... - anyám nem fejezte be a mondatot, hanem szelíden rám nézett: - ... végül is az a fontos, hogy most itt vagy.

Sebtében lefirkantottam a címemet, és átadtam neki a papirost. - Mama, ez a jó címem, és most már rögtön írhatok neked, miután megérkezel Pekingbe.

Anyám óvatosan összehajtotta a papírt, mintha csak egy százdolláros bankó lett volna, és beletette az erszényébe.

Az én szívem pedig csaknem megszakadt közben.

Az ősz már télbe csavarodott. Hidegre fordult az időjárás, és a fehér lakkfákról már lehullott a legtöbb levél, amiket a szél ide-oda sodort a Hungapu folyó partján.

Előbb riksát kerítettünk magunknak, majd némi utazás után gyalogolnunk kellett, aminek nem akart vége szakadni, közben meg mindketten rettegtünk a búcsú pillanataitól. Egyetlen gondolat járt a fejünkben: nem tudtuk, hogy mikor láthatjuk egymást újra.

Anyám a falevelek rajzolta érdekes mintákat bámulta az aszfalton, és komor, bús hangon végül azt kérdezte: - Xiang Xiang, mi kínaiak azt mondjuk, „a lehullott falevelek visszatalálnak a gyökereikhez”. Erted, mit jelent ez a közmondás?

Felnéztem rá, és láttam, hogy a szeme könnyekkel van tele. - Igen, Mama, ez azt jelenti, hogy történjék akármi, mindig megtaláljuk a hazafelé vezető utat.

Keserű mosoly futott át sápadt arcán. - Nem fogod ezt elfelejteni?

Válaszképpen csak megráztam a fejemet, mert a szomorúság fojtogatta a torkomat. És mert közben arra gondoltam: De Mama, hol van a mi otthonunk? Nem hiszem, hogy lenne egy hely, ahová mi visszamehetnénk! A türkizkék pavilon még akkor sem az otthonom, ha

ott van még egy anyám, és a kolostor sem az, ahová az édesanyám akar elvonulni. De ahogy a könnyeimet, úgy a szavaimat is lenyeltem anyám előtt.

Végül megérkeztünk az Északi pályaudvarra, és beléptünk a zsúfolt előcsarnokba. Anyám elsietett, hogy beálljon a pénztárak előtt kigyózó sorba, én pedig a gazdag to'-to'kat figyeltem, amint ráérősen csevegtek, miközben a szolgálk beszerezték nekik az első osztályra szóló jegyeiket.

Kisvártatva anyám sietős léptekkel visszatért, a jegyét a kezében lobogtatta. Kimentünk a peronra a vonathoz. Azelőtt annyira lelkesedtem a vonatokért. Szerettem hallgatni a „Wu! Wu! hangjukat, és szívesen néztem, amint a mozdonyok orrából fehér füst szállt fel, ami olyan volt, akár a gőzölgő hó. Közben pedig elképzeltem, hogy a vasparipa gyönyörű, egzotikus tájakra röpít el engem. Most azonban rettegettem ettől a fekete szörnyetegtől. Hamarosan elragadja tőlem az anyámat, és fallal körülvett templomba viszi, ami tele van kopasz nőkkel, akik érthetetlen szútrákat mormolnak, mintha csak szellemekkel beszélgetnének!

-Xiang Xiang - szólított meg anyám, miközben óvatosan egy Guan Yin-medálos láncot akasztott a nyakamba -, most pedig siess vissza Fang nénédhez, és viseld jól magad. Mindig fogadj szót neki, mintha ő lenne az igazi anyád, és soha ne csinálj semmi rosszat, megértetted?

A könnyek perzselték a szememet. - De Mama, az a kövér, ronda disznó nem az én anyám!

Csattanás hallatszott. Az anyám pofon vágott.

Sírni kezdtem. - Mama, miért nem viszel magaddal?

- Azt hiszed, sosem gondoltam erre? - Felsóhajtott, és előhúzta a zsebkendőjét, hogy letörölje a könnyeimet. A hangja halk volt és lágy. - Sajnálom, hogy megütöttelek, Xiang Xiang. De neked fogalmad sincs, hogy milyen is az élete egy apácának. Én már megbékéltem vele, mert túl vagyok életem virágján, és nem vagyok más, csak egy értéktelen, öreg nő. De te még fiatal vagy és gyönyörű, és fényes jövő vár rád, ezért vétek lenne a kincseidet elherdálni egy kolostorban. Amellett pedig - anyám megint felsóhajtott - az apátnő anyánk kijelentette. .. - anyám nem fejezte be a mondatát.

- Mit mondott?

- Hogy túl szép vagy apácának, és attól fél, hogy a szépséged rossz sorsot hozna a templomára.

Általában majd kiugrott a szívem a gyönyörűségtől, ha az emberek azt mondták, csinos vagyok, de most úgy éreztem, mintha a tenger fenekére süllyedtem volna. - És honnan tudja, hogy szép vagyok?

-Én mondtam neki, mert olyan büszke vagyok rád. - Anyám megpaskolta az arcomat. - Xiang Xiang, tudom, hogy nem könnyű az élete egy szolgálólánynak. De ez csak ideiglenes állapot. Majd találunk valami más megoldást előbb vagy utóbb. Most pedig figyelj rám. Miután elbúcsúztál tőlem, azonnal menj vissza a gazdádhoz. És ne feledd, hogy milyen fontos, hogy engedelmeskedj neki és a feleségének. Próbálj jól kijönni mindenkivel, különben nem lesz tető a fejed felett, és még egy rizskása leves sem akad, ami felmelegítse a gyomrod. Ne feledd, nem elég elviselned a nehézségeket, de mosolyognod is kell közben, hogy senki ne lássa a keserűségnek még csak a nyomát sem az arcodon. - Anyám itt tartott egy kis szünetet, és az arcomat fürkészte. - Xiang Xiang, ahelyett, hogy panaszkodnál, adj hálát a mennynek mindenért!

Bólintottam, és megnyaltam az ajkamat, aminek sós íze volt a könnyeimtől. - Mama, mikor láthatjuk egymást újra?

- Egyhamar nem, de majd erre is sor kerül. - Anyám mosolyt erőltetett az arcára. - Mindig írhatunk egymásnak. Vagy lehet, hogy visszajövök ide, hogy meglátogassalak. - Anyám kissé elgondolkodott. - Sok templom van Peking délnyugati részén, a Taiyi-hegy nyugati oldalán. Úgy gondolom, hogy letelepszem valamelyikben, de még nem tudom, melyiket választom. Amint megérkezem a kiválasztott kolostorba, azonnal írok neked.

Felsőhajtott, majd könnytől fátyolos szemmel rám nézett. - *Hai*, Xiang Xiang, tudom, hogy akármilyen jól is bánnak veled az új otthonodban, te akkor is csak szolga vagy. - Gondolkodott pár pillanatig, majd merengve hozzátette: - Egy valamit ne feledd: A sorsunkkal nem szállhatunk szembe, de mindent el kell követnünk, hogy a legjobbat hozzuk ki belőle. Próbálj meg boldog lenni. - Majd így folytatta: - És légy nagyon óvatos azzal kapcsolatban, hogy mit mondasz magadról abban az új házban. Az lesz a legjobb, ha senkinek nem mondd el, hogyan halt meg az apád. Légy elővigyázatos.

Bólintottam.

Anyám gyorsan megölelt. - Xiang Xiang, most szétválnak az útjaink. Guan Yin legyen veled, amíg újra találkozunk.

Azzal odasietett a vonathoz, fellépett és felhúzta magát, majd anélkül, hogy visszafordult volna, fent termett a fekete szörnyetegen. Még mindig háttal volt nekem, és egyre csak a jegyét lobogtatta, míg csak ismerős, karcsú alakja el nem tűnt a tömegben.

Ott maradtam egyedül, és a vágányokat néztem, amin a vasparipa messzire vitte őt a pekingi kolostorba, azt is tudtam, hogy soha nem hozza vissza.

3. A sötét szoba

Még mindig a fülemben hallottam a vonat Wu! Wu! hangját, amikor riksát béreltem az utcán, hogy visszamenjek a Barackvirág Pavilonba. A hosszú utazás után lekászálódtam a járműről, és gyalogolni kezdtem, hagytam, hogy a zord és kíméletlen szél felszárítsa keserű könnyeimet.

Legnagyobb meglepetésemre, miután be settenkedtem a főkapun, megpillantottam Fang Kongót, aki a kerítés mellett állt, és előrenyújtogatta kövér, ráncos nyakát. Amikor észrevett, elordította magát:

- Fogjátok meg azt a kis boszorkányt!

Ekkor nyomban egy hatalmas termetű férfi ugrott elő a semmiből, és megragadott. Olyan erősen szorított, hogy az ujjai belemélyedtek a húsomba. Mielőtt még felsikolhattam volna, éreztem, hogy fejbe vágnak és pofon csapnak.

Aztán Fang Rong sivített fel a fülem mellett, olyan bántó volt a hangja, akár egy lehangolódott hegedűnek. - Nem megmondtam, hogy nem teheted ki a lábadat egyedül?! Hol voltál?

- El... elbúcsúztam az anyámtól, mert Pekingbe utazik.

- Anyádat búcsúztattad? Talán bizony vak vagy? Nem látod, hogy az anyád itt áll előtted? - Ismét pofon csapott, majd kiadta a parancsot:

- A sötét szobába velem!

Azonnal bekötötték a szememet, felemeltek, és elvittek valahova. Bár a férfi gyorsan haladt velem, nekem szörnyű hosszú időnek tűnt, amíg a vállán cipelt, majd ledobott valamire, és levette a szememről a kötést. Egy félhomályos, levegőtlen, apró kis helyiségbe kerültem, és nyomban tudtam, nem kell ahhoz meghalni, hogy az ember a pokolba kerüljön. Ott voltam immár a kellős közepén.

A nedves, rothadt padló szaga facsarta az orromat. Bár alig láttam a sötétben, visítózást hallottam, amiből rögtön tudtam, hogy nem vagyok egyedül.

Elkezdttem dörömbölni a nehéz vasajtón. - Mama, engedj ki! Kérlek, engedd, hogy kimenjek innen!

Fang Rong gúnyos hangját hallottam: - Mamának szólítottál? Jól hallottam? Nem épp az imént mondtad nekem, hogy az anyád már elutazott Pekingbe? - Fűlsiketítő csend következett ezután. - Most majd meglátjuk, hogy el mersz-e szökni megint! - szavait gyöngyöző, jeges és kegyeden nevetés követte, majd győzelemittasan feltrappolt a lépcsőn.

Fogalmam sem volt, hogy milyen hosszú ideig dörömböltem az ajtón, majd tapogatózva körbejártam a kis kamrát, míg végül egy billegő, ócska priccset találtam, amire kimerülten lerogytam. Ekkor újra figyelmes lettem a sivítózásra.

A szívem hevesen vert. Még valaki van ebben az átkozott odúban? Vagy talán szellemek kísértenek és rabolják el nyugalمامat?

Gyorsan a fejemre húztam a takarót. Akkor azt éreztem, hogy valami hűvös és szőrös dörgölődik a kezemhez. Felsikoltottam és felugrottam az ágyról.

Patkányok!

Mindenütt ott voltak - hogy kellemes társaságom legyen!

Hányini kezdtem, bár már órák óta nem volt semmi a gyomromban. Hamarosan örült visítózást hallottam - a patkányok odarajzottak a hányásomra, hogy felnyalják, amit én kiadtam magamból.

Ujabb hányinger rántotta össze a gyomromat, de ezúttal semmi sem jött ki a számon. A torkom olyan száraz lett, mintha megperzselődött volna. Szorosan magam köré tekertem a takarót, és megpróbáltam megfeledkezni a félelmemről, hogy aludni tudjak, de olyan hideg volt a kamrában, hogy a fogam is vacogott tőle, és a fagyos levegő ébren tartott. Végül annyira szomjas lettem, hogy az már elviselhetetlen volt, ezért letoltam a nadrágomat, és megpróbáltam pisilni. Talán azzal csillapíthatom a szomjúságomat, ha megiszom a saját...

De semmi nem jött ki belőlem, még egy csepp sem, és akkor hirtelen úgy éreztem, hogy valami nyálkás és undorító dolog felszalad a lábamon.

Felsikoltottam. De ez nem rémítette meg a patkányt, mert felmászott a nadrágomban. Aztán izegni-mozogni kezdett a lábam között. Hideg

veríték vert ki egész testemen. Még hangosabban sikongattam. A bolyhos teremtmény ide-oda fickándozott, míg rá nem jöttem, hogy ő legalább annyira meg van rémülve, mint én. Hisztérikus sírásban törtem ki, lerántottam a nadrágomat, és lehajítottam az állatot.

Erőt vettem magamon, nem hagytam, hogy a gusztustalan patkányok megint kiborítsanak: - Engedjenek ki! Engedjenek ki! - kiáltoztam, de nem kaptam semmi választ, csak újabb sivítás hallatszott a kamrában, mert a kísérteties helyiség visszhangozta a kétségbeesett rikoltozásomat. Tovább kiáltoztam és vertem az ajtót. Amikor semmi sem történt, teljes erőből nekivertem a fejemet az ajtónak.

- Hagyjatok meghalni! - Sikolyaim az odú minden irányából visszhangoztak. Hirtelen azt éreztem, hogy valami nedves és ragadós dolog folyik le a koponyámról, aztán pedig sós, fémes ízt éreztem a számban. ..

Bepisiltem és elvesztettem az eszméletemet.

Amikor felébredtem, akkor is körülvett a szenny és a sötétség, de szerencsére a sivitozás abbamaradt - a patkányok mostanra már talán telerakták a hasukat, és valahol elszunnyadtak. Ám az én gyomrom úgy lüktetet, akár egy eszeveszetten püfölt dob, és a torkom úgy kiszáradt, mintha csak izzó szenet nyeltem volna. Megpróbáltam sikítani, de csak suttogás hagyta el a számat.

Ahogy az ágyon izegtem-mozogtam, valami különöset éreztem - csúszós és ragadós volt egyszerre - az alsó fertályomon. Odanyúltam, majd megszagoltam a kezemet.

- Vér! Vér! - Hallottam, hogy sikoltásaimat a falak kísértetiesen visszhangozzák.

Ösztönösen a fejemre tettem a kezem, de a vér ott már megszáradt. Ismét odanyúltam, ahol feküdtem, és az ágy nedves és meleg volt. Ezt módfelett különösnek találtam, mert a fenekemet nem sértettem fel annyira, hogy vérezzen. Miközben tűnődve kuporogtam a priccsen, fájdalmat kezdtem érezni a hasamban, majd valami meleg folyadék szivárgott a combjaim közül. Ekkor jöttem rá, hogy az én *yin* részem vérzik.

Elfogott a jeges pánik, felugrottam az ágyról, odarohantam az ajtóhoz, és az öklömmel verni kezdtem a hideg vasat. - Mama! Mama!

Kérlek engedj ki! Haldoklóm! Meg fogok halni!

Fogalmam sem volt, hogy meddig püföltem az ajtót, míg közöny és fásultság lett úrrá rajtam, majd félájultan összeroskadtam, és akkor a sivitozás újra elkezdődött...

* * *

Elvesztettem az időérzékeimet. De úgy véltem, hogy már a második vagy a harmadik napot tölthettem az odúban, amikor zajosan felpattant az ajtó, s ez nyomban felébresztett. Fang Rong és Wu Qiang rontott be a kamrácskába. Amikor a kezemet az arcom elé emeltem, mert a beáramló éles fény bántotta a szememet, Fang Rong rácsapott a kezemre.

- Ó, Mama! - nagyon megdöbbsentem, és nem tudtam elhinni, hogy Mamának szólítottam ezt a kövér szörnyeteget! Lehet, hogy kétségbeesetten vágytam az anyám ölelésére? Minden bizonnyal így volt.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy ez a kegyetlen asszony ahelyett, hogy megsimogatna engem, alaposan elláthatja a bajomat. Ezért megint az arcom elé emeltem a kezemet védekezésül.

De legnagyobb meglepetésemre Fang Rong szélesen elvigyorodott, és elkezdett gügyögni velem: - Ó, drága kislányom, menyinit szenvedtél! - Húsos, nedves tenyerét a homlokomra tette. - Köszönet a mennyeknek, hogy nincs lázad! - Majd azt kérdezte tőlem: - Éhes vagy?

Olyan hevesen bólintottam, mint amilyen gyorsan a légkalapács jár.

- Most már vissza akarsz jönni a pavilonba, és ennél valamicskét?

Megint bólogattam, úgy, hogy szinte leesett a fejem a nyakamról.

Nagy küszködve megpróbáltam felkelni, de Mama szeme elkerekedett, és kövér ujjával az ágyra mutatott. - Ó, jóságos ég, mi történt? - Majd hájas nyakát felém fordította, és szembenézett velem. - Xiang Xiang, mit tettél magaddal?

Ekkor eszembe jutott a vérzés. - Vérzek. - Majd pár pillanat múlva hozzátettem: - De nem csináltam semmit.

Mama a karom után kapott, hogy megnézze a csuklómat. Nem talált rajta vágást, ezért megérintette a foltot az ágyon, aztán körbefordított

engem, majd lerántotta a nadrágomat.

- Mama! - Az arcom lángolt a megszégyenítéstől. Megpróbáltam felhúzni a nadrágomat, de csak azt értem el, hogy Fang Rong rám csapott medvemancsra emlékeztető kezével.

De aztán, legnagyobb rémületemre az asszonyság nagy nevetésben tört ki, míg a férje unottan a körmeit nézegette.

Mama visszafordított engem, hogy szemben álljak vele. - Nem jöttél rá, hogy a dédnagynénéd látogatott meg?

Egyik szülőm sem említette, hogy lett volna nekem dédnagynénikém. - De nekem nincs olyan! - mondtam, és közben felhúztam a nadrágomat.

- Nem beszélt neked az anyád a dédnagynénikédről? Megráztam a fejemet. - Hol van most ő?

A két felnőtt jelentőségteljes pillantott egymásra. Aztán Fang Rong olyan erősen kezdett el hahotázni, hogy az arca olyan lett, akár egy vaskos, olvadt gyertyafolyam.

Mama lassan abbahagyta a nevetést, nagy levegőt vett, majd azt mondta: - Hmmm... az anyád túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy erről beszéljen neked. De miért viselkedett így? Hiszen őt is megdugta az apád, hogy te megszüless!

- Mi az a dugás? - kérdeztem a természetes asszonyságot.

- Xiang Xiang - Wu Qiang a szemembe nézett -, a dugás azt jelenti, hogy a férfi beteszi az ő...

Mama élesen félbeszakította a férjét. - Wu Qiang, ne légy ilyen túlbuzgó. Hagyd ezt a lánykát rám.

Némi csönd után Fang Rong ismét beszélni kezdett. - Xiang Xiang, te többé már nem vagy kislány. - Rám kacsintott, majd így folytatta. - Épp most értél nővé.

Nekem azonban fogalmam sem volt, hogy miről beszélt.

Mama tovább szónokolt. - Xiang Xiang, mivel a te „úgynevezett” anyád túlságosan is lusta és szégyellős volt ahhoz, hogy olyan dolgokról beszéljen neked, mint amilyenek a széllel és a holddal kapcsolatos dolgok - itt megdöngötte a kezével a mellét -, nagyon szerencsés vagy, hogy van egy igazi mamád, aki majd felvilágosít téged.

Bár még mindig nem értettem, miről beszél, túlságosan elgyötört voltam ahhoz, hogy megkérdezzem, arra pedig végképp nem volt erőm, hogy megvédjem az anyámat, amiért „lustának” nevezte.

Mama látta rajtam, hogy az összeesés szélén állok, ezért nagyon szelíden azt mondta nekem: - Édes lányom, már nagyon ki lehetsz éhezve, miért nem megyünk valamennyien enni?

A lábam olyan gyenge volt, hogy csaknem kiszaladt alólam; Fang Rongnak és Wu Qiangnak kellett visszatámogatniuk a pavilonba.

Fang Rong megkérte Kis Vöröst, hogy fürdessen meg. Míg a testemet mosta, egyikünk sem szólt egy árva szót sem a sötét kamráról. Behunytam a szememet, és élveztem a forró vizet, ami mezítelen tagjaimat nyaldosta. Belehajoltam a gőzbe, ami úgy simogatta az arcomat, akár a tavaszi szellő. Kis Vörös szivaccsal dörzsölte át a nyakamat, a hátamat és a vállamat, és közben elégedetten sóhajtozott.

Amikor befejezte a fürdetésemet, Kis Vörös kiöntötte a vizet, amit a vérem pirosra festett, majd elővett egy vastag, összehajtott ruhát.

Amikor ezt a finom gyolcsot a lábam közé akarta tenni, félreacsaptam a kezét. - Kis Vörös, én nem fogom hordani ezt a nevetséges holmit.

A fiatal lány elkezdett kacagni. - Xiang Xiang, akkor inkább hagyd, hogy a pavilonban mindenki megtudja, hogy neked megjött *az a bizonyos dolgod?*

- Miért beszél ma mindenki talányokban körülöttem? Mi az a bizonyos dolgom, talán bizony te is az én dédnagynémre gondolsz? Nekem azonban nincs olyan!

Kis Vörös tovább kuncogott.

- Mi olyan vicces?

- Xiang Xiang, minden lánynak van dédnagynénje - a lány most közelhajolt hozzám, és bár senki nem volt a szobában rajtunk kívül, mégis suttogott: - Ez a te vörös havibajodat jelenti.

Mielőtt még válaszolhattam volna, Kis Vörös tovább folytatta.

- Amikor egy lány felnő, minden hónapban vérezni kezd. De ez a vér, ami az altestéből szivárog, nem rendes vér. Ez a vér a hasából jön. Ha egy lány nem volt férfival... - Kis Vörös abbahagyta a suttogást.

- Ez dugást jelent - akkor az ő petéje nem keveredik a férfi magjával, hanem kifolyik a *yin* részéből a vérrel együtt. De ha egy lányt megdug egy férfi, akkor a lány terhes lesz, és akkor abbamarad a vérzése is - amíg a baba meg nem születik. Így most, hogy a dédnagynénéd elkezdte a látogatásait nálad, ez azt jelenti, hogy gyermeked lehet.

Ebbe az utolsó kijelentésébe egész testem beleremegett. - Ó, mennyek, azt akarod mondani, hogy nekem gyerekem lesz?

A kérdésemre újabb kérdéssel válaszolt. - Xiang Xiang, megdugtak már téged?

Nem volt lehetőségem válaszolni, mert belőle csak úgy dőlt a szó:

- Ha ez már megtörtént, akkor te *nagyon, nagyon nagy bajban vagy*, mert biztos vagyok benne, hogy Mama csak arra vár, hogy rengeteg pénzért eladja a szüzességedet.

Megvártam, amíg befejezi a mondókáját, majd megkérdeztem:

- Mi az a dugás?

Kis Vörös meglepettnek látszott. - Azt csinálják itt a nővérek mind és te nem tudod, mi az? Mennyi ideje vagy már itt?

- Egy hónapja.

- Hmmm, ha Mamának nincs ideje kioktatni téged, akkor hadd mondjam el neked én, mi az a dugás. - Kis Vörös itt egy kis szünetet tartott, majd így folytatta: - Az azt jelenti, hogy a férfi belerakja *azt a bizonyos dolgot* a nőbe.

Hogy ne látsszam túlságosan naivnak, tudálékosan elmosolyodtam. Ekkor viszont Kis Vörös gyanakvó pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, biztos vagy benne, hogy még szűz vagy?

- Szűz?

- Olyasvalaki, akit meg nem dugtak meg. - Kis Vörös egyre hangosabban és hangosabban beszélt. - Xiang Xiang, hogy lehet az, hogy neked ezekről a dolgokról fogalmad sincs. Mit tanított neked otthon az anyád?

- Költészetet, irodalmat...

- Rendben. Tudom, hogy jól kitanultad az öt klasszikust. De hogyan lehetséges az, hogy anyád soha nem mondott neked semmit a havi

vörös klasszikusról?

Erre nem tudtam mit válaszolni.

Kis Vörös tovább folytatta. - Xiang Xiang, akkor hadd mondok én meg neked: a dugás azt jelenti, hogy a férfi azt a bizonyos dolgot - a szolgálólány titokzatosan nézett rám -, úgy értem, hogy az ő *yang* szerszámát bedugja a *nő yin* részébe.

- De miért akar egy férfi ilyet csinálni?

- Miért? Mert nagyon élvezi ezt a dolgot, hát pont ezért! Amellett így csinálhat gyereket a nőnek. - Irt megint tartott egy kis szünetet, majd izgatottan megjegyezte. - A te apád is megdugta az anyádat, hogy te megszülessél!

- Ó, nem! - tiltakoztam hevesen. - Az én apám művelt úriember, ő nem csinált ilyen beteges dolgot. - Nem számított, mennyire próbáltam megerőltetni a képzelőerőmet, képtelen voltam magam előtt látni az én kifinomult ízlésű apámat, ahogy azt a dolgot bedugja az én elegáns anyámnak a részébe.

- Márpedig igen, ő is csinált ilyet! - Kis Vörös hangja olyan volt akár a békáé. - Mert ha nem tett volna így, akkor mégis mit gondolsz, honnan bújtál te elő, a szemetesvödörből vagy pedig letört egy kőről?

Nagyon szíven ütött mind a szemétvödör, mind pedig a kő említése.

Kis Vörösből tovább folyt a szó: - Xiang Xiang, higgy nekem! A te szüleid is dugtak, hogy te a világra jöjj. Fogadok, hogy nagyon keményen dugtak, és kipróbáltak minden kellemes pozíciót, amit persze nagyon élveztek. Különben nem lennél ilyen gyönyörű!

- Mi köze van a szépségnek a dugáshoz?

- Ha egy pár élvezi a dugást, akkor a *qi*, amit egymásba löknek, szokatlanul jó minőségű, és ebből mindig gyönyörű babák születnek.

Hosszú ideig bámultam Kis Vörös krumplira emlékeztető arcát, békaszemeit, lapos orrát, és csaknem feltört belőlem, hogy „Akkor a te szüleid nagyon utálhatták egymást”, de szerencsére még idejében befogtam a számat.

Aztán nyomban meghallottuk Fang Rong hangját: az asszonyság felkiabált a földszintről: - Mit műveltek ti ott fent az emeleten? Talán bizony Konfucius remekműveiről cseverésztetek? Azonnal jöjjetek le!

Ezzel vége is szakadt a beszélgetésünknek Kis Vörössel. A szolgálólány sebtében segített nekem felöltözni, tiszta ruhát adott rám, majd lekísért a földszintre.

Miközben a folyosón az ebédlő felé haladtam, majdnem elájultam az éhségtől. Finom illatok csapták meg az orromat, és aztán már láttam is az ételeket - gőzölt egész halat, fokhagymás gamélarákokat, rákokat gyömbérrel és mogyoróhagymával párolva, finomra főtt angolnát fokhagymaszószban, nyúlcombokat, szarvasnyelveket, teknőclevest -, és csorogni kezdett a nyálam. Fang Rong intett Kis Vörösnek, hogy menjen a dolgára, majd utasított, hogy üljek le közé és Wu Qiang közé.

Az asszonyosság megsimogatta a fejemet. - Xiang Xiang, ha jól viselkedsz, akkor mindig ilyen jól fogunk tartani. Most pedig egyél és igyál. - Ő és Wu Qiang ételeket kezdett halmozni a tányéromra, és bort öntöttek a csészémbe.

- Köszönöm, Mama és De! - feleltem, és ezúttal őszinte hálát éreztem.

Aztán pedig addig faltam az ételeket, amíg újra el nem ajultam.

4. Az elegáns összejövétel

A sötét kamrában töltött idő után rá kellett döbbernem, hogy az élet a Barackvirág Pavilonban nem is olyan jó és szép, mint amilyennek látszik. És itt, e falak közt értem nővé, bár ez nem lelkesített fel túlságosan. Ugyanakkor azonban ahogy az idő haladt előre, nagyon lefoglalt a különböző tudományok és művészetek elsajátítása - amellet túlságosan is félttem, hogy a jövőmön morfondírozzak. Minden héten leckéket kellett vennem éneklésből, /j/jW/játékból, festészetből és kalligrafikus írásból: ez naponta öt-hat óra elfoglaltságot jelentett megszakítás nélkül.

Egyszer annyira kimerültem a tanulástól, hogy megkértem Mamát, hadd tartsak egy kis szünetet. Húsos arca széles vigorra húzódott: - Ajjaj! Xiang Xiang - és megpaskolta a mellkasát -, azt hiszed, hogy nekem lesz hasznom ezekből a tanórákból? - Ezután tömzsi ujjával a homlokomra mutatott, majd durván meglökte a fejemet. - Te húzol majd hasznót ebből, ostoba teremtés. Te! - Mély levegőt vett, majd hozzátette: - Várj, amíg híres leszel, talán akkor majd értékelni fogod, hogy a te mamád gondoskodott a taníttatásodról!

Az összes művészeti óra közül a *pipán* szerettem a legjobban játszani, vagyis a négyhúros lanton. Részben azért, mert nagyon kedveltem a hangszer kellemes hangját, másrészt pedig azért, mert szerettem a tanáromat, Igazgyöngyöt. Örömmel töltött el, ha láthattam szép arcát, telt ajkait és hosszú, karcsú ujjait, amelyekkel úgy játszott a *pipán*, mintha pillangók röpködtek volna virágról virágra. És a szobája sem olyan volt, mint az enyém. Nála mindig megcsodáltam a selyemfüggönyöket, a hímezett takarókat, a márványlapos fésülködőasztalt, az aranyozott tükröt, a díszes nyugati órát, és a szép nőket ábrázoló festményeket. Amikor csak betehettem a lábam a szobájába, a tekintetem csak úgy cikázott, hogy felfedezzem a gyönyörű tárgyakat, és közben beszippantottam a virágok és Igazgyöngy finom, bódító illatát.

Mi több, valósággal felcsigázott Igazgyöngy mágikus ereje - a férfiak éhesen és illetlenül forogtak utána, ha ötméteres közelségbe kerültek

hozzá. Ha kiszúrták maguknak, ahogyan a macska kinyújtja a mancsát, hogy elkapja a halat, ők is a legszívesebben kinyújtották volna a karjukat utána sóvárogva - és csak bámulták az arcát, a karját, a lábát, a csípőjét és a mellét.

A Barackvirág Pavilonban - köszönhetően zsúfolt napirendemnek - nem volt sok időm sem a dédnagynénémre, sem pedig a „dugásra” gondolnom, amit Kis Vörös olyan érzékletesen leírt nekem.

De attól a naptól fogva Kis Vörös mintha került volna engem, mert mindig nagyon elfoglalt volt, mindenféle ügyeket intézett, és akármikor összefutottunk a folyosón vagy az udvaron, sosem tudtuk befejezni a beszélgetésünket. Ami pedig Fang Rongot illeti, bár megígérte nekem, hogy hamarosan felvilágosít engem arról, hogy mi is az a „dugás”, vagy a nővérekkel akadt dolga, vagy a fontos vendégeknek hajbókolt, vagy pedig a könyvelést csinálta, és az abakuszának a kerek gyöngyeit lökdöste ide-oda kolbászvastagságú ujjjaival.

Azonban mégis elcsíptem olykor pár elszólást arról a misztériumról, ami a Barackvirág Pavilonban folyt.

- Jóságos ég, hogyan képzelheti ez a fickó, hogy belém hatolhat, amikor az én dédnagynéném itt van közöttünk?!

- Igaz, hogy az ő kisöccse olyan töpörödött?

- El tudod képzelni, milyen érzés, amikor egy fogpiszkálót beledobnak egy kútba?

Bár nem voltam teljesen tudatlan ezzel a „dugás” dologgal kapcsolatban, sok tekintetben érthetetlen volt a számomra. De kit kérdezzek meg róla? - töprengtem magamban. Természetesen a *pipa\eoke* végén megpróbáltam Igazgyöngytől tudakolódzni, de ő vagy túlságosan fáradt volt, vagy éppen sietnie kellett az egyik vendégét szórakoztatni.

- Ó, Xiang Xiang - szokta mondani bocsánatkérően Mama megkért engem, hogy tanítsalak ki, de én most egyáltalán nem vagyok jó hangulatban ehhez.

Fogalmam sem volt, hogy Igazgyöngy valóban olyan kimerült és elfoglalt volt-e, vagy pedig egyszerűen csak vonakodott erről beszélni velem, de mivel Mama őt jelölte ki tanáromul, én elkönyveltem, hogy az ő feladata kielégíteni a „dugással” kapcsolatos kíváncsiságomat.

* * *

Később megint csak nem volt lehetőségem arra, hogy feltegyem Igazgyöngynek a kérdéseimet, mert ezúttal a Barackvirág Pavilonban mindenki a holdújévre készülődött. Mama utasította a szolgákat és a szolgálólányokat, hogy mossák le az ablakokat, sikálják fel a padlót, és fényesítsék ki a bútorokat. Az ajtókra színes lampionokat akasztottak, az ajtófélfákra vörös és kacskaringós papírtekerceket ragasztottak, hogy jó szerencsét hozzanak. A szolgák elővették a száz gyümölccsel kihímzett vörös takarót (ez a hosszú életet szimbolizálta), és letakarták vele a nagy *luohan* széket a vendégfogadó-teremben. A szék két oldalára két hosszú bambuszaidat kötöttek, ezek a támogatástjelképezték (mivel a bambuszok magasra nőnek). Újév estéjén valamennyien leültünk és vártuk az első vendéget, aki majd meggyújtja a vörös, sárkány és főnix alakú gyertyákat.

Újév napján a szolgák petárdákat lőttek ki, hogy elbúcsúztassák az óévet, üdvözöljék az újat és elriasszák a gonosz lelkeket. Nevetéssel, tréfálkozással szerencsekívánságokkal volt tele a Barackvirág Pavilon minden szobája és terme. Mama és De együtt imádkozott velünk az istenek és istennők szobrai előtt. Ah Ping néni négy ezüstitálcán hozott ki a konyhából dim sumot. Az új év beköszöntének a vendégek is örültek, és csak úgy szórták a pénzt - túl sokat fizettek az ételekért, akivel csak összefutottak, borraivalóval ajándékozták meg, és nagy tétekben játszottak szerencsejátékokat.

Január tizedikén összeszámoltam az így összegyűjtött szerencsepénzeimet, és láttam, hogy csaknem tíz ezüstermét sikerült összekuporgatnom, aminek nagyon örültem - de a boldogságom nem tartott sokáig, mert Mama az összeset elvette tőlem. Azt mondta, hogy a számlákra kell. Ettől rossz lett a hangulatom, s kimentem a konyhába, hogy Guiguival feledtessem el a balszerencsémet. A kiskutya annyira megörült nekem, hogy evés közben felemelte a fejét, rám nézett, és vidáman csóválta a farkát.

Felkaptam a kis állatot, és belefúrtam az arcomat meleg és puha bundájába. - Guigui, jó voltál ma?

A kutyus bólintott, majd megnyalta az arcomat.

Néhány nap múlva, amikor a lármás újévi ünnepségnek vége szakadt, bementem Igazgyöngy szobájába, hogy újabb *pipcáeckéi* vegyek. Nagyon meglepődtem, mert Igazgyöngy elő sem vette a *pipát*, pedig korábban mindig elő szokta készíteni. Helyette a tükör előtt ült, és egy szemceruzával a szemöldökét húzta ki, közben egy kis dalt döngicsélt. Miért foglalatoskodott két vékonyka vonallal, ahelyett, hogy a négyhúrú hangszerrel hangolta volna fel, tettem fel magamban a kérdést.

A legszebb mosolyommal fordultam oda hozzá. - Igazgyöngy nővérem, ma nem veszünk *pipcáeckét*?

Igazgyöngy felvonta a szemöldökét, és kíváncsi pillantást vetett rám az aranyozott, díszes tükörből. - Felejtsd el ma a *pipáitokét* Ezúttal valami másra tanítalak ki.

Mielőtt még megkérdezhettem volna, hogy vajon a „dugással” kapcsolatban akar-e engem felvilágosítani, rám kacsintott mandulavágású szemével. - Hallottam, hogy bezártak a sötét kamrába valamivel korábban.

Bólintottam.

- Akkor megtanultad a *sötét szoba leckéjét*?

Nem tudtam, hogy erre mit válaszoljak, ezért csak bólintottam.

- Miért futottál el?

- Hogy lássam az anyámat.

- Nagy árat fizettél érte.

Mivel csendben maradtam, megkérdezte. - Anyád mit csinál?

- Visszavonult apácának egy pekingi buddhista templomba. Igazgyöngy ekkor bőszen nevetésben tört ki olyannyira, hogy könnyek peregtek le az arcán. A keze remegett közben, elvétette a mozdulatot, és elhibázta a szemöldökvonalát. Amikor végre lecsillapodott, elővette a

selyem zsebkendőjét a jade karkötőjéből, és megtörölte a szemét, majd letörölte a hibás szemöldökvonalat.

- Igazgyöngy nővérem, mi olyan vicces ebben?

Rám mutatott a tükörben az ujjával, amin a köröm vörösre volt festve. - Haha, nem találod ki? Az anyád apáca lesz, te pedig szajha. Ez nem elég vicces?

- De én nem...

- Xinag Xiang, gondolod, hogy itt téged a semmiért etetnek és taníttatnak? Azt hiszed, hogy a Barackvirág Pavilon egy jótékonyági intézmény? Vagy az állam által támogatott művészeti iskola? - Megkopogtatta a fejemet. - Minél előbb szétfoszlanak az illúzióid, annál jobb. Megértetted? - Kis szünetet tartott, mert kiigazította a szemöldökét. - Tudod, néha nem is olyan rossz prostituálnak lenni. Különösen ha híres vagy, és találkozol valakivel, aki gazdag, és annyira beléd szeret, hogy kivált téged a bordélyból, és elvisz az otthonába, hogy te légy az ötödik vagy a hatodik ágyasa. - Póklábszerű ujjával belesípelt az arcomba. - Világos, amit mondtam, te kis szajha.

Már éppen megint tiltakozni akartam, de akkor eszembe jutott, amit az anyám mondott nekem elválásunkkor.

Igyekezz jól kijönni mindenkivel, különben nem lesz fedél a fejed felett, és még egy soványka rizslabdacs sem fogja felmelegíteni a korgó gyomrod. Amikor arcomba vágják az igazságot, a valóság minden mocskát, akkor mi mást tehetne az ember, mint hogy lenyeli azt.

Ezért jó nagyot nyeltem, és mosolyt erőltettem az arcomra. - Igen, világos, Igazgyöngy nővérem.

Igazgyöngy visszafordult a tükörhöz, hogy megnézze bepúderezett arcát. Most gyönyörű volt és mozdulatlan, úgy nézett ki, mint Guan Yin - a könnyөрületesség istenének - kecses faragott szobra, aki mindig meghallgatja azt, aki segítségért rimánkodik hozzá.

És akkor feltört belőlem a régóta visszatartott kérdés: - Igazgyöngy nővérem, mi az a dugás?

- Xiang Xiang! - Igazgyöngy korholóan pillantott rám. - Ez nagyon közönséges szó.

- De Mama is és Kis Vörös is ezt a szót használta.

- Igen. Én is használom, de ez felnőtteknek való, és nem olyan kislányoknak, mint amilyen te is vagy.

- De Igazgyöngy nővérem, én többé már nem vagyok kislány. Nő vagyok!

- Ó, valóban? - Nővérem felvonta a szemöldökét. - Ez azt jelenti, hogy már meg is dugtak?

Szavai úgy hatottak rám, akár a mérges darázscsípés. - Nem, természetesen nem! - Igazgyöngy nevetni kezdett, és kivillantak szabályos, gyöngy szerű fogai. - Rendben van, akkor még nem dugtak meg, igaz? - De aztán megint feddően nézett rám. - Xiang Xiang, a dugás szó helyett miért nem mondod azt, hogy a menny és a föld egybekelése, a *yin* és a *yang* kiegyensúlyozása, vagy a felhők és az eső egyesülése?

Igazgyöngy megint a szemembe nézett. - De miért olyan sietős ez a dolog neked, nem tudod kivárni a sorodat, hogy felcsinált szajha légy?

Ezúttal befogtam a számat.

Kacérkodva rám kacsintott. - Kis Vörös nem mondta el neked, mit jelent a dugás?

Mielőtt még válaszolhattam volna, Igazgyöngy komolyra fordította a szót. - Mindegy, Mama majd hamarosan több könyvet is ad neked a titkos játékokról. Tanulmányozd őket alaposan, és ha még mindig lennének kérdéseid, tedd fel őket nekem.

- Neked is vannak ilyen könyveid?

- Nekem nincs többé szükségem rájuk - felelte, és megütögette a fejét - ,minden itt van belül. - Ezután visszafordult a tükörhöz, és tovább festette magát, míg a szemöldöke két vékony levélhez nem hasonlított. Én pedig megértettem, hogy ez azt jelentette, hogy a dugás témát mára befejeztük.

Miután Igazgyöngy elvégezte az utolsó igazításokat is a szemöldökén, odafordult hozzám, és a szemembe nézett. - Xiang Xiang, ma egy nagy társaságot kell szórakoztatnom, és - ekkor belecsípett az arcomba - te velem jössz. Értetted, te szerencsés kis szajha?

Nagyon meglepett, amit hallottam, mert nem vártam, hogy ilyen hamar kihívják a bordélyházból. - Igazgyöngy nővérem, ki hívott meg engem?

Nővérem hangjából egyszerre elszállt a melegség. Résnyire húzta a szemét. - Egy nagyon gazdag üzletember. De ne gondold magad olyan ellenállhatatlannak, hogy ő téged hívott volna meg. Ő engem akar látni, megértted? Te csak velem jössz díszkíséretnek.

Bólintottam. Könnyek szöktek a szemembe, de nem hagytam, hogy kicsorduljanak.

Igazgyöngy észrevette, hogy a sírás fojtogat, ezért megint kedvesen szólt hozzám. - Xiang Xiang, jobban tennéd, ha megtanulnád, mennyire értékes vagy. Nem tudod, hogy már elég híres vagy? Az emberek kérdezősködnek felőled: „ki ez a csinos lány azzal a két elbűvölő gödröcskével az arcán?” Az egyikük még azt is megjegyezte, hogy „olyan csinos, hogy egy napon *ming ji* lesz belőle”.

Ming ji azt jelenti előkelő, tekintélyes prostituált. Milyen lehet annak lenni?

Igazgyöngy felemelte a karját, és bepúderozta a hónalját. - Sosem fedezhetik fel elég korán az embert. Az élet itt rövid, és senkinek nem jut egy örökkévalóság, hogy a szépségét mutogassa.

Igazgyöngy ekkor billegetni kezdte magát a tükör előtt - félrebillentette az állát, lesütötte a szemét, megnedvesítette az ajkát, felvonta a vállát, hogy a köpenye lecsúszott, és kivillant meztelen, fehér bőre, és vörös körmökben végződő ujjjaival a mellét simogatta. Ezután egy költeményt idézett: „Akkor szedd le a virágot, amikor virul. / Ne várd meg, hogy csak a csupasz ág maradjon a helyében.” Aztán odafordult hozzám, a hangja szentimentálisan csengett. - Megértted ezt a verset, Xiang Xiang?

Bólintottam, mert túl szomorú voltam ahhoz, hogy bármit is tudjak mondani.

Igazgyöngy végzett arcának kikészítésével. Odalépett a szekrényhez, és levette a köntösét. Halkan felkiáltottam, mert nem volt rajta semmi.

Szembefordult velem, rám kacsintott és kuncogni kezdett. - Soha nem láttál még meztelen testet?

Megráztam a fejemet, miközben ágaskodó mellét, gömbölyű hasát, és két fehér combja közt a pompás, sötét területet néztem, mely olyan volt, mint Wu mester festményei, amiket előttem papírra vetett.

Fürkésző tekintetem cseppet sem zavarta Igazgyöngyöt. Azt mondta: - Jobb, ha ehhez hozzászoksz, Xiang Xiang. Mert higgy nekem, hamarosan nagyon sok ilyet fogsz látni. De sose bánd, mert azok a testek, amiket majd látsz, és akiknek majd megtanulsz tetszeni, nagyon különböznek a miénktől. Azok a *chou nanreneké*.

Büdös, szaros férfiaké.

Egy pillanat múlva mind a ketten hatalmas nevetésben törtünk ki. És abban a tovatűnő pillanatban nagyon, nagyon szerettem Igazgyöngyöt.

Igazgyöngy ezen az estén rendkívül csinos volt. Vörös selyemruhát viselt, amire aranyszállal főnixmadarakat hímeztek, és a ruha olyan szoros volt, hogy úgy tűnt, mintha a madarakat a testére festették volna. Kis kabátjának a nyaka úgy takarta be a nyakát, mint a szíromlevelek a rózsabimbót, és kiemelte libatojához hasonlatos, szép, ovális fejét, ami után oly sokan sóvárogtak. Hosszú haját egy túvel lazán kontyba fogta a nyakánál, és az osmanthusvirág olajával illatosította. A háromezer szálból szőtt nyakláncát friss szilvavirággal díszítette meg egy arany, pillangót ábrázoló brossal. Az ajkait karmazsinvörösre festette, és kissé durcásan nyitva hagyta, így a szája olyan volt, mintha valamilyen egzotikus elixír édes harmata színezte volna be. Két jade fülbevalója - akár két zöld szem - titokzatosan ragyogott.

-Igazgyöngy nővérem, csodálatosan nézel ki! - Beszippantottam a belőle áradó finom parmmillatot.

Gyengéden megcsípte az arcomat. - Köszönöm, Xiang Xiang. - Majd némi szomorúság suhant át a tekintetén. - A szépségünk a mi összes kincsünk - sóhajtott fel, majd hozzátette - és a belőlünk áradó báj.

Jó időbe beletelt, amíg a kedve ismét jobbra fordult: ezúttal játékosan engem kezdett méricskélni. - Xinag Xiang, te is nagyon csinos kis fruska vagy. Most pedig öltözz fel.

Felkapott egy selyemfelsőt meg egy hozzá illő nadrágot a szekrényből, és odaadta nekem. Miután felvettem a ruhadarabokat,

Igazgyöngy azt mondta: - Rendben, most pedig segítek neked kisminkelni magad.

Amikor végre elkészültünk, mindketten megnéztük magunkat a tükörben. Legnagyobb meglepetésemre egészen másképp festettem most - legalább öt évvel idősebbnek látszottam. A zöld felsőt és nadrágot rózsaszín szilvavirágok díszítették: az öltözet kissé bő volt nekem, de nagyon csinosan állt rajtam - mintha a testem virágba borult volna. Nővérem rózsaszín és fekete szemfestékekkel emelte ki a szemem, ami érzéki csillogást kölcsönzött a tekintetemnek, ezt korábban észre sem vettem.

- Gyönyörűek vagyunk, ugye?

Túlságosan szégyelltem magam, meg izgatott is voltam ahhoz, hogy válaszoljak.

Igazgyöngy felkapta a szőrmebundáját meg a gyapjúsálját a kanapéról. - Most pedig menjünk, és hódítsunk a bájos külsőnkkel! - mondta, majd a nyakam köré tekerte a sálát, és kihúzott velem a szobából.

Éppen akkor viharzott ki Fang Rong a folyosóra, és felénk vette az irányt. Hatalmas mellei a hímzett vörös kabátka alatt úgy hullámozgott, akár az óceán viharos szélben. - Gyorsan, gyorsan, Igazgyöngy. Mr. Chan még tárgyal, de a kocsit már itt vár rád a ház előtt. De én és én egy másik autóval megyünk utánatok. - Ahogy egy jövendőmondó felméri a kliensét, úgy pillantott végig rajtam az asszonyosság pár hosszú pillanatig, majd kijelentette: - Ó, igazán gyönyörű vagy! Úgy tűnik, hogy öreg szemem még mindig olyan éles, akár a hasítóbárd.

A Barackvirág Pavilon előtt valóban ott várakozott egy nagy, fényes, fekete autó. Amikor az egyenruhát és sapkát viselő sofőr észrevett minket, odajött a mi oldalunkra, és kinyitotta előttünk a kocsit ajtaját.

Amikor megpróbáltam beszállni az autóba, Igazgyöngy felcsattant.

-Xiang Xiang, hagyd ezt abba rögtön! Ez így nagyon közönséges. Figyeld meg, én hogyan csinálom! - Leereszkedett az ülésre, majd lassan behúzta a lábát. A ruha hasítéka közben felnyílt, és látni engedte nővérem combját.

- De Igazgyöngy nővérem - mondtam neki suttogva, hogy a sofőr ne értse, mit mondok neki -, az egész combodat láttam, sőt még az alsóneműdet is!

Miután én is beültem, Igazgyöngy a visszapillantótükörben nézte magát, és a haját igazgatta, majd megjegyezte: - Éppen ez volt a célom, te ostoba kis liba.

A kocsi elindult, és én annyira megmámorosodtam attól, hogy kitehettem a lábam a pavilonból, hogy az egész út alatt egyetlen szót sem szoltam, csak bámultam az ablakon.

Az autó sokat kanyargott velünk, végül pedig egy régi épület előtt állt meg, aminek vörös csempelapokkal volt kirakva a teteje, és fehérek voltak a falai. Igazgyöngy és én kiszálltunk a kocsiból, és odaléptünk a kapuhoz. Négy sétáló stílusban írt írásjellel a következőket írták a szemöldökfa fölé: Fehér Daru Halhatatlanok Csarnoka.

Odafordultam Igazgyöngyhez: - Mi az a Halhatatlanok Csarnoka?

- Egy taoista templom.

Mi dolguk lehet a prostituáltaknak a halhatatlanokkal és a taoistákkal?

Miközben beléptünk a vörös kapun, végül csak megkérdeztem:

- Igazgyöngy nővérem, miért tart valaki partit egy templomban?

- Ó, Xiang Xiang - Igazgyöngy feddően nézett rám -, az a parti, amire mi most hivatalosak vagyunk, nagyon különleges, elegáns *yaji* Összejövetel. Ma sok fontos és híres emberrel találkozhatasz - művészekkel, tanárokkal, költőkkel, színészekkel, magas rangú állami tisztviselőkkel. Nagyon szerencsés vagy, hogy hivatalos vagy ide, és átítatódhatsz a művészettel.

- Jelentőségtelesen rám nézett. - Ha *mingji* akarsz lenni, akkor itt a helyed. Márpedig ezt akarod, nem igaz?

Nem tudtam, hogy igent mondjak-e vagy nemet. Leginkább mindkettőt akartam válaszolni. Igent azért, mert tekintélyes és tiszteletre méltó akartam lenni, nemet pedig azért, mert - mondanom sem kell - gyűlöltem prostituáltként gondolni magamra. Ugyanakkor tudtam, hogy a két szó együtt valami egészen különlegeset jelent. A Barackvirág Pavilonban sok szép költeményt olvastam a *mingjik-ró*l,

és gyönyörű festményeket láttam, amelyek szép nőket - köztük Igazgyöngyöt - ábrázoltak, akik ezt a címet viselték. A művelt társaság ezeket a nőket nemhogy nem nézte le, hanem nagyon is tisztelte - természetesen a szépségük miatt, de még inkább sokféle tehetségük folytán, és azért, mert a művészet különleges levegője áradt belőlük.

Még mindig azon morfondíroztam, hogy igent vagy nemet válaszoljak-e Igazgyöngynek, amikor azt vettem észre, hogy a fejem szinte magától bólogatni kezd, mint a mozsártörő a mozsárban.

Most Igazgyöngy súgott nekem valamit. - Persze lesznek itt kegyetlen üzletemberek és ördögi alakok is, mint például rendőrök, politikusok és még *tong* tagok is.

Amikor beléptünk az udvarra, ahol a partit tartották, a jelenlévők nyomban elhallgattak.

Halkan felkiáltottam.

Ez volt a leggyönyörűbb hely, amit valaha láttam. Beszipantottam az ételek és a füstölők finom illatát. Színes lampionok díszítették a szilvafákat mindenféle alakot formálva: a kellemes szellő meghimbálta és felizzította őket. Hatalmas őszibarackokat láttam, akkorák voltak, akár egy kisbaba feje, egy nyúl tekintetével mindig követett engem, akárhova mentem, egy rák narancsot tartott, egy gyönyörű paripa szállt a szélben, tüzet okádó sárkány kinyújtotta a karmait, és magasan szárnyalt a levegőben.

Az asztalokon rizspapírok, ecsetek, tintakövek, teáskészletek, boroskancsók, tálcákra halmozott finom falatok sorakoztak, és persze tányérokon dim sum kínálta magát. Igazgyöngy és én ide-oda röpködtünk, és figyeltük, amint a nővérek festenek, mások költeményeket vagy pekingi és Kun operákat adtak elő, míg mások az örökkel és a férfi szolgálkkal flörtöltek. Néhány férfi felvonta a szemöldökét és ránk mosolygott, miközben mi ide-oda libbentünk. Harmat csillogott a szilvavirágokon, míg a halastóban aranyszínű rákocskák csapkodtak a farkukkal.

Egyre több és több vendég érkezett. A férfiak fontos személyek benyomását keltették: drága és divatos ruhájukban szinte félelmetesnek tűntek. A nővérek a legjobb formájukat hozták: karcsú alakjukon selyemruha feszült, felékszerezett hajuk fényesen csillogott,

a sminkjük hibátlan volt, finom kezükkel rendezgették a vízpipákat, poharaikkal koccintottak, pomádés hajakat simogattak, kövér arcokat paskoltak, és dagadó zsebekben kotorásztak.

És akkor büntudatom támadt. Még alig voltam tizenöt perce a halhatatlanok csarnokában, és máris teljesen megfeledkeztem az anyámról. Most már talán egy dísztelen apátságban szútrákat mormol, hogy érdemeket szerezzen nekem.

- Gyönyörű, ugye? - Igazgyöngy belecsípett a könyökömbe, és felriasztott a gondolataimból. - Korán érkeztünk, menjünk, nézzük meg a lámpásokat, amíg az én nagy halam, Mr. Chen megérkezik. - Azzal Igazgyöngy elvezetett a felszolgálók mellett, akik ételt és italt készítettek a vendégeknek Fang Rong és Wu Qiang felügyelete mellett.

Egy nagy fa alatt álltunk meg. A lámpásokra rizspapír csíkok voltak felerősítve, amikre kalligrafikus írással mindenféle szöveget írtak.

Épp el akartam olvasni az egyik papírcsíkot, amikor Igazgyöngy ezüstösen csengő hangját hallottam: - Xiang Xiang, tudod, hogy ma este van *yanxiao*, a lámpásfesztivál?

Szomorúság fojtogatta a torkomat. Természetesen tudtam, hogy mi a *yanxiao* - ilyenkor ünneplik a családi együttlétet. De az én apám meghalt, és az anyám sok ezer kilométerre volt tőlem. Négy hónapja már, hogy elment, és még mindig nem hallottam felőle semmi hírt, pedig megígérte, hogy ír nekem. Nincs családom, akkor pedig kivel ünnepelek? Egy évvel korábban anyám finom vacsorát készített, papa pedig felakasztotta a mi kedvenc páva- és Hold isten lámpásunkat. Miután megettük az édes, kerek gombócokat, ami a család újraegyesítését szimbolizálja, a szüleim elvittek engem az óvárosba, a Yu kertbe. Ott sétáltunk a festői helyeken, és gyönyörködtünk a lámpásokban, a tűzijátékban, az akrobaták, a bűvészek mutatványaiban és megnéztük az oroszántáncot is. Amikor elfáradtunk a sok izgalmas látványosságtól és a gyaloglástól, papa odakísért minket egy utcai árushoz, és illatos jázminteaát ittunk.

Végül felkerekedtünk, hogy találós kérdéseket fejtsünk meg. Papa jól ismerte az irodalmat és az összes klasszikus művet, és csaknem mindig megoldotta a rejtvényt, és ezzel sok díjat nyert. Ez a magyarázata

annak, hogy én is olyan jó voltam rejtvényfejtésben. Papa előző évben egy legyezőt nyert, amin a következő vers állt:

*Tavaly a yuanxiao alkalmával a lámpások úgy ragyogtak, akár
a napfény, Amikor a Holdfelkúszott a fa tetejére, a szerelmesek
megcsókolták egymást az ezüstös sugarak alatt,
Idén yuanxiao idején most is szépek a lámpások és a Hold is
varázslatos, de a szerelmesek már sehol sincsenek,
Csak a könnyeim maradtak, amiktől nedves tavaszi ruhám ujja.*

Ezt a verset Quang Xiu írta a Sung-dinasztia alatt, és nagyon népszerű volt. Papa azt mondta nekem, hogy a költemény szomorú, de a benne rejlő üzenet a boldogságról szól. „A múltban a nőket és a fiatal lányokat nem engedték ki a házból egyedül. Ezt a szabályt a *yuanxiao* fesztivál alatt feloldották, és ilyenkor a férjes asszonyok is kimehettek, hogy szórakozzanak egy kicsit, és a fiatal lányok találkozhattak a szerelmükkel azzal az ürüggyel, hogy megnézik a lámpásokat. Ezért ez a költemény szerelemre bátorít. Papa szeretetteljesen megpaskolta a fejemet. - Xinag Xiang, amikor felnősz, nem fogadok fel házasságközvetítőt, hogy féjjet szerezzel neked. Szabad leszel, és te választhatod meg a szerelmedet.

Most, hogy papára és erre a költeményre emlékeztem, nagyon szomorú lettem. Lehet, hogy a vers sokat ígérő üzenetet hordozott, ahogy papa mondta, de ő nem hallotta ki belőle a rossz előjelet. Mert a lámpások idén is gyönyörűek, de mama és papa is elmentek, és nekem csak a könnyeim maradtak, amik a téli ruhámat nedvesítik be.

Igazgyöngy észrevette, hogy sírásra áll a szám, ezért szélesen rám mosolygott, pedig ezt a mosolyát a különösen gazdag klienseinek szokta tartogatni. - Ne szomorkodj, Xinag Xiang! Gyere, nézzünk meg pár találós kérdést.

Megtöröltem a szemem sarkát, és csendben olvasni kezdtem. Már éppen ki akartam mondani hangosan az egyik rejtvényre a választ, amikor éreztem, hogy egy kéz fogja meg a vállamat. Igazgyöngy keze volt az, mellette pedig egy a harmincas éveiben járó magas férfi állt,

akinek a szeme nagy és kiéhezett volt, a homloka magas, az álla szögletes, és hosszú karjával átfogta Igazgyöngy derekát.

A férfi kipirult arcával odahajolt Igazgyöngyhez, majd megszólalt, és a hangja olyan volt, mintha tüzes labdát nyelt volna le: - Kicsi Gyöngyöm, tudom, hogy a mai estét Mr. Chennel kell töltened, de mielőtt még erre sor kerülne, nem lehetne, hogy...

Igazgyöngy kinyitotta a legyezőjét, majd dühösen legyezni kezdte magát, miközben a csípőjével arrébb lökte a fiatalembert. - *Yor!* A mi híres festőművésznünk mióta szentel figyelmet egy olyan egyszerű nőnek, mint amilyen én vagyok?

- Nem, Igazgyöngy, te vagy a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam. Álmaim asszonya vagy.

Igazgyöngy lenézően intett felé. - Akkor az lesz a legjobb, ha most elmész aludni, és akkor később találkozhatunk álmodban.

A férfi elképedt a válaszon, és nem tudta, mit válaszoljon. Közben Igazgyöngy rám pillantott, és előretessékelt. - Jiang Mou, hadd mutassam be neked kis húgocskámat, Xiang Xiangot. - Igazgyöngy odafordult hozzám, és parancsolóan azt mondta. - Xiang Xiang, mutass tiszteletet Mr. Jiang előtt, ő a leghíresebb portréfestő Sanghajban. Ha szerencsés vagy és jól viseled magad, akkor lehet, hogy egy napon lefest majd téged, és akkor nagyon híres leszel.

- Valóban, Mr. Jiang? - kérdeztem, és éreztem, hogy elpirulok.

- Ha a nővéred azt mondja - felelte Jiang Mou, és közben majd felfalta a szemével Igazgyöngyöt.

Igazgyöngy tovább csevegett Mr. Jianggal, közben csábító pillantásokat vetett a férfira, és a karjával meg az ujjával annak festőtestét súrolta. Végül súgott valamit a férfinak, majd intett, hogy menjen el, a híres portréfestő pedig engedelmesen elsomfordált, akár egy szófogadó kutya.

Igazgyöngy odafordult hozzám: - Xiang Xiang, miért nem olvassuk a találós kérdéseket?

Kiválasztottam egy kakas alakú lámpást, a ráerősített papírcsíkon a következő szöveg állt:

*Teste messzi úzi a gonosz szellemeket
Lehelete olyan akár a villám
Menydörgése megrepeszti a jeget, majd könnyei lehullnak a
földre És ha ekkor visszánézel rá, csak egy halom hamut látsz
(egy tárgy)*

Hangosan felkiáltottam: - Petárda!

Igazgyöngy elismerő pillantást vetett rám: - Remek, Xiang Xiang.
Most pedig olvasd el ezt - és egy fönixmadárra mutatott.

*Az arca olyan gyönyörű, akár a holdsarló, és a füle olyan éber,
akár az éji bagolyé.
Tízezer karját kinyújtja tízezer kétségbeesett lélek könnyörgése
felé. (egy személyiség)*

Megint azonnal kitaláltam a rejtvényt: - Guan Yin az, a
könyörületesség istene, aki meghallgatja a szűkölködőket és segít
rajtuk!

Igazgyöngy megleptettem nézett rám: - Nagyon jó, nem is tudtam,
hogy ilyen okos vagy. Ekkor egy lótuszra mutatott. - És ez micsoda?

Ekkor egy hangos, robbanáshoz hasonló hang hasított a levegőbe.

- Ó, jóságos ég! - sikoltott fel Igazgyöngy. - Valakit lelőttek!

- Honnan tudod?

Nem ez az első eset, hogy ilyesmi történik. Ez annyira szörnyű!
Gyere, nézzük meg, ezúttal ki a szerencsés. - Igazgyöngy megragadta a
karomat, és mi ketten a hang forrása felé siettünk.

5. Tavaszi hold

Igazgyöngy és én átküzdöttük magunkat a báméskodók sorfalán és tátva maradt a szánk.

Egy szomorú, rémült szempár nézett rám. Ugyanazok a szemek voltak, amelyek a bambuszligetben utánam leskelődtek, és minden mozdulatomat követték.

Igazgyöngy felsóhajtott, de a hangja nem tűnt feszültnek. - Tudtam, hogy előbb vagy utóbb ilyesmi fog történni Tavaszi Holddal.

Próbáltam a nyakamat nyújtogatni, hogy jobban lássak, és akkor megpillantottam a szomorú szemű lányt, aki a földön vonaglott és nyögdécselt. Vér szivárgott a karjából, és megfestette zöld selyemruhájának az ujját.

-Feltört belőlem a rémület. - Ó, jóságos ég, hívnunk kell a rendőrséget!

Egy érdes hang letromfolt: - Ki volt az, aki a rendőröket akarja hívni?

Ereztem, hogy megrángatja valaki a karomat. Igazgyöngy volt az, aki éles pillantást vetett rám.

Az oly kellemesen induló este jeges fordulatot vett.

Az érdes hang tulajdonosa fülsiketítőén felnevetett: - Ha! Ha! Ha! Hiszen itt mindenki tudja, hogy *én* vagyok a rendőrfőnök.

A hang irányába fordultam, és megpillantottam a hang tulajdonosát: még sosem láttam életemben olyan csúf, ördögi arcot. A férfi termetre erős volt, álla előreugrott széles, durva arcából. A szemét alig lehetett látni, csupán egy-egy vékonyka rés volt, a pupillái úgy szökelltek, akár egy kisegér, ami szűk csapdába esett. Szögletes testét uniformisba erőltette, aminek olyan színe volt, akár a csirkeszarnak, és olyan benyomást tett rám, mintha egy hullát látnék.

Aztán, legnagyobb meglepetésemre, senki - egyetlen nővér, szolga és vendég, és még Fang Rong és Wu Qiang sem ajánlott fel segítséget a szerencsétlen lánynak. Az emberek csak álltak körülötte, a lábuk földbe

gyökeredzett, és hol Tavaszi Holdra, hol meg a rendőrfőnökre pillantottak.

Amikor pedig a rendőrfőnök végignézett a bémézkodókon, olyan volt, mintha sorozatlövést adott volna le rájuk, mire az ácsorgók lesütötték a szemüket. Aztán a rendőrfőnök rácsapott, majd rárivallt Tavaszi Holdra, a nyála szanaszét fröccsent és jól látszott a lámpások fényében. - Cseszd meg az anyádat, te büdös kurva! Nem tanították meg neked, hogy nem mondhatsz nemet egy rendőrfőnöknek? Te szaros ribanc!

Fang Rong félrelökte az ácsorgókat, és odament Tavaszi Holdhoz, de legnagyobb döbbenetemre és csalódásomra ahelyett, hogy segített volna rajta, megütötte - sokkal erősebben, mint a rendőrfőnök. - Te ócska, bolond, rövid életű szuka! Nem megmondtam neked, hogy sohase mondj nemet a nemes vendégeknek? - Aztán odafordult a rendőrfőnökhöz, és olyan széles mosolyra húzta a száját, hogy attól félttem, kipotyognak a fogai. - Nagyon sajnálom, Che főnök, de esküszöm önnek Buddhára, Guan Yinre és a fehér szemöldökű istenre, hogy ez többé nem fog előfordulni.

A rendőrfőnök gyilkos pillantást vetett Fang Rongra, és közben meglóbálta a pisztolyát. - Ilyen viselkedésre tanítod a lányaidat? Hogy úri hölgyet játszanak, amikor csak ócska riherongyok?

Fülsiketítő csend állt be. Fang Rong és Wu Qiang térdre huppantak, és hevesen hajbókolni kezdtek az uraság előtt.

Mama hangja tele volt félelemmel. - Rendkívüli módon sajnálom, Che főnök, ez bizony a mi hibánk. De megígérem, hogy ma éjjel halálra verjük ezt a rossz életút, hogy megtanítsuk a jó modorra.

Mama tovább könyörgött, közben pedig a rendőrfőnök magában füstölgött. A férfi szakadatlanul káromkodott, egész testében remegett a dühtől, és csizmás lábával idegesen toppantott. Jeges leheletéből erős alkoholszag csapta meg az orromat. Mindenki halálos csendben és feszülten figyelt, hogy vajon mi fog most történni. Legnagyobb elképedésemre a nagy bajban némely nővérem nagyon jól mulatott, mintha csak egy pekingi operakomédiát látnának.

A rendőrfőnök dühödt szavai hasítottak bele a fagyos éjszakai levegőbe. - Ígérje meg nekem, hogy addig veri ezt a szajhát, amíg a bőre

felreped, és a húsa elrohad. Ezt akarom, megértette?

Mama és De egyszerre csaholta, akár egy engedelmes kutya: - Legyen a kívánsága szerint, Főnök!

A sötét arc gazdája haragosan morgott. Hangja úgy hasította a levegőt, akár egy éles kard pengéje. - Huh! Ha nem így lesz - és ekkor a rendőrfőnök a két térdeplő alak felé fordította a pisztolyát -, akkor velem gyűlik meg a bajuk! Jól teszik, ha óvakodnak a bosszúmtól!

A két szárnalmas alak még nagyobb hajbókolásba kezdett.

Aztán a rendőrfőnök hirtelen Tavaszi Hold fejének szegezte a fegyverét, keze reszketett a dühtől. A tömeg szinte egyszerre sóhajtott fel a rémülettől. Tavaszi Hold becsukta a szemét. Alatta a vértócsa egyre nagyobb lett, mintha csak saját, fájdalommal teli életet élne.

A körben állók a nyakukat nyújtogatták, arcukon kíváncsiság, izgalom és félelem ült, és arra vártak, hogy elsüljön a fegyver: *bang!*, mintegy beteljesítve a balszerencsés estét.

Ám akkor mindenki legnagyobb meglepetésére Igazgyöngy küzdötte át magát az ácsorgó emberek sorfalán, előrelépett, és odament a rendőrfőnök elé. A büdös sátánfajzat odafordult hozzá, rábámult, és láthatóan elbizonytalanodott, lőjön-e vagy sem.

Igazgyöngy megnedvesítette az ajkát, és elbűvölő mosolyra húzta az ajkát. - *Aii-ya!* Che főnök - a hangja olyan volt akár az édes méz -, miért bosszantja magát emiatt a ványadt kislány miatt? Nem épp az imént mondta, hogy ő csak egy büdös kurva, egy semmirekellő, hitvány szajha?

A rendőrfőnök belerúgott Tavaszi Hold vállába; a csizmája fenyegetően villant meg a hold halovány sugarában. - Igen! Hitvány szajha! Hamarosan csak egy bűzlő hulla lesz belőle!

Tavaszi Hold felnyögött; mire Igazgyöngy gyorsan hozzátette: - Akkor ugye arra sem érdemes, hogy golyót fecséreljen rá, igaz? Amellett, ha ilyen semmirekellő alakra pazarolja az energiáját, akkor fölöslegesen felkavarja a *qi*jét, és azzal a saját egészségét veszélyezteti. Ez a feslett ribanc igazán nem éri meg ezt az áldozatot. - Igazgyöngy látván, hogy a rendőrfőnök kissé lecsillapodik, közelebb lépett hozzá, és a kezét rátette a férfi vállára. - Che főnök, nyilván azért jött ide, hogy jól kiszórakozza magát, és nem azért, hogy megüsse a guta a méregtől,

igaz? Mi mindannyian azt szeretnénk, ha boldog és jókedvű lenne, hogy megvédhesse a mi közösségünket a gonosz alakoktól. - Igazgyöngy most odafordult a báméskodókhoz: - Igazam van?

Mindenki hevesen bólogatott és hangosan azt felelték. - Igen, ez az igazság!

Igazgyöngy lassan a pisztolyra csúsztatta az egyik kezét, míg a másikkal a rendőrfőnök karját kezdte simogatni; végül sikerült a veszélyes fegyvert visszacsúsztatni a férfi pisztolytáskájába - az úgy csusszant bele, ahogy a kígyó tér vissza az odújába. Igazgyöngy ezután a rendőrfőnök nyaka köré fűzte a karját. - Jöjjön, Che főnök, feledkezzünk meg erről a söpredék szajháról, és mulassunk egy nagyot. Meghívom önt egy pohár finom pezsgőre - és ekkor rákacsintott a férfira -, vagy akármire, amire csak kedve szottyán. - Igazgyöngy ekkor megérintette a férfi arcát, pirosra festett körmei kacéran, de egyszersmind hátborzongatóan csillogtak a sárga lámpások fényében. - Megígérem önnek, hogy a legjobb francia borral kínálom meg, amit annyira fog kedvelni, akár az igazságot. Nővérem végigpásztázta tekintetével a báméskodókat, majd ismét odafordult a rendőrfőnökhöz, és nyelvét incselkedve végighúzta az ajkán: - Én sosem mondok nemet egy olyan gyorstüzelő vendégnek, mint amilyen ön. Nem azért, mintha okos lennék, vagy éppen buta, hanem mert nem utasíthatom el az igaz embereket!

- Jól beszél! - harsogta a tömeg, és megtapsolta Igazgyöngy szavait.

Végül Igazgyöngy elbűvölő mosollyal az arcán a rendőrfőnök derekára tette a kezét, és magával cipelte a tántorgó férfit.

Az emberek megvárták, amíg a különös pár eltűnik a szemük elől, csak azután kezdtek szétszéledni. Mindenki nagyon megkönnyebbült, hogy a vészterhes jelenet jó fordulatot vett. Aztán valaki odalépett Tavaszi Holdhoz, hogy megvizsgálja. Vér szivárgott a kaijából, ahol a golyó horzsolta. De akadtak olyanok is, akik üres tekintettel bámulták, mert csalódtak, amiért végül csak nem történt gyilkosság. Fang Rong utasítást adott két őrnek, hogy a szerencsétlen lányt kísérik vissza a pavilonba.

Odasiettem a természetes asszonysághoz, és megkérdeztem: - Mama, nem kellene őt kórházba vinni?

Fang Rong lesújtó pillantást vetett rám: - Kórházba? Micsoda ostoba beszéd! És ki fizesse a kezelést? Majd talán bizony te nyúlsz a zsebedbe? Rendben, ha te fizeted, akkor máris kórházba küldöm...

- De Mama, nekem nincs pénzem!

- Nekem sincs!

Wu Qiang közbeszólt: - Ne aggódj, Xiang Xiang! Majd a mi gyógynövény szakértőnk kezelésbe veszi őt - az sokkal olcsóbb.

- És mi van akkor, ha...

Mama felhorkant. - Ha meghal, akkor meghal, ez a sorsa, és ezt senki nem változtathatja meg, sem te, sem én, sem Guan Yin, sem Buddha, sem pedig egy nyugati orvos vagy egy drága kórház. - Hevesen odaintett az öröknek. - Vigyétek vissza azt a szajhát a pavilonba! Majd még rácsapott Tavaszi Hold arcára. - Te ócska liba! Balszerencsét hozol rám!

Miután Tavaszi Holdat elvitték, Fang Rong széles mosolyt erőltetett az arcára, és integetve kijelentette a vendégeknek: - Nem történt semmi sem, minden rendben van! Most pedig folytatódjék a parti, mindenki érezze jól magát!

A csoport azonnal feloszlott, voltak, akik inni mentek, mások Mr. Wu kalligrafikus rajzait csodálták meg, megint mások a nővérek énekét hallgatták, és olyanok is akadtak, akik táncrea perdültek a muzsika ritmusára...

Nagyon meglepett, és el is kedvetlenített, hogy az emberek ilyen jól tudtak szórakozni azok után, hogy valakit csaknem megöltek.

Mivel senki nem figyelt rám, leültem egy padra, hogy megnyugodjak. Tavaszi Hold képe jelent meg előttem - szomorú szeme, fájdalmas arca. Kicsoda ő? Hogyan került a Barackvirág Pavilonba? Olyan szegény volt a családja, hogy el kellett adniuk őt egy nyilvánosházba? De nem nézett ki nincstelenek - az arca sima volt és a bőre szép. Talán az ő apja is bűnöző volt, mint az enyém? Vagy talán banditák rabolták el?

Kábultan ültem a padon, ki tudja meddig, amikor felriadtam, mert valaki rácsapott a vállamra. Megfordultam, és Fang Rong fenyegető arcát láttam fölém tornyosulni. Mellette egy öreg, ráncos képű férfi állt.

- Xiang Xiang, mi van veled? Nem tudod, hogy nem pihenni hoztalak ide, hanem dolgozni?

Egy szempillantás alatt talpra ugrottam.

Mama odafordult a Ráncos Vénséghez. - Nézze csak, Fung nagymester, ez a mi híres Xiang Xiangunk! Az arca olyan gyönyörű, akár a holdsugár, és még a pompás virágokat is megszügyeníti a szépségével. Ön is így látja?

Ráncos Vénség alaposan végignézett, úgy mustrálgatott, ahogy anyám a piacon szokott megvizsgálni egy darab disznóhúst, amit később a mi *yuanyiao* ünnepségünkre készített el. - Csodálatos! Igazán csodálatos! Nem hiába viszik a híret mindenüvé! - dörögte a férfi, miközben hosszú, csontos ujjaival a szakállát simogatta. Ujjain hosszúra hagyta nőni a körmeit.

Mama belecsípett az államba, és rám parancsolt. - Xiang Xiang, mosolyogj rá Fung nagymesterre!

- Fung nagymester, látja azokat az édes kis gödröcskéket ennek a kislánynak az arcán? Fang Rong kacéran pillantott Ráncos Vénségre, amitől libabőrös lettem. - Ugye, milyen bájos? Elbűvöli önt, hogy minden baját elfelejti, igaz?

Ráncos Vénség helyeslően bólogatott, miközben a szemével majd' felfalt. - Igen, így van! A szívemből beszél!

Mama izgatottan hozzátette. - Fung nagymester! Xiang Xiangnak van még egy nagyon értékes és ritka tulajdonsága!

- Hah! Mi lenne az?

Mama lehalkította a hangját, és azt mondta: - Xiang Xiang testének természetes finom illata van, mintha nem enne mást, csak virágokat.

Ráncos Vénség most akár egy bulldog, közel hajolt hozzám, és elkezdett szagolgatni. - Igen, valóban csodálatos az illata. De én azt hiszem, ez csak parfüm.

Mama kacagni kezdett. - Ó, már hogy lenne az, Fung nagymester! Szavamat adom, hogy ez az ő saját illata, különben visszaadom a pénzét. Fang Rong hunyorított. - Xiang Xiang még nem töltött egyetlen éjszakát sem senkivel a vendégeink közül. Nos, nagymester, vajon ki fogja megvenni az ő értékes illatát?

- Rendben, nem kell annyit magyaráznia - felelte Ráncos Vénség, majd súgott valamit Mama fülébe, mire az hevesen bólogatni kezdett. Csak foszlányokat tudtam elcsípni a beszélgetésükből - mint például „friss, harmatos őszibarack”, „a hatalmas császár megfeszíti iját” és „az aranyfegyver nem szokott nudlikat lőni” -, de az a mód, ahogyan beszéltek előttem, megszegyenített, és az arcom elvörösödött. Ezután még alaposabban végigmértek a fejem búbjától a lábam ujjáig, majd fordítva is, és a pillantásuk tele volt nyers és kendőzetlen bujasággal, végül pedig mindketten elkezdtek vihogni.

Amikor Ráncos Vénség végre odébbállt, Mama jókedve is odalett. Odafordult hozzám, és gyilkos pillantást vetett rám: - Xiang Xiang, mi van veled? Ne ácsorogj ott, mint egy szerencsétlen bolond; gyere és segíts!

A parti éjféltől tartott. Akkorra a legtöbb vendég el szállingózott. Igazgyöngy pedig előbukkant a semmiből, és velem együtt tért vissza a Barackvirág Pavilonba. Amikor a riksában ültünk, észrevettem, hogy a szeme homályos, az arca ki van pirulva, és a szája alkoholtól bűzlik.

- Igazgyöngy nővéremjói vagy, minden rendben?

- Ó, igen. Miattam nem kell aggódnod, nekem kutya bajom. Azon morfondírozok, hogy van most Tavaszi Hold. *Hai*, szegény lány, remélem túléli a megpróbáltatásokat.

Óvatosan puhatolódzva megkérdeztem: - Hol a rendőrfőnök?

-Be volt csípve. Különben Tavaszi Holdat már régen lelőtte volna, és az az oktondi lány megkezdhetette volna az utazását a Nyugati Paradicsomba. Én teljesen leittattam, és az emberei hazavitték. Remélem, holnapra semmire nem fog emlékezni. Különben még sok bajunk lesz vele.

- Olyan fontos személyiség?

Igazgyöngy élesen felnevetett: - Nem láttad, ahogy lóbálta a pisztolyát? Nem hallottad még azt a mondást, hogy ha egy tudós és egy katona vitatkozik, akkor még ha a tudósnak is van igaza, akkor sem tudja érvényre juttatni.

Kérdőn nézett rám: - És tudod miért? Mert a katonának puskája van! Ezért egy lyukas garast sem ad a tudós érveiért, hanem egyszerűen

lepuffantja! - Ekkor nyomatékosan a szemembe nézett. - És ne feledd, Xiang Xiang, mi nem vagyunk tudósok, mi szajhák vagyunk!

Azon az éjszakán képtelen voltam elaludni, mert ahogy lehunytam a szememet, Tavaszi Hold arcát láttam magam előtt.

A következő napon, alighogy kivilágosodott az ég alja, odalopakodtam Igazgyöngy szobájának ajtajához, bekopogtam, mire nővérem azt mondja, lépjek be.

Igazgyöngy magas nyakú ruhát viselt, amire aranyszállal szellőrózsákat hímeztek; nővérem egy nagy kék-fehér tál mellett állt, és az aranyhalat etette.

Odasiettem hozzá: - Igazgyöngy nővérem, hallottál valamit Tavaszi Hold felől?

- Bent van a sötét szobában. - Igazgyöngy még most sem nézett rám, hanem tovább etette kenyérmorzsával a halat.

Csendben figyeltük, hogyan úszik a hal és csapkod a farkával, majd nővérem intett, hogy üljek le a kanapéra.

Szívembe markolt a szomorúság, hogy én puha bársonypárnán ülhetek, míg Tavaszi Hold odalent van abban a borzalmas odúban. Hátborzongató érzés fogott el hirtelen. - De hiszen megsebesült, hogy lehettek olyan keményszívűek a gazdáék, hogy ilyen állapotban belökték abba sötét verembe?

-Tavaszi Hold nagy hibát követett el: nekitámadott a rendőrfőnöknek. Senki nem tehet ilyet. Ha ilyesmire vetemednél, akkor az azt jelenti, hogy golyót akarsz a fejedbe. Tavaszi Holdnak nagy szerencséje van, hogy csak a sötét szobában fekszik, és nem pedig egy koporsóban a sírgödörben.

- Gondolod, hogy meg fog halni?

- Tényleg azt hiszed, hogy Mama azok után, hogy annyit költött ránk, olyan könnyedén hagyja meghalni a lányait? Természetesen nem, mert bármilyen élő lány jobb és többet ér, mint egy halott lány. Ha már meghalt, akkor Mama futhat a befektetése után. Olyan, mintha kidobta volna az ablakon a pénzét. De egy élő lány... még akkor is többet ér, ha

valami baja esik, és elformátlanodik. Mama akkor eladhatja őt egy olcsóbb bordélyházba, és legalább valamennyi pénze megtérül, és annak is örül, ha csak pár garast kap érte. - Igazgyöngy elhallgatott, majd még hozzátette: - Azonban Tavaszi Hold sérülése nem komoly. Nővérem felsóhajtott. - A sötét kamrában majd engedelmességet tanul az a rakoncátlan lány.

Igazgyöngy pár pillanatig merengve nézte az aranyhal fickándozását, majd azt mondta: - Ne beszéljünk ilyen kellemetlen dolgokról.

- Odament a *luohan* ágyhoz, és kihúzott alóla egy hosszúkás tárgyat, ami gyönyörű brokátba volt becsomagolva. Igazgyöngy eltávolította a borítást, és óvatosan az asztalra tette a tárgyat.

Egy ideig tanulmányoztam a holmit, majd megkérdeztem:

- Mi ez?

- Ez a *qin*, egy héthúros citera - felelte lágyan, és finoman végigfutatta az ujjait a hangszeren.

A hangszer fafelülete lakkozva volt, igazgyöngy díszítése gyönyörűen csillogott.

- Akkor ma ezen fogunk játszani?

Igazgyöngy felkacagott. - Ó, te ostoba kislány, komolyan azt hiszed, hogy egyetlen nap alatt megtanulhatsz ezen a hangszeren játszani? Mert az bizony években telik, hosszú, hosszú évekbe.

Aztán nagy átéléssel, érzelemmel teli hangon hozzátette. - El akarok játszani neked egy dalt. Az a címe, hogy „Emlékezés egy régi barátra”.

Óvatosan megkérdeztem. - Tavaszi Hold lenne az a régi barát?

- Nem, az én idősebb nőtestvérem. Tavaszi Hold pont olyan naiv, mint ő.

- Hol van most a testvéred?

Igazgyöngy nem válaszolt a kérdésekre. Láttam, hogy nagyon szomorú az arca, ezért nem firtattam tovább a dolgot. Inkább témát váltottam. - Igazgyöngy nővérem, tudod, hogyan került Tavaszi Hold ide a Barackvirág Pavilonba?

Igazgyöngy végigsimította a brokátakarót, és felsóhajtott. - Az apja sikeres kereskedő volt, aki mindenféle árut szállított a hajóival.

Egyszer, amikor értékes szállítmányt vitt Sanghajból Hongkongba, egy hatalmas vihar lecsapott a hajóra, és mindent elpusztított - az árucikkeket, a hajót, a matrózokat és a kereskedőt is. Így Tavaszi Hold családja egyetlen éjszaka alatt mindent elveszített, a szó legszorosabb értelmében. Ráadásul nem volt biztosításuk, és a családnak kellett minden veszteséget állnia, köztük a Hongkongba szállított árucikkeket is ki kellett fizetniük, és kártalanítani kellett a matrózok özvegyeit is. Miután drága temetést rendeztek az apának, semmijük sem maradt. Ezért az apja ágyasai eladták őt prostituálnak, hogy kifizethessék az adóságaikat.

-Tavaszi Hold egyetlen éjszaka alatt a felhők közül lezuhant a földre. Hozzá volt szokva, hogy szolgák teljesítik a parancsait, most pedig belőle lett szolga, és neki parancsolnak. Úgy tudom, hogy egy nagyon kedves és jóképű vőlegénye is volt már. Így érthető, ha elborzadt a gusztustalan rendőrfőnöktől, és fellázadt a molesztálása ellen. Szegény lány, a tegnapi estén tette ki először a lábát a pavilonból, és máris milyen nagy bajba került.

Igazgyöngy letette a *qint*, majd a teáskannából teát öntött mindkettőnknek. Csöndben szürcsöltük a finom frissítő italt.

Aztán azt kérdeztem: - Nem értem, Tavaszi Hold miért leskelődött folyton utánam a bambuszliget mögül.

Igazgyöngy a szemembe nézett: - Irigyli a szépségedet, különösen azt a két kis gödröcskét az arcodon.

- Mondta neked?

- Nem. Nem kellett egy szót sem szólania. Sokszor rajtakaptam őt, amint beszívta az arcát a fogai közé, hogy neki is olyan csinos kis gödrei legyenek, mint amilyenek a tieid. - Igazgyöngy nagyot sóhajtott. - *Hai*, szegény lány! Még nem kellett vendégekkel aludnia. Ha majd rá fogják kényszeríteni, akkor még több...

- Még több mi?

- Semmi, nem érdekes.

Múltak a pillanatok. Igazgyöngy még egyszer kivette a *qint* a brokáthuzatából, és elkezdte felhangolni a hangszeret. Amint finoman hozzáért a hét húrhoz, az lágy hangokat adott ki, mintha csak a menny titkairól zengne dalt. Amikor Igazgyöngy befejezte a hangolást,

meditált pár pillanatig, majd elkezdett játszani. Úgy tűnt nekem, hogy a melódia egy nagyon szomorú történetet mesél el. A csodálatos hangok teljesen megigéztek, éreztem, amint a melankólia hullámai óvatosan körülnyaldossák a kis szobát, és fájó szívünket gyógyítják.

Valami szokatlanra is felfigyeltem - Igazgyöngy arckifejezésének átalakulása volt az, amit különösnek találtam. Amikor *pipán* játszott, akkor élénken és erősen belecsapott a húrokba, és ilyenkor életteli és kacér volt az arcjátéka. Hosszú haja az arcába hullott, olyan hatást keltett, mintha sötét hullámok keltek volna életre, és nővérem szeme úgy ragyogott, akár az égen a csillagok. De amikor a *qin*ből csalt elő dallamokat, akkor olyan lett az arckifejezése, akár egy tudósé - komoly, higgadt és tiszteletet parancsoló. Ujjai, amik a *pipa* húrjaiba erősen csaptak bele, most a *qinen* óvatosan siklottak és perdültek, ahogy a szitakötő szökdécsel a csermely felett, vagy ahogy a fecskék érintik a vizet, vagy ahogy virágszirmok behullanak a hullámokba.

Igazgyöngy elegáns játéka elröpített engem egy csendes, távoli helyre, ahol Papa egy árnyékos bambuszligetben üldögélt, és a hegedűjén egy szomorú dalt játszott, közben pedig rám mosolygott.

Miután nővérem befejezte a játékot, mindketten egyszerre sóhajtottunk fel. Nagyon sajnáltam, hogy ennek a szép zenének vége szakadt. Igazgyöngy kíváncsian felém fordult: - Tetszett neked ez a dal? Buzgón bólogattam.

- Te különösen áldott vagy, Xiang Xiang. Nem sok olyan fiatal lány akad, aki értékelni tudja a g/'ranelódiákat...

- Megtanítasz engem a ginen játszani?

Igazgyöngy arca elsötétült. - Nem.

- De... miért nem? - Nagyon meglepődtem a válaszára, és fájt is az elutasítása.

- Mert úgy vélem, hogy neked a *pipán* kell összpontosítanod. - Mielőtt tiltakozhattam volna, így folytatta. - Xiang Xiang, a *qin* nem tesz téged híressé és közkedveltté, viszont a *pipa* igen.

- Miért, mi a különbség?

- A *pipa* hangjai vidámak és dallamosak. Ha azon játszol, sok vendéget elbűvölhetsz vele nagyon rövid idő alatt. Ám évekbe telik,

hogy kitanuld a *qin* fortélyait, sőt hogy megtanuld értékelni a melódiáit, nem is beszélve arról, hogy tökéletesen játssz rajta. Nekünk nőknek azonban nagyon hamar elmúlik a fiatalságunk és a szépségünk. Mire a *qin* mestere lennél, addigra mindkettőt elveszítenéd. És ha ez még nem elég, tudd meg, hogy alig akad olyan vendég, aki annyira művelt, hogy élvezni tudja a *qinen* előadott dalokat - vagy ha úgy tetszik, a tehetségedet.

- Igazgyöngy nővérem - méltatlankodtam, miközben szép arcában gyönyörködtem -, te sem a szépségedet, sem pedig a fiatalságodat nem veszítetted el...

- Igen, mivel én kivételes vagyok.

Mire majdnem azt válaszoltam, hogy én is az vagyok.

De Igazgyöngy elővette a zsebkendőjét, és elkezdte törölgetni a hangszert, olyan lágyan és finoman, mintha a szeretője lett volna.

Kisvártatva azt mondta: - Most eljátszom neked a „Sírás a hosszú kapu mögött” című dalt.

- Miről szól ez a darab?

- Egy szerencsétlen sorsú nőről.

6.

Egy szerencsés nap

Már tíz hónapja múlt, hogy megérkeztem a Barackvirág Pavilonba, és még egyszer sem kaptam levelet az anyámtól. Először dühös lettem - nem értettem, hogyan felejtette el egyetlen lányát. Aztán elfogott az aggodalom - csak nem történt valami baj vele? Vajon mit tesznek vele azok a kopasz, öreg apácák a kolostorban? Fájt az anyámra gondolnom, mert haj nélkül láttam magam előtt, és azt, hogy sovány alakján kopott, szürke, bő ruhát visel, és semmi mást nem csinál, csak a szútrák sárga lapjairól mormogja az imákat, amiket senki nem ért.

Vissza akartam kapni az anyámat, és azt akartam, hogy kinőjön a haja! Minden este, miután befejeztem a munkát, levettem a nyakamból a Guan Yin-medált, amit anyámtól kaptam, és magam elé tartottam, majd könyörögtem az istennőhöz, hogy védelmezze meg a Mamát - akárhol is legyen -, és juttassa eszébe, hogy írnia kell nekem.

Egyetlen örömöm a kiskutya, Guigui volt. Mindenféle finomsággal ettettem, amitől napról napra nagyobb és aranyosabb lett. Megtanítottam őt különféle trükkökre - hogy kisebb tárgyakat odahozzon nekem, le tudjon térdelni, pacsit tudjon adni és hajbókoljon. Olyan pufók lett; finom, puha, bolyhos kis bundájával néha úgy nézett ki, mintha a Hold gurulna a földön. Amikor valami ügyes és kedves mutatványt csinált, nyomban felnyaláboltam, és bevittem a konyhába, ahol ízletes falatokkal jutalmaztam meg. A kiskutya úgy fizette meg a nagylelkűségemet (persze mindent a vendégek fizettek meg), hogy fejcskóját oldalra hajtotta, kedvesen rám bámult, és megnyalta az arcomat. Olyan aranyos és huncut volt, hogy még akkor sem büntettem meg, ha rosszul viselkedett. Egyszer a Fehér Szemöldökű isten oltára alá pisilt. Annyira megijedtem, hogy kihajítottam őt az oltár alól, és eszeveszett gyorsan feltöröltem a padlót. A Fehér Szemöldökű istent tisztelték a legjobban a Barackvirág Pavilonban - ő vonzotta a pénzt, a lányok gazdag hódolóit a házba. Ha Mama meglátta volna, hogy a kiskutya a pénz istene alá piszkított, akkor alaposan elagyabugyalta volna - és persze engem is.

Amikor leszidtam Guiguit, lehajtotta a fejcskáját, és nyöszörögni kezdett, és nagy szemével panaszosan nézett rám. Ezért ahelyett, hogy elfenekeltem volna, felnyaláboltam, és felhajítottam őt a levegőbe!

Guigui és én elválaszthatatlanok lettünk. Amikor anyámért imádkoztam Guan Yinhez, a kis kutya védelméért is könyörögtem az istennőhöz.

Az egyik délután, amikor különösen nehéz volt a szívem anyám helyzete miatt, besurrantam Igazgyöngy szobájába. Ő a kanapén feküdt, és egy képeslapot olvasott. Csendben figyeltem, ahogy dinnyemagot ropogtatott, és a fogaival érzéki módon felrepesztette a maghéjakat. Aztán kis nyelvét kidugta a szájából, és ahogy a gyík csap le áldozatára, ő is olyan hévvel söpörte be a tojás alakú magocskákat a szájába.

Amikor átléptem a küszöbét, épp kiköpött egy darab héjat egy tengerzöld tálba, majd felnézett és rám mosolygott. - Xiang Xiang, nem a szobádban kellene tanulnod?

- Igazgyöngy nővérem, megtennél nekem egy szívességet?

- Gyere, ülje le ide mellém. - Igazgyöngy félretette a magazint. - Mondd csak, mit szeretnél?

-Kérlek, játszd el nekem az „Emlékezés egy régi barátira” című dalt a *qinen*.

- Miért? Kire akarsz emlékezni?

- Az anyámra. Annyira hiányzik nekem! - feleltem, és éreztem, hogy könnyek gyűlnek a szemembe.

Igazgyöngy pár hosszúnak tűnő pillanattig fürkészte az arcvonásaimat, majd az órára pillantott. - Rendben, még van egy kis időm a vendégem érkezéséig.

Felállt, és odament az ágyához, ami alól előhúzta a *qint*. Óvatosan lehámozta róla a brokáthuzatot, és lefektette a hangszert az asztalra, füstölőt gyújtott, majd felhangolta a *qint*. Ezután elkezdett játszani. Engem megint elbájolt a zene, és az is, ahogy Igazgyöngy hosszú ujjai siklottak a húrokon, olyan kecsesen, ahogy a felhők sodródnak az égen.

Ahogy a fűrge ujjak játékát néztem, és a finom melódiát hallgattam, minden aggodalmam elmúlt.

Amikor Igazgyöngy befejezte a dalt, megint könyörögni kezdtem neki, hogy tanítson meg engem a *qinen* játszani. De ezúttal is visszautasított.

-Kérlek, Igazgyöngy nővérem - engem is meglepett, mennyire türelmetlen a hangom. - Csak az „Emlékezés egy régi barátira” című dalt szeretném megtanulni, hogy amikor eljátszom, akkor anyámra gondolhassak.

Igazgyöngy nem válaszolt, hanem némán bámult maga elé, és a virágmintás szoknyáját tanulmányozta.

-Kérlek, Igazgyöngy nővérem, csak ezt az egy darabot tanítsd meg nekem.

Most már felnézett rám, és az arcomat fürkészte.

-Csak ezt az egyet - feltartottam az egyik ujjamat, és addig könyörögtem, amíg végre elmosolyodott, és olyan lett az arca, mint a kabátjára hímzett krizantémok.

- Rendben van, te kis boszorkány! De Xiang Xiang, ígérd meg nekem, hogy ez kettőnk titka marad. Megértetted?

Olyan hevesen bólogattam, akár egy éhes harkály.

- Helyes. Akkor most menj vissza a szobádba, és mosakodj meg alaposan.

- Igazgyöngy nővérem, hiszen azt ígérted az előbb, hogy megtanítasz játszani a *qinen*.

- A mosakodás a játék rituáléjának a része. Azután füstölőt kell gyújtanod, hogy megtisztítsd a levegőt, és meditálnod kell, hogy az elméd is tiszta legyen. Csak ezután érintheted meg a hangszert. Soha ne feledd, hogy amikor a *qinen* játszol, akkor nemcsak zenélsz, hanem a menny legmélyebb titkaival kerülsz kapcsolatba.

Túlságosan megilletődött voltam ahhoz, hogy válaszoljak; ő pedig így folytatta: - De hiszen megmondtam neked, hogy a ginnel nem könnyű bánni. Még most is meg akarsz tanulni rajta játszani?

- Igen, Igazgyöngy nővérem!

- Remek, tetszik nekem az elszántságod. - Szigorú pillantást vetett rám. - A múltban a tanulónak együtt kellett élnie a tanárával, és két évig kellett várnia a tanításra - addig teát készített neki, kitakarította a házat, megmasszírozta a fájó izmait -, és csak ezután kerülhetett szóba a tanítás. Te bizony nagyon szerencsés vagy, hogy én nem várom el mindezt tőled. Most pedig eredj mosakodni!

-Köszönöm, Igazgyöngy nővérem! - kiáltottam fel örömben, majd az ajtóhoz siettem.

Nővérem utánam szólt. - Ne feledd, hogy ez a hangszer szent. És ne feledkezz meg *apipáxoí* sem!

Visszafordultam. - Nem fogok, Igazgyöngy nővérem!

- Gyere vissza, és akkor megtanítom neked, hogyan kell felhangolni a *qint* - és az elmédet is.

Így ettől a naptól fogva titokban tanultam, hogyan kell játszani ezen a csodálatos hangszeren. Minden lecke elején akkurátusan felhangoltam a hét selyemhúrt, közben pedig lopva Igazgyöngyre pillantottam, és azt kívántam, bárcsak én is olyan gyönyörű lennék, mint ő, és a játékom is olyan elegáns lenne, mint amilyen az övé volt. Addig gyakoroltam, amíg az ujjam vérezni nem kezdett és bőrkeményedések nőttek rajta, a hátam pedig fájt és merev lett. Ám különös módon a szívem tele volt örömmel, miközben a *qin* szomorú dallamait hallgattam.

Mondanom sem kell, hogy nem volt bátorságom megfeledkezni a tanulmányaimról, az éneklésről, a festésről és a *pipát* sem mellőztem. Igazgyöngy újra meg újra figyelmeztetett, hogy ha nem tanulom a többi művészetet is, akkor nem tanít többé a *qinen* játszani. De szükségtelen volt aggodalmaskodnia, mert nagyon jól haladtam a tanulmányaimmal! Mr. Wu, aki festészetre oktatott, annyira el volt ragadtatva a tehetségemtől, hogy elhalmozott mindenféle ajándékkal - különböző méretű ecsetekkel, tintakövekkel, amikre a négy évszakot szimbolizáló jeleneteket véstek és aranyos díszítésű rizspapírokkal. A verseim is nagyon tetszettek neki, és azt mondta róluk, hogy beleillenének egy opera szövegekönyvébe is. Kijelentette, hogy

hamarosan nagyon híres leszek. Mr. Ma, az operatánárom a pacsirtáéhoz hasonlította a hangomat, amelynek a dala hajnalban előcsalogatja a napot, és este elbúcsúztatja utolsó sugarait. Ám Mr. Ma oly módon is hízelgett nekem, hogy titokban itt-ott végigsimította a testemet a kezével.

Hamarosan híre ment a tehetségemnek. Néhányan a vendégek közül arra kértek, mutassam meg nekik a festményeimet. Mások megálltak az ajtóm előtt, és az éneklésemet hallgatták. Megint mások örömtől sóhajtoztak, amikor meghallgatták bravúros ^fajátékomat. A költeményeim közszájon forogtak, és az emberek azon vitatkoztak, hogy nem Li Bai vagy Du Fu írta-e őket.

* * *

Az egyik délután, amikor a „Tavaszi holdsugár a folyó felett” című dalt gyakoroltam *pipán*, Fang Rong lépett a szobámba. Leroskadt az egyik székre, és zihálva kapkodta a levegőt, miközben elégedetten méregetett. Olyan alaposan tanulmányozott, hogy éreztem, belepirul az arcom.

- Mi az, Mama - kérdeztem, és letettem a hangszert.

Felpattant a székből, és odament a tükörhöz, majd intett nekem, hogy álljak oda mellé.

Mindketten a tükörképünket néztük a fényes felületen. Mama pajkosan mosolygott, és rám pillantgatott. - Xiang Xiang, kevesebb, mint egy éve élsz a Barackvirág Pavilonban, és nézd csak meg, milyen csodálatos nagylány lett belőled!

Pár hosszú pillanatig szemügyre vettem a saját tükörképemet, és ez volt az első eset, hogy egyetértettem ezzel a természetes nőszeméllyel. De túlságosan is zavarban voltam, így csendben maradtam.

Fang Rong felemelte az egyik hajtincsemet, és egy kissé összeborzolta a hajamat. - De tudod mit? Ma még sokkal csinosabb leszel, mert elviszlek a fodrászhoz, hogy szép frizurát csináljon neked.

E szavak hallatán nagyon meglepődtem, és rábámultam: - Frizurát?

- Igen. A legtöbb lány soha még csak nem is hallott ilyesmiről, arról nem is beszélve, hogy nincs rá pénzük. Szóval te nagyon szerencsés

vagy!

Csakhogy én nagyon is hallottam az efféle dolgokról. - Úgy érted. .. olyan leszek, mint azok a filmcsillagok a moziban? - Persze még nem voltam moziban, de láttam őket azokban az újságokban és képeslapokban, amiket Papa hozott haza a hadúr házából.

-Pontosan! Szeretnél olyan lenni, mint a mozisztárok? Visszafordultam a tükörhöz, és azt láttam, hogy úgy bólogatok, ahogyan egy meddő nő hajbókol Guan Yin előtt gyermekáldásért könyörögve.

Forró, nyári péntek délután volt. Rajtam kívül Fang Rong még két lányt vitt magával a fodrászhoz. Az egyik a dús idomú, ostoba Jade Váza volt, a másik pedig - legnagyobb meglepetésemre - Tavaszi Hold. Örültem, hogy Mama egy rikzába ültetett Tavaszi Holddal, ő pedig egy másikba szállt be Jade Vázával. Úgy tűnt nekem, hogy Tavaszi Hold már kiheverte azt a szörnyű éjszakát, és a karján lévő seb is gyógyulni látszott. Azt gondoltam, hogy most majd alkalmam lesz részletesen elbeszélgetni vele a bűzös sötét odúról és a settenkedő patkányokról - és talán még a „dugást” is elmagyarázza nekem. Ám végül szájtátva bámultuk a várost, hiszen nagyon ritkán nyílt alkalmunk arra, hogy kitegyük a lábunkat a türkizkék pavilonból. Nem tudtuk levenni a szemünket a forgalmas Nanking sugárútról meg a vörös és arany cégtáblákról. Ujjunkkal ide-oda mutogattunk, amikor valamilyen nevezetesség mellett haladtunk el.

Tavaszi Hold egy nagy épület felé intett, és büszkén, fennhangon azt mondta: - Nézd, Xiang Xiang, az a Xing Xing Nagyáruház. Ott szoktam vásárolni a szüleimmel.

A nyakamat nyújtogattam, és megpillantottam három nyugati ruhába öltözött *tai-tait*, akik lelkesen bámulták a kirakatokat. Mögöttük alaposan telepakolt bevásárlószatyrokat cipelő szolgák kullogtak.

Miközben én a társasági hölgyek pompás sminkjét és brokátruháját bámultam, Tavaszi Hold egy még nagyobb épületre mutatott, és még hangosabban a következőket mondta: - Nézd, az a Sincere Áruház. Az apám egyszer egy arany nyakláncot vett nekem ott a harmadik emeleti ékszerboltban!

Aztán még lelkesebben így folytatta: - Az apám el szokott vinni a Mennyei Hangok Pávilon nyitott kávézójába, ami a Szárnyak Áruház legfelső emeletén van. Onnan az egész várost láthattam, még a Kínai Béketársaság épületét, az International Hotelt és a versenypályát is!

Amikor a sebesen iramodó riksák elhagyták a két épületet és a három *tai-tait*, csend állt be közöttünk.

Hagytam, Tavaszi Hold hadd merüljön el szép emlékeiben, én meg belefeledkeztem az utca forgatagába.

Egy árus, aki két kosarat tartott, torkaszakadtából azt kiabálta: - Friss és zamatos csirke! Visszaadom a pénzét, ha nem elég finom!

Mellette egy idős asszony térdelt, a fejét a fölbe verve koldult.

Egy csupasz mellű és vörös arcú térsztaárus egy rézgongot ütögetett szorgalmasan, hogy felhívja árujára a járókelők figyelmét.

A tűző napon egy vörös turbános, fekete szakállas indiai rendőr nagy hévvel forgatta a gumibotját, és a forgalmat irányította. Sötét arcán végigcsorgott az izzadság, a nagy, kövér cseppek fekete babszósra emlékeztettek.

Aztán észrevettem két kisgyereket, akiket gondoskodó szüleik egy cukorkásboltba kísérték be. Amikor megpillantottam a szülők arcán a széles mosolyt, a szívembe belehasított a fájdalom, és előntött a keserűség. Mert az első naptól, amit a Barackvirág Pávilonban töltöttem - annak ellenére, hogy nekem is volt anyám, és még azonkívül „két szülő” is az ölembe hullott -, árvának éreztem magam. Kihajoltam a riksából, hogy Tavaszi Hold ne lássa, könnyek áztatják az arcomat.

Útitársam éppen akkor kiáltott fel, és felriasztott titkos gondolataimból: - Nézd, Xiang Xiang, az ott Mali Pig For!

Letöröltem a szememet, majd a nyakamat nyújtogattam.

- Tudod, az a híres hollywoodi filmsztár! Mary Pickford! Ott, az út túlsó oldalán, a Peking Színház hirdetőtábláján!

És akkor én is megpillantottam az idegen színésznő hatalmas plakátját, amely hullámos hajjal és álmatag arckifejezéssel ábrázolta őt. Mellette angol szöveg állt, amit megpróbáltam elolvasni, de nem jártam sikerrel. Odafordultam Tavaszi Holdhoz, és megkérdeztem: - El tudod olvasni azt a csirkekaparást?

Nővérem rám mosolygott. - Természetesen. - Úgy csücsörítette a száját, hogy a csirke segge jutott az eszembe róla, és elkezdte olvasni. - Szegény kis gazdag lány.

- Ó! Hol tanultál meg ilyen jól angolul?

- Az apám magántanárt fogadott mellém. - Kényeskedőn felszegte az állát, majd megkérdezte: - Xiang Xiang, voltál már moziban?

Szánszámra méltóan megráztam a fejemet.

Tavaszi Hold fensőbbbségesen elmosolyodott. - Az apám elvitt engem az összes filmszínházba: a Pekingbe, az Embassybe és a Lyceumba. Ha bemennél ezekre a helyekre, fogadok, hogy tátva maradna a szád! Olyanok, akár a paloták!

Tavaszi Hold arca ekkor elvörösödött. Arra pillantottam, amerre ő: a távolban a kikötőben egy hajó éppen akkor adott le kürtjelet, mert elhaladt egy másik hajó mellett. Egy harmadik hajó siklott csendben közéljük, amerikai zászlót lobogtatott rajta a szél, ami olyan volt, akár egy szép, színes ruha.

Amerika! Suttogtam magam elé. Abban reménykedtem, hogy egy napon majd itt hagyhatom Sanghajt, és világot látok. Elmegyek mindenhova, ahova csak lehet, még Amerikába is, ahol olyan híres és különleges emberekkel találkozhatom, mint amilyen Mary Pickford.

A két rikszás gyors ütemben haladt előre, mezítelen lábuk felverte az út porát.

A Barackvirág Pavilonon kívül minden olyan valóságos és életteli volt... de egyszersmind illuzórikus is. Az élet mély, zavaros álomnak tűnt.

Éppen oda akartam fordulni Tavasz Holdhoz, hogy beszélgessek vele, amikor a riksa hirtelen megállt, mi pedig előredőltünk. Fang Rong kifizette az izzadságban fürdő kulikat, majd nagy peckesen bevezetett minket a fodrászatba.

Az üzlet falait mindenütt tükrök borították, amitől a helyiség fura, titokzatos látványt nyújtott. A tükrök mellé kínai filmsztárok fényképeit ragasztották; mindegyiknek pompás, fényes, divatosra fésült frizurája volt: a haj költemények a Hold fényében fürdő fekete hullámokra emlékeztettek.

A fodrászok mind férfiak voltak, és amint megláttak minket, elénk siettek: kajjukra törülköző volt terítve. Nyájasan üdvözölték Fang Rongot, és szolgálialkúen mosolyogtak rá, minket pedig majd felfaltak a szemükkel. Miután leültünk, Mama utasítást adott a fodrászoknak, hogy milyen frizurát készítsenek nekünk.

Először Jade Vázára mutatott hurkavastag ujjával. - Neki egy csúnya szemölcs van a homlokán, ezért olya frufrut vágj neki, mint amilyenek a szomorúfűz ágai. - Aztán Tavaszi Hold következett: - Ennek a fruskának túl kerek az arca és keskeny a homloka, ezért úgy vágd le a haját, hogy az arcát eltakarja kétoldalt. - Végül én kerültem sorra: - Ez szerencsés flótás; neki gyönyörű az arca, készíts neki filmsztárokhöz illő, magas kontyba fésült frizurát.

Ó! Majdnem hangosan felnevettem. Filmsztárfrizurám lesz! De nem volt időm örvendezni, mert a három haj szobrász engedelmesen mosolyogva máris nekikezdett a frizurakészítésnek: gyors mozdulataik nagy szakértelemről tettek tanúbizonyságot.

Egy órába is belekerült, amíg a három férfi levágta, megmosta, megszáritotta és befésülte hármunk haját. Egymást mustráltuk a tükörben: Jade Váza homlokát félkör alakú frufru takarta el, ami valóban a szomorúfűz ágaira emlékeztetett. Tavaszi Hold frufruja egyenes volt, és két oldalt lelógott a haja, ami szinte varázslatosan elkeskenyítette kerek képét. Az én hajamat hátrafésülték, hogy jól érvényesüljön magas homlokom és dinnyemag alakú arcom. Mi több, ezer szálból szőtt nyakdíszemet gyöngyös csattal díszítették! Az arcom mintha megváltozott volna. Hirtelen elbűvölő és ragyogó lett... mintha tényleg filmsztár lettem volna, aki elegáns ruhában táncol valamilyen gyönyörű, álomszerű zenére egy hatalmas bálteremben, csodálatosan fénylő csillárok alatt!

Álmodozásomból arra riadtam fel, hogy valaki sír; megfordultam, és láttam, hogy Tavaszi Hold itatja az egereket. Könnyes szemével engem bámult, mint éhes macska a sült halat.

- Tavaszi Hold - nagy levegőt vettem -, miért...

Ekkor Mama durván felcsattant. - Tavaszi Hold, hagyd ezt abba! Ne irigykedj másokra! Hálásnak kellene lenned, hogy még életben vagy,

sőt remek frizurát is csináltattam neked, amitől szép vékony lett az arcod, és nem olyan pufók, mint egy puffadt zsemle!

Tavaszi Hold abban a pillanatban elhallgatott. Ezután Mama gyorsan fizetett, és mindannyian kimentünk az üzletből. Ezúttal Mama nem bérelt riksát. Legnagyobb csodálkozásomra megengedte, hogy a Nanking sugárút legforgalmasabb részén sétáljunk, ahol az imént a riksákkal végimentünk. Még jobban meglepődtem, amikor bevitt minket egy méteráruboltba, és bejelentette: - Válasszatok magatoknak anyagot, én meg elviszem a szabóhoz, és kínai meg nyugati szabású ruhákat varratok belőlük nektek.

Ezek a nagylelkű szavak olyan elbűvölőek voltak számomra, mint a *qin* hangjai. Egy virágos szatént választottam, és odatartottam az arcomhoz. Olyan jól állt nekem, hogy elöntött a boldogság. Jade Váza száját csupa óh! és ah! hagyta el, miközben egy tekercs selymen húzta végig az ujjait, ami úgy zúdult le előttünk, akár a vízesés. Még Tavaszi Hold szomorú, vizenyős szeme is felfénylett.

Félórával később, miután befejeztük a vásárlást, Mama vidáman azt kérdezte: - Rendben, tudom, hogy nagyon meleg van. Nem akartok egy kis fagylaltot enni, hogy könnyebb legyen elviselni ezt a nagy hőséget, mielőtt visszamennénk?

Fagylaltot? Nem hittem el, hogy ezt hallottam! Papa csak egyszer kóstolt ilyen finomságot - a hadúr házában -, és azt mondta nekem, hogy ez valami nagyon puha és finom édes nyalánkság. Olyan gyorsan olvad el az ember szájában, hogy úgy kell nyalni, mintha a sebünket nyaldosnánk.

Pár pillanatba is beletellett, amíg felfogtuk a jó hírt, és egyszerre kiáltottuk: - Igen, Mama!

Miközben ott bandukoltam a sugárúton a csodálatos filmszillag frizurámmal a fejemen, az új ruhámat tervezgetve gondolatban, és közben a fagylalt édesen olvadozott a számban - még sosem éreztem magam ilyen szerencsésnek! A szám önkéntelenül is felfelé görbült, hiába próbáltam komoly képet vágni - attól féltem, hogy az emberek az utcán azt hiszik, hogy bolond vagyok, hogy csak így magamban mosolygok.

Boldogan nyaltam a fagyaltomat, és igyekeztem minél hosszabbra nyújtani a simogatóan édes és hús nyalánság élvezetét. Közben a színes kirakatokat bámultam, amelyek csak úgy roskadoztak a sokféle árutól. Miközben nézelődtem, észrevettem, hogy figyelnek. Fiatal lányok bámultak ránk irigykedve, és közben kuncogtak. Néhány férfi kéjsóvár pillantásokat küldött felénk. Munkások fütytyentgettek oda nekünk. Pár *tai-tai* rám emelte vörös körömben végződő ujját, és gúnyosan összesúgtak előttünk.

Odafordultam Fang Ronghoz, és megkérdeztem: - Mama, miért bámulnak ránk ezek az emberek?

A kövér asszonyság olyan fensőbbbséges pózt vett fel, mintha egy főrendű úr özvegye lenne, és azt válaszolta: - Ah, lányom, micsoda ostoba kérdés! Még hogy miért? Mert féltékenyek rátok, azért! - Azzal rámutatott az egyik csontos tizenéves lányra, aki rongyokban koldult a járdaszélen. - Azt hiszed, hogy az emberek csinosnak tartják őt? - Aztán egy középkorú görnyedt szolgát vett sorra: - Vagy talán ő olyan vonzó? - Végül egy deszkamellű, közönséges arcú lányt vett célba, aki egy utcai bódében palacsintát árult. - Mondd csak, tetszik neked ez az ösztövért teremtés, aki olyan, akár egy bambuszrúd?

Mama ekkor nevetésben tört ki. - Ha, ha, ha! Ti vagytok az én csodálatosan szép kincseim! - közben végigjártatta a tekintetét mindhármukon, majd belecsípett az arcomba, és azt mondta: - Különösen te érsz sokat nekem, Xiang Xiang! Hamarosan te leszel Sanghaj királynője! Te állsz majd a figyelem középpontjában!

Ahogy e szavakat kimondta, úgy éreztem, mindenki engem néz. Bódultan és álmodozva nyaldostam a fagyaltomat, és élveztem minden édes cseppjét, és közben megpróbáltam elhíttetni magammal, hogy ez a jó szerencse nem csak egy szép álom. Megérintettem a Guan Yin-medálomat, és titokban imádkoztam, hogy ez a nap örökké tartson.

Épp átadtam magam a számban húsen olvadó, fenséges édesség élvezetének, amikor hirtelen úgy éreztem, hogy valaki meglöki a karomat. Mielőtt még felfogtam volna, mi történt, nagy zűrzavar keletkezett körülöttem, mint mikor az olaj felforrósodik a wokban.

Mama hangja csattant fel, ami olyan volt, akár a repedt gong, és felizzította maga körül a levegőt. - Kapják el azt a kis tolvajt!

Ekkor vettem észre, hogy eltűnt a fagyaltom. Most egy csontos, tizenéves fiúnak a szutykos kezében volt. A kisfiú szorosan fogta a kezében a finom nyalánkságot, és közben eszeveszett gyorsasággal nyaldosta, és megpróbált átevickélni a forgalmas útesten a túlsó oldalra a suhanó autók között.

- Vigyázz, te bolond! - kiáltottam oda neki.

Mama rácsapott az új frizurámra, és közben megsemmisítő pillantást vetett rám. - Nem vagy az eszednél? Nem gondolod, hogy ez a vásott utcakölyök inkább egy kiadós verést érdemelne?

Amikor egy kis rés támadt a száguldozó autók között, a fiú gyorsan elkezdett futni, amit hangos sivítás, dudálás, kiabálás és káromkodás követett.

- Ó, jóságos ég! Meg fogják ölni! - kiáltottam fel megint. Mama ismét gyilkos pillantást lövellt felém, és odasietett a baj forrásához hármunkkal együtt.

Legnagyobb megkönnyebbülésemre a fiúnak nem esett semmi bajamég csak nem is ütötte meg magát. De a lába mintha földbe gyökerezett volna, és az arca olyan sápadt volt, hogy azt hittem, most emelkedett ki a *yin* világból, és a lábát még szellemek tartják fogva, hogy visszarángassák őt az ő birodalmukba. Követtem a tekintetét, és láttam, hogy a fagyalt a földre lottyant, és lassan csorgott lefelé a kanálisba.

A fiú előtt álló kocsiból kiugrott a sofőr, és rácsapott a fiú fejére.

-Baszd meg az anyádat, te kutyafasza kis fattyú! Legközelebb nézz körül, mielőtt átmész az úton? - Azzal a járdára lökte a kába tekintetű fiút. Mielőtt visszaült volna a kocsijába, megint ráüvöltött. - Tágulj az utamból! Fontosabb dolgom is van, mint hogy veled szórakozzak. A Sanghaji Kereskedelmi Kamara elnökét kell fuvaroznom. - Aztán bevágta a kocsiját, és elhajtott. Csaknem azonnal helyreállt a forgalom.

Tavaszi Hold boldogan összecsapta a kezét. - Mama, a fiú jól van!

Ezúttal ő kapott a fejére Mamától. - Miért törődtök ezzel a mocsokkal? Úgy össze kéne verni, hogy csak egy cafat hús maradjon belőle!

Aztán legnagyobb csodálkozásomra nagy, széles felsőtestével odahajolt a fiúhoz, és megragadta a kaiját. Mama erős volt, akár egy bika. A fiú pedig megpróbálta kiszabadítani a szorításból csontos kaiját, és úgy sikoltzott, akár egy csirke, amikor elvágják a torkát. Rövid időn belül báméskodó huligánok vettek minket körül, és vidáman rikoltoztak:

- Igen, fojtsa meg azt a koldust!

- Húha! Egy nő halálra ver egy férfit!

- Hé, jöjjenek ide, és nézzék ezt a pekingi operát. Teljesen ingyen van!

Ám épp, amikor olajat öntöttek az utcai dráma tüzére, egy, a negyvenes éveiben járó szőke férfi bukkant elő a semmiből. Odalépett a két összegabalyodó és lökdösődő alakhoz, és izmos kaijának egyetlen mozdulatával szétválasztotta őket.

Nyomban csend állt be a báméskodók között. Minden szem az idegenre tapadt, és az emberek azt figyelték, vajon milyen irányt vesz a felfokozott utcai jelenet. Nagyon meglepődtem, mert Mama ahelyett, hogy elveszítette volna a türelmét és átkot szórt volna ennek a *yanggui zi* - idegen szellem - fejére, szélesen elmosolyodott, és erős akcentussal angolul azt mondta: - Sorli, sorli mister. Sajnálni, mister, sajnálni. Félreértés történt! Mindössze egy kis félreértésről van szó!

Még jobban elcsodálkoztam, amikor a „barbár” tökéletes mandarin kiejtéssel a következőt kérdezte: - Mi történt?

Mama mandarin nyelven magyarázott neki, és a mosoly egyre szélesebb lett az arcán, már csaknem a füléig húzta a száját. - *Meishi, meishi!* Semmi, semmi!

- Semmi?

Akkor Jade Váza vágott közbe, és rámutatott a kisfiúra. - Ez a csirkefogó elrabolta Xiang Xiang nővérem fagylaltját.

A férfi alaposan szemügyre vett engem. A szeme olyan volt, akár két kék gyöngy, különös módon hűvös, és mégis megnyugtató - akár az én eltűnt jégkrémem. Épp kezdett elvörösödni az arcom, amikor a férfi odafordult a fiúhoz, aki a forró napsütésben reszketett a rongyaiban. - Éhes vagy?

A fiú olyan hevesen bólogatott, hogy a feje majdnem leesett a nyakáról. - Az anyám beteg, és már három napja nem ettünk semmit.

Mindenki meglepetésére az „idegen ördög” előhúzta a bőrtárcáját, és kivett belőle pár rézgarast, és a fiú kezébe nyomta. - Eredj, és vegyél ennivalót a családotnak, aztán menj haza.

A fiú megmarkolta a pénzt, térdre esett az idegen előtt, és hajbókolt neki, majd olyan gyorsan elszurrant a forgalmas sugárúton, akár egy riadt kis egér.

Jade Váza hirtelen odalépett az idegenhez és rávigyorgott. - Mister, köszönet a kedvességéért, kérem, látogasson meg minket a pavilonban.

A férfi összevonta a szemöldökét, végignézett hármunkon, és megkérdezte. - Melyik pavilonban?

Mama ekkor nagyon izgatott lett, és közbeszólt. - A Barackvirág Pavilonban *Sí Maliiban*.

Az „idegen ördög” ahelyett, hogy válaszolt volna Mamának, alaposan megnézett magának pár hosszú pillanatig, a szeme tele volt szelídséggel és kedvességgel, majd egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és elment. A báméskodók pár csalódott káromkodást eresztettek meg, majd gyorsan szétszéledtek.

Mama vigyázott a frizuránkra, ezért kocsit bérelt, hogy azzal menjünk vissza a pavilonba. A visszafelé úton a kisfiú vézna alakját láttam magam előtt - vértelen arcát, csenevész testét, rongyait, ami alig takarta el a tagjait, és azt, ahogy megalázkodva hajbókolt, amikor pár garast vetettek oda neki. Hirtelen az jutott az eszembe, hogy milyen szerencsés is vagyok - van tető a fejem felett, finom ételeket ehetek, és szép ruhákban járhatok a Barackvirág Pavilonban, még hozzá ingyen! Ez maga a paradicsom - anélkül, hogy eddig felfogtam volna.

Odafordultam Fang Ronghoz, és olyan kunkori mosolyra húztam a számam, ahogy a Mennyei Hangok kávéház teteje pöndörött felfelé: - Mama, nagyon köszönöm!

- Úgy köszönd meg, hogy jól viselkedsz, ahogy egy jó kislánynak kell - vigyorodott el, és kedvesen megpaskolta a karomat.

Aztán mindhármunkhoz intézte a szavait. - Ha jól viselkedtek, akkor szép ruhátok lesz, a legfinomabb ételeket ehetitek, és csinos frizurával

parádézhattok a világ előtt. De ha nem fogadtok szót, akkor úgy fogjátok végezni, mint az az éhes kis szellem, aki szemetet rabol az utcán, és a végén egy autó alatt végzi. Olyanok akartok lenni mint az a szerencsétlen fattyú, akiből hamarosan egy darab nyers hús lesz?

- Nem! - kiáltottuk mind a hárman egyszerre.

- Jól viselitek magatokat?

- Igen! - sikoltásunk belehasított a levegőbe, közben Mama titokzatosan mosolyogott, arcára árnyékot vetett a riksa fedele.

7.

A jade bot és az aranykapu

A következő napon, amikor reggel felkeltem, egyszerre éreztem boldogságot és szomorúságot. Boldog voltam, amiért jó életem volt a Barackvirág Pavilonban, de a sovány kisfiú miatt bánkódott a lelkem. Beesett arcát és kidülledő szemét láttam folyton magam előtt. Aztán eszembe jutott az „idegen ördög” is, és halványkék tekintetének igéző pillantása.

Elővettem a *pipámat*, és szórakozottan játszani kezdtem rajta; elmémet betöltötte a hangszer édes mormolása. Aztán egyik pillanatról a másikra megtelt könnyel a szemem, és a könnycseppek végiggörögtek az arcomon, majd ráhullottak a *pipára*, míg úgy nem tűnt számomra, mintha a hangszer visszanézne könnyáztatta arcomra. Azt képzeltem, hogy a *pipa* az én kishúgom, és a mellkasomhoz szorítva ringatni kezdtem: elképzeltem, amint meghallgatja minden fájó gondolatomat, érzésemet és szomorúságomat.

- Mama és Papa - súgtam a *pipának* annyira hiányoztok nekem! Hol vagytok vajon most? Ne aggódjatok miattam, mert megígértem nektek, hogy vigyázni fogok magamra. És higgyétek el, egy napon majd híres leszek, nagyon híres!

Miközben átengedtem magam az álmodozásnak és csendes monológomnak, hirtelen zajt hallottam odakintről, az ajtó felől. - Guigui? Gyere be!

Alig fejeztem be a mondatot, a kiskutya máris bependeredett a szobámba. Letettem a *pipát*, és felkaptam a hízelgő kis állatot. Ő meg az arcomat kezdte nyalni szaporán.

- Jól van, jól! Elég lesz, te rossz kisfiú! Jó voltál ma?

Guigui félrebillentette kövér kis fejét, majd hajbókolni kezdett nekem, és még pacsit is adott.

- Jól van - gügyögtem neki, és végigsimítottam a bundáját. - Tudom, hogy jó kis kutya vagy. Éhes vagy? Szeretnél pár finom falatot?

A kis szőrmók még tovább hízelgett nekem.

Épp ki akartam menni a szobámból a konyhába a kiskutyával, és félresöpörtem a gyöngyfüggönyt, amikor Fang Rong toppant be hozzám, és egy tálcán nagy, gőzölgő tálát cipelt a kezében. Zöld selyemruha volt rajta, és kövér teste úgy nézett ki benne, mint egy kerek, duzzadó disznóhús gombóc, amit zsíros, zöld pálmalevélbe csomagoltak. Amikor mozgott, hájas teste csak úgy rengett a ruha alatt. A fenéke akkora volt, hogy négy nővér is játszhatott volna madzsongot rajta. A látványtól csaknem hangosan felnevettem.

Mama goromba pillantást vetett rám és a kiskutyára. - Xiang Xiang, zavard ki a kutyát!

- De Mama...

- Azt mondtam, ki vele! Vagy azt akarod, hogy én rúgjak bele? Megpróbáltam kitessekélni Guiguit, de tiltakozva folyton visszaszökött a lábam között.

Mama ekkor már dühösen rám förmedt. - Egyszerűen dobd ki! Vonakodva engedelmeskedtem neki.

- Most pedig csukd be az ajtót, és ülj ide mellém!

Miután leültem, Mama rápillantott a *pipámra*, és valamivel visszafogottabban így szólt: - Xiang Xiang, hagyd most abba kicsit a gyakorlást, és idd meg ezt a finom erőlevest.

Nagyon meg voltam lepődve. Mindig én voltam az, aki azért könyörgött, hogy hadd tartsak egy kis szünetet a tanulásban és a művészetek gyakorlásában. Mama sosem tűrte, hogy lazáljak, arról nem is beszélve, hogy ételt hozott volna nekem.

- Miért?

- Hogyhogy miért? Hogy megünnepeljük a te nagy napodat, ostoba kislány.

Mama óvatosan letette a tálát az asztalra, majd gyorsan kihúzott magának egy széket. Miután kényelmesen elhelyezkedett rajta széles hátsófelével, hatalmas mosolyra húzta a száját. - Majd hamarosan te is kitalálsz, milyen szerencse mosolygott rád. De ne kérdezz annyit. Idd meg ezt a különleges levest, amíg meleg. Ha már kihűlt, akkor már nem olyan tápláló. - Felemelte a tálát, és az orrom alá tartotta. Gazdag, telt illat csapta meg az orromat. Teleszívtam vele a tüdőmet.

- Nagyon jó az illata. Miféle leves ez?

- Mindenféle gyógynövényből, sok ecetből és a legjobb fekete csirkéből készült. Ah Pingnek egy egész napjába telt, amíg elkészítette - felelte Mama, és még mindig szélesen mosolygott. Észrevettem, hogy miközben a levest ittam, le sem veszi rólam a szemét, és úgy bámul engem, ahogy egy anya veszi szemügyre az újszülött gyermekét, nincs-e rajta valami rendellenesség. Az utolsó cseppig fel kellett hajtanom a tál tartalmát. Aztán a kövér asszonyság visszatette a tálat a tálcára, felkapta a tálcát, és kisietett a szobámból. Éreztem, hogy melegség járja át a testemet. Biztos voltam benne, hogy az erőlevesnek volt ilyen hatása rám. De tudtam még egy ennél is jobb okot rá - nagyon szerencsés lánynak gondoltam magam, hogy a Barackvirág Pavilonban élhetek!

Miközben ezen tűnődtem, Fang Rong ismét beviharzott a szobámba. Ezúttal egy halom könyvet dobott le az asztalomra. - Hah! - kacagott vidáman. - Milyen szórakozott vagyok! Nem elfelejtettem behozni neked ezeket! Most pedig állj neki, és olvasd el az összesét, és készülj fel az első vendéged fogadására.

Milyen vendégre? - kérdeztem, de Mama akkorra már eltűnt, akár egy füstgomolyag.

Végigfutott a szemem a könyvek címén - *Virágok háborúja: változatos pózok, A jade kamra titkainak leírása, Klasszikus kisokos lányoknak, A tökéletes szerelem románca.*

Felütöttem az egyik könyvet, és beleolvastam:

Amikor egy férfi és egy nő első alkalommal szeretkeznek, a testük összeér, és az ajkuk egymáshoz préselődik. A férfi a nő alsó ajkát szopogatja, míg a nő a férfi felső ajkát veszi kezelésbe. És ahogy így érintkeznek a szájuk, megízlelik egymás finom nedűjét, vagyis édes nyálát... És akkor ezer öröm gyúl a szívükben, és minden szomorúság elszáll belőlük. Most pedig a nő bal kezével megfogja a férfi jade botját. A férfi pedig a jobb kezével a nő jade kapuját cirógatja. Így a férfi érzi a nő yin energiáját, és akkor a jade botja megmozdul. Olyan magasra ágaskodik, hogy a menny kapuját is eléri, és olyan lesz, akár egy magányos csúcs, ami a Tejút felé mered. A nő ekkor megérzi a

yang energiát, és akkor cinóbervörös hasadéka nedves lesz, mert belőle finom nedű folyik ki, mint ahogy a folyó lezúdul a mély völgybe...

Még hogy megízlelik egymás nyálát, méltatlankodtam magamban. Micsoda elmebeteg fantázia kell az ilyesmihez? De aztán még tovább olvastam:

A döfés lehet mély, felszínes, lassú, gyors, egyenes, ferde, keleti és nyugati, tetszés szerint. Mindegyiknek megvan a maga különös sajátossága. A lassú döfés olyan, mint amikor pontyot fog az ember. A gyors döfés pedig olyan, amint amikor a madarak a szél szárnyán szállnak...

Ha! Ezek a döfések még csak nem is hasonlítanak azokhoz, amiket Papa mutatott be a harcművészeti előadási során. Mert mi történne akkor, hogy ha valakit megtámadnak, olyan döfést alkalmazna, mint amikor pontyot fog az ember?

Már éppen ki akart törni belőlem a nevetés ezek miatt az értelmetlen kifejezések miatt, amikor a következő kifejezés keltette fel a kíváncsiságomat:

Úgy hatol be és bújik újra elő, ahogy a sirályok játszanak a hullámokkal...

Olyan gyorsan mozog, és oly keményen döf mint ahogy egy ijedt kisegér bújik vissza a lyukacsájába...

Aztán még elolvastam „a behatolás hat módját”, ami szinte követelte, hogy olvassam el:

Először a jade bot lefelé döf majd előre és hátra mozog, akár a fűrész, amikor ki akarunk nyitni egy osztrigát, hogy megszerezzük belőle az értékes gyöngyöt. ..

Annyira felzaklatott, amiket olvastam, hogy összecsaptam a könyvet, és felsóhajtottam. Nem értettem a szövegből szinte semmit. Aztán eszembe jutott, hogy Igazgyöngy mondta, hogy Mama könyveket ad majd nekem, amiket el kell olvasnom. De sosem gondoltam, hogy ezek az irományok ilyen különös nyelvezetűek lesznek, tele olyan fura kifejezésekkel, mint *hogy jade bot, jade kapu, yang csúcs, vérvörös hasadék*.

Rápillantottam a könyv fedelére: *A szerelem művészete*, ez volt a könyv címe, és olyasvalaki írta, aki magát Dong Xuanzi Mesternek titulálta, ami azt jelentette: Titokzatos Lyuk. *A szerelem művészete*, írta Titokzatos Lyuk - ezt a két különös kifejezést hajtogattam, mintha ettől tökéletesen megvilágosodtam volna, és megértettem volna a szél és a Hold misztériumát.

De ennek az ellenkezője következett be: az elmém összezavarodott, mint amikor a tiszta égboltra sötét felhők leselkednek. Ereztem, hogy a vér hevesen lüktet a halántékomon. Az arcom forró volt, és a szám kiszáradt. Felkaptam a könyveket, és elrohantam velük Igazgyöngy szobájához, de nem találtam ott senkit. Ide-oda futkároztam, de sehol sem találtam őt, és még a parfümjé illatát sem éreztem. A folyosó a kertbe vezetett, elindultam arrafelé, és közben azokon a furcsaságokon járt az eszem, amiket olvastam, amikor hirtelen egy hústoronyba ütköztem. Felpillantottam, és Fang Rong hájas testét láttam magam előtt. Az asszonyság baljóslatún nézett rám.

- Xiang Xiang! - csivitelte. - Hol csámborogsz? Már mindenütt kerestelek! Gyere velem! - Visszavezetett a szobámhoz, belökött, és becsapta az ajtót.

- Tanulmányoztad már a könyveket meg a lányok kisokosát, a klasszikust? - kérdezte suttogva, és közben teleköpködte maga körül a levegőt, olyan nagy hév feszítette.

Felkacagtam. - De hiszen Mama, csak öt klasszikus létezik: a Tavasz és Ősz Krónikája, a Dalok Könyve, a Változások Könyve, a...

- Rendben, ebből elég! Hagyd abba a dicsekvést és a hetvenkedést a műveltséggeddel! És nem akarom az arcodon látni azt az önelégült mosolyt! Tudod mit? Engem fikarcnyit sem érdekel a Változások

Könyve, én csak azzal törődöm, hogy a lányaim minél több pénzt keressenek nekem! Megértetted?

- De Mama, hogyan lehet a *Klasszikus kisokos lányoknak* című könyvvel pénzt keresni?

Fang Rong alaposan végigmért, a tekintete úgy szúrta, hogy még a márványt is megrepesztette volna. - Haha, Xiang Xiang! Kiderül, hogy nem is vagy olyan okos, mint amilyennek látszol! - Majd odahajolt hozzám, és lehalkította a hangját, mintha az univerzum legnagyobb titkát akarná elárulni nekem. - Tudod, hogy mi a legértékesebb dolog, amit birtokolsz?

- Nagyon tehetséges vagyok a művészetekhez. - Még hozzá akartam tenni, hogy „és persze a szépségem”, de úgy döntöttem, hogy inkább szerény maradok.

Mama rám kacsintott. - Nem! A szüzességed, te ostoba lány! - Átható pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, soha nem érintett még meg téged férfi, igaz?

- De igen, megérintett.

E válasz hallatán Fang Rong malacszeme olyan lett, akár két tüzes golyó. Hirtelen megragadta a blúzomat, és majd megfojtott. - Te kis szajha! Ki volt az?

- Az apám.

-Ó, ezer ördög és pokol! - Elengedett, és az ujjával kezdett bökdösni. - Te romlott szuka! Megbaszott a saját apád! A hangja valósággal mennydörgött. - Amikor vele aludtál, megérintette az arany kapudat? Berakta a jade botját a te cinóbervörös hasadékosba?

- Mama, éppen meg akartam kérdezni tőled, hogy mi az az aranykapu meg vérvörös hasadék és...

Ekkor Mama arca megenyhült kissé. - De hiszen az előbb azt mondtad, hogy együtt aludtál az apáddal. Biztos vagy benne, hogy nem csinált veled semmit?

- Már persze hogy csinált. A vállamra húzta a takarót. És szép történeteket mesélt nekem...

- Hah! Csak ennyit tett?

- Igen. Amikor kicsi voltam, annyira féltem a szellemektől, hogy mindig sírtam este, és akkor Papa odajött hozzám, és velem aludt.

- Hol volt akkor az anyád?

- Dolgozott.

- Éjszaka? Akkor ő is szajha volt, mint te?

- Nem! Ez azután volt, hogy Papa eltörte a lábát. - Elvörösödtem, és dadogni kezdtem. - Dolgoznia kellett... ő... szóval ő... éjszakai illatokat gyűjtött, hogy ki tudja fizetni a kórházi számlákat.

Mama erre hátravetette kövér fejét, és olyan hahotába kezdett, mintha egy villámcsapással hirtelen felnyílt volna az összes nevetőmeridiánja. - Ha! Ha! Ha! Ha! Xiang Xiang! Mindjárt összepisilem magam! Azt akarod mondani, hogy az apád veled aludt, amíg az anyád szart lapátolt?!

Olyan dühös lettem, és annyira megalázva éreztem magam, hogy egy szót sem tudtam kinyögni.

Mama tovább hahotázott, mint egy részeg elmebajos. Vártam, amíg egy kissé lecsillapodik, majd témát váltottam. - Mama, még mindig nem mondtad meg nekem, hogy mi az a jade bot, aranykapu és...

- Mondd csak, fogalmad sincs róla, hogy mit jelentenek ezek a szavak? De hiszen Igazgyöngynek már régen el kellett volna neked magyaráznia mindent.

- Nem mondott ezekről semmit.

Mama szigorúan rám nézett. - Te ostoba szuka! Még hogy nem tudod! Te együgyű kis szajha, hamarosan egy férfi szétnyitja a virágszirmodat, és neked még csak fogalmad sincs, hogy mi az a jade bot vagy aranykapu? Ha Igazgyöngy még nem is avatott be, a többi nővér csak mondott neked erről valamit, nem?

- De Mama, nekem nincs időm a többi nővérral beszélgetni! Gyakorolnom kell a művészeteket egész nap, és te is ide-oda küldözgetsz!

- Rendben, elég legyen az oktondi viselkedésedből. Majd hamarosan mindent megtudsz!

- Hogyan?

- Majd amikor elveszíted a szüzességedet. Sok férfi boldogan fizetne érte temérdek aranyat! Ha egy férfi együtt lehet egy szép szúzlánnyal, akkor a jade botja eszeveszetten megmozdul, megkeményedik és felágaskodik. - Alaposan végigmért, majd így folytatta. - És azután megfiatalodnak, és hosszú életűek lesznek. Közülük sokan gazdagok lesznek, mások magas hivatalt töltenek be jó pénzért. És minden balszerencséd elmúlik.

Erre nem tudtam mit mondani. Mama viszont nagyon elemében volt, és egyre csak beszélt. - Fung nagymester már elnyert téged az árverésen. Ő lesz a te *datou ked*. - Ekkor a testes asszonyság a két szemöldöke között éktelenkedő szemölcsére mutatott. - A harmadik szemem már régen azt mondja nekem, hogy ő fog elnyerni téged.

- Milyen árverésről beszélsz, és ki az a *datou ke*? És kicsoda Fung nagymester?

Mama felkacagott. - Ah, Xiang Xiang, te azt hiszed, hogy okos vagy, pedig nem vagy más, csak egy ostoba liba. A *datou ke* az első férfi, aki a te *yin* részedből *qit* gyűjt össze. Ezek az öreg férfiak mindent megtennének, csak hogy minél több fiatalságenergiát, vagyis *qit* szedjenek össze. Ha egy férfi háromezer szúzzal hál, akkor mindent visszkap - a fogait, a fekete haját és még az életerejét is.

- Húha, akkor én is szeretnék *yin* energiát összegyűjteni, amikor majd öreg leszek.

Mama jót nevetett, arcán rázkódtak a ráncok. - Bizony, Xiang Xiang. Ezért jönnek hozzánk olykor öreg lesbikusok, és szüzeket keresnek.

- Lesbikusok?

Mama résnyire húzta a szemét. - Őket hívják tükördörzsölő lányoknak. Mert csak úgy élvezhetnek el, ha egymáshoz dörzsölik a tükörsima>7/7 részüket.

- Elélveznek? Úgy érted, hogy kimúlnak vagyis meghalnak?

- Xiang Xiang, kifáraszt a butaságod! - sikoltott fel Mama, majd kacéran rám nevetett. - De abban biztos vagyok, hogy Fung nagymester nemhiába fáradozik majd melletted!

- Ki az a Fung nagymester?

- Láttad őt a partin a múltkor.

- Arra az ezerráncú, két lábon járó hullára gondolsz? A Ráncos Vénségre?

- Xiang Xiang, jó lesz ha vigyázol a mocskos nyelvedre! - Mama szeme dühösen megvillant, és a homlokán a szemölcs is fenyegetően megrándult. - Ő már hatalmas pénzszeget fizetett ki a te első éjszakáért. Ezért jobb lesz, ha boldoggá teszed őt. Különben... - dühösen toppantott egyet a lábával.

Nekem pedig égnek állt minden hajam szála. Már éreztem is, ahogy sok száz csúszómászó siklik felfelé a testemen, és utánuk következik az ezerráncú Fung nagymester.

Mama rám vigyorgott. - Xiang Xiang, ha olyan okos vagy, akkor mondd csak meg szépen, mit szeretnél jobban, ha egy sereg ragacsos patkány lakmározna rajtad, vagy ha csak egy, Fung nagymester cirógatna téged?

- Természetesen azt, ha csak Fung nagymester érne hozzám!

- Okos kislány! Viselkedj jól, és megkapod, amit akarsz. - Megpaskolta a fejemet, majd kövér ujjain kezdett számolni. - Szép ruhák, finom ételek, új frizura, fagyalt, és Fung nagymester és az ő örökéletű ráncai. Ha-ha-ha!

Mama az egyik pillanatban csaknem megfulladt a nevetéstől, de a következőben hirtelen abbamaradt esztelen kacagása, és olyan fagyosan tekintett rám, hogy megfagyott a vér az ereimben. - Xiang Xiang, most pedig vedd le a ruhádat!

- Micsoda?

- Mi van? Hirtelen megsüketültél? Azt mondtam, hogy vedd le az összes ruhádat! - Patkányszemével végigmérte minden porcikámat. - Rajta, csináld, amit parancsoltam! Vagy azt akarod, hogy én tépjem le rólad a rongyaidat?

Inkább elkezdtem vetkőzni.

Fang Rong körbesétált körülöttem, és hol itt, hol ott bökött meg vagy csípett belém, mintha csak egy darab disznóhúst akarna kiválasztani vacsorára. Még több mustrálás és gyömöszölés után helyeslően bólogatott, és elégedett mosoly ült ki az arcára. - Hah! - suttogetta, mintha csak magában beszélne. - Fung nagymesternek kiváló szeme

van, lehet, hogy távolba látó is. Nemhiába fizetett oly sok pénzt egy tizenhárom éves lánykáért!

Abban a pillanatban kivágódott az ajtó, és Wu Qiang jött be a szobába. Ösztönösen megpróbáltam felkapni a földről a ruhámat, hogy eltakarjam vele mezítelen testemet.

- Hagyd csak a gönceidet ott, ahol vannak! Hadd vizsgáljalak meg alaposan!

Annyira szégyelltem magam, hogy könnyek gyűltek a szemembe. A ruháim a földön heverték egy halomban, és úgy néztek ki, mint egy aléltan fekvő ember.

Mama érdes hangja a fülemben harsogott. - Mit izgatod magad annyira? Hiszen ő csak De, a te apád. Nem azt mondtad az előbb, hogy együtt aludtál az apáddal? Most állj nyugodtan, hadd nézzen meg jól.

Bár lesütöttem a szemem és a lábujjaimat néztem, és így nem kellett Wu Qiang kéjes pillantásait kiállnom, így is éreztem, hogy éhes szeme majd felfalja a testemet. Hirtelen elkezdtem reszketni, és a karomat a mellem köré fűztem.

Wu Qiang visszahúzta a karomat. Hangja higgadt volt, de a szeme majd kiugrott a helyéből, annyira bámulta a mellemet. - Xiang Xiang, ne aggódj. Előbb vagy utóbb minden fiatal lányból nő lesz. - A keze meleg volt, ahogy hozzáért mezítelen vállamhoz. - Semmi értelme annak, hogy játszod a kényes úri hölgyet, amikor úgyis szajha lesz belőled.

Fang Rong elmosolyodott, és azt mondta a férjének. - Wu Qiang, légy kíméletes, hiszen ő még csak egy kis szüzecke.

Most De szája húzódott gúnyos mosolyra, hogy kilátszottak fehér, egyforma fogai. - Igen, igazad van, ő csak egy kis szüzike. - Pár másodpercig méricskélt még, majd odafordult Mamához, és még mindig mosolyogva azt kérdezte. - Szóval, mit gondolsz?

Mama helyeslőleg bólintott: - Remek, minden szempontból megüti a mértéket - finom csontozat, sima bőr, finom hús.

De felemelte az egyik hajtincsemet. - És puha, selymes fekete haj.

- Aztán megcirógatta a szeméremszőrzetemet is. - És itt is puha és fényes.

Mama szeme dühösen megvillant. - Látom én is, nem kell tapogatnod.

De bólintott. - Na jó, persze, persze.

Halálos csend borult a szobára, majd Mama jeges tekintetét látva De bocsánatot kért.

Aztán Wu Qiang elment, Mama pedig azt parancsolta, hogy öltözzek fel.

Így is tettem. Mama jelentőségteljesen tekintett rám. - Xiang Xiang, te rendkívül kívánatos szűzlány vagy, kivéve egy dolgot.

- Mi lenne az?

-Túl sok kérdést teszel fel! Egy szűzlánynak engedelmesnek és szelídnek kell lennie. Mielőtt Fung nagymesterrel találkoznál, jobb lesz, ha megtanulsz viselkedni. Most menj oda Igazgyöngyhöz, és kérdezd meg, hogyan kell kedvesnek és nyájasnak lenned egy jade bottal, hogy sok pénzt hozzon neked, nem is beszélve a végeérhetetlen gyönyörről. - Fang Rong rám kacsintott. - Igazgyöngy kiváló szekértője a hálósoba titkainak. Ha! Ha! Ha! - Ezután összeszedte a könyveket, beletuszkolta őket a karomba, és az ajtó felé lökött.

Igazgyöngy a tükör előtt csinosította magát. Miután becsuktam az ajtót, alaposan szemügyre vette az új frizurámat, és kijelentette: - Xiang Xiang, nagyon csinos vagy! - Megpaskolta a mellette lévő széket.

- Gyere, és ülj le ide.

Nővérem tovább bámulta a hajamat, de nem szólt egy szót sem.

- Igazgyöngy nővérem, nem tetszik neked az új frizurám? Igazgyöngy nem válaszolt; de az arca elszomorodott és elkomorult.

- Mama vett neked fagylaltot, levest itatott veled, majd pedig különös könyveket mutatott neked?

Bólintottam.

- Xiang Xiang, akkor téged hamarosan meg fog dugni egy férfi!

- Nem, engem nem!

- *Hai*, én édes kishúgom! Mit gondolsz, miért bánnak itt úgy veled, akár egy hercegnővel?

- Úgy vélem, hogy azért... nos, mert szerencsés vagyok.

- Te szerencsének nevezed ezt? - Igazgyöngy gúnyosan elmosolyodott. - Ha szerencsések lennénk mi lányok itt ebben a bordélyban, akkor mind hercegnők lennénk, és nem prostituáltak. De rossz hírem van, mert te *igazi* szajha leszel, érted? Akarod, hogy részletesen elmondjam, mit is jelent ez?

Kiábrándult csend telepedett közénk.

- És ezek - azzal kikapta a karomból a könyveket, és az asztalra dobta őket - arra valók, hogy felkészítsenek a változásra, mert hamarosan szűzlányból nővé leszel - itt tartott egy kis szünetet, és keserűen pillantott rám -, helyesebben erényes nőből romlott ribanc lesz belőled.

Felvette az egyik könyvet, és a benne lévő rajzokra mutatott. - Ha alaposan tanulmányozod ezeket a pozitúrákat, és gyakorolod is őket, akkor nagyon híres és rangos prostituált válik belőled, olyan tekintélyes leszel, hogy a férfiak sok ezüstpénzt fizetnek, hogy érezhessék a tested illatát, és még több aranypénzt szurkolnak le, hogy meg is ízlelhessék azt!

Levegőért kapkodtam, mert végül szemben kellett néznem azzal a szörnyű igazsággal, amit oly makacsul igyekeztem elkerülni.

- Xiang Xiang - Igazgyöngy megpaskolta az arcomat. - Semmi értelme túlságosan aggódnod, te csak tanulj, rendben? Én pedig itt vagyok, hogy segítek neked.

Bólintottam, és halovány mosoly jelent meg az arcomon.

- Jól van, akkor kezdjük most rögtön a leckét. - Rám kacsintott. - Van egy mondás: Halj meg a szellőrózsáligetben, és légy kicsapongó, szabados szellem. Ez azt jelenti, hogy egy nő olyan boldoggá tud tenni egy férfit, hogy a fickót az sem érdekli, ha meghal, csak közösülhessen az áhított nővel.

Nem szóltam egy szót sem, csak igyekeztem megérteni és megjegyezni, amit mond. Nővérem aztán elkezdte megmagyarázni nekem az olyan kifejezéseket, mint *vörös gyöngy, a lant felhangolása, síkos tészta*, és sorra vette a sokféle különös metaforát, mint például a dinnye felhasítása és levének megízlelése, a jade bot besiklik az aranykapuba, *yin* nedv folyik a kútból...

Mire vége lett az okításomnak, világosan láttam, hogy Igazgyöngy valódi szakértője ezeknek az elvont fogalmaknak, de én rettenetesen

fáradtnak éreztem magam.

Igazgyöngy hirtelen azt mondta. - Ó, a fenébe! Xiang Xiang, most egy nagykutyát kell szórakoztatnom. Mi lenne, ha most elmennél tanulni, és majd holnap visszajönnél?

Amikor be akartam csukni az ajtót, utánam szólt.

Megfordultam, és láttam, hogy nagyon szomorú az arca.

-Xiang Xiang, nagyon szeretlek téged. - Hallgatott, majd hozzátette. - Jobb lenne, ha kihasználnád az utolsó pillanatokat, és élveznéd még egy kicsit a lányságodat...

Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

- Miért nem szórakozol egy kicsit Tavaszi Holddal?

- De ha Mama megtudja, akkor...

- Ne aggódj, biztos vagyok benne, hogy Fung nagymester már sok pénzt kifizetett érted, ezért Mama jókedvében van, és nem lesz túl szigorú hozzád. Menj ki a kertbe a templomhoz.

Csak hogy én azt hallottam, hogy a kertben szomorú sorsú nővérek kísértenek, akik öngyilkosságot követtek el! Természetesen nem mertem Mamától megkérdezni, hogy ez igaz-e vagy sem. De amikor visszafordultam, hogy Igazgyöngytől tudakozódjam róla, akkorra már csukva volt szobájának ajtaja.

8. A kísértetjárta kert

Kinyitottam Tavaszi Hold szobájának ajtaját, és beléptem. Nővérem az ágyán ült, és körülötte könnyvek heverték szanaszét, amik nagyon ismerősnek tűntek nekem. Tavaszi Hold megpaskolta mellette lévő szabad helyet, és azt mondta: - Xiang Xiang, gyere és ülj ide.

Leültem, és a könnyvek felé intettem. - Te érted, ami bennük van?

- Természetesen értem, Xiang Xiang. - Kíváncsian tekintett rám. - Miért, te nem?

- Csak néhány dolgot, de amit nem értettem, Igazgyöngy nővérem elmagyarázta nekem.

A fejemben végiggondoltam mindent, amit Igazgyöngy mondott el nekem. A felhők és az eső a Wu hegységen azt jelenti, hogy egy nő és egy férfi szeretkezik. Az eső a férfi *yang* testrészéből árad, míg a felhők a nő *yin* részéből bukkannak elő. Szeretkezés közben a férfi jade botját (én csak „kiscsirkének” neveztem, de Igazgyöngy azt mondta, hogy így csak a kisfiúk kukiját hívják) belehelyezi a nő kincses kapujába. Azután a férfi síkos folyadékot (nekem úgy hangzott, mintha a pisi egy koncentrált formájáról lenne, szó, ami egy tejszerű anyaggal keveredik össze, de Igazgyöngy ragaszkodott hozzá, hogy teljesen más összetételről van szó) lövell ki a nő testébe, és így csinál neki gyereket. De ez utóbbi csak a türkizkék pavilonon kívül élő nőkre vonatkozik; viráglányoknak nem lehet gyermekük. Mama éppen ezért itatta meg velem az erőlevest, amire Igazgyöngy azt mondta, méreg volt.

De Tavaszi Hold már mindent tudott. Megkérdeztem tőle: - Hogy találtál ki mindent?

Arca elkomorult. - A vőlegényemtől. Yuguan nagyon jóképű, és pompás szerető. Mindent megtett nekem, hogy örömet okozzon.

- Úgy érted, hogy szopogatta a nyelvedet, megízlelte a nyáladat, harapdálta a füledet, és a jade boltjával, ami olyan volt akár egy hegycsúcs, a te jade kapuddal játszadozott? - egy szuszra feltört belőlem a csodálkozással teli kérdés.

Nem tudtam elhinni, hogy nővérem tényleg bólintott.

- Ajaj, Tavaszi Hold, nem gondolod, hogy ez beteges dolog? Nővérem elvörösödött, és hevesen tiltakozott. - Nem, persze, hogy nem! Ezek a legörömtelibb dolgok a világon!

Mérlegre tettem válaszának indulatosságát, és úgy éreztem, lehet némi igazság abban, amit mondott, de valahogy viszolyogtam az egésztől, aminek hangot is adtam: - Nem, ez beteges dolog - és még hozzátettem -, és még perverz is!

- Akkor a te szüleid is beteges és perverz dolgokat műveltek.

A fülem hegyéig elpirultam, és úgy éreztem, meg kell védenem a szüleim becsületét. - Nem, ők nem műveltek ilyen gusztustalan dolgokat!

- Ha nem, akkor te honnan kerültél elő? Ha nem az anyádból másztál elő, akkor talán letörtek egy kőről, vagy a szemetesvödörből halásztak elő?

Pontosan ezt kérdezte tőlem Kis Vörös is.

Miközben megpróbáltam valami okos választ kinyögni, képzeletben megjelentek előttem a szüleim. A Wu hegyen az én csendes és szemérmes anyám és az én iskolázott, elegáns apám szenvedélyesen szopogatta egymás nyelvét, megkóstolták egymás nyálát, és aztán... az apán jade botja megközelítette az anyám hasadékát.

Miközben felforrósodott a testem, újabb képek úsztak elém: magamat láttam kisbabaként, és semmi nem takarta el véres testemet, ahogy kikászálódtam anyám hasából - mint ahogy egy rák mászik elő a barlangjából. A szüleim azonnal felkaptak engem, és boldog mosoly ült ki az arcukra. Még sosem láttam őket boldogabbnak.

Tavaszi Hold hangja hozott vissza a valóságba álmodozásomból. - Xiang Xiang, min gondolkodsz?

Úgy éreztem magam, akár egy hegyes botra szúrt béka. - Lehet, hogy végül is neked van igazad. - Csend állt be közöttünk, majd azt kérdeztem: - Hol van most a vőlegényed?

- Azt hallottam, hogy eljegyzett valaki mást. Ő egy nagyon művelt családból származik, de sajnos nagyon szegények. Nem hiszem, hogy lenne annyi pénze, hogy kifizesse az adósságomat a Barackvirág Pavilonnak. És még ha sikerülne is kiváltania engem innen, nem

hozhatna szégyent a családjára azzal, hogy egy „viráglány”-t visz a házhoz.

Láttam, hogy Tavaszi Hold csaknem elsírja magát, ezért gyorsan azt mondtam: - Túl meleg van itt, menjünk ki!

Tavaszi Hold nem válaszolt, csak a zsebkendőjét gyűrögette, majd témát váltott. - Xiang Xiang, Mama megmondta neked, hogy ki fogja felhasítani a te dinnyédet?

- Úgy gondolom, hogy a vén és ráncos Fung nagymester lesz az - és szörnyülködésemben grimaszba rándult az arcom. - És mi a helyzet veled?

-Van egy gazdag üzletember... de majd a jövő héten kiderül. Mama mindesetre azt mondta, hogy abban a pillanatban megkívánt engem, amint megpillantotta a lábamat.

Lenéztem Tavaszi Hold lábára - neki volt a legkisebb lába az összes nővér közül a pavilonban. Igazgyöngy azt mondta nekem, hogy a vendég szereti szopogatni a nők lábát. És minél kisebb a lába egy lánynak, annál kívánatosabb, mert akkor a perverz *chou nanren* az egész „nyolccentis aranyliliomot” be tudja venni a szájába, és élvezheti az ízét.

- Ajaj! - kiáltottam fel.

- Valami baj van, Xiang Xiang?

- Ó, nem. - Gyorsan témát váltottam. - De úgy vélem, hogy te... nem vagy szűz többé.

- De az vagyok.

- És akkor mi van azokkal a dolgokkal, amiket a vőlegényeddel műveltél?

Tavaszi Hold elvörösödött. - Az ő jade botja soha nem hatolt be az én aranykapumba. Ő a másik botját használta.

Tudálékosan bólintottam, bár fogalmam sem volt, hogy mi lehetett az a „másik bot”. Mivel nagyon tartottam a további kérdezősködéstől, megkérdeztem Tavaszi Holdat: - Mondd csak, miért nem megyünk ki a pavilonból?

- De hiszen nem hagyhatjuk el ezt a helyet Mama engedélye nélkül.

-Kimehetnénk a kertbe a régi templomhoz. Mivel senki nem megy arra, nem is fognak meglátni minket.

- Azért nem jár senki arra, mert kíséretetek bolyonganak benne! Egyszer levetkőztették az egyik nővért, és fejjel lefelé felakasztották, majd harminc korbácsütést mértek rá, amíg a fenéke el nem rohadt. Aztán levágták a kötélről, és otthagyták a kertben. A következő napon Mama megtalálta a testét, vörös ruha volt rajta, és ott feküdt az oltáron.

- De te az előbb azt mondtad, hogy meztelenre vetkőztették.

Tavaszi Hold lehalkította a hangját, mintha egy láthatatlan harmadik személy is lett volna a szobában. - Az emberek azt mondták, hogy szándékosan vett fel cinóbervörös ruhát, hogy úton a Sárga Forráshoz megpillantsa a Pokol Királyát, és vérszomjas kísértetként térhessen vissza.

A szívem hevesen kezdett dobogni. Tavaszi Hold tovább folytatta. - Egyszer meg, amikor egy másik nővér terhes lett a titkos szeretőjétől, kiment a kertbe és beleugrott a kútba. - Tavaszi Hold lehalkította a hangját. - Az utóbbi években legkevesebb három lány vetett véget ilyen tragikus módon az életének abban a kertben.

- De Igazgyöngy nővérem azt mondta nekem, hogy Mama nem tudja elviselni, ha a lányokra költött pénze fuccsba megy. Ezért nem hagyja meghalni a nővéreket.

-Pontosan így van. Éppen ezért ők ölik meg magukat, hogy felbosszantsák őt.

Hosszú, nyomasztó csend állt be közénk. Végül én szólaltam meg először. - Akkor sem hiszem, hogy kíséretetek lennének abban a kertben.

- Xiang Xiang, te nem vagy észnél!

- Tavaszi Hold, ne légy gyáva. Menjünk ki!

- És mi van, ha mégis vannak ott kíséretetek?

- Akkor majd megvédelek. Tudok kung fűzni. - Azzal felugrottam az ágyról, és magasra rúgtam a lábamat.

Odakint fényesen sütött a hold, és a ragyogó csillagok lyukakat ütöttek a sötét égen. Tavaszi Hold és én kézen fogva haladtunk előre centiméterről centiméterre a kanyargós ösvényen, ami a bambuszligeten vezetett keresztül. A pavilon éjszakai lármája - beszélgetés, éneklés, nevetés fajáték - egyre halkabbá vált, ahogy mélyebbre és mélyebbre hatoltunk a növényekkel sűrűn beültetett úton, ami a kísértetjárta kertbe vezetett. Pár perc elteltével már csak a tücskök ciripelését, a levelek suhogását és halk, titokzatos hangokat hallottunk. A holdat félig eltakarták a felhők, mintha csak egy szellemlány arcát keretezték volna a hosszú hajfürtök. A levegő olyan forró volt, akár Mama erőleve; éreztem a markomban, hogy Tavaszi Hold keze izzad.

-Xiang Xiang - suttogta, mert alig jött ki hang a torkán -, én annyira félek. Miért nem megyünk vissza?

- Már túl késő.

- Xiang Xiang. Azt hittem, tudod az utat!

- Nem, még sohasem jártam erre. Csak Igazgyöngytől és a többi nővértől hallottam róla.

- Xiang Xiang, vigyél vissza, most azonnal!

- De Tavaszi Hold - hazudtam neki -, nem fordulhatunk vissza félúton.

- Miért nem?

Törtem a fejem, hogy mit válaszoljak erre, aztán előálltam a megoldással. - Mert... mert nekem azt mondták, hogy ha visszafordulunk, akkor titokzatos halált halunk. Ha már elindultál az úton, akkor követned kell a *qit*, ami a kertbe vezet téged. Nem fordíthatsz hátat a *qi* erejének.

- Ó, jóságos ég! Akkor most mit csináljunk?

- Előbb menjünk be a kertbe, és majd aztán eldöntjük.

Tovább folytattuk az utunkat, miközben a bennünket körülölelő csend épp olyan súlyos lett, akár a szívünk. Tavaszi Hold olyan erősen szorította a karomat, hogy a körme belemélyedt a húsemba. De nem mertem egyetlen panaszos szót sem kiejteni a számon. Az ösvény nedves volt, és a friss és a rothadó növényzet szagát árasztotta

magából. Időről időre félre kellett söpörnünk a túl hosszú nőt ágakat és a sűrű levélzetet. Mind az öt érzésem pattanásig feszült, és minden hangnak, illatnak és mozgásnak a tudatában voltam. Hallottam, hogy Tavasz Hold nehezen veszi a levegőt a halk, sötét éjszakában.

Végül Tavasz Hold csak megtörte a csendet. - Xiang Xiang, tényleg nem hiszed, hogy kísértetek vannak itt?

- Lehet, hogy vannak itt szellemek, nem tudom.

Nővérem hangja remegett kissé - Mi van, ha belebotlunk egybe?

- Mivel nem fordulhatunk vissza, szembe kell néznünk vele, és talán megkérdezzük tőle: „Hogy vagy, te csinos kis szellem, nem ülünk le, hogy megigyunk egy csésze teát és elcsevegünk egy kicsit?

Jó pár szívdobbanásnyi idő után ideges nevetésben törtünk ki mind a ketten.

- Annyira szeretlek, Xiang Xiang. Nem csak nagyon csinos vagy, de annyira vicces is. Mielőtt még válaszolhattam volna, észrevettem, hogy kiértünk egy nyílt területre. - Tavasz Hold! Sikerült! Megcsináltuk!

A bokrokat széthajtva egy sík területen találtuk magunkat, ami a hold fényében fürdött. A távolban egy kis templom állt, a tetejének felfelé kunkorodott a széle. Két nagy lámpa függeszkedett az ereszről, de nem voltak meggyújtva. A szellő ide-oda himbálta őket, olyanok voltak, mint két sötét szem, ami a sűrű növényzetet fürkészi. A templom kapuja előtt öreg fák meredeztek, leveleik úgy susogtak, mintha valaki suttozna, és egy szomorú történetet akarna elmondani.

Éreztem, hogy Tavasz Hold meglöki a könyökömet. - Xiang Xiang, mi az, ami ott csillog a földön?

- Nem tudom. Menjünk oda, és nézzük meg - feleltem, és magam után húztam nővéremet.

Legnagyobb meglepetésemre a csillogás forrása egy pocsolya volt, amiben a Hold tükröződött.

Tavasz Hold körültáncolta, és azt kántálta. - Milyen csodálatos! A Hold benne van a pocsolyában! - Aztán felsikoltott, amitől nagyon megijedtem. - Xiang Xiang, mik ezek?

Odanézetem, ahova az ujjával mutatott, és itt is, ott is kis fényfoltokat láttam lebegni. Némi hallgatás után azt mondtam: - Ne

aggódj, azok csak szentjánosbogarak. - Azt azonban nem mondtam el neki, hogy tudomásom szerint ezeknek a bogaraknak a kedvenc helye a temető. Jeges lehelet hagyta el a számat.

Tavaszi Hold felpillantott a mennyei korongra, amely az égen úszott, majd pár hosszú pillanat múlva azt kérdezte: - Xiang Xiang, emlékszel arra költeményre a holdról...

Én is felpillantottam a fényes égitestre, és elkezdtem szavalni. - „Egyetlen hold tükröződik minden vízben, de az összes víz egyetlen holdat ölel.”

- Nagyon szeretem ezt a verset. És téged is szeretlek, Xiang Xiang. Olyan okos vagy! Annyira boldog vagyok itt.

- Én is - feleltem. - Szabadnak érzem magam. Nincs itt Mama, se De, és nincs sötét kamra, sem pedig utálatos vendégek...

- De étel sincs itt, sem pedig illatos tea. Ó, éhes vagyok. - Rámutatott a hasára. - És pisilnem is kell.

- Nekem is - mondtam, és eszembe jutott valami. - Tavaszi hold, pisiljük le a holdat!

Nővérem kacagni kezdett.

Felbátorodtam, és kántálni kezdtem: - Én vagyok Chang E, bánom, hogy megittam a férjemtől lopott elixírt, felrepülök a holdra...

- Hagyd abba, Xiang Xiang! Te nem vagy Chang E, és nem pisilhatsz rá a holdra!

Odamentem a pocsolóhoz, leguggoltam, lehúztam a nadrágomat, és lepisiltem a hold tükörképét. Amikor befejeztem, rákacsintottam Tavaszi Holdra: - Látod?

Odaszaladt hozzám, és megütött az öklével. - Te ravasz róka! Tudnom kellett volna rögtön, hogy kivel van dolgom!

Elfutottam előle és zihálva vettem a levegőt. - Nem is tudtad! Végül odaértünk a templomhoz.

- Rendben, Tavaszi Hold - mondtam neki -, most pedig beszélj nekem a híres vőlegényedről!

Tavaszi Hold az ajka elé emelte az ujját. - Shhhh... Xinag Xiang, nem hallasz semmit?

Feszülten fülelni kezdtem - Ez csak a szél.

- Nem az. Figyelj jobban!

- Macskák nyávognak?

- Nem.

- Talán annak a nővérünknek a szelleme, aki felakasztotta magát, miután meztelenre vetkőztették, és addig korbácsolták, amíg a fenéke elrohadt! Hallgasd, úgy sikoltozik, mintha kettéhasítanák!

- De Xiang Xiang, ha egy szellem halott, akkor hogyan tud sikoltozni?

- Biztos rémálma van.

- Almodnak a szellemek?

- Honnan tudjam? Még nem vagyok halott!

- Ó! - Tavaszi Hold mégjobban meglökött, és közben azt suttogta a fülembe. - Hallgasd, Xiang Xiang, a szellem most nyögdéssel, és levegőért kapkod.

- Ez biztosan egy éhes szellem.

Legnagyobb meglepetésemre Tavaszi Hold kuncogni kezdett. - Úgy vélem, ez nem egy szellem, hanem valaki felkavarja a felhőket és az esőt.

- De ez nem a Wu hegy.

Tavaszi Hold megfogta a kezemet. - Ne légy ostoba! Menjünk és nézzük meg.

- Már nem félsz a szellemektől?

- Shhh, maradj csendben. Biztos vagyok benne, hogy ez nem szellem. Gyere, és kövess. - Odamentünk a templom falához, és nővérem észrevett rajta egy rést. Tavaszi Hold lehajolt, és besurrant a lyukon, én pedig utána. Nagyon óvatosan haladtunk előre, nehogy nekimenjünk valaminek. Kisvártatva úgy tűnt, közelebb értünk a hang forrásához. Végül Tavaszi Hold megállt egy ajtó előtt, ahonnan nehéz sóhajok szálltak fel.

A félelem összerántotta a gyomromat, megszorítottam nővérem kezét, és azt suttogtam: - Tavaszi Hold, menjünk vissza!

Nagyon meglepődtem, és zavart is voltam, hogy most ő volt a nyugodtabb és a bátrabb. Amikor megint sürgetni akartam, hogy forduljunk vissza, dühösen rám pillantott, és a tekintetével azt jelezte, hogy „fogd be!”. Aztán odament az egyik ablakhoz, megnyalta az ujját, és kifúrt egy lyukat a rizspapíron, ami a rácsot fedte, majd belesett.

- Tavaszi Hold, mit láatsz?

De ő rám se hederített.

Szellem nem okozhatott ekkora élvezetet. Én is megnyaltam az ujjamat, és lyukat ütöttem a rizspapíron, majd benéztem.

Legnagyobb meglepetésemre egy férfi és egy nő feküdt együtt a földön. A férfi a nő testén mozogott - néha úgy, ahogy halat fognak horoggal, néha meg úgy, ahogy a madarak szállnak a széllel - pontosan ahogy Titokzatos Lyuk Mester írta *A szerelem művészete* című könyvében. Aztán a nő vergődni kezdett a férfi dőfései alatt. Bár a sötétben nem láttam a nő arcát, biztos voltam benne, hogy nagy fájdalmai vannak, mert úgy sivalkodott, mint a disznó, aminek elvágják a torkát. A számra kellett tapasztanom a kezemet, hogy ne kiáltsak fel. Különös módon úgy éreztem, hogy gyorsabban ver a szívem, a fülem és az arcom ég, és forróság kúszik fel a testemen a két lábam közül. Ez meg is ijesztett kissé. Oldalba löktem Tavaszi Holdat, de ő intett, hogy hagyjam békén.

A férfi és a nő tovább küzdött egymással és közben nyögdécseltek, aztán hirtelen a férfi élesen felkiáltott. Utána pedig rároskadt a nő testére.

Ó, te jó ég, most biztosan meghalt, gondoltam magamban.

Megint meglöktem Tavaszi Holdat, majd a kezemet a torkom elé tettem, és végighúztam a nyakam előtt, mintha elválnám a torkomat. De ő megint csak türelmetlenül leintett. Ekkor a férfi, mintha szendergéséből ébredne, legördült a nőről, és mellé feküdt. Szembe voltak egymásnak, és mi a nőnek csak a hátát láttuk. A férfi a nő mellét kezdte cirógatni nagyon óvatosan. A nő erre nyöszörgő hangot hallatott, de nem toltá el a férfi kezét.

És akkor egy bogár - úgy véltem, egy pillangó - repült be az ablakon (azon, ami az udvarra nyílt), és ott körözött a pár fölött. A nő, amikor

észrevette, azonnal felült, és megpróbálta elkapni a táncoló lepkét. Akkor ismertem fel az arcát.

A kezemmel befogtam a számat, és nagyon kellett igyekeznem, hogy ne kiáltsak fel.

Igazgyöngy volt az!

Odafordultam Tavaszi Holdhoz, és láttam, hogy ő is a szája elé tartja a kezét. Pár pillanatig így néztük a párt, majd Tavaszi Hold kihúzott magával az udvarra. Amikor már a templomon kívül jártunk, és a kertben találtuk magunkat, futásnak eredtünk.

Biztonságban visszaérkeztünk Tavaszi Hold szobájába. Nővérem ekkor rámutatott a nadrágomra, és izgatottan azt mondta: - Xiang Xiang, nézd, nedves a nadrágod.

Megfordultam, odakaptam a nadrágomhoz, és megvizsgáltam. - Ez csak a harmat.

- Igen - kuncogott Tavaszi Hold -, de az aranykapudból jött.

9.

A csábítás művészete

Egy héttel később, öt nappal az én „nagy napom” előtt, Igazgyöngy behívott a szobájába, hogy néhány tanáccsal lásson el az utolsó pillanatokban, mielőtt még a felhők és az eső táncára kerülne sor.

Amikor leültem nála, jelentőségteljesen pillantott rám. - Xiang Xiang, jobb lenne, ha alaposan felkészülnél Fung nagymester fogadására, mert ő hamarosan eljön, hogy felhasítsa a dinnyédet. Nehogy már az első alkalommal magadra haragítsd őt, különben nagyon nagy bajba kerülsz. Nemcsak Mama és De fog kegyetlenül megbüntetni téged, de Fung nagymester is bosszút áll rajtad, mert nagyon sok pénzt fizetett érted.

Igazgyöngy elmondta nekem, hogy ha egy vendég csalódik egy lány szolgáltatásában, akkor „összezúzza a barlangot” - vagyis tönkreveri a bordélyt -, és akkor minden kárt a szerencsétlen lánynak kell kifizetnie.

Némi csönd állt be közöttünk, és nekem az járt a fejemben, amit a kísértetjárta kertben láttam pár nappal korábban, és a fülem hegyéig elvörösödtem.

- Mi az Xiang Xiang?

Úgy éreztem, mintha egy szentjánosbogár akadt volna a torkomon.

- Kérdezni szeretnél tőlem valamit?

Végül csak suttogni tudtam. - Igazgyöngy nővérem... az a férfi a kertben... Jiang Mou volt?

Nővérem riadtan pillantott rám. - Xiang Xiang, légy elővigyázatos, mit mondasz! Erről senki sem tudhat.

Bólintottam. - Szándékosan hagyta, hogy Tavasz Hold és én nézhessünk benneteket?

Igazgyöngy elmosolyodott, és nagyon titokzatosan tekintett rám feldíszített lámpájának sárga fényében.

- Ezek szerint szereted Jiang Mout? - Hallgatását helyeslő válasznak vettem. - Akkor miért nem mész hozzá, és hagyod el a Barackvirág Pavilont?

- Mert ő szegény és már nős. - Igazgyöngy felsóhajtott, miközben gyönyörű jade karkötőjével játszott szórakozottan. - Nem gondolj szerelemre, Xiang Xiang. A szerelem semeddig sem tart; gondolj inkább az öröme.

- De az se tart sokáig.

- De legalább utána nem marad fájdalom a szívünkben. - Nővérem az órára pillantott. - Jobb lesz, ha nyomban nekifogunk a leckének.

Igazgyöngy hagyta, hogy odaüljek mellé a fésülködőasztal elé. - Xiang Xiang - mondta, és kettőnk tükörképét nézte a tükörben -, tudsz már a felhőről és az esőről mindent?

Bólintottam.

Nővérem tovább folytatta. - A legfontosabb dolog az incselkedés és a csábítás. Mert ha túl gyorsan megadod ezeknek a *chou nanrenéknok* azt, amit akarnak, akkor csalódottak lesznek. Ne feledd, hogy a feleségeiknek ugyanolyan cinóbervörös résük van, mint nekünk. Csakhogy mi ismerjük a kacérkodás művészetét, és fel tudjuk őket izgatni. Nem csak azzal hozod őket izgalomba, ahogyan kinézel, hanem a mozdulataiddal - még azzal is, ahogyan alszol.

- De Igazgyöngy nővérem, ha alszunk, akkor nem mozgunk.

- Csakhogy mi színleljük az alvást. Nem hallottad azt a mondást, hogy „a vadalma alszik tavasszal”? Ez azt jelenti, hogy a szép nő csábítóan alszik. És a tavasz a nyitja mindennek...

- Miért?

- Mert a tavasz a vágy évszakja, amikor a szerelem születik!

Igazgyöngy álmodozón nézett a tükörbe, ajkát résnyire nyitotta, majd a nyelvével megnedvesítette a felső ajkát - olyan volt, akár egy friss, harmatos rózsabimbó. - Mi nővérek jó szakácsok vagyunk, akik öt ízt keverünk össze harmonikusan, hogy finom levest kapjunk.

- Szeretem a levest.

-Xiang Xiang, nem légy ilyen értetlen, jó? Mielőtt idejöttél a Barackvirág Pavilonba, nem csináltál mást, csak tanultál. De ennek most nem sok hasznát veszed.

Álmodozó pillantást vettem rá: - A szüleim mindig is azt akarták, hogy én legyek az első női *zhuang yuan*. Vagyis kiválóan teszem le a

vizsgálmat, és a császár ad nekem állást.

Igazgyöngy szánakozva nézett rám, majd kissé élesebb hangon azt mondta: - Én is egyetemi szinten tanítom meg neked, hogyan kell elcsábítanod azokat a *chou nanren*eket. Már el is felejtetted, hogy a jövő héten lesz az első „vizsgád” Fung nagymesterrel?

Aztán tovább folytatta. - A nő legcsábosabb eszköze a szeme. - Igazgyöngy lesütötte a szemét, és a szemhéja alól pillantgatott rám. A pupilláit mintha üvegmázzal vonták volna be. Lassan körbeforgatta a szemét, mintha részeg lenne. Olyan mágneses vonzerő áradt a pillantásából, hogy szinte megbűvölt engem is, ahogy a szeretőjével tette a kertben. Éreztem, hogy elvörösödik az arcom.

- Xiang Xiang, a múltkor azt mondtad nekem, hogy az apád *kung fu* tanult.

Bólintottam.

- Akkor úgy gondolj a szemedre, mint a szexuális *kung fu* legfontosabb fegyverére. Támadj, akár egy tigris, és visszakozz, akár egy szűz.

Miközben megpróbáltam megemészteni a szexuális *kung fu* receptjét, Igazgyöngy újabb tanácsokkal látott el. - Mindig legyen izgató a pillantásod. Nincs rosszabb a kifejezéstelen szemeknél, azok olyanok, akár a döglött halaké.

Felkacagtam.

Nővérem korholó pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, úgy kell a vendégeidre nézned, hogy egész testükben megborzongjanak, és ne legyen erejük ellenállni neked. Természetesen ha a vendég a szerény, tartózkodó nőt kedveli, akkor színleld a szelídséget, és időről időre vedd le róla a tekintetedet. Ezért vannak a pekingi operákban... Xiang Xiang, figyelsz te egyáltalán rám?

- Papa! - kiáltottam fel, és könnyekben törtem ki, majd kifutottam Igazgyöngy szobájából.

A következő délután, amikor ismét felkerestem Igazgyöngyöt a szobájában, nővérem nem hozta szóba előző napi érzelmi kitörésemet.

Teát öntött nekem és magának, és a gondolatainkba merülve szürcsöltük a frissítő italt. Ő is az apámra gondolt vajon? Mindig is tudni szerettem volna, hogy mi jár Igazgyöngy fejében. Ugyanakkor nagyon kedves volt hozzám, de olyan titokzatos, mint Guan Yin feje körül a glória.

Igazgyöngynek ezen a napon nem volt sok kedve a tanításhoz. Hosszú ideig melengette a kezében a csészéjét, mielőtt felállt a kanapéról. - Ma arra foglak megtanítani, hogyan kell járnod. Ne feledd, hogy soha ne siess, hanem mozogj lassan, nézd csak így, ahogy én. - És akkor elkezdett kicsiket lépegetni a szobában. - Ezt az aranylótusz kis lépéseinek hívják. Képzeld el, hogy a lábad alatt lótoszok virágzanak, vagy a széllal hajladoznak az alkonyatban.

Behunytam a szemem, és igyekeztem magam elé képzelni, amit Igazgyöngy mondott. De nekem csak az anyám az apám jelent meg előttem, és én eveztem a lótoszokkal benótt Nyugati-tavon a csónakban, amelyben ók is benne ültek. Mama nagyon csinos és boldog volt, kihajolt a csónakból, és széthajtotta a leveleket, Papa pedig leszakított nekem egy virágot, és beletűzte a hajamba, amit a naplemente aranyos színűre festett...

Ekkor Igazgyöngy nekitámaszkodott a falnak. - Amikor állsz, kissé hajolj előre. És a testednek állandó mozgásban kell lennie, a hátad hullámozzon, az ujjaiddal morzsolj egy zsebkendő vagy simítsd végig a fogaidat, a szemeddel nézz körbe.

Feltört belőlem a kérdés: - Igazgyöngy nővérem, teljesen össze vagyok zavarodva. Az anyám pont az ellenkezőjét tanította nekem. Arra figyelmeztetett, hogy soha ne billegtessem a testem, mert az nem illik egy hölgyhöz. Azt szokta mondogatni nekem, hogy „A himbálódzó falevelek leesnek a fáról; a himbálódzó nőknek rossz sorsuk lesz”.

Igazgyöngy nagyot sóhajtott. - Igen, az anyádnak igaza volt. De mi nem vagyunk hölgyek, mi csak szajhák vagyunk. Hosszú, szomorú csend telepedett közénk.

Nővérem a lábamra pillantott. - Xiang Xiang, a tested egyetlen hibája a lábad; egy kicsit nagynak tartom őket. Azonnal az asztal alá csúszttam a lábamat.

- Nagyon jó! Mindig rejtse el a lábát! De ne feledkezze meg arról, hogy azt, ami szép rajta mutatni. Például ha valakinek szép felsőteste van - és ekkor Igazgyöngy saját magára mutatott -, mint például nekem, akkor mindig hajoljon előre egy kicsit. Ez „a test felkínálása a Dharmának”. Igazgyöngy belecsípett az arcomba. - Xiang Xiang, az egyetlen fegyverünk, amivel hatalmunkban tarthatjuk a férfiakat, a szex. Még ha a legrútabb férfival is szexelsz, aki már fél lábbal a sírban van, akkor is a legjobbat kell kihoznod magadból, és úgy kell cselekedned, hogy a vendéged a mennyekben érezze magát. Ne feledd, amiket tanítok neked, mert csak így lehet belőled *mingji*, vagyis rajongott kurtizán, amíg csak élsz.

Határozottan bólintottam.

Nővérem újra odaült mellém. - Xiang, Xiang, észrevetted már, hogy a mi országunkban semmit nem fejeznek ki egyenes úton, hanem mindig szövevényesen és kerülő utakon juttatják kifejezésre a mondandójukat?

Válaszolni akartam neki, de Igazgyöngy csendre intett. - Kínában a folyosók sem egyenesek, hanem kanyargósak. Kipillantott az ablakon. - Ezért amikor sétálunk, akkor mindig izgatottan várjuk, mibe botlunk majd bele: egy hold alakú kapuba, ami egy bambuszliget közepén áll, vagy egy kicsiny, díszök alakú nyílást fedezünk fel a sövényben, amin keresztül a ködbe burkolódzó távoli hegyekre nyílik kilátás.

Most is hevesen bólogattam, majd Igazgyöngy elővette a *qin*, és letette az asztalra. Szembe ültem vele, és a szívem megtelt örömmel.

- Nézd, Xiang Xiang - mondta nővérem -, a *qin* muzsikája is kanyargós.

Most Igazgyöngy végighúzta az ujjait a hangszeren. - Ezt a pengetést úgy hívják, hogy „a szöcske hívja az ősz”. Amikor a szöcske összedörgöli a szárnyait, akkor ilyen hosszasan hallható hangot ad ki. - Nővérem megint végighúzta az ujjait a húrokon. - És ezt a hangot pedig úgy nevezik hogy „a majom ugrál a fán”, mert a majom hol felugrik, hol pedig megkapaszkodik az egyik ágban.

Végül rátette a kezét a húrokra, hogy elhalkuljanak. - És mivel ilyen szépen kanyarognak a *qin* dallamai, a hangok hosszan visszhangoznak a szívedben... Bárcsak ugyanilyen hatással lehetnénk mi is a férfiakra! - Vágyakozással teli mosoly jelent meg az arcán. - Akkor minden bűdös

és rothadt férfi a lábunk elé öntené dagadó zsebéből a pénzt. Különből miért nem maradnak otthon, és basszak meg a saját feleségüket, ami ingyen van?

Kuncogni kezdtem, de közben fogalmam sem volt, hogy mit jelent az, hogy ingyen megbaszni a feleséget.

Igazgyöngy feddően pillantott rám. - Xiang Xiang, bár mi felnézünk azokra a *tisztességes* nőkre, tudod, hogy ők miért irigyelnek minket?

-Persze, hogy tudom, Igazgyöngy nővérem, mert te sokkal gyönyörűbb vagy náluk, és sok csinos ruhád és szép ékszered van.

- Xiang Xiang, igaz, amit mondtál, de ennél többről van szó. Ezek a tisztességes asszonyok titokban csodálnak minket. Mert mi megmutathatjuk a szépségünket szívünk választottjának anélkül, hogy a zsémbes konfuciánus férjek megdorgálnának minket. Amellett te is ismered a közmondást: „Ahhoz, hogy egy nő erényes legyen, nem kell semmihez sem értenie.” De mi nem vagyunk erényesek, ezért művelnünk kell képességeinket, és meg kell őket mutatnunk a világnak. A férfiaknak azért van szükségük a feleségükre, hogy gyermekeket szüljenek nekik, viszont miránk is szükségük van, hogy megkapják tőlünk azt, amit a sárga, ráncos arcú nejeiktől nem kapnak meg - mert mi felkavarjuk a szívüket, feltüzeljük az érzéseiket, a zenénkkel, a táncunkkal és a festményeinkkel tápláljuk a lelküket.

Lehet, hogy megvetnek bennünket, de nekünk nem kell ostobának tettetnünk magunkat, mint a feleségeiknek otthon.

Ekkor pajkosan rám mosolygott. - Én fel tudok izgulni, és bármelyik férfival fel tudom kavarni a felhőket és az esőt, míg azok az asszonyok csak egyetlen férfihoz ragaszkodhatnak, még akkor is, ha már meghalt!
- Alighogy befejezte a mondatot, vidám kacagásban tört ki, mintha olyan nagy boldogság lenne prostituálnak lenni!

Én is vele nevettem. Addig kacagtunk, amíg kicsordult a könnyünk, és levegő után kapkodtunk.

Amikor lecsillapodtunk, Igazgyöngy intett nekem a jade karkötős kezével: - Most tartsunk egy kis szünetet.

Annyira nyugtalan voltam, hogy úgy éreztem, ki kell mennem az udvarra. De esett az eső, ezért csak kilestem a rácson, és figyeltem, ahogy a kövér vízcseppek ráhullanak a buja levelekre. Pár perc múlva

elállt az eső, akkor kimentem és sétáltam kicsit a kanyargós ösvényen. Aztán leültem egy kőpadra a kis pavilonban, és kikémleltem egy váza alakú nyíláson abban a reményben, hogy majd egy távoli, ködbe burkolódzó hegyet pillantok meg.

Aztán éhes lettem, és a konyha felé vettem az irányt. Amikor átléptem a küszöböt, finom illat csapta meg az orromat. Ah Ping azonban nem volt sehol. Az éhség belemart a gyomromba, ezért odamentem a fortyogó üsthöz, és a tartalmából kikanalaztam egy adag ételt egy tányérba, majd belekóstoltam, és élvezettel nyeltem a finomságot.

Amikor hangosan szürcsöltem, Ah Ping beviharzott a konyhába. Felpillantottam rá. - Ah Ping, ez nagyon jó! Valami újdonságot készítettél?

Legnagyobb meglepetésemre elfehéredett az arca. - Valami baj van?

A szakácsnő nem válaszolt, de folyton a fejét rázta.

Incselkedni kezdtem vele. - Ez valami igazi különlegesség lehet, amit egy fontos vendégnek készítettél, igazam van? De ne aggódj, csak egy kicsit vettem belőle. Nagyon ízletes. Mondd csak, mi ez?

Az asszony még mindig nem akart válaszolni nekem, odament a mosogatóedényhez, és tisztítani kezdte a lábosokat.

Folytattam az evést egy darabig, majd egy gondolat hasított az agyamba. - Tudod, hol van Guigui? Szeretnék adni neki is ebből a finomságból.

Ah Ping kerülte a tekintetemet, és az előttem lévő tányérra mutatott, azután a hasamra bökött.

- De hol van Guigui?

Megint mutogatni kezdett, de ezúttal hevesebben és nyomatékosabban.

Beletelt pár másodpercbe, amíg a bomba felrobbant. - Úgy érted, hogy...

Bólogatni kezdett, és közben törölgette az edényeket. Aztán vizet öntött egy óriási edényből a mosogatóba. A konyhát hamarosan betöltötte a víz locsogásának a hangja. Könnyek patakozottak végig az arcomon. - Te megfőzted Guiguit?

A szakácsnő még mindig bólogatott, és csak az edényekkel foglalatostkodott.

-Ó, hogy tehetél ilyet? Undorító szörnyeteg vagy! Ekkor nagy zajt csapott a lábasokkal.

- Ó, jóságos ég, te megfőzted Guiguit, én meg megettem őt! Kirohantam a konyhából, és addig hánytam, amíg már nem jött más a gyomromból, csak epe. Aztán szívből zokogni kezdtem. - Ó, Guigui, annyira sajnálom. Honnan tudhattam volna, hogy Ah Ping megfőzött téged? Nem tudtam, hogy ez te vagy!

Amikor kisírtam magam, elővettem Guan Yin-medálomat, és hosszú imát mormoltam. Először azt kértem a kiskutyától, hogy bocsásson meg nekem, aztán az istennőhöz könyörögtem, hogy küldje a kis állatot a Nyugati Paradicsomba, ahol hamar újjászülethet emberként, és ismét itt lehet velem.

Az ima megnyugtató és lecsillapító volt. Lábam Igazgyöngy szobájához vitt. Miután leültem mellé a kanapéra, sírásban törtem ki. - Igazgyöngy nővérem...

- Valami baj van, Xiang Xiang?

Megint zokogásban törtem ki.

Igazgyöngy előhúzott egy zsebkendőt, és letörölte az arcomat. - Kérlek, mondd el nekem, mi történt.

- Ah Ping néni megfőzte Guiguit, én meg megettem őt! Legnagyobb meglepetésemre Igazgyöngyöt nem sokkolta a hír.

Kissé összekócolta a hajamat. - Sajnálom. De miért etted meg?

- Mert nem tudtam, hogy ő van a tányéromban! - motyogtam neki nagy szípgva.

- Ez nem nagy ügy.

Könnyáztatta szemmel néztem rá. - Még hogy nem nagy ügy!

- Itt gyakran megfőzik a kiskutyákat. A vendégek azt hiszik, hogy a kutyából készített erőleves megerősíti a jade botjukat.

- Ó, jóságos ég, ez annyira gusztustalan! Hiszen azok a kiskutyák még csak bébik!

Igazgyöngy a karjába vett. - Xiang Xiang, ebben a házban ennél sokkal szörnyűbb dolgok is történnek.

10. Az ezerráncú vénség

Négy nappal később, amikor még mindig nagyon szomorú voltam amiatt, hogy szegény kis Guigui a gyomromban végezte, Kis Vörös bejött hozzám, és átkísért Igazgyöngy szobájába. Tudtam, hogy az a pillanat, amitől annyira rettegetem, már nagyon közel van. A szívem összeszorult; csüggedten csoszogtam a papucsomban a folyosón.

Kis Vörös rám szólt. - Xiang Xiang, kérlek siess, mert ez a te nagy napod, és Mama már türelmetlenül vár.

- Mama - sóhajtottam fel. Számomra nem jelentett többet, mint egy nagy, gusztustalan hústornyot, aki a küszöbön túl várt rám pénzéhes tekintettel.

Fang Rong rózsaszín kabátkába erőltette rengő haját, amin akkora gombok voltak, akár a szőlőszemek. Amikor meglátott, óriási vigyor ült ki az arcára. Intett nekem, hogy üljek le Igazgyöngy nagy, aranyozott és faragott fésülködőasztala elé. - Xiang Xiang, ma olyan gyönyörűen foglak felöltöztetni, hogy olyan szép leszel, akár egy tündér - vartyogta, majd mohón fölém hajolt, mintha hirtelen egy halom arannyá változtam volna.

Az asztalon mindenféle női holmi hevert: púder, rúzs, Virágos Harmat parfüm, hóvirágkrém, teknőcfésű, korall hajtű, és még három virág is volt rajta. Nagy meglepetésemre megpillantottam a kenceficék között egy arany karkötőt és két aranyba foglalt, jade-köves fülbevalót.

Mama a tükörben mustrálgatott egy hosszú pillanatig, majd azt mondta: - Szerencsés fruska vagy, mert a szemöldöködnek olyan az íve, akár a holdsarlóé. Különben le kellene borotválnom, és tintával kellene kihúznom.

Még hogy tintával? Meg akartam kérdezni, hogy komolyan gondolja-e, de inkább befogtam a számam.

Mama akkor elkezdte a *kai liánt*, vagyis „az arcom felnyitását”. Ehhez először is egy vörös fonalat tekert a hüvelyk- és a középső ujjára, majd a fonalat a fogai közé tette. Ezután elkezdte a fonallal fűrészelni

az arcomat, hogy minden szennyeződést és felesleges szőrszálát eltávolítson róla.

Fang Rong arca ekkor csaknem hozzáért ez enyémhez, olyan közel volt hozzám, hogy meg tudtam volna számolni az orrában a szőrszálakat, és láttam az aranykoronákat a szájában, és megfigyelhettem a homloka közepén csúfokodó nagy szemölcs durva felületét. Amíg felettem tett-vett, addig nem mertem levegőt venni, mert nem akartam belélegezni a leheletét.

-Xiang Xiang, tudtad, hogy az arcod „felnyitása” végtelen szerencsét hoz neked?

Bólintottam.

- Tartsd nyugodtan a fejed!

A hideg futkosott a hátamon, amíg be nem fejezte az arcom lekaparását a vörös fonallal. Ezután púdert kent az arcomra és a nyakamra - méghozzá egyre több és több réteget vitt fel a bőrömre, míg már nem bírtam tovább: - Mama, ennyi már elég! Miért kell annyi púdert rám kennéd?

- Mert egy réteg fehér por ezernyi csúfságot el tud fedni, és az összes férfi így szereti, no, ezért! - A tükörben korholó pillantást vetett rám. - Gondolod, hogy púderre pazarolnám a pénzemet, ha a férfiak nem szeretnék a kendőzött arcot? - Aztán felkacagott, és a közben rám fröccsent a nyála. - Szerencsére ez esetben nem nekem kellett állnom a számlát a sminkedért.

- Hát akkor ki fizetett érte?

- Fung nagymester, természetesen, ki más? Te kis ostoba lányka! - Mama az asztalra mutatott. - Látod azt a karkötőt és mellette a fülbevalót? Azok Fung nagymester ajándékai. Azt akarja, hogy te legyél a legcsinosabb kis szajha a Barackvirág Pavilonban. - Ekkor fenyegetően nézett rám. - Fung nagymester már sok ezüstpénzt költött itt el mindféle drága estélyre és szerencsejáték-partira, szóval nehogy cserben hagyd.

Amikor Mama és Kis Vörös befejezte az arcom kikészítését, és a hajam fésülésével is végeztek, segítettek nekem felvenni egy vörös selyemfelsőt és egy zöld nadrágot: mindkettőre virágok és szalagok

voltak hímezve. Aztán Mama felkapta a friss orchideákat, és beletűzte őket a hajamba.

Belenéztem a tükörbe. Az a lányka, aki oly kíváncsian tekintgetett a nagyvilágba, és akinek a tükörképe visszanezett rám, vajon tényleg én voltam? Vagy... csak egy finom tál ínycséség, ami hamarosan felfalnak?

Mama a tükörképemet mustrálgatta, és a szája elégedettségében majd' a füléig szaladt. Még a szemölcsse is örvendezni látszott. - Nézzenek oda! Micsoda gyönyörű hercegnő lett belőled, Xiang Xiang! Fogadok, hogy senki nem hiszi el, hogy nem vagy más, csak egy ócska szajha! Ha! Ha! - Majd megrázta előttem puffadt kezét, és kinyújtotta felém tömzsi ujjait. - Látod? Az én öreg, ízületi gyulladással kezem még mindig csodát tud tenni! Aztán megragadta a karomat, és keményen taszított egy nagyot a vállamon. - Gyorsan! Gyerünk a vendégfogadószobába!

Ez volt az első alkalom, hogy engem személyesen hívtak meg ebbe a szobába, és ahogy beléptem, egy pillanatra elcsodálkoztam, szinte elbódultam. Még soha nem láttam ilyen szépnek ezt a termet: csodálatosan és rendkívül gazdagon fel volt díszítve. A bútorokat alaposan kifényesítették, úgy csillogtak, akár a bronztükrök. Egy alacsony barna szekrényen egy magas, zománcos váza állt, ami tele volt szépséges orchideákkal. Úgy tűnt nekem, hogy rózsaszín szirmaik nekem bólogatnak, míg ágaik olyan elegánsan tekeregtek, akár Mr. Wu kalligrafikus írásjelei. Az egyik fal előtt egy baldachinos ágy állott, oszlopai olyanok voltak, akár az aranyrudak. A vörös párnákra mandarin kacsákat hímeztek, amik a vízben fickándoztak. A cinóbervörös ágytakarón egy sárkány és egy főnixmadár farka fonódott össze intim módon. Az ágy mögött egy nagy spanyolfal állt, amire a *Nyugati kamra története* című híres regényből faragtak ki jelenteket - köztük az egyik egy tudóst ábrázolt, aki *qinen* játszott. Az ágy mellett egy aranyozott tükör ragyogott, és festmények függtek mellette, amelyek - többek között - fiatal szépségeket örökítettek meg, míg a többi távoli hegyeket ábrázolt. Egy bronzégőben tollakkal díszített füstölőt égettek.

A szoba közepén a nyolc halhatatlan asztala állt: rajta értékes holmikát helyeztek el: közepén egy tengerzöld tál állt, ami nyíló lótuszt formált; mellette egy teáskanna és csészék, amiket arany szellőrózsák

díszítettek, fekete lakktálcán cukorkák és szárított gyümölcsök kínálták magukat. Az asztal mellett a padlón két, sokfiókos doboz csillogott, amiket virágok és vörös szalagok díszítettek.

Ó, annyira szerettem volna, ha Papa még mindig élt volna, és Mama is Sanghajban lett volna, és hárman együtt éltünk volna ebben a gyönyörű szobában! De ó jaj! Ekkor vettem észre egy nagy halom ráncot - ami tönkretett minden szépséget és szétzúzta az álmomat. A nagy asztalon Ráncos Vénség mellett egy pár vörös gyertya állott, ami egy sárkányt és egy főnixet ábrázolt. Az olvadó viasz úgy csöpögött le, mintha könnyek lennének, míg a magas, fényes lángok szinte szanaszét szórták a ráncokat, képzeletemben hullókké változtak, és belepték a szobát.

Amikor ösztönösen hátrahúzódtam, Mama előreráncigált. - Fung nagymester, íme itt van az ön csinos kis Xiang Xiangja.

Fung ráncokkal borított szeme szélesre nyílt, és úgy vizslatott végig a tekintetével, mintha egy nagy halom arany lennék. Hirtelen rácsapott a combjára, és felkiáltott. - Jó, nagyon jó!

Mama kacéran felnevetett. - Még hogy jó? Viccel velem, Fung nagymester? Xiang Xiang a legjobb!

Fung a szakállát cirógatta. - A legjobb? Ezt még meg kell állapítanom, ezért most...

-Igen, igen, természetesen Fung nagymester! Egyedül hagyom önöket! Élvezzék a sárkány és főnix éjszakájukat. Garantálom, hogy ez a lány megéri azt a temérdek pénzt, amit leszurkolt érte.

- Ajánlom is, hogy így legyen! - Elhallgatott, majd miután körülnézett, megkérdezte: - És hol van a gyolcs, Felkaptam a fejem.

- Miféle gyolcs?

A hájtömeg asszonyosság és ezerráncú vénség egyszerre tört ki nevetésben.

Legnagyobb meglepetésemre Mama előhúzott egy fehér zsebkendőt a kabátkám ujjából. Fogalmam sem volt, hogy mikor rejtette oda. Kajánul vigyorgott, majd elkezdett integetni a kendővel.

- Fung nagymester, ez Xiang Xiang *zhuangyuan* pecsétje.

Most már én is emlékeztem arra, hogy Igazgyöngy beszélt nekem a gyolcsról. A *zhuang yuant* a Birodalmi Vizsgán a legjobb tanulónak állították ki, és a pecsét, ami a kiemelkedő szereplését bizonyította, vérvörös volt. Így ez a pecsét birodalmi kiválóságot igazolta - vagy az én esetemben szüzességem ritka és becses voltát.

Könnyek szöktek a szemembe. Ekkor Ezerráncú Vénség kéjsóvár pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, a te vérednek pecsétje ezen a fehér gyolcson azt fogja bizonyítani, hogy én vagyok az első férfi, aki felhasítja a te dinnyédet. Azt hiszed, különben kifizettem volna egy egész vagyont egy tizenhárom évesért? Ha! - Rámutatott ösztövérujjával az asztalra és a két lakkdobozra. - Minden ruha, pénz, ékszer, étel és bor csak miattad van itt! Legyen mind a tied!

Mama szája a füléig szaladt, miközben szigorúan nézett rám. - Xiang Xiang, hajlj meg Fung nagymester előtt, és köszönd meg neki az ajándékokat! Gyorsan, lássam!

Mélyen meghajoltam, majd azt suttogtam: „köszönöm”. És akkor eszembe jutott, amit Igazgyöngy a szemek és az arcjátékáról tanított nekem. Felfelé görbítettem az ajkamat, miközben bódító pillantást akartam Fung nagymester felé küldeni. Csakhogy tekintetem félresiklott, mert gyakorlatlan voltam, és ahelyett, hogy az öreg férfi szemébe néztem volna, gyűrött homlokában „gyönyörködhettem”.

Fung a szakállát fogdosta. - Gyere ide, én kis szép virágszálam! - mondta, és a másik kezét kinyújtotta, hogy megsimogassa az arcomat.

Mama előbb Fungra, majd rám kacsintott. - Nézzen csak az én kis babámra! Xiang Xiang olyan gyönyörű, hogy kétszáz szűzlánnyal is felér. Ezt mindenki készséggel elismerné, Fung nagymester! Igazam van?

Fung nevetésben tört ki. Nagyon meglepett, hogy egy ilyen öreg és összeaszott férfinak ilyen mély és harsogó nevetése lehet. Lehet, hogy ez tényleg annak a sok szűzlánynak köszönhető, akiket meghágott?

Mama kuncogni kezdett, majd jelentőségteljesen az oltáron álló gyertyákra pillantott - ezek a házastársi egyesülést jelképezték! Émelygő érzés támadt a gyomromban. És azt is éreztem, hogy Fung keze a combomat cirógatja. És ekkor vettem csak észre, hogy Mama

már kiment a szobából, és egyedül hagyott engem ezzel a nagy rakás izgó-mozgó ráncsalommal.

Ekkor a Ráncos Vénség odahajolt hozzám, miközben a testének gyűrődései szinte hullámszórtak rajta.

Elhúzódtam ópiumszagú lehelete elől. - Mit akar? - kérdeztem tőle.

- Először mit szólnál egy kis masszázshoz? - Megragadta a kezemet, és a sajátjához dörzsölte.

Elképzeltem, hogy ez a koporsótöltelék hamarosan le fogja venni a ruháit, és még több fekete foltot és roskatag testrészt fogok látni, sőt még a jade botját is meg kell néznem (talán nem is jade bot az, hanem rohadt banán, gondoltam magamban). Éreztem, hogy az émelegés újabb hulláma támad fel a gyomromban. Ó, Guan Yin, kérlek segíts nekem, hogy minél hamarabb kimenekülhessek ebből a szobából!

Miközben én csendesen imádkoztam a Könyörületesség Istenéhez, amelynek medálja a nyakamban függött, támadt egy ötletem. - Fung nagymester - a legszebb mosolyommal nézetem a vénségre. - Mi lenne, ha előbb elszórakoztatnálak, és csak utána következne a masszázs?

Fung ráncai mintha felfelé görbültek volna. - Szórakoztatni akarsz? Mégis mivel?

- Mi lenne, ha énekelnék valamit?

-Csak ha jó hangod van. - Kezébe fogta az aranyberakásos vízpipáját, és belélegezte a füstjét, amitől gurgulázó hangok hallatszottak. - Rendben, hadd halljam. Fogj máris bele!

Mély levegőt vettem, és elénekeltem egy részletet az egyik pekingi operaáriából. - Zászlók lobognak a város kapuin kívül! Én vezetem oroszlánbátorságú katonáimat, és esküszöm, hogy megvédem az országomat! - Ezt a részt választottam, és még véletlenül sem valamilyen romantikusát. Mert még ebben a gyönyörű szobában sem támadt semmiféle szerelmes érzésem.

Amikor befejeztem az éneklést, Fung nagymester lelkesen tapsolni kezdett.

Közben én pedig azon morfondíroztam, most vajon mihez kezdünk. Gyorsan ki kellett találnom valamit!

Guan Yin ismét meghallgathatta az imámat, mert hirtelen újabb ötletem támadt. Megint mosolyra húztam a számát, és az arcomon elővillanó gödröcskék varázslatos erejében bíztam. - Fung nagymester, lenne még valami más is, amivel el tudnálak szórakoztatni.

- Még valami más? Hmmm... te kis ribanc, sok trükköt ismersz, igaz? Mi lenne az?

-*Kungfu.*

A vénség belecsípett az arcomba. - Na, *kung fu*, mi? Te kis törékeny jószág? Te tudsz *kungfuzm*?

- Csak pár testhelyzetet ismerek, harcolni egyáltalán nem tudok. Ránchos Vénség tetőtől talpig végigmért, majd megkérdezte. - Hol tanultad ezt? Gondolom, nem itt, igaz?

- Nem, Fung nagymester. Az apám tanított meg rá. Színész volt, és harci művészetet mutatott be.

Hóshöz illő pillantást vetettem Fungra - ezt persze nem Igazgyöngytől tanultam -, majd bemutattam egy „mennyekig érő rúgást”, vagyis kinyújtottam a lábam, hogy olyan volt akár egy rúd, és felrúgtam a fejem fölé.

- Huh, nem rossz! - A vénség hitedenkedve nézett rám a ráncaim át. Következőleg lepakoltam mindent a nyolc halhatatlan asztaláról, ráugrottam, és nyolc szaltót mutattam be.

- *Hao!* - Fung felkiáltott, és összezsápta a tenyerét. - Te igazán ügyes vagy, Xiang Xiang!

Hátrafelé szakozva leugrottam az asztalról, majd a testem előtt összetettem a két kezemet, és meghajoltam a vendégem előtt. - Fung nagymester, ön túlbecsül engem. Az én ügyességem eltörpül az apámé mellett. Ő száznyolc szaltót tudott megcsinálni a nyolc halhatatlan asztalán. Senki nem tudott túltenni rajta, amíg... - Itt hirtelen elharaptam a mondat végét, mert még időben eszembe jutott, hogy ne áruljak el a kelleténél többet az apámról.

Fung kíváncsian tekintett rám. - Ki a te apád?

- Ő a leghíresebb... - gyorsan megváltoztattam apám nevét Dübörgő Mennydörgésről Morajló Mennydörgésre.

Fung elnevette magát. - Haha! Persze, bár én nem vagyok egy operarajongó, még én is hallottam az apádról. Azt azonban sosem gondoltam volna, hogy majd *qit* fogok gyűjteni az ő imádott lánykájának a sokat érő arany kapujából! Ó, micsoda külön jutalomban van részem!

Hirtelen eszembe jutott, hogy tényleg *élt* egy olyan színész, akit Morajló Mennydörgésnek hívtak. De szerencsére egy ideje már halott volt. Megkönnyebbülés söpört végig rajtam.

Fung még mindig nevetett, méghozzá annyira, hogy azt hittem, meg fog fulladni. De nem halt meg. Sajnos.

Ehelyett a szeme úgy fénylett, mint egy pár nászi gyertya, az ajkával pedig a pipát szopta, akár egy kisbaba, aki a tejtől dagadó emlőt keresi, közben pedig pajzán mosolyt villantott rám.

Az öklömmel minden irányba ütni kezdtem, majd egy forgósél szerű rúgás következett és egy gyors fordulás.

Ekkor a kéj vágyó öreg hullajelölt már szinte el is felejtette pár pillanatra, hogy miért is fizetett ki olyan nagy összeget. Lelkesen tapsolt és kiabált. - *Hao! Hao!*

Felbátorodtam, és még több merész mutatvánnyal kábítottam. Először a kegyetlen, fejeket felszabdáló Guan tábornokot utánoztam. Következőleg én lettem a pajkos Majomkirály, és folyton hunyorítottam és karmolásztam. Aztán Na Zha lett belőlem, a kis halhatatlan. Körbefutottam a szobában gyors, energikus lépésekkel (és nem a kis aranylótusz lépésekkel, amit Igazgyöngy tanított nekem), bukfencet csináltam, majd egy lábon forogtam. Végül felugrottam a levegőbe, majd úgy érkeztem le a padlóra, hogy a testem az „egy” kínai írásjelét formálta.

- *Hao! Hao!* - kiabálta Fung nagymester poklot idéző hangján. - Rendben, elég legyen már a *kungfuból*. Itt az ideje a masszázsnak.

Ó, jóságos Guan Yin! Kérlek segíts, hogy ne érinthessen meg ez a ránckirály! Úgy tűnik nekem, ha hozzáérek, rozoga teste puha sárrá változik az ujjaim alatt!

Megint mosolya húztam a számat, és felvillantottam a kis gödröcskéimet, csak hogy még tovább húzzam az időt, mert nem

akartam közel kerülni a vénség rothadó húsához. - Fung nagymester, van még egy másik mutatvány is, amit még nem látott tőlem.

- Még több mutatvány? De Xiang Xiang - húzta össze a szemöldökét az öreg férfi, és már meglehetősen idegesnek látszott -, az én izmaim már a látványtól is fájnak!

- Fung nagymester, csak még egy meglepetésem van a számodra, és ezt mindenképpen látnod kell! Kérlek - szélesen elvigyorodtam, hogy lássa szép fogsoromat -, ez az én tökéletes produkcióm!

- Rendben van, akkor lássuk!

Nagyot nyeltem, mély levegőt vettem, és magasra ugrottam, miközben előrerúgtam az egyik lábamat. Nagyon büszke voltam, hogy hallottam a levegőt suhogni a testem körül, de mást is hallottam: Fung nagymester hangosan felsikoltott, mint a disznó, amit éppen lemészárolnak.

Leérkeztem a padlóra egy nagy toppanással, és az öregre pillantottam. Jóságos ég! Fung nagymester az arcát tapogatta, és még mindig sivalkodott. Amikor levette a kezét az arcáról, láttam, hogy egy nagy véraláfutás éktelenkedik gyötrelmesen eltorzult képén. És ha ez még nem lett volna elég, vér szivárgott a szája egyik sarkából.

Ekkor nagyon, nagyon bajban voltam. Vagy Fung nagymester, vagy Mama fog meggyilkolni engem, most azonnal. De nem, ez túl könnyű halál lenne számomra. Mama előbb bezár engem a sötét szobába, hogy a patkányok lakmározzanak rajtam, aztán fejjel lefelé felakaszt, és meztelen testemet korbáccsal ütlegeli, és közben Fung nagymester kárörvendő szemekkel néz engem. Mama addig ver, amíg a húsom lerohad a csontomról. Mielőtt megölne, megbeszéli a többiekkel, milyen halált szánjon nekem - felakasszon a kísértetjárta kertben a templomban, vagy belefojtson a Huangpu folyóba, vagy darabokra vágjon, esetleg benzinnel öntsön le és égő gyufát dobjon rám...Vagy hogy ne pazaroljanak rám időt, Fung nagymester egyszerűen golyót röpít a fejembe! Vagy hogy golyót se kellejen rám fecsérelni, a vénség az emberei kezére ad, hogy fojtsanak meg!

De természetesen Fung egyiket sem tette. Mert félig ájultan feküdt a földön, és levegő után kapkodott.

Kétségbeesetten törtem a fejem, hogy most mit tegyek, de hirtelen felpattant az ajtó, és Fang Rong és Wu Qiang viharzott be a nászi szobába.

- Jóságos Guan Yin! - kiáltották mind a ketten. Aztán egyszerre felém fordították a fejüket.

- Mit tettél Fung nagymesterrel?! - követelte a választ Mama örülten dühösen.

- Én... én... nem akartam megsérteni őt. Csak baleset volt...

De lehuppant a padlóra, hogy megnézzem, mi a helyzet a földre roskadt vendéggel. - Ne aggódjatok, még lélegzik.

Mama rákiáltott Dere: - Hozz neki egy kis bort meg gyógyszeres olajat. Gyorsan!

De bort öntött egy pohárba, majd itatni kezdte Fung nagymestert az egyik kezével, a másik kezével pedig serényen dörzsölte Fung homlokát.

Mama odalépett hozzám, fenyegetően közel hajolt, és dühösen suttozta azt kérdezte tőlem: - Megpróbáltad megölni őt?

- Nem, én... megpróbáltam... a kedvére tenni. Meglepetésemre Mama arca hirtelen felderült. - Úgy érted, hogy ő azt szereti, ha kínozzák? - Pajzán mosoly jelent meg az arcán. - Azt kérte tőled, hogy verd meg? Hogy üsd, ahogy csak bírod? - rám kacsintott. - Nem is gondoltam volna, hogy ezt a figurát is ismered már!

Fogalmam sem volt, hogy miről beszél valójában, de mivel derűs lett az arca a feltételezéstől, hevesen bólintottam, mert azt reméltem, hogy így megmenekülhetek a korbácsütésektől. A fejem úgy járt, akár a kalapács az üllőn.

Mama belecsípett az arcomba. - Ó, te kis kurva! Igazgyöngy tanította ezt meg neked? Megráztam a fejem.

Elismerően nézett rám: - Akkor ezt magadtól találtad ki? Csak mosolyogtam, és bólogattam, akár egy bolond. De hirtelen felkiáltott. - Nézzétek!

Odafordultunk, és láttuk, hogy Fung nagymester kinyitotta a szemét. De segített neki felülni.

Mama a vénség fölé hajolt. Arcán széles vigyor ült. - Ó, Fung nagymester, kellemes időt töltött nálunk, ugye?

Legnagyobb meglepetésemre Fung nagymester teljes erejéből rátámadt Fang Rongra. - Maguknak... maguknak... maguknak helyes viselkedésre kellene tanítaniuk a lányait, mielőtt a vendégek közelébe engednék őket.

Mama felkiáltott, és a vigyor még mindig ott ragyogott az arcán. - De Xiang Xiang azt mondta nekem, hogy önnek tetszett a móka!

- Még hogy tetszett a móka!! Mi az ördögről beszél? Maga ronda, öreg tehén!

Mama gyilkos pillantást vetett rám.

Fung nagymester nagy nehezen felállt. Miután visszanyerte az egyensúlyát, pofon vágta Fang Rongot, aztán Wu Qiangot, majd engem is. Mielőtt még időnk lett volna azon gondolkodni, hogy mit tegyünk, Fung felrúgta az asztalt. Aztán összetörte a tálakat, a tányérokat és a vázákat. Az összes ételt, a rágcsálnivalót és a bort kiöntötte: a sok maradvány minden irányban szétszóródott, és úgy futott szét, akár az ijedt kisegerek. A vénség felkapta a főnixgyertyát, és belevágta a tükörbe. Az üveg száz darabban hullott a földre.

De hangosan odasúgta Mamának. - Ó, jóságos ég! Összezúzza a barlangot!

Úgy éreztem, jeges izzadság csorog le a gerincemen.

Ekkor Fung nagymester odalépett az égő füstölőhöz. Mama és De látta, hogy Fung fel akarja rúgni a kis lámpást, hogy felgyújtsa a szobát, mire földre vetették magukat, és örült módon hajbókolni kezdtek a vénség előtt. Észrevették, hogy én úgy állok ott, akár egy szobor; Mama ekkor lerántott engem is melléjük, és elkezdte a fejemet a padlóba ütögetni, mintha csak rizst zúzna össze a császári konyhában.

- Ó, könnyörületes és nagylelkű Fung nagymester. - Mama könnyörögni kezdett, és a félelemtől reszketett a hangja. - Kérem, ne tegye ezt velünk. Majd mi alapos leckét adunk Xiang Xiangnak. Könyörgöm, oltsa ki dühének a lángját!

De nyomban hozzátette. - Ez a lány még csak egy gyermek, és nem tudja, mit, mit csinál. Ő csak tetszeni akart magának.

Ekkor esélyt láttam arra, hogy kimentsem magam, és megszólaltam.

- Igen, Fung nagymester, kérem, bocsásson meg nekem. Azt hittem, tetszik magának, amit bemutatam. Hiszen maga azt kiabálta, hogy nagyszerű vagyok, és úgy tett, mint aki boldog. Ez nem volt más, csak egy ostoba baleset.

De látta, hogy Fung nagymester kissé lehiggad, és belecsípett a fenekembe, közben pedig a tekintetével arra buzdított, hogy folytassam a könyörgést. Én azonnal megrántottam Fung nagymester nadrágját.

-Fung nagymester, kérem, bocsásson meg nekem, és ne zúzza össze a barlangot! - Miközben így rimáncodtam, könnyek kezdtek patakzani a szememből, és a vállam is hevesen reszketett - egy kissé még el is túloztam az előadást.

Csodálatos módon a könnyeim és a remegésem megtették hatásukat - úgy tűnt, hogy Fung dühe egy kissé megenyhül. Még halovány mosolyra is húzta a száját. - Hmmm... hadd gondolkozzam egy kicsit, hogy mit kezdjek ezzel a koszos kis szajhával...

De könyörögni kezdett. - Bocsásson meg neki, csak bocsásson meg...

Mama közbevágott. - És ne feledje, hogy ez csak egy kislány kicsi tévedése.

Erre hangosan belevertem többször a fejemet a padlóba. - Igen, Fung nagymester. Biztos vagyok benne, hogy egy olyan nagylelkű férfinak, mint amilyen ön, a szíve is nagylelkű, ezért kérem, bocsásson meg nekem, *könyörgök!* Mert ha nem bocsát meg - itt mély levegőt vettem, majd kislányos, magas hangon azt sikoltottam - akkor a fenekemet véresre verik, itt ebben a hűvös szobában!

Hallván panaszos szavaimat, Fung nagymester bőszen nevetésben tört ki. Mindannyian megkönnyebbültünk. De gyorsan felállt, és teát öntött Fungnak - ez a tisztelet és a bocsánatkérés jele volt. Mama kinyitotta a legyezőjét, és idegesen legyezni kezdte a gazdag vendéget - ez a kedveskedés és a hízelgés gesztusa volt. A kövér asszonyosság rám hunyorított, mire én azonnal letérdeltem Fung nagymester mellé, és elkezdtem masszírozni a lábát.

Fung nagymester csak ült és gögösen mosolyogott, akár egy császár, akit kiszolgál a kövér szolgálója, a nyájas eunuchja és a parázna ágyasa.

Hosszú ideig jártunk így a vendégünk kedvében, míg annak minden haragja elszállt.

Amikor felállt, hogy elmenjen, azt mondta: - Ma már túlságosan fáradt vagyok, és a sérülésekre balzsamot kell tennem. Majd visszajövök. - Végignézett mind a hármunkon. - És legközelebb császári kiszolgálást kérek. Megértették?

Ez volt az első alkalom, hogy mind a hárman egy szívből és lélekből válaszoltunk. - Igenis, Fung nagymester!

11.

A szikla meghágása

Azon az estén annyira megkönnyebbültem, hogy tánca perdültem a szobámban. Aztán megfürödtem, pizsamába bújtam, és leroskadtam az ágyamra. De nem tudtam elaludni, mert a nap eseményei szédítően forogtak a fejemben, akár egy körhinta.

Fung nagymester arca tűnt fel előttem. Láttam, amint visszatér a bandája kíséretében a Barackvirág Pavilonba. Először masszázst kért, majd ráncos, fekete szeplős testét hozzáprézelte az enyémhez, és büdös szájával csókolgatni kezdte az arcomat. Amikor visszautasítottam a követelését, hogy a jade botját bevezesse az én aranykapumba, felborította a bútorokat, és összezúzta a barlangot!

- Jóságos ég, segíts nekem! - kiáltottam, amint felébredtem rémálmomból; még a pizsamám is nedves volt a veritéktől.

Miközben mély levegőt vettem, hogy lenyugodjak, nyikorgó hangra lettem figyelmes. Felhajtottam a takarót, kiugrottam az ágyból, és odasiettem az ablakhoz, hogy megnézzem nem nyílt-e ki - de jól be volt csukva. Már éppen vissza akartam bújni az ágyamba, amikor éreztem, hogy egy kar ragad meg. A szívem úgy zakatolt a mellkasomban, akár egy csapdába esett kiségeré. Mielőtt felsikolthattam volna, egy kéz befogta a számat. Küzdeni próbáltam, de a kar olyan szorosan tartott, mint a lánc, ami Mama széfjét védte az illetéktelen behatolóktól.

Az egyik kéz a számat fogta be, a másik pedig meglóbált valamit a szemem előtt. Egy kígyót? Hideg veríték terítette be a homlokomat és a hónaljamat.

Végül az illető elengedett. - Szereted ezt, ugye, Xiang Xiang?

Alig tudtam elhinni, hogy Wu Qiang hangját hallom!

Megfordultam, mire az arcvonásai felderengtek előttem a holdvilág fényében. - De... - Valamit gyorsan ki kellett találnom, amivel lecsillapíthattam és kiengesztelhettem. - Köszönöm szépen, hogy ma a védelmemre keltél Fung nagymesterrel szemben...

- Nem érdekelnek engem a te sajnálkozó szavaid. Tettekkel kell lerónod az adósságodat nekem.

- Miféle tetteikkel?

Ekkor széles vigyor ült ki az arcára, és kivillantak szabályos fogai, amik a dinnyemagokhoz hasonlítottak. - Ilyenekkel - és azzal megint megrázta előttem a kígyót.

Csak pár pillanattal később ismertem fel, hogy mi is az valójában. Egy istenverte korbács!

Jeges borzongás futott végig a gerincemen. - Kérlek, ne korbácsolj meg engem! Hiszen Fung nagymester már nem haragszik rám!

- Még hogy megkorbácsoljalak téged? - ujjával, amiken hosszúra hagyta nőni a körmöket, megcirógatta az arcomat. - Ó, persze, hogy nem bántalak, te ostoba kislány. Gondolod, hogy lenne szívem kárt tenni csinos arcodban és gyönyörű testedben? - Közel hajolt hozzám, és azt suttogta a fülembe. - Xiang Xiang, azt akarom, hogy *te* korbácsolj meg *engem*. - Rám kacsintott. - Pont úgy, ahogy Fung nagymester is megkorbácsoltad ma este.

- De én nem... - félbehagytam a mondatot; hogyan is árulhattam volna el neki, hogy mi is történt valójában?

- Ne hazudj nekem, Xiang Xiang! Mindannyian tudjuk, hogy mivel tetted olyan boldoggá Fung nagymestert. - Mély levegőt vett, majd így folytatta. - És most én épp olyan boldog akarok lenni, mint ő, de ezúttal ne vidd túlzásba a dolgot, rendben? - Átadta nekem a korbácsot, majd kibújt az ingéből, és hasra feküdt az ágyamon.

Ajaj! A korbács olyan nehéz volt, akár egy részeg kígyó! Wu Qiang felemelte a hangját a sötétben. - Na, kezd már el! A többiek majd azt hiszik, hogy egy újabb vendéget szolgálsz ki, vagyis felkavarod a felhőket és az esőt. - Most már kifejezetten hangosan kiabált. - Gyere, és himbáld meg azt a szerszámot!

Összeszedtem minden erőmet, és megsuhogattam a korbácsot, majd rávágtam vele De hátára. Az első ütés csak puhatolódzó és bizonytalan volt, de amikor láttam, hogy Wu Qiang élvezi, akkor erősebbet ütöttem. Aztán még erősebbet. Most végre elégtételt vehettem minden megaláztatásért, amit ki kellett állnom a bordélyházban! A korbács egyre jobban és jobban belemart De vonagló testébe. Éjszakai látogatóm nyöszörgött és kiabált, mintha nem tudná eldönteni, hogy fájdalmat vagy gyönyört érez. Az ablakon besütött a hold, és láttam,

hogy a hátán nagy fekete izzadságcseppek jelennek meg: olyanok voltak, akár a vaksi pupillák.

Tíz percen át korbácsoltam Wu Qiangot, mikor azt mondta, hagyjam abba. Mindketten kimerültek és boldogok voltunk.

Aztán... maga mellé húzott az ágyra, és beerőszakolta a jade botját az én drága arany kapumba.

Amikor hisztérikusan sírni kezdtem, Wu Qiang felhúzta a nadrágját, és káromkodni kezdett. - A fenébe! A fenébe! Olyan kemény vagy, akár a szikla! Miért nem mondtad el nekem, hogy még szűz vagy?

Nem szóltam semmit, csak tovább zokogtam.

Wu Qiang majd' felrobbant a dühtől. - Miért vagy még mindig szűz? Fung nagymester nem baszott meg téged? Mondd meg az igazat! Ne merészelj hazudni nekem!

Megráztam a fejem.

- Azt akarod elhíttetni velem, hogy nem baszott meg? Megint megráztam a fejem.

- Akkor mit művelt veled?

Túlságosan meg voltam ijedve ahhoz, hogy bármit is válaszolni tudjak.

De felkapta korbácsot, és fenyegetően megsuhogtatta előttem. A bőrszíjak hangosan csattantak a padlón, és én már a hangjuktól rosszul lettem.

- Süket vagy? Nem hallottad, mit kérdeztem tőled? Fung nagymester nem vezette be a botját a te cinóbervörös résedbe?

- Nem!

- Ó, jóságos ég! - Ekkor a korbács leesett a földre, olyan volt akár egy kibelezett angolna. - De hiszen szexuális játékokkal szórakoztattad: megkorbácsoltad őt!

- Nem, nem tettem ilyet!

- Még hogy nem! Akkor mi volt az a sebesülés az arcán?

És akkor kénytelen voltam elmondani neki, hogy mi történt valójában az este.

- Azt akarod mondani, hogy belerúgtál az arcába?

- De csak véletlenül!

Wu Qiang úgy nézett rám, mintha a tulajdon fia leugrott volna a tetőről. Fenyegető csend állt be közöttünk, majd jeges pillantást vetett rám és azt mondta. - Ne merészed elmondani Mamának, mi történt itt ma éjjel, különben megöllek! Aztán hátborzongatóan felnevetett. - Te okos kislány vagy, Xiang Xiang. Mit szeretnél jobban: ha elevenen megnyúználak, vagy addig korbácsolnálak, amíg elrohad a húsdod, vagy pedig tartod a szádat?

Túlságosan rémült voltam ahhoz, hogy egy szót is ki tudjak nyögni. A jóképű, művelt De ekkor megmutatta igazi arcát: farkas lakott benne emberbőrben!

Könnyek csorogtak végig az arcomon, miközben Igazgyöngy szobájához futottam, de az ajtaja be volt zárva. Hallottam az ő és a pipája hangját - éppen egy vendéget szórakoztatott. Még háromszor odasomfordáltam a szobájához, de még mindig egy férfi hangját hallottam kiszűrődni az ajtó mögül, ezért nem mertem kopogni.

Meg kellett vámom, amíg eljön a reggel, és akkor beosontam nővérem szobájába, és elmondtam neki mindent, ami előző este Fung nagymesterrel és az éjszaka Wu Qianggal történt.

Igazgyöngy meghallgatott, majd felkiáltott. - Hogy ezer késsel szabdalják fel a testét annak a mocskos fattyúnak! - Aztán ahelyett, hogy úgy járt volna a szeme, akár egy pillangó, rám szegezte a tekintetét, és aggodalommal telve megkérdezte. - Jól vagy, Xiang Xiang? De nem tett kárt benned?

Természetesen nagy kárt tett bennem, de mit tehettem volna? Ha elfutok előle, akkor utánam veti magát, elkap, és akkor a sötét kamrába kerülök, ahol a patkányok lakmároznak rajtam. Bordélyházban éltem, így számolnom kellett vele, hogy elébb vagy utóbb meg fognak erőszakolni. Akkor meg mit panaszkodjam?

Összeszedtem az erőmet, és azt hazudtam. - Nem igazán. Mindegy, ne aggódj miattam, Igazgyöngy nővérem. Jól vagyok. - Témát váltottam, és megkérdeztem. - Miért volt De olyan ideges?

- Mert sok ember licitált a te első éjszakádra, és Fung nagymester fizette a legtöbb pénzt érte. Ha visszajön, és észreveszi, hogy már nem vagy szűz, akkor ezúttal valóban össze fogja zúzni a barlangot. Ariit

tegnap művelt, az semmiség volt, mert csak egy asztalt rúgott fel, összetörte a tükröt és földhöz vágott pár tányért. Ha megdühödik, akkor mindenki nagyon nagy bajban lesz, Mama, te és különösen De. Mivel ő itta meg a te szüzességed első levesét, amiért Fung nagymester egy egész vagyon leszurkolt, azzal nemcsak megsértette a vénséget, de Fung nagymester elveszítette a lehetőséget is arra, hogy megfiatalítsa magát...

- De hiszen olyan sok szűz van még itt...

- De te vagy a legcsinosabb, és ő már fizetett a te szüzességéért.

Keservesen sírni kezdtem.

Igazgyöngy átkarolt, és hosszú percekig ringatott a kebelén.

Végül elengedett. - Xiang Xiang, egy cseppet se félj. Nekünk nővéreknek csavaros az eszünk, mindig kitalálunk valamilyen megoldást. ..

- De mit?

- Amikor Fung nagymester megint eljön, Mama ad neked egy kis fiolát, ami csirkevérrel lesz tele, és ezt a vért öntheted a fehér gyolcsra. Neki mindig van ilyen kis üvegcséje kéznél, hogy becsapja velük a vendégeket. Néha mi is berúszozzuk a „lanthúrjainkat”, hogy különleges örömet okozzunk a mi *chou nanrenjemknok*.

- De nem árulhatom el Mamának, hogy mi történt az éjjel, mert De azt mondta, hogy elevenen megnyúz!

- Rendben, akkor majd én elkészítem neked az üvegcsét.

- De félek, hogy Fung nagymester rajtakap.

- Előbb itasd le.

- És mi van akkor, ha nem iszik?

- Hah! Emiatt nem kell aggódnod! Ha egy vendég nem iszik, akkor nem szajhálkodik. Ezek a férfiak mind az öt méregért rajzanak ide - a szajhákért, a szerencsejátékért, az italért, a henyélésért és az ópiumért.

-És mit tegyek, ha azt kéri tőlem, igyak velem, és a végén lerészegedem.

- Ha egy vendég azt kéri, igyál velem, akkor töltsd tele a poharát, de te a tiédet öntsd ki az egyik virágcserepbe.

- És ha nem akar lerészegedni?

- Akkor kínálj neki ópiumot. Majd adok neked egy keveset, amikor Fung nagymester visszajön. Félretettem az évek során pár adagot, ha nagy szükség lenne rá.

- És mi lesz akkor, ha nem kell neki az ópium?

- Xiang Xiang, túlságosan aggodalmaskodó vagy. De ez jó jel is egyben, mert tudom, hogy majd nagyon elővigyázatos leszel. Ez tetszik nekem. - Megpaskolta a karomat. - Azt mondom neked, ne idegeskedj. Emlékszel még, mit tanítottam neked arról, hogy hogyan tudod elcsábítani a férfiakat a szemekkel?

Bólintottam.

- Fogadni mernék, hogy még mielőtt Fung nagymester egyetlen korty likőrt is felhajtana, máris részeg lesz a te pillantásodtól. Különösen, ha hagyod, hogy a ruhád lecsússzon a válladról. Megértetted?

Megint bólintottam. De pár pillanat múlva kétségbeesetten az kérdeztem. - Mi van, ha nem jön vissza?

- Hah! De hiszen már mindent kifizetett!

- De megrúgtam az arcát!

-Xiang Xiang, te tényleg nem ismered még a férfiakat, ugye? Addig eszi a fene utánad, amíg meg nem dugott. Te most egy egzotikus étel vagy a számára egy hatalmas asztalon, ami után a benne élő kisfiú majd eleped. Higgy nekem, addig nem fogja felhúzni a nadrágját, amíg meg nem ízlelte a finom szószot a te aranytányérodra! - Majd szenvedélyesen így folytatta. - Erről azt írja a *Szajhák könyve*: „A feleség kevésbé izgató, mint az ágyas, az ágyas kevésbé, mint a prostituált, a prostituált kevésbé, mint valaki másnak a felesége. És a legforróbb szenvedély az iránt a nő iránt lobog a férfiban, akit még nem csábított el.

Ekkor Igazgyöngy szeme villant meg aggodalmaskodón. - De persze Fung nagymester csupán azért is visszajöhet, hogy összezúzza a barlangot.

Ettől kifutott a vér a tagjaimból. - Akkor mit tegyek?

- De ez még nem történt meg. És ha bekövetkezne, akkor majd kitalálok valamit. Nekem mindig van egy jó mentőötletem.

Eszembe jutott, amikor Igazgyöngy lecsendesítette a rendőrfőnököt, és megmentette Tavaszi Hold életét. Hirtelen nagy szeretetet éreztem iránta, és a karjába vetettem magam. - Igazgyöngy nővérem, nagyon köszönöm! Nem is tudom, mi lenne velem nélküled.

Szelíden ringatni kezdett, ahogy egy anya csitítja beteg gyermekét.

Amikor eleresztett, azt mondtam. - Igazgyöngy nővérem, játszanál nekem a *qin*en? Nagyon szépen kérlek!

Azonnal elővette a hangszer az ágya alól. Aztán füstölőt gyújtott, és elkezdte a hangolást. - Ezúttal eljátszom neked a „Három változat a szilva virágra” című dalt.

Miután Igazgyöngy eljátszott pár taktust, megállt. - Xiang Xiang, a szilvavirág az egyetlen virág, ami sértetlenül éli túl a legkeményebb telet is, és mindig eleven és büszke a tartása. Ezért lett a szimbóluma a hajthatatlanságnak és a lélek megtörhetetlenségének. - És azután elmondott nekem egy történetet a híres kardforgatóról, Nie Zheng-ről, akinek az apját megölte egy ördögien gonosz hadúr. Nie elrejtőzött a hegyekben, és addig tanult a *qin*en játszani, amíg elég szilárdnak érezte magát ahhoz, hogy visszatérjen, és elégtételt szerezzen apja haláláért.

Igazgyöngy egyenesen ült és meditált, ujjai a hangszeren nyugodtak, készen arra, hogy elmossa a fájdalmamat és az aggodalmaimat. És akkor elkezdett játszani.

A *qin* hangjainak tisztasága valósággal megbabonázott, elbűvölten figyeltem Igazgyöngy ujjainak finom játékát. Magam előtt láttam Papát, akinek már fehér volt a haja, a teste lesoványodott, de ő csak rendületlenül ment előre a hegyoldalon a hóviharban. Úgy tűnt, rám néz, és azt mondja nekem. - Xiang Xiang, az emberek elvehetik az életedet, de a lelkedet soha. - Aztán miközben egyre távolodott tőlem és már csak a hátát láttam, hallottam amint büszkén a következőket szavalja. - Ha nem sanyargat minket a csontig hatoló hideg, akkor hogyan élvezhetnénk a szilvavirág finom illatát?

Igen, nekem is jeges szél keserítette meg most az életemet, de azt soha nem hagyom, hogy a lelkemet is megroppantsák. Nekem most már nagyon keményen kell dolgoznom, hogy összegyűjtsék egy nagyobb pénzösszeget, és egy napon elhagyhassam a Barackvirág Pavilont, aztán pedig megtaláljam az anyámat. Ám Papa már halott

volt; őt, akárhol is kerestem volna, nem találhattam meg. Ugyanakkor választhattam azt, hogy olyan leszek, mint Nie, és titokban művelem és megacélozom magam - de jaj, nem a hegyek között, hanem egy bordélyban -, és ha már elég erős leszek, akkor bosszút állhatok Papa haláláért. Akkor majd megkeresem a hadúr, akikre ezer késsel való mézszárlás vár, mert elpusztította a családomat De hol találom meg azt a fattyút?

Ekkor átadhattam magam annak az élvezetnek, hogy nézhettem, amint nővérem finom, kecses ujjaival pengeti, lágyan megérinti, meghúzza a húrokat, vagy éppen átsiklik felettük, mintha csak egy szilvavirág hajladozna a hóviharban, játéka annyira meghatott, hogy könnyek gyűlnek a szemembe. A zene egyszer csak véget ért, és úgy halt el, akár a mennydörgés a távoli tájon.

Megtöröltem a szemem, és felsóhajtottam. - Igazgyöngy nővérem, megtanítanád nekem ezt a dalt is?

- Csak ha megígérsz nekem valamit, Xiang Xiang - felelte, gondolataiba merülve. - Emlékszel, hogy azt mondtam korábban, hogy Tavaszi Hold emlékeztet engem valakire?

Bólintottam. - Ki lenne az?

- Az én idősebb nővérem.

- Hol van most?

Igazgyöngy szeme bepárásodott, de most nem azért, hogy pajzán pillantásokat vessen vele a kéjsóvár férfiakra, hanem mert nagyon szomorú volt. - Meghalt.

- Hogy történt?

- Rubin felakasztotta magát a kísértetjárta kertben a templom egyik gerendájára.

- O! Annyira sajnálom, Igazgyöngy nővérem! De miért tett ilyen szörnyű dolgot?

- Most nem mondhatom el. Xiang Xiang, te most szörnyű dolgokon mentél keresztül, és nagy szükséged van a pihenésre. Miért nem mész vissza a szobádba?

Megráztam a fejemet. - Igazgyöngy nővérem, mit számít ez már?

Egyikünk sem szólt egyetlen szót sem, csak egymásra meredtünk. Végül ő törte meg a csendet. - Rendben. De ígérd meg nekem, hogy ezt a titkot megőrzöd halálod napjáig. Megbízhatok benned?

- Igen.

Lehalkította a hangját, és suttogva folytatta. - Az apám forradalmár volt, és megpróbálta megdönteni a kormányt...

- Ó, jóságos ég!

Igazgyöngy feddő pillantást vetett rám, hogy fogjam be a számat.

- Miután a mozgalmuk kudarcba fulladt, álruhában vidékre menekült. Ám a császár katonái hamarosan rátaláltak, és kivégezték. És ez még nem volt elég, mert mivel apám nagyon nagy befolyással bírt az emberekre, a kormány a rokonait is el akarta tüntetni a föld színéről. Az anyám megváltoztatta a nevünket, és engem meg az idősebb nővéremet ide küldött, ahol senki sem keresne. És aztán... megölte magát.

Könnyek peregtek végig Igazgyöngy arcán. Én csendben hallgattam a történetét, de annyira meg voltam döbbenve, hogy amúgy sem jött volna szó a számra. Igazgyöngy megtörölte a szemét a keze fejével. - És bár tudom, hogy a Barackvirág Pavilon egy bordélyház, és Mama meg Papa két szörnyeteg, akkor sem felejtetem el, hogy annak köszönhetem az életemet, hogy itt meghúzhattam magam.

- A testvérem nyolc évvel később halt meg...

- Hogyan történt?

- Rubin találkozott egy operaénekesssel, és szerelmes lett belé. Ám a férfinak nem volt pénze, ezért a nővérem adott neki egy gyémántgyűrűt - ezt az egyik legkedvesebb vendégétől kapta ajándékba. Az egyik este ez a vendég látta, hogy az operaénekes abban az étteremben eszik, ahova ő is betért. És az a gyémántgyűrű ragyogott az énekes ujján, amit a nővéremnek adott ajándékba. Következő nap, amikor Rubin elhagyta a Barackvirág Pavilont, mert eleget kellett tennie egy partimeghívásnak, egy idegen futott oda hozzá, és savat öntött az arcára...

Rémületemben odakaptam az arcomhoz, és eltakartam a két tenyeremmel.

- Rubin többé nem nézte meg az arcát a tükörben. Egyenesen hátra ment a kísértetjárta kertbe, és a templomban felakasztotta magát.

Megfogtam Igazgyöngy kezét. - Igazgyöngy nővérem, annyira sajnálom!

Felsőhajtott. - Én is egyedül maradtam akkor ezen a világon, pont úgy, ahogyan te is. És akkor megesküdtem, hogy soha nem engedem, hogy egy kutyafasza büdös férfi összetolja a szívemet, és tönkretégye az életemet. - Hirtelen Igazgyöngy félrehajtotta a fejét, és felnevetett. - És bármilyen különös is, de minél távolságtartóbb vagyok velük, annál jobban vonzódnak hozzám, olyanok, akár a kisbaba, aki az anyja emlőjén csüng. Ezért még itt maradok pár évet, és tökélyre fejlesztem a bájaimat. - Kis szüntet tartott, majd suttogva hozzátette. - Ezt még soha senkinek nem mondtam el, csak neked. Valójában Rubin kedvéért vagyok még itt.

- De hiszen ... ő meghalt.

- Igen, de a szelleme tovább él.

Úgy éreztem, égnek áll a hajam. - Úgy érted, szellem lett belőle?

Igazgyöngy nem adott egyenes választ a kérdésekre. - Van itt egy sárga pillangó... - Megint nem fejezte be a mondatát, és úgy tűnt, mintha gondolatban valami messzi tájon járna. - Az a pillangó Rubin reinkarnációja.

- Úgy gondolod, hogy a szelleme pillangó alakját vette fel? Miért képzeled ezt?

- Mert Rubin nagyon szerette a pillangókat, és a sárga volt a kedvenc színe. Amikor kimegyek a kísértetjárta kertbe, hogy áldozatot mutassak be neki, akkor az a sárga pillangó mindig ott repked körülöttem. És én vele akarok lenni, amíg csak él.

- De a pillangók nem élnek sokáig.

- Hiszem, hogy ő sokszor reinkarnálódik.

-Ó! - kiáltottam fel, de nem igazán tudtam, hogy higgyek-e ebben a reinkarnációs dologban vagy sem. Viszont nagyon megérintett Igazgyöngy nővére iránti hűsége. Bárcsak nekem is lenne egy ilyen testvérem, mint amilyen ő, gondoltam magamban.

Akkor Igazgyöngy újra megszólalt. - Xiang Xiang...

- Igen?

Ezúttal ő nézett rám együtt érző tekintettel. - Szeretnél az én kicsi hűgocskám lenni?

Annyira meg voltam hatódva, hogy nem tudtam válaszolni. Másodpercek teltek el, mire azt feleltem. - Igazgyöngy nővérem... de hiszen nem vagyunk-e máris nővérek?

- Természetesen de most nem arra gondolok - tromfolt le szelíden. - Tudod, hogy mit jelent a vérrel megpecsételt testvéri szerződés?

Bólintottam. Nővérem tovább folytatta a magyarázatát. - Én azt szeretném, ha mi is kötnénk ilyet. Te is akarod?

Túlságosan megindító volt számomra ez a beszélgetés, ezért meg sem tudtam szólalni. Mindig is erre vágytam - egy gyönyörű, okos és a problémákkal könnyedén megbirkózó testvérré volt szükségem! A fejem úgy bólogatott, ahogy a fakalapács üti a dobot egy opera csatajelenetében.

- Jó, akkor most menj vissza a szobádba. Nekem fel kell készülnöm a rítusra. Gyere holnap vissza hajnali fél négy után.

* * *

A következő nap, ahogy terveztem, beosontam Igazgyöngy szobájába. Legnagyobb meglepetésemre, ahelyett, hogy kicsinosította volna magát a rítushoz, nem viselt sminket; ruhája is egyszerű volt, egy kiskabátból és egy nadrágból állt, és nem volt rajtuk semmilyen hímzés.

- Igazgyöngy nővérem - mondtam, és leültem mellé a kanapéra -, azt gondoltam, hogy ma hajnalban rítust fogunk bemutatni...

Bólintott, majd mindenféle holmikat pakolt egy kosárba. A szívem gyorsabban kezdett verni az izgalomtól és a félelemtől. - El fogunk szökni?

- Nem, csak a kertbe megyünk ki.

-Úgy érted, hogy a kísértetjárta kertbe, ahol te... Felkapta a kosarat, és megfogta a kezemet. - Induljunk.

Csalódott voltam, amikor kiléptem a kertbe, mert a holdat nem lehetett látni fent az égen, és ezért a fénye nem tükröződött vissza a pocsolyák vizében. A felhők mögé búvó égitest egy olyan lányra emlékeztetett engem, akinek a szeme csukva van, mert nem akarja, hogy az emberek kiléssék lelkének titkait. Csendben követtem Igazgyöngyöt, míg oda nem értünk a templomhoz... szívem abban az ütemben dobogott, ahogy ő járt apró, aranylótusz lépéseivel. Mindketten beléptünk az épületbe.

Bent, a rozoga csarnokban az Igazgyöngy kezében imbolygó lámpa megvilágított egy pókhálót, egy törött ablakot, egy porlepte szekrényt, ami egy sebesült állatra emlékeztetett. Nem tudtam megállni, hogy ne pillantsak fel a mennyezetre. A vastag gerendák sugár alakban helyezkedtek el a középpontból kiindulva. Azon tűnődtem, hogy Rubin karcsú teste vajon melyikről lógott lefelé, és hogy rajta kívül még hány nővérünk lelte itt halálát a levegőben rángatódzva még egy utolsó levegőért kapkodva ezen a földön - mindhiába.

Szinte az összes élettelenül himbálódzó holttestet magam előtt láttam, és még ahhoz is túlságosan meg voltam ijedve, hogy levegőt vegyek, arról nem is szólva, hogy kérdéseket merjek feltenni Igazgyöngynek.

Ekkor egy oltár előtt találtam magam, Igazgyöngy pedig mellettem állt. A lámpa elefántcsontszínű fényében szépnek, de egyben kísértetiesnek is látszott. Szomorúság ült az arcán, de a mozdulatai pontosak és kimértek voltak. Egy ronggyal letörölte a port az oltárról, majd felemelte a kifakult oltárterítőt, és kihúzott alóla egy Guan Yin-szobrot. Következésképpen kivett a kosarából egy kis füstölőégetőt, és az istennő faszobra mellé tette. Ezután elővett egy vázát meg friss virágokat, egy tányért többféle gyümölccsel, egy másik tányért különleges ínycsalatokkal, valamint egy kis teáskészletet.

Miután elrendezte ezeket a tárgyakat az oltáron a Guan Yin-szobor előtt, odafordult hozzám, és azt mondta nagyon szelíden, mintha attól félne, hogy valakit megzavar, bár én biztos voltam abban, hogy egyetlen ember sem volt ott körülöttünk, még szellemek sem. (Ami a szellemeket illeti, nem voltam biztos a jelenlétükben, de nem tudtam bizonyítani azt sem, hogy nincsenek jelen!)

- Xiang Xiang, most füstölőt fogunk gyújtani, imádkozni fogunk Guan Yinhez, majd pedig elkötelezzük magunkat a testvériségünk mellett előtte, mert ő lesz a mi tanúnk. Ne tégy fel kérdéseket, csak csináld azt, amit én.

Igazgyöngy meggyújtott három füstölőt, majd az utolsót odaadta nekem. Az erős illat megtisztította a poshadt forró levegőt, viszont csípte az orromat. A füstfátyolon át Igazgyöngy arca valóságértelennek tűnt, mintha egy szépség lebegne a víz alatt. Ekkor nővérem három teáscsészét rendezett el egy sorba, majd teát öntött beléjük.

Itt, ennél a pontnál nem tehettem róla, kibukott belőlem a kérdés.

- Igazgyöngy nővérem, hiszen csak ketten vagyunk.

- Nem, hárman. Te, Rubin és én.

- De hiszen ő halott!

- Csak fizikai értelemben.

Megborzongtam, majd titokban körülnéztem, hogy nem látok-e egy hosszú hajú, fehér ruhás, láb nélküli lányt lebegni a levegőben.

De semmi nem rezgettette meg a levegőt, leszámítva Igazgyöngy hangjának hátborzongató visszhangját. - Xiang Xiang, áldozz füstölőt, és mondj rövid imát Guan Yinnek. Csak ismételd, amit mondok.

- Letérdelt, és a homloka fölé tartotta a füstölőt, majd azt suttopta.

-Bodhisattva Guan Yin, ma kérlek, légy tanúja testvéri eskünknek. Mert mi hárman - én, Igazgyöngy, az én idősebb nővérem, Rubin és az én kistestvérem, Xiang Xiang - testvériséget fogadunk egymásnak. - Ezután kissé felém fordult. - Xiang Xiang, most ismételd el, amiket én mondtam.

Letérdeltem mellé, és zaklatottan elismételtem a szavait.

Nővérem elővett egy tűt, és a kezébe vett egy miniatúr csészét. - Xiang. Xiang, nyújtsd ide nekem a középső ujjadat. - Már éppen meg akartam kérdezni tőle, hogy miért van erre szükség, de akkora már megszúrta az ujjamat a tűvel.

- Ahhh! - Élesen felkiáltottam, nem annyira a fájdalomtól, mint inkább a meglepetéstől.

Ő rám sem hederített, hanem arra összpontosított, hogy addig nyomkodja az ujjamat, amíg kis vérpatak nem szivárog belőle. Túlságosan riadt voltam ahhoz, hogy megszólaljak, némán figyeltem, amint kiserken a vérem, amit nővérem egy kis csészében fogott fel: cinóbervörös vérem picinyke tócsává gyűlt össze a fehér falú csésze alján.

Amikor elállt a vérzés, Igazgyöngy ugyanezt csinálta végig saját magával. Ezután elővett egy fényképet, ami egy leányt ábrázolt, és belesúrta a tűt a homloka közepébe, majd úgy tett, mintha felfogná a vérét ugyanabban a csészében, amibe mi ketten már belefolyattuk a vérünket.

Ezután letette a fényképet az oltárra, én pedig döbbenten felsikoltottam. - De Igazgyöngy nővérem, ez te vagy!

- Nem, ő Rubin. Öt évvel volt idősebb nálam. De nagyon hasonlítunk egymásra.

A forróság ellenére úgy éreztem, hogy jeges borzongás fut végig a gerincemen. Előbb a képre néztem, majd Igazgyöngyre, aztán megint a képre pillantottam: nővérem egyszerre volt élő és halott!

Igazgyöngy látta elképedt tekintetemet, de nem törődött velem. Összekavarta a vért a csészében, majd belemártotta az egyik ujját a vérbe, és rányomta a homlokára, aztán az én homlokomra is rányomta véres ujját. Ezután beleivott a vörös folyadékba. Intett nekem, hogy igyam meg a maradékot. Túlságosan meg voltam ijedve ahhoz, hogy tiltakozzam, ezért megtettem, amit kért.

Ezután újabb imát mormolt. - Könyörületes Bodhisattva Guan Yin, mostantól fogva - történnék bármi - Xiang Xiang és én nővérek vagyunk, egy szív és egy lélek. Testvériségünket vérrel pecsételtük meg. Ha valamelyikünk elárulja a másikat, villámcsapás sújtsa halálra!

A baljóslatú fogadalom, vagyis „a villám sújtsa halálra” kissé kizökkentett, mire Igazgyöngy feddően nézett rám, de ettől eltekintve félelemmel teli szívvel ugyan, ám hűségesebben elismételtem a szavait.

Aztán - legnagyobb meglepetésemre - egy sárga pillangó bukkant elő a semmiből, és Rubin fényképe fölött körözött.

Igazgyöngy szeme könnyel lett tele. - Látod, Xiang Xiang, Rubin itt van. Tudtam, hogy el fog jönni. Biztos voltam benne!

Némán bámultam a kis teremtményre, és megpróbáltam egy csinos, fiatal lányt képzelni bele, de nem láttam mást, csak egy sárga pillangót.

12. Üsd-vágd a macskát

A rituális éjszaka után a szívem egyszerre volt könnyű és nehéz. Könnyű azért volt, mert boldog voltam, amiért többé nem voltam teljesen egyedül ezen a világon. És nehéz azért volt a szívem és a lelkem, mert rettegettem attól a naptól, amikor Fung nagymester majd visszatér a Barackvirág Pavilonba. Csakhogy a Ráncos Vénség nem keresett fel minket - legalábbis egyelőre még nem. Mama elárulta nekem, hogy Fung üzleti ügyben Sanghajba ment, és egy darabig nem jön vissza - senki nem tudta, pontosan miről volt szó: voltak, akik azt rebesgették, hogy aranyrudakat csempészik, mások meg arra esküdtek, hogy cigarettával kereskedik. Mivel azonban a vénség kifizette az első éjszakámat, Mama nem engedte, hogy más vendégeket szolgáljak ki, amíg Fung be nem telesítette rajtam a sorsomat.

Ez alatt az idő alatt nem csináltam mást, mint gyakoroltam az egyes művészeti ágakat, és vártam. Különös érzés volt az egyik pillanatban még boldognak lenni, míg a másokban összeszorult a szívem a szomorúságtól és a kiszolgáltatottságtól. Így ment ez egészen addig, amíg egy napon észre nem vettem, hogy dédnagynéném nem látogatott meg engem már több hete - vagyis elmaradt a havi-bajom.

Nagyon feldobta a hangulatomat, hogy nem kell ilyen kellemetlenséget kiállnom, még ha csak időlegesen is. De amikor egy kötetlen beszélgetés alkalmával megemlítettem ezt Igazgyöngynek, akkor ő kilöttyentette a teáját megdöbbenésben. - A fenébe! Xiang Xiang, akkor te terhes vagy!

Úgy megijedtem, hogy az állam is leesett. - Úgy érted, De felcsinált engem?

Nővérem bólintott, és közben a teafoltot törölgette a ruháján.

- Megittad azt a levest, amit Mama adott neked? Az egészset?

- Igen.

- Annak meg kellett volna előznie, hogy teherbe ess, akkor meg hogyan... - A hangja elcsuklott.

Igazgyöngy nővérem, mit csináljak most?

- Mindenképpen véget kell vetni a terhességnek. - Szigorúan a szemembe nézett. - Most azonnal cselekednünk kell, Xiang Xiang, nehogy túl késő legyen!

Úgy éreztem, megfagy a vér az ereimben. - De mit tehetünk?

Nővérem nem válaszolt nekem, hanem aprókat lépve odasietett a szekrényéhez, és az egyik fiókból előhúzott egy kis csomagot. Amikor kinyitotta, keserű szag ütötte meg az orromat.

- Mi ez?

- Különleges gyógynövénykeverék: pórsáfrány, arkangyalul, gyökértörzs és ökörfarkkóró-gyökér. A főzete megindítja a vérzést, de egyúttal megszabadulhatsz a gyerektől is. Igazgyöngy kiment a szobájából, majd pár pillanat múlva visszatért egy kis kályhácskával meg egy cserépedénnyel. Megtöltötte az edényt vízzel, majd beleszórta a gyógynövényeket, és tüzet gyújtott alatta.

Körülbelül egy óráig hagyta forrni a főzetet, majd eloltotta a tüzet, aztán a tál tartalmát beleöntötte egy ivóedénybe. - Xiang Xiang, most pedig idd ki ezt az egészet.

Óvatosan belekortyoltam a főzetbe, majd kiköptem a folyadékot.

- Olyan keserű, mint a halál!

-Xiang Xiang! - csitított Igazgyöngy -, ne legyél már ilyen gyerekes! Idd meg az egészet, az isten szerelmére!

Lehajtottam a főzetet, de közben vissza kellett tartanom a lélegzetemet, mert annak olyan orrfacsaró szaga volt, akár a macskahúgnak.

- Jól van - mondta Igazgyöngy, és beleöntötte a tálban maradt levet az üres ivóedényembe. - Most pedig menj vissza a szobádba, és pihenj. Egy órán belül fogyaszd el a maradék teát. Még ma este átmegek hozzád, ha végeztem a vendégemmel. - Itt szünetet tartott, majd még hozzátette. - És hogy biztosak lehessünk a dolgunkban, igyál naponta kétszer ecetet, és ugrálj keményen.

Amikor visszaértem a szobámba, úgy ugráltam, akár egy kutya, amelyik el akarja kapni a gazdája kezéből a finom kacsahúst, aztán nyugtalanul vártam egy órát, majd rákényszerítettem magam, hogy

kiigyam a második tál főzetet is. Úgy tűnt, nagyon gyorsan hat, mert hamarosan leroskadtam az ágyamra, és nehéz álomba merültem.

Amikor felébredtem, már sötét volt odakint. Rettenetes fájdalmat éreztem a hasamban, és hasogatott a fejem. Gyertyát gyújtottam, majd amikor fel akartam kelni, hogy egy kis vízzel csillapítsam égő torkomat, észrevettem, hogy az egész ágy vérben úszik. A combom közé tettem a kezemet, és ott is éreztem ugyanazt a meleg és ragadós folyadékot.

- Vérzek! Vérzek! - kiáltottam, majd elájultam.

Amikor kinyitottam a szemem, Fang Rong hajolt fölém. - Jóságos ég! Mi történt?

A hangom gyenge és ijedt volt. - Azt hiszem... a dédnagynéném. Mama alaposan megvizsgálta a lepedőt. Aztán körülnézett és megkérdezte. - Hol van Igazgyöngy?

- Igazgyöngy? Miért érdekel? Az egyik fontos vendégét szórakoztatja.

A szívem összeszorult. A türkizkék pavilonban egyetlen nővér sem hagyhatta ott a kedvenc vendégét semmilyen okból. Ez pedig azt jelentette, hogy nem tudhattam, Igazgyöngy mikor jön be a szobámba.

Hirtelen Mama beleszagolt a levegőbe körülöttem. - Mi ez a szag?

Biztos voltam benne, hogy nem a havibajomra gondol, hanem a gyógynövény főzetre.

Ártatlannak tettettem magam. - Miféle szagról beszélsz?

- Állj fel, hadd nézzelek meg jobban!

Épp fel akartam kelni az ágyról, amikor hirtelen erős görcs rántotta össze a hasamat. Csak annyit tudtam kinyögni: - Mama, nem tudok... - majd ismét összeestem.

Amikor felébredtem, egy kórházban találtam magam. Mama egy középkorú, fehér ruhás férfival beszélgetett, mellette pedig Kis Vörös izgett-mozgott, és aggodalommal teli pillantásokat vetett rám.

Mama megkérdezte a férfit. - Mondja doktor, hogy lehetséges, hogy a lányomnak ilyen nehéz és fájdalmas a havibaja? Jól van a lányom?

Az orvos kifejezéstelen arccal, halk és fensőbbes hangon azt felelte. - Normális esetben a havibaj nem jár ilyen súlyos tünetekkel. Milyen idős a lánya?

- Tizenhárom. Hmmm... majdnem tizennégy.

Az Orvos feljebb tolta az orrán a szemüvegét, és kissé nyugtalannak látszott. - Eljegyezték már?

Mama egy pillanatig képtelen volt válaszolni, majd azt felelte. - Nem. Még nem.

- Van ennek a lánynak intim barátja?

Mama szigorú pillantást vetett rám, majd visszafordult a doktorhoz, és elvigyorodott. - Nem. Miért?

- Azért kérdezem ezt, mert az erős vérzés vetelésnek tűnik nekem.

- Vetelésnek? - Mama álla leesett a mellkasára. Gyilkos pillantást vetett rám, ami akár egy nem kívánt kisgyermeket is képes lett volna megölni.

Komoly büntetésre számítottam, mikor visszamentem a Barackvirág Pavilonba. De legnagyobb meglepetésemre az elmaradt.

Amikor végre alkalmam nyílt Igazgyönggyel beszélnem, akkor ő azt mondta. - Fung nagymester hamarosan visszajön. Hidd el nekem, Mama nem mer kárt tenni benned, mert egy darabban kell téged „felszolgálni” a Ráncos Vénségnek.

Igazgyöngynek igaza lehetett Fung nagymester érzelmeit illetően, de alaposan tévedett Mamát illetően.

A következő nap reggelén, mielőtt még sejtettem volna, hogy mi készül ellenem, Fang Rong besurrant a szobámba egy szolgáló kíséretében, akit nem is ismertem. Mama meztelenre vetkőztetett, és elvett valamit a szolgától, amiben rémülten ismertem fel két éles, forró, vörös bambuszbotocskát. Miközben a férfi szolgáló lefogott engem, Mama átszúrta velük a két mellbimbómat.

Könnyek patakzottak a szememből, és közben sikoltoztam a fájdalomtól.

Erre a természetes asszonyosság üvölteni kezdett, és a kezével csapkodott, amin vörösen villantak meg a körmei: engem vérző sebre emlékeztettek. - Te ribanc! Hogy a villám sújtsa agyon! Te hullajelölt bűdös szajha! Annyira viskét a picsád, hogy nem tudtad kivárni, amíg Fung nagymester visszajön? Ki volt az, aki megbaszott?

- Senki a világon, ez csak a havi vérzésem. - Még mindig jobb, ha az embernek csak a mellbimbóját döfik keresztül, mintha elevenen megnyúzzák, amivel De fenyegetett meg engem.

- Még hogy a havibajod! Ne nézz engem sültbolondnak! A doktor azt mondta, hogy elvetéltél!

- Nem volt biztos benne, Mama. Higgy nekem, ez csak a havibajom! - Nem mondhattam meg neki az igazat, és még csak el sem mertem képzelni, milyen súlyos következményekkel járna, ha felfedném előtte, mi is történt velem.

Sikoltoztam és könnyörögtem Mamának, és egyre csak azt hajtogattam, hogy a havi vérzésem volt ilyen erős, míg végül Fang Rong rút ábrázata megenyhült.

- Redben. Xiang Xiang, most az egyszer hiszek neked. - Aztán mérgesen hozzátette. - De ha megint rosszul viseled magad, macskaverést kapsz! Megértetted?

Bólintottam, és lenyeltem a keserűségemet és a fájdalmamat. Aztán Mama megbökte a mellemet, és hangosan felkacagott. - Xiang Xiang, látod, milyen jó munkát végeztem? Most a mellbimbóid vörösek és gyönyörűen meg vannak duzzadva. Fogadni mernék, amikor Fung nagymester meglátja őket, a jade botja olyan magara ágaskodik, akár a Himalája! - Aztán nevetgélve kiment a szobámból a szolgálával együtt.

A sokktól és a megaláztatástól teljesen kiborultam, gyorsan magamra kapkodtam a ruháimat, majd Igazgyöngy szobájához futottam, de ő nem volt ott. Írtam neki pár sort, és a papirost becsúsztattam az ajtó alatt. Visszasiettem a szobámba, és mély, fájdalmas és zaklatott álomba zuhantam. Hosszú órák múlva arra ébredtem, hogy a melleim valósággal izzanak, és nagyon fájnak. Felhúztam a felsőmet, nyálat csorgattam a mellbimbómra, majd óvatosan elkentem.

Így ápoltam a sebeimet, majd egy kicsit el szundítottam, és csak arra riadtam fel, hogy nyílik az ajtó.

Igazgyöngy volt az. Odasietett hozzám, és a vér kiszaladt az arcából. - Jóságos ég, Xiang Xiang! Mi történt?

Elmondtam neki, hogyan büntetett meg Mama.

- Hogy wokban süssék meg annak az átkozottnak a testét! - Igazgyöngy a karjába vett, és gyengéden csitítgatott. - Xiang Xiang, rendbe fogsz jönni. Sokkal rosszabb is lehetett volna!

- A macskaverésre gondolsz?

Nővérem bólintott, és a szeme megtelt könnyel.

- Mi baj, Igazgyöngy?

- Mama nem fog kárt tenni egyetlen nővér testében vagy arcában sem, mert ők az ő befektetései. És éheztetni sem fogja őket, mert nincs az a férfi, aki olyan lányt akarna magának, aki csupa csont és bőr. És bár a leves nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, Mama Ah Pinget sem fogja megbüntetni, mert szükség van rá a konyhában, hogy mindenféle finom ételt főzzön a vendégeknek. A szabály itt, ebben a házban a következő: Üsd a lányok testét, de soha ne nyúlj az arcukhoz! Vagy még jobb, ha a macskát vered, és nem a lányt.

- Mama egyszer macskaverést csinált Rubinnak, amikor a testvérem nem adta oda neki a pénzt. Odaszíjazta az ágyhoz, és egy macskát tett a nadrágjába, majd elővett egy bambuszrudat, és eszeveszetten elkezdte verni a szerencsétlen jószágot. El tudod képzelni, hogy mit művelt a macska a nővérem testével: vadul összekarmolta mindenhol. - Igazgyöngy csendesen sírt.

- Annyira sajnálom, Igazgyöngy nővérem.

Nővérem még mindig nem szólt semmit. Óvatosan megvizsgálta a mellemet. - Most kerítek valamit, amivel csillapíthatom a mellbimbóid fájdalmát.

Kisietett a szobából, majd amikor visszatért, egy kis dobozt tartott a kezében. Amikor felemelte a doboz tetejét, fehér port láttam benne. - Xiang Xiang, ez ópium. Belemasszírozom a mellbimbóidba, és még fel is szippanthatsz belőle egy keveset, aztán pedig nyugodtan fogsz aludni. Amikor felébredsz, a fájdalomnak és a duzzanatnak is hűlt helye lesz.

A masszírozás után felszippantottam az ópiumot, és Igazgyöngy karjában mély, önkívületszerű álomba estem.

Amikor felébredtem, még mindig éreztem a fájdalmat a mellemben. Megkértem Igazgyöngyöt, hogy adjon nekem még egy kis ópiumot, de ő

feddőn nézett rám. - Nem, Xiang Xiang. Ugye nem akarsz olyan lenni, mint a mi bukott nővéreink?

Három héttel később Fung nagymester visszatért, ahogy Igazgyöngy megjósolta. Mama utasította a szolgálakat, hogy alaposan takarítsanak ki, és pazarul díszítsék fel a vendégszobát, majd friss virágokat tett a vázákba és illatos parfümöt permetezett szét a teremben.

-Xiang Xiang, jobban teszed, ha ezúttal Fung nagymestert a mennyország alatt a legboldogabb emberré teszed. - Gyilkos pillantást vetett rám, amitől minden porcikám megborzongott. - Különben oda lesz a bőröd!

Mielőtt belökött volna a hallba, titokban megérintettem a fehér gyolcsot, vagyis a csirkevérrel lepecsételt zsebkendőt, a vérvörös *zhuang yuan* pecsétemet a kiskabátom ujjában. Aztán elsuttogtam egy imát Guan Yinhez, akinek a medálja a nyakamban függött.

Óriási vigyor ült ki Fung arcára, amikor apró, aranylótusz lépéseimmel bementem hozzá a szobába.

-Xiang Xiang, én kis szépségem, annyira hiányoztál nekem! - Aszott hullára emlékeztető testét indigószínű ruha borította, amire a *shou* írásjelet festették, ami örök életet jelent. Kilátszottak hosszú, sárga fogai, sőt még az ínye is, aminek olyan volt a színe, akár a megégett padlizsánnak. Kezei hatalmas karmokra emlékeztettek, felém nyújtotta őket, és megragadta a derekamat.

Nagyot nyeltem. Aztán eszembe jutott Igazgyöngy tanítása, és Fang Rong fenyegetése, ezért nyomban beleültem a vénség ölébe.

- Ajaj! Fung nagymester - pajkosan rá pillantottam -, miért nem jött előbb? Hagyta, hogy csak várjak és várjak magára, amíg el nem rothad a szívem! - Megsimogattam az arcát, de ehhez minden akaraterőmet össze kellett szednem.

A Ráncos Vénség megfogta a kezemet, és szenvedélyesen belenyalt a tenyerembe, mire hányinger kavarta fel a gyomromat.

Kissé félrelöktem a kezét, és kacagva azt mondtam neki. - Fung nagymester, kérem, ez csiklandoz!

- Csiklandoz? Ha! Ha! Ha! Hamarosan halálra csiklandozlak, amikor majd a jade botommal felnyitom a te puha, rózsaszín virágszirmaidat!

Nem tudtam, hogy erre mit válaszoljak. Aztán a nyolc halhatatlan asztalkáról felkaptam egy borral teli üveget, és két csészét tele töltöttem a finom, részegítő nedűvel.

- Fung nagymester - kezem úgy hajladozott, akár az orchidea, és amikor átadtam neki az egyik csészét, csábító pillantást vetettem rá, ami a lelkéig hatolt -, kérem, igya meg ezt a kis bort alázatos kis Xiang Xiangja kedvéért, hogy megünnepeljük sárkány- és főnixéj szakánkat.

Amikor Fung átvette tőlem a csészét, és felhajtotta a bort, a magam adagját titokban kiöntöttem a székem mellett álló virágcserepbe.

Azonnal újratöltöttem üres csészéjét. - Fung nagymester, ezt a csésze bort pedig a maga egészségére és örökké tartó életére igyuk ki.

Engedelmesen kiürítette a második csészét is, miközben én gyorsan megint a virágra öntöttem az italt.

- Fung nagymester - már a harmadik adagot töltöttem ki neki -, ezt azért igyuk meg, hogy a maga üzlete felvirágozzék.

Ezúttal korholó pillantást vetett rám. - Várj csak, Xiang Xiang. Nem akarok most azonnal lerészegedni.

- Ajaj, Fung nagymester - feleltem, és felhúztam a ruhámat, hogy a combom jócskán kivillant alóla -, nem hiszem, hogy egy ilyen sokat látott férfi olyan könnyen lerészegedne.

Fung a combomat bámulta. - Rendben, Xiang Xiang, de ne itass le engem. Mert ki akarom élvezni a mi nászúnk minden édes pillanatát.

Utolsó szavaitól egész testem megremegett, de a legszebb mosolyomat villantottam rá, és a finom porceláncsészét az ajkához emeltem. Boldogan kiitta a harmadik adag bort is. Szegény csésze, gondoltam magamban, micsoda rút ajakak molesztálják.

Ekkor kiöntöttem a negyedik adag italt is. - Fung nagymester, ezt a ...

- Elég legyen, Xiang Xiang, nem iszom többet. A te cinóbervörös...

-Fung nagymester - előhúztam a zsebkendőmet, és pajkosan meglegyintettem vele az arcát -, ezt a csésze borocskát az ön drága ivadékára ürítsük. Ezt nem utasíthatja vissza!

- Ivadékomra? - dörmögte, és az arca meg a szeme alkohalmámortól ragyogott. - Rendben, de ezt az adagot meg kell osztanod velem.

Ujabb hányinger kerített hatalmába, és nagy erőfeszítésembe került, hogy visszaszorítsam.

Fung nem sejtett semmit, és nagy kortyot húzott a borból. Aztán legnagyobb meglepetésemre közel hajolt hozzám, szétnyitotta az ajkamat, majd beleköpte az italt az ő szájából az enyémbé.

Az alkohol végigperzselte a torkomat, majd a gyomromban kötött ki. Fulladozni kezdtem. Fung pedig hangosan hahotázott, majd gyengéden simogatni kezdte a hátamat. Aztán szenvedélyesen cirógatott. És akkor már tudtam, hogy eljött az annyira rettegett pillanat.

Ezúttal közös akarattal oda vezetett az utunk, ahova a sors elrendelte - az ágyba.

Hamarosan ott feküdt rajtam, és rothadó botját bevezette az én friss és értékes aranykapumba.

Amikor végre befejezte a döfködésemet, megint a számba dugta a nyelvét, és hangosan kiszívta a nyálat a számból. Aztán felöltözött. Furcsa módon, annak ellenére, hogy ez az ő korában már igen veszélyes mutatványnak számított, most tényleg fiatalabbnak és élettelibbnek nézett ki.

Ekkor résnyire húzta össze a szemét, és az összezilált lepedőt fürkészte. Én ekkor megmutattam neki a véres *zhuangyuan* pecsétes gyolcsot, mire nagy elégedettség ült ki az arcára, és mohó szeme megnyugodni látszott.

Azt kiabálta. - *Hao!* Mától fogva az üzletem felvirágzik, és én pedig hosszú életű leszek ezen földön. - Kikapta a pecsétes zsebkendőt a kezemből, ivott még egy csésze bort, örömittasan felnevetett, majd kitántorgott a szobából.

MÁSODIK RÉSZ

13. Az élet ment tovább

Szenvedéseim, nyomorúságom és boldogtalanságom ellenére az élet ment tovább. A Barackvirág Pavilonban sokkal jobban ment az üzlet, mint korábban, és Mama és De még sosem voltak elégedettebbek és boldogabbak.

Ami engem illetett, egyre jobban és jobban hozzászoktam ahhoz az életmódhoz, ami ezt az aranyporral behintett poklot jellemezte. Azon igyekeztem, hogy a leggazdagabb vendégeket vonzzam magamhoz, és ne foglalkozzam azzal, hogy mennyire megalázó dolog áruba bocsátani a mosolyomat és a testemet. Mindig anyám tanácsa járt a fejemben: „Nem győzhetjük le a sorsunkat, de belemehetünk a játékba, hogy a legjobbat hozzuk ki belőle. Próbálj boldog lenni.” Vagy Igazgyöngy tanácsa jutott az eszembe: „Ha egy vendéget szörnyűnek, elviselhetetlennek, borzasztóan taszítónak találsz, akkor csak hunyd be a szemedet, tartsd vissza a lélegzetedet, és képzelj azt, hogy amíg veled kell lenned, nem vagy más, mint egy hulla, ami valahogy képes arra, hogy mozogjon és nyögjön.”

Szerencsére a Barackvirág Pavilon egy első osztályú nyilvánosház volt, ezért nekünk nővéreknek nem kellett állandóan, életünk minden percében felkavarni a felhőket és az esőt. Sokféle egyéb szolgáltatást is nyújtottunk a vendégeknek.

A *ho dacha* - a nagy teázás - volt a legjobb, mert ilyenkor a vendéget fajátékkal és énekléssel szórakoztattam. Az is a feladatomból volt, hogy teát és bort öntsek a csészékbe, előkészítsem az ópiumpipát, és ha vendég szerencsejátékot játszott, akkor mellette kellett ülnöm - ez volt a legkönnyebb. Amikor egy vendég először jött el hozzánk, akkor a *niangyi*, egy női szolga egy teával teli teáskannát és pirított dinnyemagokat tett elé. Aztán, amikor a férfi már kellőképpen ellazult, kiválasztott egy nővért, aki a tisztelete jeléül kihozta a legszebb csészéjét, és kecsesen teát töltött neki. Ezt követően a *niangyi* finom

ropogtatnivalókat hozott neki: aprócska édes gombócokat, szárított sárgabarackot, mézben áztatott datolyát.

Általában két órán át szolgáltunk fel *nagy teát* a vendégünknek, de ha az illető tovább maradt, akkor azért külön összeget számolt fel a ház. A látogatóinknak ezen a módon kellett megismerkedniük velünk, mielőtt beleegyedtünk volna, hogy szexről is legyen szó közöttünk. De természetesen ez volt jövetelük végső célja.

Mindig is örültem, ha a szexuális együttlétet a „nagy tea felszolgálásával” késleltethettem. Igazgyöngy meg is korholt emiatt: - Xiang Xiang ne áltasd magad. Hogyan is kerülhetnéd el, hogy le kelljen feküdnöd egy vendéggel egy nyilvánosházban? Inkább törekedj arra, hogy versengjenek érted, mint ahogy az én kegyeimért is könyörögnek.

A Barackvirág Pavilonban Igazgyöngyöt hívták a legtöbbször partikra. Ezt *chutang changnak* hívták - vagyis a házon kívüli éneklésnek vagy *chujunak* - házon kívüli partinak. Ez nem volt ellenemre, mert ilyenkor kimozdulhattunk a pavilonból egy vendég meghívására egy estélyre, egy elegáns összejövételre vagy egy bankettre - persze csak azután, hogy a férfi megismerkedett velünk. Először az illetőnek egy hivatalos meghívót kellett küldenie egy vörös papíron, amit nekünk kellett megcímeznie, és a levélen szerepelnie kellett a kiválasztott étteremnek is. Természetesen nem azért engedtek el minket, hogy egy kellemes estét töltsünk el valahol, hanem hogy a vendéget a türkizkék pavilonba csalogassuk, hogy egy egész éj szakát töltsenek ott.

Ezt mi *zhujunak* neveztük. Ez általában azt jelentette, hogy a férfi a nővérrel hált, de néha a vendég annyira megkedvelte a lányt, hogy azért is fizetett neki, ha csak együtt töltötték az éjszakát szex nélkül, különösen akkor, ha a nőnek megvolt a havibaja. Ennek a *shou yintian* volt a neve - a női nap védelmezése.

De a házban a nők a legjobban a *chi huajiut* szerették, vagyis a virág és bor kóstolását. Ilyenkor ahelyett, hogy meghívtak volna egy nővért egy étterembe, a vendég megrendelt egy bankettet a Barackvirág Pavilonban. Mivel ez sokkal hosszabb ideig tartott, mint a *ho dacha* - a nagy teázás -, a férfinak sokkal többet kellett ezért fizetnie. És az intézmény nem szégyellte felszámolni az extra ételeket és italokat a már eleve drágább menü mellé. Annak ellenére, hogy a vendégek

tudták, becsapják őket, a gazdag férfiak boldogan fitogtatták a gazdagságukat a kedvenc kurtizánjuk előtt.

Néha előfordult, hogy sok pénzre tehattünk szert kis ellenszolgáltatásért cserébe. Egy ilyen alkalommal ismertem meg Igazgyöngy furfangos oldalát. Egy este nővérem azt mondta nekem, hogy egy gazdag selyemkereskedő, akit Mr. Luknak hívtak, bankettet rendez nekünk és két másik nővérünknek.

Igazgyöngy jó előre figyelmeztetett, az arca szigorú volt. - Xinag Xiang, mivel ez lesz az első alkalom, amikor „bor és virág kóstolásakor” te is kiszolgálod a vendéget, azt akarom, hogy nagyon óvatos legyél, és nem csinálj egyetlen hibát sem. Ezért figyelj engem, és tanulj tőlem.

Erre a különleges alkalomra Igazgyöngy egy halkék, magas nyakú kabátkát és hozzáillő szoknyát vett fel, én pedig rózsaszín selyemfelsőt húztam ugyanilyen nadrággal - a kabátomat finom, virágos csatok fogták össze.

Igazgyöngy mindig azt tanácsolta nekem, hogy ha találkozom egy vendéggel, akkor pár percet késsek, de ezúttal húsz perccel korábban vezetett be a bankett-terembe. Amikor megkérdeztem ennek az okát, akkor pajkosan elmosolyodott. - így mi tartjuk a kezünkben az estét és persze a vendég pénztárcáját, és a többi nővérnek annyi marad, amennyit mi meghagyunk nekik.

Amikor Igazgyöngy és én beléptünk a szobába, Mr. Luk a bankettasztalnál ült. A *niangyi* már elé tette az első fogást, a cápauszonylevest, és éppen akkor kínált fel neki egy törlőkendőt. A selyemkereskedő megtörölte az arcát, majd kiguvadó szemmel mért végig minket.

Mi odaoldalaztunk a férfi mellé apró, aranylótusz járásunkkal. Igazgyöngy kezébe vette a vízipipát, és óvatosan megtörölte a selyem zsebkendőjével. - Mr. Luk, ha egy jó pipát elszív egy finom étel után, akkor boldogabb lesz, mint a halhatatlanok. Kérem, hadd gyűjtsam meg önnek ezt a pipát!

Luk olyan boldognak látszott, mintha a legújabb felesége egy fiút szült volna neki. - Igazgyöngy kisasszony - a férfi letette a kendőt -,

nem hiába mondják magáról, hogy gyönyörű. - Amikor a férfi szívni kezdte a pipát, Igazgyöngy rám kacsintott. Azonnal felkaptam egy flaskát, közel hajoltam a férfihoz és teletöltöttem a csészéjét borral.

Ekkor a vendégünk rámpillantott. Mielőtt még bármit mondhattam volna, Igazgyöngy máris beszélni kezdett helyettem. - Mr. Luk, remélem, kis Xiang Xiang nővérem kellemes látvány a szemének.

A selyemkereskedő mélyről jövő nevetéssel válaszolt. - Ha! Ha! Ne legyen olyan szerény, Igazgyöngy kisasszony! Kettőjük szerelmes neve úgy hangzik az én füleimnek, akár a mennydörgés. Éppen ezért vagyok itt ma este.

Tovább csevegtünk Lukkal, és közben bort öntöttünk neki, és finom falatokkal kínáltuk. Két *niangyi* még több ételt hozott - párolt halat babszósszal, fűszeres, mustáros csirkét, ötillatú kacsát, buggyantott tojást. Igazgyöngy rendkívül szellemes és szórakoztató volt, a vendég hasa pedig állandóan nevetéstől rázkódott.

Igazgyöngy egyik tréfájának a közepén bejött a szobába a két másik nővér is: Lótuszillat és Tiantian, és leültek velünk szemben. Ekkorra már annyira összeismerkedtünk Mr. Lukkal, hogy ő alig vette észre a két másik nővért felbukkanását. Igazgyöngy sem zavartatta magát miattuk, és kacéran pillantott a selyemkereskedőre. - Mr. Luk, Xiang Xiang és én elszórakoztathatjuk egy kis zenével? Luk arca felderült. - *Hao!* Remek.

Tiantian összevonta a szemöldökét, és sűgött valamit Lótuszillatnak.

Igazgyöngy ügyet sem vetett rájuk. Megkérte a *niangyit*, hogy hozza be a *pipámat*. Míg én játszottam a hangszeren, Igazgyöngy elkezdte énekelni a „Szerelem a hátsó utcában” című dalt.

Olyan finoman tartottam a *pipámat*, mintha a szerelmem lenne, majd az ujjaim táncolni kezdtek rajta, közben pedig a testem előre s hátra hajlott, hogy a hajtincseim is előrehullottak, és félig eltakarták az arcomat. Igazgyöngy egy aranylegyezőt tartott a kezében, és a karját a ritmusra mozgatta, és közben úgy csavarta-tekerte a derekát, akár a vízisikló. Jade karkötője úgy ragyogott, mint a Nyugati tó.

Édes dallamok fakadtak cseresznyepiros ajkairól. - Te és én - ekkor belenézett Luk szemébe -, együtt dicsérjük a tavaszi reggelt, ami olyan

gyönyörű, mint a Suzhou kert. Örvend a szívem, hogy a karjaink gyengédek, és az ajkunk édes, akárcsak az álmaink...

- *Hao! Hao!* - Mr. Luk megtapsolt minket, amikor befejeztük a dalt.

Később Igazgyöngy társasjátékot játszott Lukkal, közben én töltöttem a csészéjét borral. Sajnálatot éreztem Tiantian és Lótuszillat iránt, akiknek alkalmuk sem volt kiszolgálni a nagy hálnak számító vendéget.

Kevéssel később, amikor Mr. Luk már elég ittas volt, Tiantianak végül sikerült odaférfkőznie és teát önteni neki. - Mr. Luk, kérem, igyon egy kis teát; ez jól kiegyensúlyozza a sok bort, amit megivott.

Lótuszillat közbevágott. - Igen, Mr. Luk, kérem, különben lerészegedik. Amellett ez a legjobb felhő és köd teánk.

De Luk eltolta magától a teáscsészét. A szeme alkoholtól izzott, és a szavai összemosódtak. - Hah! Pedig éppen azért jöttem ide, hogy leigyam magam! Pompásan érzem magam, és én leszek a bor halhatatlanja! - Hirtelen odafordult hozzám. - Xiang Xiang, add ide a cipődet!

Miközben azon gondolkodtam, hogy erre mit válaszoljak, Igazgyöngy intett nekem, hogy tegyem, amit a férfi mondott. Engedelmesen levettem a hímzett vörös cipőmet, és átadtam Luknak. Legnagyobb meglepetésemre úgy tartotta a cipőt a kezében, mintha egy ékszeres doboz lett volna, közben pedig Igazgyöngy bort öntött bele.

Aztán Luk kettőnkre pillantott, és tósztot mondott. - A maguk bódító, szerelmes nevére! - Aztán felhajtotta az italt a cipőmből.

Csaknem felkiáltottam. - *Aii-ya!*

Végül Luk indulni készült. Bejött hozzá a szolgája, és átadott neki egy erszényt, amiből a kereskedő egy marék pénzt vett ki. Legalább húsz vagy harminc ezüstpénz lehetett. Az egész bankett tíz ezüstbe került. Ma éjjel egy egész vagyont kerestünk! Ha Igazgyöngy nem csíp bele a könyökömbé, akkor hangosan felkiáltok, hogy „Húha!”. Tiantian és Lótuszillat szeme olyan nagy lett, akár a tányéron a tojássárgája.

De legnagyobb meglepetésemre Igazgyöngy rá se rántott az ezüstökre. Odafordult a *niangyihoz*, aki éppen akkor kezdte leszedni az asztalt. - Ah Ling, itt van Mr. Luk borralalója neked és az összes itteni

szolgának. Köszönd meg a pénzt az úrnak. - A *niangyi* zavartnak látszott, mintha ahelyett hogy húsz ezüstpénzt kapott volna, negyvenet raboltak volna el tőle.

Az asszony hangja remegett. - De Igazgyöngy kisasszony, én nem akarok bajba kerülni.

Igazgyöngy éles pillantást vetett rá. - Tedd el a pénzt, Ah Ling. Különben durván megsérted ezt a nemes uraságot.

Mindenki meg volt döbbenve, leginkább Luk. Igazgyöngy hátratette a kezét, hogy a kereskedőnek ne legyen alkalma neki adni a pénzt, hanem a szolgát kelljen megjutalmaznia vele.

Rögtön azután, hogy Luk elment, Tiantian és Lótuszillat keserűen tiltakozni akart, de Igazgyöngy csendre intette őket. - Megígérem, ha nem szedek ki még több pénzt Mr. Lukból, akkor kétszer ennyit fizetek nektek a saját zsebemből. - Azután a karomnál fogva kivezetett a szobából. Amikor már a folyosón jártunk, megkérdeztem Igazgyöngyöt, hogy miért adta a pénzt a szolgálnak.

-Xiang Xiang, Luk rosszul gondolja, ha azt hiszi, hogy minket ilyen könnyen megvehet. Ezt hívják „fűtsd fel az emésztő tüzet” módszernek. Ne feledd, hogy mi *ming jik* vagyunk egy elegáns nyilvánosházban, és nem otthontalan szajhák a baromfiudvarból. Bár a fickó úgy vélte, hogy sok pénzt ad nekünk, most már tudja, hogy ez számomra csak a szolgáknak elegendő...

Arra gondoltam, hogy mennyi lett volna az én részem a felkínált pénzből. - De Igazgyöngy nővérem...

Igazgyöngy felnevetett. - Higgy nekem, Xiang Xiang, holnap ez a férfi még több pénzt fog költeni. Egy ilyen büszke alak inkább meghal, semmint hogy rossz hírért vigyék.

Igazgyöngynek igaza volt. A következő napon Luk szolgálja ötven ezüstpénzt hozott nekünk. Harmincat küldött Igazgyöngynek, tízet nekem, a többin pedig Tiantian és Lótuszillat osztozhatott.

Igazgyöngy minden furfangossága ellenére a Barackvirág Pavilonban a legjobban kereső ember - mondanom sem kell - Mama volt. - Könnyű

pénz! - kiáltott fel mindig, amikor azt látta, hogy pénzt nyomtak a markomba, vagy egy vendég éppen elhagyta a szobámat. Neki persze könnyű volt, de nekem nem, mert bár engem nem adtak el a Barackvirág Pavilonba, és nem kellett kiváltanom magamat, az adósságom mégis gyorsan nőtt - amikor Fung nagymester összetörte a barlangot; amikor kórházba kerültem a vetélés után; valamint a számlámhoz írták még az elfogyasztott ételekkel, a szállással, a ruhákkal és a művészeti leckékkel kapcsolatos költségeket is. Így aztán csaknem minden pénzt és ékszert, amit megkerestem, Mamának kellett átadnom, hogy - miként azt hajtogatni szokta - „kifizesse a számlákat”. A nap, amikor majd elhagyhatom a Barackvirág Pavilont, egyre távolibbnak tűnt a számomra. Míg Igazgyöngynek sikerült kevés munkával sokat keresnie, addig én keményen dolgoztam, hogy lerójam az adósságaimat.

Fung nagymester, aki nagy hálnak számított a vendégek között, azután is gyakran meglátogatott engem, hogy felnyitotta a virágszirmaimat. Ezt szerencsétlenségnek tartottam, mert folyton a nyelvemet szopogatta, a nyálamat ízlelgette, és ernyedte jade boltjával állandóan az én lantom húijain akart játszani. A legrosszabb az volt az egészben, hogy bármennyire is felkavarodott tőle a gyomrom, akkor is a legszebb mosolyomat kellett rávillantanom, kezemmel izgatón kellett simogatnom, készségesen ki kellett szolgálnom, és még azt is el kellett játszanom, hogy ez a színjáték az ínyemre is van.

Ugyanakkor az volt benne a szerencse, hogy Fung nagymester nemcsak nagyon gazdag volt, de szeretett is a pénzével hivalkodni, és két kézzel szórta a pénzt. Olykor azon kaptam magam, hogy talán még kedvelem is. Voltak pillanatok, amikor gyorsan tovatűnő szeretetet éreztem iránta, és ez még engem is meglepett. Lehet, hogy ennek az volt az oka, hogy sajnáltam kicsit, vagy pedig mert Papára emlékeztetett. Pedig nem volt semmi közös bennük, legfeljebb az, hogy most Fung volt az a férfi, aki úgy babusgatott engem, ahogyan Papa tette valaha.

Egy alkalommal, miután többször is ellátogattunk a Wu hegyre - vagyis közösültünk -, azt mondta nekem, hogy ha továbbra is kedves leszek hozzá - vagyis ha minden kívánságát teljesítem az ágyban -, akkor ő továbbra is úgy fog velem bánni, mintha az ő drága kislánya

lennék. De amikor az igazi lánya felől kezdtem faggatni, akkor rám förmedt, hogy ne kíváncsiskodjam, és megfenyegetett, ha tovább faggatom, akkor többé nem hoz nekem ajándékot.

De szerencsére hamar elfelejtette ezeket a fenyegetéseket - vagy azért, mert már benne járt a korban, vagy pedig az irántam táplált érzelmei miatt, így továbbra is ajándékokkal halmozott el a látogatásaikor. Egy alkalommal nem ékszer, és nem is pénzt hozott nekem, hanem valami csodálatos és váratlan dolgot, amivel annyira meglepett, és aminek annyira megörültem, hogy amikor megpillantottam, a nyakába ugrottam, és megcsókoltam a száját.

Ugyanis egy papagájt kaptam tőle!

Még sosem láttam ilyen gyönyörű teremtményt. Fehér volt a tolla, a csőre pedig cinóbervörös, ettől a szilvavirágok jutottak az eszembe róla, amelyek a legkegyetlenebb téllal és a hóval is dacolnak. Káprázatos tollazata mellett még Igazgyöngy pompás, színes ruhái is haloványnak tűntek. Selymes tollait olyan megnyugtató volt megérinteni, hogy soha nem untam meg simogatni. Még a farktolla is elegáns volt, olyan finom és puha, mint a festéshez használt ecseteim, amelyek bárányszőrből készültek. Fekete szeme pedig két sötét üveggolyóra emlékeztetett.

Ahogy megpillantottam a papagájt, rögtön elhatároztam, hogy Szilvavirágnak fogom hívni. Hogy átítassam őt a *qin* szellemével, néha játszottam a madaramnak, különösen a „Három változat a szilvavirághoz” című dalt. Még el is magyaráztam neki a darab jelentését, hogy magába szívja a virág bátor természetét.

Amikor Szilvavirág szépségében gyönyörködtem, eszembe jutott, amit Mr. Wu szokott mondani nekem az óráin. „A festés során mi megpróbáljuk felülmúlni a természetet, de természetesen a természet szépsége felülmúlhatatlan.”

Amikor Szilvavirág alakjának kecses hajlatait, finoman árnyalt fehér tollait és vérvörös csőrét láttam, akkor értettem meg igazán Mr. Wu tanításait. Amióta az én szegény kis Guiguim tragikus halált halt, Igazgyöngy mellett most már ez a papagáj lett sanyarú életem vigasza. Csendes pillanatokban a madaram a vállamra telepedett, én pedig verseket olvastam neki - elszavaltam neki Li Bai „Meditáció egy csendes éjszakán”, Wang Wei „Nagyon hiányzik a barátom”, Meng

Haoran „Tavaszi reggel” című költeményét. Mindig hangosan felkacagtam, amikor csőrével egy-egy szót próbált utánozni. Néha kiöntöttem neki a szívemet, ő pedig félrehajtotta a fejét, és hallgatott, mintha igazán megértette volna a verseket és az én szívfájdalmamat...

Azzal háláltam meg figyelmes hallgatását, hogy finom gyümölcsökkel tápláltam. A görögdinnye volt a kedvence, de csak a magokat ette meg, a gyümölcs húsát kiköpte. Sajnos a padlón összegyűlő rengeteg piros, ragacsos folt elrontotta a jó hangulatomat, mert mindig arra a véres éjszakára emlékeztetett, amikor De megerőszkolt. Megtanítottam Szilvavirágot pár egyszerű kifejezésre és üdvözlésre, mint például „hogya vagy?”; jó reggelt!, jó estét! Még pár jókívánságot is a fejébe vertem: jó szerencsét!; jó egészséget és hosszú életet kívánok; *gongxi facai*, vagyis: kívánom, hogy sok pénzt keress. Volt olyan is, amit magától tanult meg: Jól vagy? Kérsz még.

De azt is megtanítottam neki: - Gyilkolj! Gyilkolj!

Valójában nem szerettem ilyen erőszakos szavakat hallani az ő finom kis csőréből, de olyan ügyes volt, hogy magától utánam ismételte a szavaimat, amikor rossz hangulatomban kétségbeesett kiáltások hagyták el a száját. Amikor Fung nagymester megint meglátogatott, miután befejezte a nyelvem szopogatását, és már készült elmenni, megint megköszöntem neki, hogy nekem adta Szilvavirágot, majd elmondtam neki, hogy miért választottam ezt a nevet a madárnak.

Legnagyobb meglepetésemre nagy hahotázásba kezdett.

Éreztem, hogy a fülem hegyéig elvörösödöm. - Fung nagymester, miért olyan vicces ez?

Fung kuncogni kezdett, és úgy tűnt, az összes ránca a szeme és a szája sarkába gyűlik. - Látod Xiang Xiang, ezért habarodtam beléd olyan nagyon. Tudod, te soha nem leszel *igazi* szajha, mert a szíved mélyén te még mindig egy ártatlan kislány vagy.

Nem tudtam eldönteni, hogy ezt kritikának vagy bóknak vegyem. De nagyon megijedtem, hogy elveszíthetem az én nagy halamat, és ezért hevesen tiltakozni kezdtem. - Nem Fung nagymester, én *igazi* szajha vagyok!

- Ha valóban prostituált vagy, akkor én úriember vagyok. Ha! Ha! Ha! - Megsimogatta a szakállát hosszú körmökben végződő ujjaival. -

Tudod, hogy miért vettem neked ezt a fehér papagájt egy zöld helyett? Mert mielőtt találkoztunk, te szűz voltál, ártatlan és tiszta, mint a frissen esett hó. - Jelentőségteljesen rám pillantott, majd pajzánul rám kacintott. - Emlékszel még a *zhuang yuan* pecsétre, amit Mama készített elő nekünk, amikor az első éjszakádat töltöttem velem?

Ekkor az egész testem tűzforró lett. Vajon Fung kitalálta Igazgyöngy cselvetését?

De szerencsére Fung így folytatta: - Ez volt az oka annak, amiért én ezt a papagájt vettem meg neked. Fehér tollzatával és vörös csőrével pontosan olyan, mint a te vérrel megpecsételt fehér gyolcsod. Így ez a papagáj engem mindig arra emlékeztet, hogy én voltam az első férfi, aki felhasította a te dinnyédet, és megízlelte annak édes nedvét. -Ismét nevetésben tört ki. - Ha, ha, ha, még hogy szilvavirág nyílik a hóban! Micsoda képtelen számárság!

Amikor Fung elhagyta a szobámat, annyira megalázottnak éreztem magam, hogy a levegőt csapkodtam, és közben azt kiabáltam.

- Megölni! Megölni! Megölni!

Ettől fogva egyszerre éreztem boldogságot és szomorúságot, amikor Szilvavirágra néztem. Még mindig szerettem őt, csak most a szeretetemhez mély együttérzés is társult: szegény teremtmény, fogalma sem volt, hogy milyen ördögien romlott ez a világ!

14. Mr. Anderson

Két év suhant el, és a vendégek között egyre nőtt a népszerűségem a Barackvirág Pavilonban. Igazgyöngy leckéi a csábításról és a hálószoba művészetéről kiválóak voltak, olyannyira, hogy még annál is értékesebb lettem a nővérek között, mint amiben valaha reménykedhettem. És mégis: bár immár valamelyest híres lettem Sanghajban, még mindig nem értem el azt az imádattal övezett státust, amit Igazgyöngy mondhatott a magáénak.

Tavaszi Hold is népszerű lett. Nem volt valami nagy szépség, de - ahogy Igazgyöngy megjegyezte - aprócska lába volt és szomorú szeme, és bizonyos férfiak ezeket a tulajdonságokat nagyon is kívánatosnak tartották. Bár sok mindenben megosztottunk, és én nagyon szerettem őt, ő még mindig letűnt gazdagságát siratta, és úgy tűnt nekem, hogy szüntelenül a múltján mereng.

Egyszer, amikor megkérdeztem, hogy milyen tervei vannak a jövővel kapcsolatban, azt válaszolta: - Ugyan mi haszna lenne a terveknek egy bordélyházban?

Amikor ő tette fel nekem ugyanezt a kérdést, én azt feleltem:

- *Mingji* akarok lenni, mint Igazgyöngy nővérem.

- Xiang Xiang, én is *ming ji* akarok lenni, de engem nem tartanak olyan nagy szépségnek, mint téged. - Megtörölte a szemét a zsebkendőjével. - Én arról álmodozom, hogy a vőlegényem egyszer eljön értem, és kivált ebből a házból.

- De hiszen ő már eljegyzett valaki mást!

Tavaszi Hold szó nélkül hagyta a megjegyzésemet, és az ablak felé fordult: tekintete messzire révedt.

* * *

Egy nap, amikor a *pipán* gyakoroltam egy dalt, Kis Vörös viharzott be a szobámba, azt hadarva: - Xiang Xiang, siess, öltözz fel, mert két

vendég várakozik odalent a földszinten. - Kis szünetet tartott, majd a szeme csintalanul megvillant.

- Mi olyan vicces, Kis Vörös?

- Az egyik férfinak nagy orra, aranyhaja és kerek kék szeme van!

-Úgy érted, hogy idegen? - A szolgálólány felcsigázta az érdeklődésemet.

Kis Vörös bólintott. - A neve An-der-son. - A lány megint kacagott. - Milyen különös név!

Amikor bementem a fogadószobába, hallottam, hogy az egyik férfi szolgánk hangosan üdvözli az újonnan érkezőket: - Isten hozta a vendégeket! - Mama a szolga mellett állt, és úgy vigyorgott, mint a kutya a hőségben. A két vendég - egy kövérkés kínai és egy erős csontozató idegen szellem - a kanapén ült, és inkább fáradtnak, mint izgatottnak tűntek.

Ekkor korombeli viráglányok sorakoztak fel előttük. Ahogy a két férfi végigtekintett rajtuk, ők vihogni, sugdolózni, pillantgatni kezdtek, és pajkosan egymást lökdöstek a könyökükkel.

Vártam pár másodpercig, majd egy jól kiszámított pillanatban középre húzódtam kicsiny, aranylótósz taposó lépésekkel.

A két vendég szeme azonnal megakadt rajtam, és láthatólag felvillanyozta őket a látványom.

Mosolyogtam, és elkaptam a pillantásukat, amit oly gyengéden őriztem, mint anya az újszülött gyermekét. Éreztem, hogy a két férfi lelkét már be is szippantotta az én két kis gödröcském az arcomon. A szemem sarkából láttam, hogy a lányok gyilkos pillantásokat lövellnek felém. Önelégülten mosolyogtam magamban.

A kínai vendég még csak rá sem hederített a vihogó idiotákra. Rám mutatott, és bólintott. Az idegen ördög csalódottnak látszott, és kiválasztotta azt a lányt, akit Brokátsimogatásnak hívtak.

Szolgalelkű vigyorral az arcán Mama kiadta az utasítást, hogy hozzanak be teát és apró, ízletes falatkákat. Ezután intett a kezével a többi lánynak, hogy elmehetnek. Ekkor én már a kínai férfi mellett ültem, Brokátsimogatás pedig odalépett az idegen ördöghöz. Mama a hájas és szemüveges kínaihoz fordult. - Ó, Mr. Ho, önnek maga Buddha

nyitotta fel a szemét! Xiang Xiang a legnépszerűbb lány a mi házunkban. - Aztán odafordult az idegenhez, még mindig szélesen mosolyogva. - Ó, Mr. Anderson, önnek is kiváló szeme van a kínai nők megítélését illetően! Brokátsimogatás az élő garancia arra, hogy önnek első osztályú kiszolgálásban lesz része. Ha nem így lenne, akkor visszafizetem a pénzét.

A két vendég válaszképpen udvariasan mosolygott. Mama jelentőségteljesen rájuk nézett. - Rendben, most pedig magukra hagyom önöket a mi két kis szépségünkkel. - Azzal hatalmas csípőjét riszálva kicammogott a szobából.

Brokátsimogatás és én azonnal - a legnagyobb tiszteletünket kimutatva - teát öntöttünk a két férfinak, gyümölcsrel és apró harapni valókkal kínáltuk őket. Ezután csevegni kezdtünk velük.

Mr. Ho elmondta nekem, hogy üzletember, hajózással foglalkozik és a Zhong Shan East Roadon van az irodája, Mr. Anderson pedig az amerikai üzleti partnere. Amerika! E szó hallatán kissé remegni kezdtem egész testemben. Emlékeztem, hogy Papa mennyit mesélt nekem erről a gazdag, távoli országról. Meg a film nagy komédiásáról, Cha Li Cha Pilinről. És a híres elnökről, Lin Konról, aki felszabadította a néger rabszolgákat.

Miközben Mr. Ho a borát szürcsölte és ezt-azt mesélt nekem az üzleti ügyeiről és a családjáról, én csak félig-meddig figyeltem rá - mert lopva az amerikaira pillantgattam. Milyen különös, egy amerikai! És milyen szőrös!

Nagyjából annyi idős lehetett, mint Papa, és bár nem volt jóképű, nem nézett ki rosszul. Leginkább a magasan álló orra és halványkék szeme kötötte le a figyelmemet. Bőre és szeme olyan halvány volt, hogy azt gondoltam magamban, amikor megszületett, annyira megijedt ettől a zavaros és zajos világtól, hogy a színek nyomban kirepültek lelkének ablakain! Nem csoda, hogy a kínaiak az idegeneket szellemeknek nevezik. Színtelen hajukkal és szemükkel valóban úgy néztek ki, mint akiknek a lelkét elrabolta a Pokol Királya.

Ám ez a barbár Mr. Anderson jó benyomást tett rám. Brokátsimogatás nagyon szeretett volna tetszeni neki, ekkor már csaknem a férfi ölében ült, de az amerikai ördög keze egyszerűen nem

volt hajlandó semmilyen ördögi játékra. Viszont szinte sokkoló hatással volt rám, amikor a következő pillanatban meghallottam, hogy az idegen folyékonyan beszél kínai nyelven!

Ugyanakkor nem hanyagolhattam el Mr. Hót, ezért visszafordultam hozzá, és rámosolyogtam. Szerencsére a kínai vendégem már elég ittas volt, ezért nem vette észre, mennyire érdekel az üzlettársa. Miközben bort öntögettem Mr. Ho poharába, Mr. Andersont lestem a szemem sarkából, és láttam, hogy ő meg engem néz. A szívem úgy kezdett dobogni, mint egy kis őzikéé, amelyik eltévedt az erdőben.

Teljesen elveszítettem az érdeklődésemet a kínai vendégemet illetően, de abban bíztam, hogy már eléggé el van ázva ahhoz, hogy ne vegyen észre semmit. Természetesen nem akartam hibát véteni, ezért szélesen mosolyogtam, hogy varázslatos kis gödröcskéim elbűvöljék az üzletembert, a testemmel is érzéki módon hajlongtam, közben serényen öntögettem a bort, és meggyújtottam a vendégem cigarettáját. Aztán, amikor egy kis szünet állt be a csevegésünkbe, mert Mr. Ho alkoholfátyolos szemével körbenézett a szobában, lopva megint az idegen ördögére pillantottam, és továbbra is azt láttam, hogy engem bámul.

Ekkor, mit sem törődve Brokátsimogatás féltékenységével, hosszan és rezzenéstelenül belenéztem Mr. Anderson szemébe. És akkor valami bekattant az agyamba. Én már láttam valahol ezeket a halványkék szemeket! De hol? Tekintetein szinte elveszett azokban a kék szemekben, amelyek olyan megnyugtatóak voltak, hogy szinte simogattak és elolvadtak, akár... a fagyfalt! Igen, ő volt az az idegen ördög, aki megmentette azt a kisfiút Mama haragjától két évvel ezelőtt, amikor a kövér asszonyság elvitt minket a fodrászhoz!

És már arra is emlékeztem, hogy Jade Váza meghívta őt, hogy látogasson meg minket a Barackvirág Pavilonban, és akkor ez a férfi odafordult hozzám, alaposan végigmért, majd egyetlen szó nélkül elment.

Lehetséges, hogy azért jött ide, hogy megkeressen engem? Két év után képes lett volna erre?

Ekkor belépett egy *niangyi*, és közénk állt, így nem láthattam az idegen vendég arcát. A szolga közölte Mr. Hóval, hogy lejárt a kétórás

látogatási idejük, és megkérdezte tőle: - A két uraság meg akarja hosszabbítani a tartózkodását?

Mr. Ho odafordult amerikai üzlettársához, hogy megbeszéljék, akarnak-e még maradni vagy sem, és legnagyobb csalódásomra a távozás mellett döntöttek.

- Túlságosan fáradtak vagyunk, épp most tértünk vissza egy nagyobb utazásból - magyarázta Mr. Ho -, de elképzelhető, hogy hamarosan visszajövünk.

És így is lett: újra eljöttek a türkizkék pavilonba.

Második alkalommal Mr. Ho azt kérte, hogy őt és Mr. Andersont külön szolgálják ki, ami természetesen azt jelentette, hogy a két vendég szexuális örömeikben akart részesülni. Attól tartottam, hogy nekem Mr. Hóval kell elmennem, és majd valaki más szórakoztatja az amerikaiakat. Először úgy tűnt, hogy Ho engem szemel ki, de az utolsó pillanatban - nem kis örömeimre - egy másik nővért választott, Mr. Anderson pedig engem kért. Egy *niangyi* bevezetett minket a vendégfogadó szobába.

Bár már sok férfival volt dolgom, igencsak nyugtalanított a dolog, hogy egy barbárt kell kiszolgálnom. Különösen akkor vett erőt rajtam az idegesség, amikor kék tekintetével kíváncsian végigmért, mintha csak egy játék baba lennék, ami valahogy életre kelt, csak azért, hogy mosolyogjon, flörtöljön és bemutassa a teaceremóniát. Szerettem volna tetszeni neki, ezért a kezemet úgy mozgattam, akár az orchidea táncol, ha finom szellő kél, és a testem úgy hajladozott, mint fűzfa a szélben. De az idegesség az elegancia fölébe kerekedett, és csaknem az ölébe borítottam pár szőlőszemet, de szerencsére időben észbe kaptam. Ügyetlenségemen az idegen szellem jót mulatott.

- Mr. Anderson, kér még szőlőt? - kérdeztem tőle egy bájos mosoly kíséretében.

A férfi megrázta a fejét.

Nem igazán tudtam, hogyan is társalogjak egy idegennel. Kissé elgondolkodtam, mielőtt kérdőre vontam: - Volt már korábban másik türkizkék pavilonban is?

Ekkor ez a nagy, csontos ember elpirult!

- Nem. Az volt az első ilyen alkalom, amikor Mr. Ho elhozott engem ide a múltkor.

- Szeret itt lenni?

Nem válaszolt a kérdésemre, hanem megkérdezte: - Miss Xiang Xiang, miért nem mesél inkább magáról?

Természetesen nem állt szándékomban elmondani neki, hogy hogyan kerültem a Barackvirág Pavilonba, bámiennyire is kíváncsi volt rá.

A tisztelet jeléül ismét teletöltöttem a teáscsészéjét. Aztán a kék szemébe néztem, és elmondtam neki a történetemet attól fogva, hogy tizenhárom évesen megérkeztem ide - beszámoltam neki mindennapi teendőimről, festészeti, kalligrafikus és zenei tanulmányaimról. Természetesen nem szóltam egy szót sem a sötét szobáról, a dinnyém felhasználásáról, a megerőszkolásomról, a vetélésemről és arról sem, hogy forró bambuszaidat szúrtak a mellbimbómba.

Amikor befejeztem, nem mondott semmit, csak a teáját szürcsölgette.

Végül összeszedtem minden bátorságomat, és így szóltam: - Mr Anderson, kérdezhetek öntől valamit?

Kíváncsian tekintett rám. - Igen. Természetesen.

- Elképzelhető, hogy emlékezne egy két évvel ezelőtt történt eseményre?

- Próbáljuk meg, hátha sikerül.

- Ön a Nanking Roadon megmentett egy kisleányt attól, hogy egy kövér asszony megfojtsa. - Csalódottság fogott el, mert ahelyett, hogy helyeselt volna, elmerült a gondolataiban, és látszott rajta, hogy kutat az emlékeiben. Végül is könnyen előfordulhat, hogy ez a Mr. Anderson nem az az ember, akire emlékeztem, hanem valaki más.

Tovább folytattam: - A kisleány ellopta egy kisleány fagyaltját, mert éhes volt. Ön adott neki pár rézpénzt, hogy vegyen magának ennyit. Nem emlékszik arra a fiatal lányra, akinek új frizurája volt, amit csinos gyöngyös csat díszített? A mamájával és két nővérével volt.

- Nagyon izgatottan vártam a válaszát. - Mr. Anderson, nem emlékszik erre?

A férfi ekkor szélesen elvigyorodott. - Ó, igen...

- Mr. Anderson, az a kislány én voltam!

- Igen, már emlékszem. - A barbár hitetlenkedve pillantott rám.

- De hogy megnőtt azóta! Büszkén bólintottam.

Alaposan végigmért, mintha éppen most nyitott volna fel egy értékes dobozt, majd felkiáltott. - Ó, igen! Tényleg ön volt az a kislány.

Elmosolyodtam, majd ismét teletöltöttem teával a csészéjét.

Az idegen megint a gondolataiba merült. Talán felfedezte, hogy abban a kincses dobozban nem értékes ékszerek vannak, hanem sötét tikok?

- Mr. Anderson!

Kissé félszegen rám mosolygott. - Igen?

- Akarja, hogy énekeljek önnek egy dalt, vagy hogy játszom a *pipán*?

- Ó, igen, az nagyon jó lenne.

Csakhogya a szobámban hagytam a hangszeremet. - Mr. Anderson, a *pipám* fent van az emeleten. Nem jönne fel velem a szobámba? - Csendben követett engem a lépcsőn, egészen a szobáig. Kíváncsian nézett körül a kis helyiségben. Hellyel kínáltam, majd elővettem a *pipámat*, és elkezdtem felhangolni. Amikor játszani kezdtem, Anderson az egyik falon lógó képre mutatott. - Mi az a hangszer?

- Az egy *qin*.

- A képen ön játszik a *qinen*?

- Hmmm...

- Szeretném, ha nekem is játszana ezen a hangszeren. A kérése meglepett engem.

- Hallott már korábban valakit játszani a *qinen*, Mr. Anderson?

- Nem, de ön annyira más, amikor ez a hangszer van a kezében. Elnézését kértem, és elindultam Igazgyöngy szobájába a *qinért*, majd siettem vissza. Óvatosan levettem a hangszerről a borkáthuzatot, majd letettem a négyszáz éves műremeket az asztalra. A tizenhárom *hui* -

igazgyöngy berakás - titokzatosan csillogott a feketére festett fán, olyanok voltak, mint a sötét égen hunyorgó csillagok. A hét selyemhúr feszesre volt húzva a hangdobozán, és készen állt arra, hogy évszázadok titkait suttogja el.

Amikor befejeztem a hangolást, kiegyenesítettem a hátamat, komoly képet vágtam, és meditálni kezdtem. Aztán hagytam, hogy az ujjaim felidézzék, ahogy a hold úszik el a Guan-hegy felett, aztán egy pityókos halászember dülöngélését utánoztam, majd pedig megmutattam, hogyan küzd az életéért a szilvavirág a kemény télben...

Amikor levettem ujjaimat a hangszerről, Mr. Anderson egy szót sem szólt. Ugy tűnt nekem, hogy ő is élvezettel hallgatja, ahogy az utolsó hangok, amiket a *qin* lehelt ki magából, lassan elhalnak a szobában, egy picinyke helyen a tízezer mérföldes vörös por poklában.

Csendben egymásra néztünk.

Végül a férfi megszólalt. - Miss Xiang Xiang...

- Mr. Anderson, kérem, hívjon engem csak Xiang Xiangnak.

- Xiang Xiang, nagy megtiszteltetés számomra, hogy hallhattam a *qimn* játszani. Még soha nem hallottam ilyen kifinomult muzsikát.

Vajon képes egy barbár értékelni a lágyan árnyalt í////ninuzsikát⁹

Elhatároztam, hogy próbára teszem. - Túlértékeli a játékomat, Mr. Anderson. - Pár pillanatig hallgattam, majd megkérdeztem. - Akarja, hogy most a *pipán* játsszak önnek?

Az idegen csaknem rémült arcot vágott. - Nem, kérem ne! Most nem akarok más zenét hallgatni. - Elismerő pillantást vetett rám. - Es ön, Xiang Xiang, olyan másként fest, amikor a *qimn* játszik.

- Valóban?

- Az ujj-játéka olyan kifejező.

Éreztem, hogy tisztelettel telik meg a szívem. Ez a halovány szemű, szőrös férfi csak egy babár volt, de úgy tűnt, hogy képes értékelni a *qin* finom hangjait. Hogyan lehetséges, hogy egy olyan távoli országból érkezett ember megértheti a föld legmélyebb titkait és a menny legnagyobb misztériumát?

Ekkor az idegen azt kérdezte: - Xiang Xiang, nem bánja, ha javasolok valamit?

Helyben vagyunk, gondoltam, ennyi bók után végül csak kilyukad arra, amit valójában akar - vagyis kiegyensúlyozni a^awgját az én jv/zemmel. De a férfi arckifejezése komoly volt. - Egy ilyen gyönyörű és tehetséges fiatal nőnek nem kellene itt elpocsékolnia az adottságait.

Nem hittem a fülemnek! De emlékeztem arra, hogy mit tanítottak nekem ebben a házban, ezért egyetlen arcizmom sem rezdült, és továbbra is kedvesen mosolyogtam rá.

Ám a férfi tovább folytatta: - Xiang Xiang, bocsásson meg nekem, ha durva vagy nyers voltam. Épp csak úgy vélem, hogy egy olyan fimon teremtéshez, mint amilyen ön, nem illik az az életstílus, ami ebben az házban kijut önnek.

Egy gyors gondolat hasított bele az agyamba. Ez az amerikai férfi azt akarja mondani, hogy valamilyen módon a segítségemre lesz? Például úgy, hogy kifizeti az adósságaimat, és kivisz a Barackvirág Pavilonból? Már éppen azt akartam felelni neki, hogy nekem nem adatott meg az a luxus, hogy megválasszam a sorsomat, amikor a vendégem megint megszólalt. - Egy olyan ügyes és tehetséges ember, mint amilyen ön, tanár is lehetne.

-Tanár? - csaknem felkacagtam. Egy a bűn fertőjében élő „viráglány” hogyan is változhatna át tökéletes hölgyé, aki iskolában tanít? Micsoda valószínűtlen álmom! Ennek a férfinak olyan zökkenőmentes lehet az élete, hogy halvány fogalma sincs arról, mi zajlik a sötét ajtók mögött ebben a mocskos világban.

- Mr. Anderson, én nem vagyok képes ezt megtenni.

Pár pillanatig hallgatott, majd keserűen elmosolyodott. - Sajnálom, Xiang Xiang.

Ugyan mit sajnál? De lenyeltem a kérdésemet, mielőtt az még kicsúszott volna a számon. Friss teát öntöttem a csészéjébe, és tisztelettel átnyújtottam neki.

Ő hasonló módon vette el a teát a kezemből.

A szexet még csak szóba sem hozta.

Mr. Anderson továbbra is ellátogatott a Barackvirág Pavilonba Mr. Hóval. Míg Mr. Ho más nővéreket próbált ki, mint például Igazgyöngyöt, Anderson minden egyes alkalommal engem választott. Biztos voltam benne, hogy miközben Mr. Ho sűrűn öntözte esőjével a nővérek felhőit, a kínai üzletember azt gondolta, hogy az ő amerikai barátja ugyanezt műveli velem. Csakhogy a dolog egészen másképp állt.

Anderson amikor csak a szobámba jött, egyszerűen csak beszélgetni akart. Teát szürcsölgettük, én pedig zenéltem. Az amerikai sosem akart rábeszélni arra, hogy hagyjam abba a prostituált életmódot. Viszont ismételtelen azon siránkozott, hogy itt, ebben a házban én elvesztegetem az életemet és a tehetségemet - mintha én ezt nem tudtam volna. Abban reménykedtem, hogy felajánlja nekem, kifizeti az adósságomat, amivel a Barackvirág Pavilonnak tartozom, de ő nem említett semmi ilyesmit, én meg természetesen nem kértem rá.

Egy alkalommal meséltem Igazgyöngynek Andersonról. Nővérem megjegyezte, hogy Mr. Ho - aki gyakori vendége volt - azt mondta neki, hogy az ő amerikai barátja helyteleníti a prostitúciót.

Felkacagtam. - De hiszen a legtöbb idegen ördög...

Igazgyöngy korholó pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, ha azt gondolod, hogy minden barbár vad és erkölcstelen, akkor tévedsz. Némelyikük még nálunk kínaiaknál is konzervatívabb.

- Akkor miért jön ez az idegen nyilvánosházba?

- Mr. Ho azt mondta, hogy azért, mert ő ragaszkodik hozzá, és Anderson eleget tesz a kérésének. Nem hiszem, hogy ellenkezni merne vele, hiszen Ho az üzleti partnere, és Hótól függ, hogy milyen üzleteket tud kötni Kínában. - Igazgyöngy pajkosan rám nézett. - Lehet, hogy Anderson kedvel téged, és át akar téríteni az ő vallására.

- Miféle vallásra?

- A Krisztus-hívók vallására.

Hallottam már erről a különös vallásról, a teremtő Istenről és fiáról, akit Ye Hóhuának hívnak, és aki minden áldozatra képes volt, hogy megmentse az emberek lelkét. Egy alkalommal egy fekete ruhás misszionárius állt meg a türkizkék pavilon kapujában, és szórólapokat nyomott a nővérek kezébe. Ezekre a papírokra csak egyetlen szó volt rányomtatva: SZERETET.

Nagyot sóhajtottam. Ez volt az, amit annyira vártam: a szeretet. Nem a teremtő Istentől, nem is a fiától, Ye Hóhuától vártam ezt, hanem egy jóképű, intelligens fiatalembertől!

Megkérdeztem Igazgyöngyöt. - Azt gondolod, hogy Anderson a Krisztus-hívők közé tartozik?

- Talán igen, de nem vagyok biztos benne. Különben miért viselkedne olyan erényesen egy bordélyházban?

-Úgy véled, hogy ő nem akaija elveszíteni a lelkét, mint a többi férfi, és megpróbálja megmenteni a miénket?

Igazgyöngy rám kacsintott. - Miért, van nekünk lelkünk? Mindketten nevetésben törtünk ki.

De aztán Mr. Ho és az ő barbár üzlettársa felhagytak a Barackvirág Pavilon látogatásával.

15.

A rangos prostituált

Telt-múlt az idő, és én új hírnévre tettem szert. A kuncsaftok mindennap hatalmas, virágokkal feldíszített hirdetőtáblákat küldtek a Barackvirág Pavilon elé elismerésük és hálájuk jeléül azoknak a különleges nővéreknek, akik *ming jik* voltak. Néha olyan sok táblát küldtek, hogy a rengeteg virág csodaszép látványt nyújtott - mintha a virágok az óceán vizén lebegnének. Mindegyik legelőjére igyekezett tenni a tábláját. Ugyanis nemcsak azok a nővérek voltak büszkék, akik a legtöbb hirdetőtáblát kapták, de a vendégek is, akik küldték azokat. Bár úgy tűnt, hogy a nővérek versengenek egymás közt, ám a valóság az volt, hogy a mögöttük álló gazdag és befolyásos pártfogók keltek versenyre egymással.

Ekkor már alig múlt el nap, hogy ne lebegett volna az én nevem ezen a színpompás virágtengeren ilyen dicsérő versek kíséretében:

*Oly természetes, akár a felhők és az ég, okos, mint a jég és a hó
Jégváza és jade-csont, tisztasága az örökkévalóságba repíti.*

Ez volt az az esztendő, amikor betöltöttem a tizennyolcadik életévemet, és kiemelt rangra tettem szert.

A vendégek *yanming yuanhóriak* hívtak engem - szerelmes nevű nővérnek, kinek a hírét messzire viszik. Ugyanis végre *ming ji* lett belőlem.

Természetesen hízelgett nekem ez a sok figyelem, de egyben el is szomorított.

Folyton az járt a fejemben, hogy amikor Papa befejezte az olvasás- és írásoktatásomat, szelíden rám nézett. - Xiang Xiang, tanulj keményen, és egy napon tiszteletre méltó, rangos ember lesz belőled. Abban reménykedem, hogy te leszel az első nő, aki *zhuang yuan* lesz.

A *zhunag yuan* olyan cím volt, amit az a személy nyerhetett el, aki első lett a birodalmi vizsgán. Természetesen a birodalmi vizsgát

eltörölték, miután dr. Sun Yat Sen megdöntötte a Ch'ing-kormányt. De Papa azt remélte, hogy híres tudós leszek, és jó hírt hozok az őseimre, és intellektuális kiválósággal jólétet teremtek a családomnak.

Ha Papa még élne, gondoltam magamban, hogyan érzene az ismertséggel kapcsolatban - viráglány lett belőlem és szerelmetes nővér. És ezzel csak szégyent hoztam a családuk nevére. Vajon apám hogyan viseltetne az új rangos helyzetem iránt - a lánya prostituált lett.

Az éj szaka közepén, amikor az apámra gondoltam, örültem, hogy ő már nem látja az én híres-hírhedt ragyogásomat.

Kiemelt rangomból következően mindenféle férfiakat vonzottam - tudósokat, költőket, kereskedőket, állami tisztviselőket, sőt egyszer még egy katolikus pap is felkeresett, és ahelyett, hogy elvitt volna engem a Wu hegyre, hogy esőjével megöntözze a felhőimet, megpróbált rábeszélni, hogy téjtek át a keresztény vallásra, hogy miután meghalok, a mennybe és ne a pokolba kerüljek. Ezek a férfiak elárasztottak engem mindenféle ajándékkal (a pap, miután hosszú pillanatokig cirógatta a mellemet, egy Bibliát adott nekem, amelynek lapszélei aranyozottak voltak), és meghívtak a pavilonon kívül rendezett összejövetelekre, és úgy bántak velem - ahogy az egyik vendégem fogalmazott - akár egy hercegnővel. Milyen nevetséges is ez! Sokkal jobban tetszett volna nekem, ha a becsületes *ming ji* - rangos prostituált - névvel illet.

De Igazgyöngy megszidott ezért. - Xiang Xiang, feledkezz meg a becsületről egy bordélyházban, és légy boldog, hogy ezek a *chou nanrenek* igyekeznek a kedvedben járni. Vagy talán jobban szeretnéd, ha úgy kezelnének, mint egy igazi szajhát, és megvernének, és a füstölővel megégetnék a mellbimbódat?

Amikor Igazgyöngy azt mondta, „igazi szajha”, magamban elmosolyodtam, mert semmi sem volt igazabb ennél!

Egyszer egy szegény diák azt mondta nekem, hogy eladta a legkedvesebb kincsét, a Ming dinasztia korabeli kiadású Öt klasszikust, csak azért, hogy felkavarhassa a felhőket és az esőt velem.

Amikor elmondtam Igazgyöngynek, hogy mennyire sajnálom ezt a diákot, akkor ő gúnyosan elmosolyodott. - Xiang Xiang, soha ne

sajnáld ezeket a *chou nanreneket*, mert ők ezt nem érdemlik meg. Te nem szorítottál ennek a diáknak a torkához kést, és nem kényszerítetted őt arra, hogy eladja a könyveit, igaz? Amellett honnan tudod, hogy nem hazudott? Lehet, hogy lopta, vagy valakinek a zsebéből horgászta ki azt a pénzt, amivel téged kifizetett. Ezek a bűdös férfiak mind hazugok, mind szakértői annak, hogy megtévesszenek minket: szart sem ér, amit mondanak!

Aztán így folytatta: - Amellett még sok férfival fogsz itt találkozni, és nincs annyi hely a szívdben, hogy minden egyes vendégedért sajnálatot táplálj, akármilyen megható történettel is rukkolnak elő. Xiang Xiang, hallgass rám, meg kell keményítened a szívedet! Ne feledd, hogy csak egy szíved van, és sok vendéged. Gondolj csak bele, ezek a *chou nanrenek* hányszor tudnák összetörni a szívedet! Ne hagyd, hogy összetörjék a szíved, még egyetlenegyszer sem. Megígéred ezt nekem?

Természetesen, bólintottam és szenvedélyesen az feleltem: - Igen!

Amellett, hogy híres lettem, volt még egy nagy változás az életemben - új nevet kaptam. - Többé már nem Xiang Xiangnak hívtak, hanem a művésznevemen szólítottak: Bao Lan. Bao azt jelenti értékes, kincset érő arany, a lan pedig azt, hogy orchidea. Nem szerettem az új nevemet, mert hivalkodó és közönséges volt. Egy prostituáltaknak való név, olyan mint az Aranylótusz, Illatos Rózsa vagy Ezüst Krizantém. Én valami költőibbre vágytam, mint például Hótündér, Halhatatlan Felhő, Lótusz Csónak, Alomtó.

De Fang Rong nem tágitott; tágra nyitotta a szemét és felemelte a hangját: Xiang Xiang nem érted, hogy a Bao Lan a legjobb? Tudsz nekem olyan férfit mondani, aki nem szereti a kincseket, az aranyat vagy a virágokat?

Természetesen tudtam, hogy a „virágok” mit jelent. Már ennek a témának minden variációját hallottam: a bordélyház *ynahua zhidi* volt - vagyis a füst és a virágok birodalma, a vendégek *mianhua suliu-k* voltak - vagyis virágokon aludtak, és visszavonultak a fűzfaligetbe. A betegségeket, amiket itt kaptak meg, *hualiu*nak hívták - vagyis virág- és

fűzfapestisnek. És ahogy a mi névrokonaink, egy napon mi is csak *canhua hailiuk* leszünk, vagyis elhervadt virágok és eltaposott fűzfák.

Mamának igaza volt. Nem tudtam olyan férfit megnevezni, aki nem szerette a kincseket, az aranyat és a virágokat. Annyira kedvelték őket, hogy még azt is megkockáztatták, hogy valami tartósabbat is összeszednek, és nem csak egy forró éjszaka emlékével lesznek gazdagabbak.

Mama korholó pillantást vetett rám. - Talán bizony olyan kényeskedő nevet akarsz magadnak, mint például Halhatatlan Tündér vagy Illatfelhő? De ezeknek nincs szilárd anyaguk, ezért azok a nők, akiket így neveznek, fiatalon meghalnak!

Egy ilyen érvelésre ugyan mit válaszolhattam volna?

Mama nagy levegőt vett, majd így folytatta. - Ha elbaszod a nevedet, akkor elbaszod az üzletedet is. Éppen ezért választottam a mi pavilonunknak a Barackvirág nevet. Ha nem tudnád, ezzel egy híres történetre akarok utalni, ami a Barackvirág Kertről szól, s amit...

- Tao Yuanming írt.

- Te ismered ezt a történetet?

- Természetesen. Pár halász eltévedt, és bolyongásaik során felfedeztek egy titkos, zárt világot, amiről az emberek az idők folyamán megfeledkeztek. A kertben barackvirágok nyíltak, madarak énekeltek, és az egyszerű, ártatlan emberek élvezték a gondtalan életet.

Mama megrázta a fejét. - Nem, nem, és nem. Nem így van! A halászok, akik eltévedtek, keresztül mentek egy lyukon, ami egy barlangba vezetett. Ez a barlang tele volt gyönyörű lányokkal, finom ételekkel és erős, fűszeres borokkal. Ezért mondjuk azt, hogy *dongru mixiang* - behatolni a lyukon és elbódulni az illattól. - Rám kacsintott. - Biztos vagyok benne, hogy tudod, milyen lyukról és illatról van itt szó, igaz? Miután pár napot töltöttek a barlangban a nők hajkurászásával, az ételek habzsolásával és a bor vedelésével, megesküdtek, hogy soha többé nem mennek vissza unalmas életükbe.

Mielőtt még tiltakozhattam volna, hogy teljesen kifordította a történetet, Mama tovább folytatta. - Ezért lett a nevünk Barackvirág Pavilon. - Hirtelen megpaskolta a hátamat, és belenézett a szemembe. - És ez az oka annak is, hogy Aranyorchidea lesz a neved, és nem valami

olyan butaság, mint amilyen az Alomtó vagy Lótuszcsónak. Ha! Ha!
Ha!

Tisztában voltam azzal, hogy a nevem megváltoztatása azt jelenti, hogy többé már nem voltam *chuj* - fiatal prostituált -, hanem kész, teljesen kiképzett örömlány lettem, akinek rendszeresen visszatérő vendégei vannak. Ezzel azonban teljesen elszakadtam a múltamtól. Ez volt benne a legszomorúbb dolog, mert a nevem megváltoztatásával kisebb lett az esélye, hogy az anyám megtalálja engem. Ráadásul az első naptól fogva, hogy megérkeztem a Barackvirág Pavilonba, egyetlen levelet sem írt nekem. Talán annyira elfoglalt volt a templomában? Vagy egyszerűen elvesztette a címemet?

Egy alkalommal, amikor megkérdeztem Fang Rongot, miért nem hallok az anyám felől semmit, ő azt felelte. - Ajjaj! Miért nem kérdezed Guan Yint? - Aztán így folytatta. - A te anyád apáca. És mivel törődnek az apácák? Semmivel! Az ürességgel! - Grimaszt vágott. - Akkor meg miért gondolna rád?

Lehetséges volna, hogy anyám annyira felülemelkedett a hívságos földi dolgokon, hogy megfeledkezett egyetlen lányáról? Vagy talán... meghalt? Amikor elképzeltem, hogy már nem él, akkor szörnyű képek jelentek meg előttem: amint felpuffadt teste úszik egy folyóban; összeesett egy patkányoktól hemzsegő mellékutcában; vagy felakasztotta magát a templom egyik gerendájára, és a teste ott himbálódzik...

De ezek a gondolatok csak a legrosszabb pillanataimban szálltak meg engem. A szívem mélyén tudtam, hogy még életben van. Éjszakánként, amikor a testem már kimerült attól, hogy a *chou nanrentk* esője felkavarta az én felhőimet, de az elmém még éber volt, kinéztem az ablakon, a holdat bámultam, és anyámra gondoltam. Lehetséges lenne még számunkra, hogy egymásra találjunk és újra együtt éljünk? Épp csak annyit szerettem volna, hogy leüljünk egy asztalhoz, és valamilyen egyszerű ételt együnk, mondjuk tésztát és friss, kis kerek cipót, úgy, mint ahogyan azt régen tettük.

Néha annyira hiányzott nekem, hogy azt a gondolatot forgattam a fejemben, elszököm a Barackvirág Pavilonból, és elmegyek Pekingbe, hogy megtaláljam őt. De természetesen rögtön elvettem ezt az ötletet. Mert ha elfognak, akkor a sötét szobában a patkányokkal etetnek meg; bambuszrudacskával átszúrják a mellbimbómat; vagy macskát vernek a nadrágomban. És még ha sikerülne is a szökésem a pavilonból, nem lenne tető a fejem felett. És soha nem tudtam elfelejteni azt a kis koldusgyereket, aki elragadta a kezemből a fagylaltot évekkkel ezelőtt. Eljutni Pekingbe nem volt egyszerű dolog, így aztán, mivel egyre népszerűbb lettem, elképzeltem, hogy egy napon összeszedek annyi pénzt, hogy egy nehéz zsák aranyat vághatok Fang Rong képébe, aztán pedig kísétálhatok a Barackvirág Pavilonból. Gyakran imádkoztam Guan Yinhez, hogy ez a nap mielőbb elkövetkezzék.

Anyám mellett Papára is sokat gondoltam, meg a hadúrta, aki csalárd módon megvádolta és kivégeztette őt. Heves vágy támadt bennem, hogy megtaláljam ezt az átkozott fattyút, aki a családom széthullását okozta. És ha sikerül kézre kerítenem, akkor nem hagyom, hogy büntetlenül élje a világát. Elképzeltem, hogy miként fogom megkínozni - nagyon az ínyemre volt ez a dolog: felhasogatom a bőrét sós vízbe áztatott szöges korbáccsal (sok Madame-nak ez volt a kedvenc büntetési módszere a lányai megfegyelmezésére), rengeteg vizet itatok vele, és a feldagadt hasán ugrálok; arra kényszerítem, hogy egy tűkkel teli zsemlét nyeljen le; mérgezett kútba taszítom; vagy egyszerűen golyót ereszték a fejébe.

Bár sosem feledtem, hogy anyámat meg kell találnom, és Papát meg kell bosszulnom, továbbra is műveltem magam, és folytattam művészeri tanulmányaimat, hogy *mingji* maradhassak, és egy napon majd elhagyhassam a Barackvirág Pavilont.

A nevem mellett volt még egy változás az életemben: a szobám, ami most nagyobb és csinosabb lett. Elegáns bútorok kerültek bele; aranyozott tükröm volt; kerámiavázákban virágok illatoztak; és a falakon a híres Tang Yin tájképei lógtak. Felakasztottam az egyik saját kezűleg festett képemet is, ami négy fiatal nőt ábrázolt, akik a négy művészetet művelték: a festést, a kalligrafikus írást, a költészetet és a *qin* megszólaltatását.

A vendégeimnek nagyon tetszett a festményem, és azt mondták, hogy a négy nő valójában egy személy - mégpedig én. Természetesen egyetértettem velük, mert csinos voltam, és jól képzettnek számítottam a négy művészet terén. Nagyon a kedvemre való volt, hogy bókokkal illették a szépségemet és a tehetségemet, még akkor is, ha ezek a dicsérő szavak, ráncos és faragatlan szájukból hangzottak fel.

Ekkor már külön szolgálólányom volt, egy tizenhárom éves lány, akit Kicsi Esőnek hívtak. Egyszerű és buta teremtés volt, de én kedveltem, mert jó szíve volt, és hűséges volt hozzám. Pletykákat is hozott nekem a Barackvirág Pavilon többi nővéréről meg a más pavilonokban élő lányokról.

Mivel híres lettem, Fang Rong irántam tanúsított viselkedése megváltozott. Sokkal jobban tisztelt, szinte annyira, mintha én lettem volna az első női *zhuang yuan*. Minden reggel húslét szolgáltak fel nekem, hogy letisztítsam vele az arcomat, tojáslevest kaptam, hogy a minél szebb legyen az énekhangom, és rózsailatú vízben moshattam meg a hajamat. Minden este fürdőt vettem, amibe drága gyógynövényeket kevertek.

Néhány nővér, akik korábban elutasítóak voltak velem, hirtelen nagyon kedvesek lettek hozzám. Szép szavak hagyták el az ajkukat, miközben azért könyörögtek, hogy fedjem fel előttük a titkomat, amivel magamhoz kötöm a vendégeimet. De akadtak olyanok is, akiknek irigy pillantásai elárulták, mennyire gyűlölnek.

16. Vörös Jade

Barackvirág Pavilonban virágzott az üzlet, de csak három nővér kapott virágokkal díszített hirdetőtáblákat mindennap - Igazgyöngy, én és még egy lány, akit Vörös Jadénak hívtak.

Ami engem illet, én sosem fordítottam sok figyelmet Vörös Jadéra. Ő egy másik épületrészben élt, más nővérek gyámkodása alatt dolgozott, és nem volt olyan csinos és tehetséges, hogy felkeltse az érdeklődésemet. Aztán ez a lány egy év alatt csodálatos módon egy kissé kövérkés kislányból fátyolos tekintetű, ovális arcú, hibátlan bőrű szépséggé fejlődött. Az a hír járta róla, hogy nemcsak kiváló mestere a hálószoza művészetének, de nagyon ügyesen kedvében jár és hízeleg Fang Rongnak és Wu Qiangnak. Így aztán nem csoda, hogy ő volt az egyetlen nővér a pavilonban, akinek nem volt része a „különleges elbánásban” - vagyis nem dobták be a sötét kamrába a patkányok közé, nem verték a macskát a nadrágjában, és nem szúrták át a mellbimbóját. Különleges tehetsége volt a *kou ji* - vagyis a szájtechnika. Ez persze nem azt jelentette, hogy ügyesen tudta utánozni a madarak énekét, a tücskök ciripelését, a macskák nyávogását vagy a patakok csobogását és a szelek süvöltését. A pavilonban mindenki tudta, hogy ez a lány a fortélyos száj technikáját késő este a vendégek szobájában vetette be.

Igazgyöngy karcsú volt, elegáns és gögös, Vörös Jade viszont izgága, érzéki, telt idomú és vad. Nagy kerek szeme mindig elbűvölően csillogott. „Mosolygó szemek” - a vendégek csak így emlegették. De bármilyen fiatal volt is, amikor nevetett, már néhány ránc jelent meg a szeme sarkában.

- Rendkívül szabados és kicsapongó természet - mondta egyszer róla nekem Igazgyöngy.

Felkacagtam. Mert ez olyan tulajdonság volt, amire mi prostituáltak mindig is vágytunk, vagy amit elvártak tőlünk.

Vörös Jade szája olyan volt akár két duzzadó, húsos, érett paradicsomszelet, ami még akkor is nedvesen csillogott, amikor az idő

száraz és forró volt. A vendégek úgy érezték, hogy amikor meglátták, nyomban bele *kellett* harapniuk. Akadtak, akik azt mondták róla, hogy olyan mint a forró, piros csili. Amikor szívni és szopogatni kezdték ezeket az ajkakát, akkor nemcsak a nyelvük gyulladt lángra, de a tűz végig söpört a testükön, és felizzította a jade botjukat is.

Vörös Jadének azonban nem a szája és nem is a szeme volt a legjellegzetesebb és legvonzóbb testrésze, hanem a melle. Nagy és ringó keblei voltak, amik - amerre csak ment - titokzatos és kívánatos árnyékot vetettek. Az a hír járta, hogy a vendégek azért tértek be hozzá, hogy megízleljék a „dús papaja húsát”.

Bár Vörös Jade ajkát mindig mosolyra húzta, sosem tudtuk pontosan, mit forgat a fejében. Mivel alig ismertem, se nem gyűlöltem, se nem kedveltem.

De Igazgyöngy ki nem állhatta, sőt utálta. - Xiang Xiang - figyelmeztetett többször engem -, óvakodj ettől a ravaszdi rókától. Miközben rád mosolyog, beléd döfi a kését.

Igazgyöngy amikor csak kiejtette Vörös Jade nevét, a fogát csikorgatta, és a mondatát mindig úgy kezdte, hogy „az a szajha”. Nekem ettől mindig nevetnékem támadt. Hiszen nem voltunk-e valamennyien szajhák? De Igazgyöngy erről másképpen vélekedett. - Minket tisztességes nőket vagy rákényszerítettek, vagy tőrbeccsáltak, és így lett belőlünk szajha, de ő született ribanc. Ez a nő velejéig romlott, egy született kurva. - Amikor véletlenül tanúja voltam, hogy Vörös Jade miként flörtöl Devel, akkor igazat adtam Igazgyöngynek. Valójában nem éreztem ellenszenvet iránta, de mivel Igazgyöngy oldalán álltam, ellenségnek kellett tekintenem.

Mivel mi hárman voltunk a legrangosabb kurtizánok a Barackvirág pavilonban, sőt egész Sanghajban, a vendégek szívesen hasonlítottak össze bennünket, - ilyenkor virág-, madár- és más állatneveket használtak. Igazgyöngy volt a legidősebb köztünk, és ő volt a legarrogánsabb is, ezért lett belőle a rózsa, a hattyú és a macska. Én voltam a legfiatalabb és a legártatlanabb, ezért engem százszor-szépnek, sárgarigónak és nyúlnak neveztek. Vörös Jade ármánykodó és pajzán volt, ezért őt a szellőrózsához, a pávához és a rókához hasonlították.

Egy alkalommal Igazgyöngy idegesen tekintett rám. - Xiang Xiang, amikor az olyan lányok, mint amilyen Vörös Jade is, népszerűek lesznek, akkor attól félek, a mi korszakunknak leáldozott.

- Miféle korszakról beszélsz?

- A *ming jik* korszakáról. - Nővérem felsóhajtott. - A férfiak kezdik elveszíteni az ízlésüket. Vörös Jade fajátéka olyan érzelgős és silány, hogy felfordul tőle a gyomrom. De a vendégek ezzel mit sem törődnek, ha azt látják, hogy ennek a szajhának a mellei együtt ringanak a zene ritmusával. Az ilyen lányok kezdik átvenni az uralmat. Mi éveket töltünk azzal, hogy tökéletesítsük a művészetekben való jártasságunkat, és kiváló legyen az ízlésünk. Ám Vörös Jade még tíz másodpercet sem vár, és máris lerántja magáról a ruhát, és széttája a combjait!

- De Igazgyöngy nővérem, ez nem igaz! Te vagy még mindig itt a legcsodálatosabb nő, és neked sokkal több gazdag és befolyásos vendéged van, mint Vörös Jadénak.

- Igen, ez igaz. De pár évvel idősebb vagyok nála, és ez sokat nyom a latba. És az idő neki dolgozik; hamarosan felzárkózik hozzánk. Persze nem a művészetekben való pallérozottságát értein ezen, mert ő ezzel nem törődik, hanem azt, hogy hamarosan átveszi a helyemet.

Bár én egy cseppet sem aggódtam emiatt, nem tudtam, hogyan könnyítsék Igazgyöngy lelkén. Végül azt mondtam: - Igazgyöngy nővérem, nem hiszem, hogy Vörös Jade valaha is olyan népszerű lesz, mint amilyen te vagy.

- Ezt én is őszintén remélem.

Éppen elkezdtem olvasni az új ságot. A *ming ji* státusommal együtt járt, hogy a kunceaftjaim gyakran költeményeket tettek közzé nekem címezve a verseket. A vezércikk engem sosem érdekelt, viszont égtem a vágytól, hogy elolvashassam a rólam írott sorokat. Minden érdekelt, amit rólam írtak. Itt említek néhányat azok közül a versek közül, amik igazán boldoggá tettek:

A holddal ölelkezik és együtt játszik a széllel, Hangja együtt szárnyal a felhőkkel és úgy visszhangzik, ahogy a malagyöngyök csilingelnek.

Különösen tetszett nekem a következő, amely ügyesen beleszótta soraiba a nevemet is:

Ajkai úgy duzzadnak, akár a felhasadt cseresznye lédús húsa.

*Háromezer szálból szótt szépsége egy pár
zöldjade fülbevaló felett reszket.*

Kincset érő teste az orchidea illatát árasztja,

Egy halhatatlan ereszkedett le közénk a vörös porba.

Még sok ehhez hasonlót írtak hozzám. Valójában izgatottan olvastam őket, mert ha egy nővért elhagyott a szerencséje, akkor a versek a hódolatból és a dicséretből hirtelen könyörtelen gúnyolódássá változtak át. Nagyon megviselt, amikor ez a pálfordulás egy éjszaka alatt bekövetkezett. De úgy tűnt, a szerencse nem pártol el tőlem, és ezzel Igazgyöngy is így volt.

Nővérem egyszer azt mondta. - Ez azért van, mert mi Guan Yin vagyunk. Nem csak sebezhetetlenek vagyunk, de részvéttel viseltetünk ezek iránt a szájalomra méltó, büdös férfiak iránt.

Így Igazgyöngy és én szégyentelenül folytattuk a munkánkat, amit csak úgy emlegettünk, hogy mi vagyunk a Szexuális Könyörületesség Istennői.

Nem minden verset tettek közzé az újságokban. Némelyiket elegáns ecsetvonásokkal rizspapírra írták, amit meghintettek aranypehellyel vagy színes virágokkal díszítették a széleken. Amikor ezeket olvastam, és szinte éreztem, hogy a klienseim felfűtött szenvedélye az ujjjaikból az ecsetekbe és a papírra árad, mégis sokszor elfogott a szomorúság. A versek általában mindig tetszettek nekem, viszont azok, akik írták,

egyáltalán nem voltak ínyemre. Vagy fiatal, szerencsétlen kinézetű könyvmolyok voltak, vagy középkorú üzletemberek jókora pocakkal, vagy pedig arrogáns és szívtelen, elkényeztetett ficsúrok.

Megkérdeztem *lao tianyét* - a Menny Istenét -, létezik-e számomra valahol egy jóképű és romantikus ifjú, aki titokban verseket fabrikál, hogy meghódítsa a szívemet. De ha van valahol egy ilyen fiatalember, akkor miért nem jön elő a rejtekéből? Ha tényleg él egy ilyen férfi a nap alatt, akkor bizonyosan szegény. Felsóhajtottam. Kérlek, jöjj elő, mutakozz meg; én szolgálni foglak téged ingyen - csupán szeretetből.

Amikor gyermek voltam, nagyon kedveltem a tehenészfiú és a fonólány történetét. A két fiatal annyira szerette egymást, hogy még a munkájukat is elhanyagolták, ezért a Menny Istene felrepítette őket az égre, ahol csillagképeként ragyogtak tovább, de a Menny Ezüsfolyója - vagyis a Tejút - elválasztotta őket. Egyszer egy évben, a hetedik hónap hetedik éjszakáján egy szarkarajnak megesik a szíve a szerelmespáron, és felszállnak az égre, majd hidat formálnak, hogy a két fiatal találkozhasson. Ezen az éjszakán a nők Kínában mindenütt áldozatot mutatnak be ezeknek a csillagoknak, mert szerelmet remélnek.

Ettől a történettől ihletve én is írtam egy verset:

Itt bolyongok én a hetedik hónap hetedik éjszakáján.

Te pedig ezer évvel ezelőtt - vagy ezer évvel később bukkansz csak fel.

Az idő arra kényszerít minket, hogy átküzdjük magunkat a történelmen, a legendákon és a Tavasz és az Ősz történetein. Kiáltás hallik a jövőből, panaszos sírás fakad a jelenből, mert nem vagy itt.

Most, hogy átkelek álmaink barlangján, hadd suttojjak el szellemednek egy szerencsétlen szerelmi történetet. Ha az idő megint a rossz vonatot választja, akkor Aranyorchidea hiába sóvárog utánad, és életét a Menny Ezüst-folyó ójába fojtja.

Bár a tehenészfiú és a fonólány évente csak egyszer találkozhatott, akkor is szerették egymást, és karjuk összefonódott. Ám az én karomat

ezernyi vendég használta párnának, de nekem nem adatott meg, hogy azt a férfit tarthassam a karomban, akit igazán szerettem.

Nehéz szívvel álltam az ablak előtt, és közben a versemet mormoltam abban a reményben, hogy a *yuelao* - az öreg ember a hold alatt - meghallgatja szívem imáját, és egy vörös fonallal összeköt engem és jövőbeni szerelmemet, legyen az akárki, és éljen akárhol. A szüzességemet már elvesztettem, mert az az emberbőrbe bújt farkas Wu Qiang megerőszkolt, de én még akkor is reménykedem az igaz szerelemben. Hittem, hogy lesz valaki, aki értékeli a tehetségemet, az érzéseimet, együtt érez a sorsommal, megfogja a kezemet, és kivezet engem a tízezer mérföldes vörös por végeérhetőden szenvedéseiből.

Mivel *ming ji* lettem, ezért elvárták tőlem, hogy állandóan szórakoztassam a vendégeket, így aztán csak ritkán adódott olyan pillanat, amikor ellátogathattam Igazgyöngyhöz. A vele töltött idő mindig nagyon értékes volt a számomra, különösen mert nővérem megtanította nekem a kedvenc dalait, amiket a *qinen* szokott játszani. Például a „Tavaszi reggel a Jade Pavilonban”, „Lakkfa levelei táncolnak az őszi szélben”, „Vízi Halhatatlan”, „A halász és a favágó párbeszéde”, „Libák szállnak le a homokpadra”.

Egyszer Igazgyöngy hirtelen abbahagyta a játékot a *qinen*, és azt mondta nekem túláradó érzelemmel: - Xiang Xiang, a *qinen* kívül nincs semmink a Barackvirág Pavilonban.

- Hogy érted ezt?

- A *qinből* áradó zene megtisztít, ezért ha játszom ezen a hangszeren, akkor erőt merítek belőle, hogy el tudjam viselni ezt az ördögien romlott világot. - Itt tartott egy kis szünetet, majd így folytatta.

- Xiang Xiang, emlékszel, amikor azt mondtam neked, hogy tartsd titokban, hogy a *qinen* játszol? Nem azért kértelek erre, mintha senki nem értékelné a tehetségedet. És az sem igaz, hogy mire megtanulnál mesterien játszani rajta, addigra elveszítenéd a fiatalságodat és a szépségedet. Az igazi oka a kérésemnek az volt, hogy a *qin* a mi tiszta birodalmunk. Mivel a *qimn* nem játszom a vendégeknek, ekképpen megtarthatok valamit magamnak, amit a kuncsaftok nem vehetnek

meg az átkozott pénzükön. És amikor a í///7játékomat tökéletesítem, akkor tudom, hogy nem vagyok velejéig romlott szajha. Érted, amit mondok?

- Azt hiszem, igen, Igazgyöngy nővérem - feleltem neki, miközben azt latolgattam, amit hallottam. - Azt akarod, hogy csak magamnak játsszam a *qimn* n, igaz?

- Pontosan. Ha a *qimn* játszol, akkor nem vagy prostituált.

Könnyes szemmel nézett rám. - Xiang Xiang, meg kell ígéred nekem, hogy soha nem játszol a *qimn* pénzért, vagy hogy meghódíts egy büdös kuncsaftot.

Bólintottam, majd óvatosan megkérdeztem. - De mi van akkor, ha a férfi nem egy büdös kliens, hanem egy igazi gentleman?

Igazgyöngy kíváncsian tekintett rám. - Úgy érted, hogy valaki máris beköltözött a szívedbe?

Megráztam a fejem. - Bárcsak úgy lenne! De Igazgyöngy nővérem, én... játszottam a *qimn* az egyik vendégemnek.

- Kinek?

- Mr. Andersonnak, mert azt gondolom, hogy ő nem *chou nanren*.

- És akkor elmondtam Igazgyöngynek, hogyan és miért játszottam ennek a férfinak a *qimn*.

Nővérem az válaszolta: - Csodálkozom, hogy egy barbár értékelni tudja a mi háromezer éves zenei örökségünket. - Majd gyanakvó pillantás vetett rám. - Xiang Xiang, szerelmes vagy Mr. Andersonba?

- Ó, nem, természetesen nem! Ő sokkal öregebb nálam, annyi idős, mint az apám lenne most. Csak tisztelem őt, mert igazi úriember.

Igazgyöngy felsóhajtott. - Nem értem, hogy ő és Mr. Ho miért nem látogat el újabban a pavilonunkba. De Xiang Xiang - nővérem arca elkomorult -, ha Mr. Anderson egyszer visszajönne, és felajánlaná, hogy kifizeti az adósságodat, vagy esetleg még házasságot is ígérne neked, akkor azonnal fogadd el, amit kínál, még akkor is, ha nem szereted őt.

Nem tudtam, hogyan válaszoljak erre.

Nővérem tovább folytatta. - Ilyen alkalom csak egyszer adódik az életben. Megértetted?

Reméltem, hogy több esélyem is lesz majd az életemben. De azért bölintottam.

- Szegény kislány! - Igazgyöngy megérintette a hajamat. - Biztos vagyok benne, hogy egy napon majd találkozol az igazi szerelmeddel.

- De hogyan?

- *Hai*, ebben nem segítek.

- De hiszen azt mondtad nekem, hogy a türkizkék pavilonban mindig van megoldás a problémáinkra.

Nővérem elszomorodott. - Igen. De az, hogy találkozz az igazi, nagy szerelemmel, nem megoldandó probléma, hanem karma.

- És mit csináljak akkor, ha az a karmám, hogy ne szeressenek? - Ne aggódj, Xiang Xiang! Csak légy türelmes. Biztos vagyok benne, hogy találkozol egy fiatal, jóképű és tehetséges férfival, elhagyod a Barackvirág Pavilont, férjhez mész, és sok fiad születik.

- Miért csak fiúk?

- Mert a fiúk nem fogják megismételni a mi sorsunkat. Igazgyöngy hosszú percekig a *qint* nézte, majd felemelte az ujjait, és megrezegtette a selyemhúrokat. Azt kértem tőle, hogy játssza el a „Túl a Yang hágón” című dalt.

Kérlek, igyál még egy csésze bort.

Ha átkelsz a Yang hágón, akkor már egy cseppnyi sem jut neked belőle. Az ezer pohár kóstolása hamarosan a végéhez közeledik, de a szomorúságom fonala egy fikarcnyit sem lett rövidebb.

A Chu égbolt és Xiang folyó oly messze van egymástól. Kérlek, küldj nekem hírnököt, hogy híreket hozzon felőled. Miután ma elbúcsúzunk, csak álmunkban vágyakozhatunk egymás után. Talán a ludak hoznak nekem levelet tőled...

Nem tudtam elénekelni ezek a sorokat anélkül, hogy ne gondoljak az anyámra. Elmondhatatlan szomorúság kavargott a szívemben, ami

csaknem összetört. Aztán eszembe jutott Igazgyöngynek tett ígéretem: nem fogom hagyni, hogy bárki is összezúzza a szívemet, ezért a nyelvembe haraptam, és megkeményítettem a lelkemet.

Az egyik délután éppen egy partimeghívásra készülődtem, amikor kopogást hallottam az ajtómon. Kissé meglepődtem, mert a következő pillanatban Igazgyöngy lépett be. Ezekben a napokban csak ritkán keresett fel a saját szobámban.

Kecses és elegáns mozdulattal foglalt helyet a velem szemben lévő széken. - Xiang Xiang, remélem, hogy mostanában nagyon szorgalmasan gyakorolsz a *pipán*, és az énekleckéidet sem hanyagolod el.

- De Igazgyöngy nővérem, én sosem mulasztom el az óráimat.

- Xiang Xiang, a *Virágzó Hold Hírlap* meghívott téged és engem egy vacsorapartira a Szerencsés Kert étterembe, ami a Nanking sugárúton van. Rajtunk kívül más nővérek is ott lesznek a többi türkizkék pavilonból. Ők és mi is részt veszünk a Virágok Versenyén.

Természetesen hallottam már erről a versenyről: ez látványos felvonulás és bemutató volt, amit a vendégek szerveztek, főként tudósok és költők. A versengés célja az volt, hogy megválasszák a leggyönyörűbb „virágot”. Noha csak a legszebb kurtizán nyerhetett, azt is be kellett bizonyítania, hogy jártas a művészetekben.

- Bár erről nem beszélnek - és ekkor Igazgyöngy rám kacsintott - , megítélnék bennünket a hálósobában bemutatott technikánk alapján is. - Nővérem itt felkacagott. - Ha, ha, Xiang Xiang, míg ezek a *chou nanrenek* azt is támadásnak vennék, ha valaki csak megemlítené a feleségüket, ugyanakkor nyíltan vitáznak rólunk, és összehasonlítják a testi szerelem terén tanúsított ügyességünket. Ha mi is tiszteletre méltó, férjezett asszonyok lennénk, és más férfit is szerelmi örömeinkben részesítenénk a férjünkön kívül, akkor meztelenre vetkőztetnének bennünket, és halálra köveznének. És ugyanezek a férfiak úgy köszönik meg nekünk, amit a hálósobánkban nyújtunk nekik, hogy még verseket is megjelentetnek rólunk az újságokban!

Igazgyöngy jót mulatott ezen, de én egyáltalán nem találtam viccesnek.

Nővérem így folytatta. - Azok a nővérek, akik nyernek ezen a vetélkedőn, még sokkal rangosabbak és kívánatosabbak lesznek, míg azok, akik vesztenek, gúny és nevetség tárgyává válnak.

Milyen kegyetlen dolog is ez, gondoltam magamban. - Igazgyöngy nővérem, te is részt akarsz venni ebben a versenyben?

- Természetesen. Akkor még több hódolóm lesz!

Bár Igazgyöngy is és én is már rangos kurtizánok voltunk, a státusunk nem volt hivatalos - csak a vendégek megegyezésén alapult. Amíg nem nyertük meg a versenyt, addig a címünk nem válhatott hivatalosan elismertté. Megértettem Igazgyöngy vágyakozását - ő a halat is és a medve mancsát is akarta.

- Akkor korábban miért nem vettél részt ezen a vetélkedőn?

- Rubin halála miatt nem tartottam helyesnek. De már hat év elmúlt azóta, hogy eltávozott, és itt az idő, hogy felhagyjak a gyászolásával. - Pár pillanatig elgondolkodott. - Valahogyan tudom, ő is azt akarja, hogy vegyek részt a versengésen.

- De Igazgyöngy nővérem, ő már halott. - Nem szerettem Igazgyöngyöt arra emlékeztetni, hogy a nővére már nem él, de az is fáj nekem, hogy beteges módon egy szellemmel él együtt.

Igazgyöngy nem vette figyelembe, amit mondtam neki. - Múlt héten arról álmodtam, hogy egy sárga pillangó körözött egy újság felett, amiben a győzelmemet hirdető verset jelentették meg. - Almatag kifejezés jelent meg az arcán. - Úgy gondolom, hogy ez sokat ígérő álom volt. Rubin így akarja a tudtomra adni, hogy nekem is részt kell vennem a vetélkedőn. - Itt tartott némi szünetet, majd megjegyezte. - És én fogom megnyerni.

- De Igazgyöngy nővérem, engem ez a versengés nem érdekel. Igazgyöngy kíváncsian tekintett rám. - Miért nem? Hiszen jó eséllyel indulhatsz te is, Xiang Xiang.

Pontosan ez volt az oka annak, hogy nem akartam elmenni erre a vetélkedőre. Azzal kiegyeztem volna, ha Igazgyöngy lett volna a bajnok - neki az járhatott a fejében, hogy ő lesz az első, és én pedig a második. De mi történik akkor, ha én kerülök az első helyre, gondoltam magamban. Attól tartottam, hogy ez a barátságunknak és vérrel megpecsételt testvériségünknek is a végét jelentené.

Nem engedhettem meg, hogy én nyerjem el a kiváló kurtizán címét, és abban a pillanatban elveszítsem a barátságunkat! Ezért nekem arra kellett törekednem, hogy sehogyan se kerüljek az első helyre. És mi lenne akkor, ha egyikünk sem nyer? Nekem meggyőződésemm volt, hogy Igazgyöngy a leggyönyörűbb és legtehetségesebb kurtizán egész Sanghajban, de nem ő volt a legkacérabb és a legpajzánabb. Bár kiválóan tudta tanítani a csábítás művészetét, ő maga soha nem alacsonyodott le ahhoz, hogy hízelkedjék és tetszelegjék.

- Igazgyöngy nővérem, engem nem érdekel ez a verseny.

-Xiang Xiang, nem hiszem hogy visszautasíthatnád a *Virágzó Hold Hírlap* meghívását. Ha így teszel, komoly bajba sodorhatod magad.

- Mit tehetnének ellenem?

- Az emberek csak úgy hívják: „szúnyog sajtó”, mert csípős fullánkja van. Csúnya, gyalázkodó cikkeket jelentethetnek meg rólad az újságjukban. - Jelentőségteljesen rám pillantott. - Néha olyan kegyetlenek tudnak lenni ezek az írások, hogy felérnek egy puskagolyóval, épp csak nem folyik vér. Xiang Xiang, csináljuk végig ezt ketten együtt, Rubin kedvéért.

Amikor Igazgyöngy és én megérkeztünk a Szerencsés Kert étterembe, akkor az már zsúfolásig volt alaposan kisminkelt és csodálatosan kiöltözött nővérekkel. Rögtön kiszúrtam magamnak Tavasz Holdat, Jade Vázát, Brokátsimogatást és sok más kurtizánt a mi pavilonunkból néhány őr és férfiszolga kíséretében. Igazgyöngy más kurtizánok nevét is felsorolta, akik a többi, velünk versenyben álló bordélyokból érkeztek ide: az Ezüst Főnixből, az Alvó Virág Pavilonból, a Legfelsőbb Boldogságból és a Hold Alma Pavilonból.

Nővérem egyszer csak meglökte a könyökömet. - Nézd, ott abban a távoli sarokban azok a libák a Qinghe síkátor baromfiudvarából érkeztek. Csodálom a bátorságukat és a merészségüket, hogy ide merték tolni a képüket, és össze merik hasonlítani magukat velünk. Milyen nevetségesek!

A nyakamat nyújtogattam, és olyan lányokat láttam, akinek olyan kerek volt a képük, amilyen a mosdótálam, az ajkuk pedig olyan vastag volt, akár a kolbász.

Amikor beléptünk a helyiségbe, az összes nővér abbahagyta, amit éppen csinált - nem csevegtek tovább, nem szürcsölték a teájukat, és nem ropogtatták a dinnyemagokat a foguk között -, mindannyian minket bámultak. Igazgyöngy megállt az ajtó előtt, és végigjáratta a tekintetét a termen. A nővérek lázas suttogásba kezdtek, és irigy pillantásokat lövelltek felé.

Igazgyöngy csöndes kuncogással azt suttogta nekem. - Mi finom, légies porcelánok vagyunk, ők meg durva cserépedények, igazam van?

Bólintottam.

- Kivéve azt a szajhát.

Követtem nővérem pillantását, míg észre nem vettem Vörös Jadét, aki csillogó, arannyal átszőtt ruhát viselt. A többi nővértől eltérően ő cseppet sem idegeskedett a jelenlétünk miatt. Hanyag, nemtörődöm módon legyezte magát, és hangosan ropogtatta a vörös dinnyemagokat, majd közönyösen kiköpködte a héjukat. Amikor észrevette, hogy figyeljük, bólintott kissé, és buja tekintettel mért végig bennünket. Ajka körül önelégült mosoly játszott.

- Hogy wokban süssék ki a zsírját! - csattant fel Igazgyöngy. - Ám értékelem az ő *sangfroid*)kt és az őszinte képmutatását.

Létezik olyan, hogy őszinte képmutatás, kérdeztem magamtól.

Ekkor odalépett hozzánk egy sűrű szemöldökű, lapos képű, negyven körüli férfi. Úgy vigyorgott ránk, mintha két lábon járó aranyru-dakba ütközött volna. - Miss Igazgyöngy! Isten hozta!

Igazgyöngy mindkettőnket bemutatott. Mr. Zhu, aki a *Virágzó Hold Hírlap* főszerkesztője volt, alaposan végigmért engem, majd izgatott hangon azt mondta: - Nincs szükség a bemutatásra, már hallottam Miss Arany orchideáról. A nevét már hosszú ideje ismerem. Micsoda öröm, hogy mindkettőjüket itt üdvözölhetem ma este!

A főszerkesztő nagy szertartásosan odakísért minket a fő helyen álló asztalhoz, majd bejelentette, hogy a verseny a kezdetét vette.

A hivatalos ülés egy óráig tartott, és ezalatt ropogtatnivalókat, ételt, teát és vízpipát szolgáltak fel, Zhu pedig elmagyarázta a vetélkedő szabályait.

Két győztes lesz, az egyik a művészeteké, míg a másik a virágoké. Természetesen mindkettőnek gyönyörűnek kell lennie, de az elsőt a művészetekben való jártassága alapján fogják kiválasztani, míg a másiknak az ágy fortélyaiában kell kimagaslónak lennie. A nyerteseket szavazatok alapján fogják kijelölni, és három rangot lehet elérni: az elnöki, az elnökhelyettesi és a miniszterelnöki helyezés kerül kiosztásra. Azokat a verseket, amelyek a győzteseket dicsérik, meg fogják jelentetni a *Virágzó Hold Hírlapban*.

- Ebben az évben valami újdonságot is bevezetünk - tette hozzá Zhu -, mégpedig a gyomok és a gazok listáját is összeállítjuk.

Miután ez a kijelentés elhangzott, az összes jelenlévő elhallgatott, és feszülten kezdett figyelni. Zhu tovább folytatta: - Idén nemcsak a leggyönyörűbb és a legtehetségesebb nővért nevezzük meg, hanem megválasztjuk a legutálatosabbat is.

A feszült csendet egy kellemes hang törte meg: - Mennyire kell utálatosnak lennie? - Erre nevetés hangzott mindenünnen, voltak, akik magabiztosan kacagtak, voltak, akik félve és idegesen.

Megfordultam, és láttam, hogy Vörös Jade baljóslatúan mosolyog.

Mr. Zhu feltartotta a kezét, hogy csendet teremtsen a teremben, majd körülnézett. - Kiválasztjuk a leglustábbat, a legbutábbat és - itt tartott pár pillanatnyi szünetet a hatás kedvéért - azt, aki olyan rút, mint a halál!

A sokaság egyszerre kezdett nevetni.

Igazgyöngy megbökte a könyökömet. - Szegény lányok! De nekünk nem kell idegeskednünk, igaz?

Zhu tovább folytatta. - A legutálatosabb nővérek nevét is megjelentetjük a gazok listájában, szemben a virágok oldalával.

Vörös Jade megint közbekérdezett, hangja olyan volt, mintha a hangszálait szirupban áztatta volna. - Mr. Zhu, a gazokhoz is fognak verseket írni?

- Természetesen, részrehajlás nélkül.

Némelyik nővér kuncogni kezdett, mások felsóhajtottak.

Igazgyöngy rám kacsintott. - Szeretném olvasni azokat a költeményeket. Az lenne csak a nagy mulatság! Te is így gondolod?

Csendben maradtam, és azon töprengtem, amit Igazgyöngy álmódott: vagyis hogy egy sárga pillangó köröz az újságpapír felett.

17.

Kiutak a pokolból

A szavazás még az elkövetkező hetekben is tartott, mert meg kellett várni, amíg az olvasók is beküldik a szavazataikat. A *Virágzó Hold Hírlap* mindennap közreadta a pillanatnyi állást. Ahogyan azt vártam, Igazgyöngy már korán átvette a vezetést. Én következtem utána a második helyen, majd közvetlenül utánam állt Vörös Jade harmadikként. A többi pavilonban élő nővérek azt a hírt terjesztették, hogy Fang Rong és Wu Qiang megvesztegette Mr. Zhut, hogy hamisítsa meg a szavazatokat, és hármunkat hozzon ki győztesnek. Én erősen kételkedtem ebben, mert a Legfelsőbb Boldogság Temploma és az Alvó Virág Pavilon ugyanolyan gazdag volt, mint a Barackvirág Pavilon, és ha ők is beszálltak volna a vesztegetési versenybe, akkor a kenőpénz összege csillagászati magasságokba szárnyalt volna. És tudtam, hogy Mama és De inkább meghalt volna, semmint hogy olyan sok pénzt kiadjon miattunk. Nagyon egyszerű oka volt annak, hogy mi vezettük a versenyt: mi voltunk ugyanis a leggyönyörűbb kurtizánok (még ha Vörös Jade nem is villogott annyira a művészetekben). Különösen Igazgyöngy volt csodálatos, és ahogy közeledett az eredményhirdetés, nővérem még sokkal gyönyörűbben festett, és még magabiztosabb volt, mint korábban, miközben folyton-folyvást csak az ő varázslatos álmában látott sárga pillangóról beszélt nekem.

Aztán amikor már csak egy hét volt a győztesek ismertetéséig, valami különös dolog történt - Vörös Jade egyre több és több szavazatot kapott. A helyzet megmagyarázhatatlan és veszélyes lett. Miért? Csak ezt kérdeztem magamtól és Igazgyöngytől.

De nővérem éles pillantást vetett rám. - Hagyd abba az idegeskedést, Xiang Xiang. Az a szajha amúgy sem fog nyerni. Ez egyszerűen nem történhet meg, és pont.

Bár csodáltam Igazgyöngy önbizalmát, nem voltam biztos a jóslatában. Amellett egyre többször ráncolta össze a homlokát és sóhajtott fel, ami elárulta, hogy legbelül idegesség rágja.

Aztán négy nappal a győztes bejelentése előtt még megdöbbenőbb és szörnyűbb lett a helyzet. Ekkor Vörös Jadénak kilencvennyolc

szavazata volt, Igazgyöngynek nyolcvanhárom és nekem hatvannyolc. Mivel láttam, hogy Vörös Jade a magasba szárnyal, és eközben Igazgyöngy egyre süllyed, drasztikus lépésre szántam el magam: visszaléptem a versenyből.

Abban reménykedtem, hogy ezzel a lépéssel azt idézem elő, hogy az én szavazataimat majd Igazgyöngy fogja megkapni. Meggyőztem az összes vendégemet - fiatalot és öreget egyaránt -, hogy szavazzanak rá.

És a dolog működött is. Már csak két nap volt az eredményhirdetésig, és Igazgyöngy szavazatainak a száma meghaladta a százat is, és messze túltett ezzel Vörös Jadén. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Igazgyöngy arcán megint mosoly tündöklött, mintha visszanyerte volna az önbizalmát, hogy őt fogják győztesnek kihirdetni. Bíztam benne, hogy róla készült képek és a szépségét és a tehetségét dicsérő versek fognak megjelenni minden sanghaji újságban - a *Virágzó Hold Hírlapban*, a *Virágos Mennyeország Napilapban*, a *Virágos Világ Újságban*, a *Céltalan Érzelmek Hírlapban*, a *Vidám Beszélgetések Újságban*. Nővéreimet hamarosan meg fogják koronázni, és hivatalosan is a legrangosabb prostituált lesz - mindketten ezt az eredményt vártuk.

Az eredményhirdetés előtti este Igazgyöngy arra kért, hogy azonnal menjek be hozzá, mihelyst végeztem az utolsó kliensemmel.

Amikor beléptem a szobájába, láttam, hogy a nyolc halhatatlan asztalán tányérokon ételek sorakoznak, egy üveg bort is megpillantottam rajta, egy váza pedig tele volt egzotikus virágokkal. Igazgyöngy rózsaszín selyemruhát vett fel, amit aranylevelek díszítettek. Virágot tűzött a füle mögé, és a fülében az arany fülbevalók úgy ragyogtak, akár a szentjánosbogarak. A háromezer szálból szótt nyakdíszére egy finom arany ötvösmunkát tűzött, ami pillangót ábrázolt: úgy tűnt, a szép kis pille ott köröz a szíve fölött.

Mielőtt még dicsérő szavaim végére érhettem volna, ő máris a szavamba vágott. - Xiang Xiang, ma reggel arra kértem Ah Pinget, hogy készítse el nekünk ezt a pompás lakomát. Te és én meghitten előre megüljük a győzelmünk ünnepét. Holnap pedig meghívom Mamát,

Det, Tavaszi Holdat és más nővéreket, meg az összes szolgálólányt és *niangyit* egy étterembe vacsorázni. Már lefoglaltattam három asztalt a Pacalo étteremben a francia negyedben. - Pajkosan rám nézett, majd megkérdezte. - Kóstoltál már valaha francia ételeket?

Megráztam a fejem.

- Jól van, akkor majd holnap lesz rá lehetőséged. A Pacalo a legelegánsabb és legdrágább nyugati étterem Sanghajban. Ígérem neked, hogy kellemesen fogjuk ott eltölteni az időnket.

Természetesen Igazgyöngy biztos volt abban, hogy ő fog győzni, de a túlzott magabiztossága miatt kissé feszülten éreztem magam. Folyton azt kérdeztem magamtól, hogy miért, de nem tudtam rá válaszolni.

Nővérem megint megszólalt bársonyos hangján. - Xiang Xiang, ne állj ott úgy, akár egy szobor. Gyere, előbb imádkozzunk a fehér szemöldökű istenhez és Guan Yinhez.

Én is letérdeltem mellé a két kerámiaszobor elé, ami egy kis oltáron állt. Nővérem miután felajánlott az istennek és az istennőnek füstölőt, teát és némi ételt az asztról, imádkozni kezdett. - Tiszteletre méltó Fehér Szemöldökű Isten és könyörületes Guan Yin, kérlek fogadd el ezeket az áldozatainkat tőlem, Igazgyöngytől és az én kis húgocskámtól, Xiang Xiangtól. Köszönetet mondunk azért, hogy megvédtetek bennünket az ördögtől, és hogy jó szerencsét küldtetek ránk. Kérlek, segísetek nekünk megbabonázni a vendégeinket, hogy a mi pénztárcánk csak úgy dagadjon a sok pénztől.

Aztán odafordult Rubin fényképéhez, amit a két szobor közé tett, és egy másik imát mormolt el, de olyan halkán, hogy nem érttem belőle semmit. Ezután megkért, hogy üljek le az asztalhoz közé és egy üres szék közé, mely utóbbira evőpálcikák, egy csésze, egy tál. és egy pohár volt rátéve, a pohárba pedig egy virág alakra hajtogatott szalvéta volt beleállítva.

- Igazgyöngy nővérem, még egy vendéget vársz ma estére?

- A vendég már itt van.

Körülnéztem a szobában. - Ki az? Rajtad és rajtam kívül nincs itt senki sem.

Feddőn nézett rám. - Ezt a helyet Rubinnak tartom fent. Az előbbi imában meghívtam őt is, hogy csatlakozzon hozzánk.

Nővérem egy halott személyt hívott meg közénk? Megborzongtam, és csaknem felnevettem. De mivel nem akartam összetörni Igazgyöngy szívét, összeszorítottam a számat.

Ekkor nővérem ételt tett Rubin tányérjára, és teát öntött Rubin csészéjébe. Ezután felkapta a borospalackot, és meglóbálta előttem.

- Xinag Xiang, ez a legjobb fajta pezsgő. Ha szállítanak belőle a boltokba, akkor az összes üveget megveszik a gazdagok. Ezért ma elküldtem a szolgálólányomat, hogy szerezzen egyet a feketepiacon.

Az üveg egy hangos „pukk” hangot hallatva nyílt ki. Igazgyöngy könnyedén mosolygott, de nekem a szívem a torkomban dobogott. Az a lövés is így szólt, ami Papát megölte, csak persze tízszer hangosabb volt. A hab, ami a palack szűk nyakából kiáramlott, eszembe juttatta a Papa szájából feltörő tajtékot, ami abban a pillanatban megjelent, ahogy a lövés eldőrdült. Beleharaptam az ajkamba. Nem kellene ilyen rémisztő dolgokra gondolnom akkor, amikor Igazgyöngy ilyen önfeledten ünnepel.

Ez balszerencsét hozhat ránk.

Ekkor Igazgyöngy mindhármunk poharát teletöltötte pezsgővel. Ezután a poharát odakoccintotta Rubin poharához, és azt mondta az üres székek olyan lágy és szelíd hangon, hogy összeszorult a szívem: - Rubin, igyuk ki ezt a pohár italt a holnapi győzelmekre.

- Azután odafordult hozzám. - Xiang Xiang, ezt igyuk meg a mi tekintélyünkre!

- A mi tekintélyünkre! - ismétellem meg.

Csendben szürcsöltük a pezsgőt, majd Igazgyöngy a tálakra mutatott. Ma csak valami könnyűt eszünk - gőzölt halat, marinált kacsalábat, nyúllábpörköltet, fűszeres szarvasfarkat, részeges gamélarákat, sült fürjet, kagylót osztrigaszósszal, sonkát, lótuszgyökérlevelet - mert helyet kell hagynunk a holnapi nagyon gazdag francia étkeknek.

Bár az ételek, amiket Ah Ping főzött, most is finomak és ínycsiklandók voltak, mint mindig, de amikor nyeltem egyet, úgy éreztem, mintha égő hólyagok borították volna a torkomat. Egy

láthatatlan kéz ért az arcomhoz, megcirógatta a vállamat, és végigsimított a ruhámon. Elképzeltem, amint a mellettem levő üres székről Rubin láthatatlan szemeivel kíváncsian, sőt féltékenyen végigmér. Igazgyöngyre pillantottam. Épp beleharapott egy rákgombócba, majd elmajszolta a falatot vérvörös ajkaival. Könnyű mosoly játszott a hófehér arcán, ami olyan volt, akár egy pillangó.

Bár már nem volt étvágyam, azért hogy nővérem kedvében járjak, a kezemben ide-oda jártak az evőpálcikák, amikkel különféle ételeket tettem Igazgyöngy tányérjára, majd egy keveset a magaméra is.

Igazgyöngy meg volt mámorosodva, boldogan evett és ivott. Kissé álmatag hangon így szólt. - Miután megnyertem a versenyt, remélem, valaki házassági ajánlatot tesz nekem, és akkor élhetem a gazdag *tai-taik* kényelmes életét.

Nagyon meglepett nővéremnek ez a kijelentése. - De Igazgyöngy nővérem, azt gondoltam, hogy te sosem akarsz férjhez menni.

- Ostoba kislány! - nézett rám felvont szemöldökkel. - Nem feleséget mondtam, hanem gazdag *tai-tait*. - Igazgyöngy felsóhajtott. - Egy napon majd öregek és csúnyák leszünk. Mama - vagy aki majd átvesz tőle -, nem fogja ránk vesztegetni a pénzét, mert nem akad férfi, aki megdugna egy ronda, öreg spinét. Mivel nem értünk máshoz, csak a hálókamra művészetéhez, mi mást tehetnénk, talán vonuljunk vissza egy templomba? De... - Igazgyöngy megrázta a fejét - ha nincs elég pénzünk, hogy gazdag felajánlást tegyünk a templom javára, akkor onnan is elhajtanak.

- Ezért az a legjobb kiút, ha találkozunk valakivel, akit annyira elbűvölünk, hogy ki akar majd váltani bennünket az égő pokolból, és hazavisz bennünket *tai-tainak* De ez annyira nehéz, mint aranyat nyerni a homokból. A második legjobb megoldás, ha belőlünk is „mama” lesz, vagyis mi is nyitunk egy bordélyt. Ebben az esetben nemcsak sok pénzt kereshetünk, miközben mások dolgoznak, hanem elégtételt is vehetünk a sok kínzásért úgy, hogy akkor majd mi kínozzuk a lányokat, pont úgy, ahogy ezt velünk tette Fang Rong és Wu Qiang. - Itt egy kis szünetet tartott, majd így folytatta. - A legkeményebb változat az, ha elszökünk.

Amikor azt a szót hallottam, hogy „elszökünk”, úgy éreztem, hogy felhabzik a vér az ereimben. Még soha nem mondtam el Igazgyöngynek, hogy én már elhatároztam, hogy egy napon kereket fogok oldani innen, vagyis hogy pont erre készülök. Letettem az evópálcikáimat. - Itt folyton figyelnek minket, hogyan szökhetne meg innen bárki is?

Igazgyöngy kíváncsian pillantott rám, majd felcsípett a pálcikájával egy gamélarákot, és betette a szájába. - Tudok egy nővérről, aki itt lakott a Barackvirág Pavilonban, és ezt az utat választotta. Alaposan kitervelte a dolgot, és sok időt fordított a kivitelezésére. Először is titkos helyekre rejtette el a pénzt. Aztán elnyerte Mama és De bizalmát, mert mindig nagyon engedelmes volt, és soha nem beszélt vissza. Évekig ment ez így, amíg Mama és De úgy érezték, hogy nem kell mellé őrt állítani, amikor kimegy különféle programokra a házból. Aztán egy éjszaka halálosan leitatta a vendégét, és eltűnt.

- Elkapták?

- Nem, és soha nem is hallottunk róla aztán. Ennek már tíz éve. Lehet, hogy koldus lett belőle, vagy megölték a banditák, esetleg hozzáment a titkos szeretőjéhez - a sorsa a karmájától függött. - Igazgyöngy ivott egy kevés pezsgőt. - Évekkel ezelőtt egy Vízi Hold nevű fiatal nővérünknek sikerült kiszöknie az Alvó Virág Pavilonból, aztán elment egy templomba, hogy menedékre találjon. De amint az apátnő kinyitotta a kaput, azon nyomban be is csapta előtte.

- Miért?

- Mert a lány olyan szép volt, hogy az apátnőnek elállt tőle a lélegzete. Azt hajtogatta, hogy az a lány katasztrófát hoz a templomára.

Nővéremnek ez az utolsó mondata nagyon megrázott. Igazgyöngy csaknem ugyanazt mondta, amit az anyám szegezett nekem, amikor évekkkel ezelőtt elváltunk.

Az apátnő azt mondta, hogy túl szép vagy apácának.

Attól fél, hogy a szépséged balszerencsét hoz a templomára.

-Tényleg olyan szép volt az a lány? - Valójában azt akartam kérdezni, hogy nálam szebb volt-e.

- Csak annyit mondhatok neked, hogy miután a többi nővér meglátta őt, mind bementek a szobájukba, és összetörték a tükreiket.

- Ó... aztán... mi történt azzal a lánnyal?

- Mivel sok pénzt és ékszert adományozott a templomnak, az apátnő végül meggondolta magát, és befogadta.

Megkönnyebbülésemben felsóhajtottam, majd szórakozottan kevés rizst tettem a számba.

Igazgyöngy beleszúrta az evőpálcikáját a hal szemeibe, és kipiszkálta, majd odatette őket a tálkámba. - Ha ilyen falatokat eszel, akkor okos leszel. Edd csak meg. - Aztán összetörte a hal fejét, és elkezdte rágni, finom nyelvvel szopogatta, nyalogatta, majd kiköpte a csontokat.

Amikor végzett a halfejjel, így szólt. - De még nem fejeztem be ezt a történetet. Ez a lány leborotválta a haját, és bő ruhát vett fel, de még ekkor sem élhetett nyugodtan. A volt kuncaftjai nem hagyták őt békén. Folyton odamentek a templomhoz, hogy láthassák őt, mintha csak egy állat volna a cirkuszban. Némelyik vendége megpróbálta rábeszélni, hogy menjen vissza prostituáltnak, mások sokkal izgalmasabbnak találták volna, ha apácaként izgatja fel őket, és fekszik le velük, míg megint mások csak azt akarták látni, hogyan fest haj és feszes ruha nélkül. Szegén lány, valóságos híresség lett belőle, és sokkal rangosabb és kívánatosabb lett, mint amikor a türkizkék pavilonban élt...

- Azután mi történt? - kérdeztem, és a szám tele volt rizzsel.

- Annyira elszánta magát, hogy apáca lesz, hogy egy napon tüzes, izzó vasalót nyomott az arcához...

Leejtettem az evőpálcikámat, és eltakartam az arcomat. - Ó, jóságos mennyország!

- Mondanom sem kell, hogy miután csúnya nő lett belőle, végül meglelte a békéjét. - Igazgyöngy még egy kis bort ivott. - Kevés nővérünknek van ilyen nagy bátorsága.

Túlságosan megrázott ez a történet ahhoz, hogy bármit is tudjak mondani.

- Xiang Xiang - Igazgyöngy elhúzta a kezemet az arcom elől abbahagynád végre, hogy olyanok miatt sajnálkozol, akiket nem is ismersz?

Hogy ne keltsem fel a gyanakvását, egy nagy adag *dan-dan* tésztát tettem a tányéromra, és megpróbáltam lenyomni a torkomon. Aztán témát váltva megkérdeztem. - Mesélj azokról, akik férjhez mentek.

Igazgyöngy egy kacsra lábát szopogatta, aztán leharapott egy kis úszóhártyát róla, és egy darabig azt rágta. - Ha már hozzászoktál ehhez az élethez itt a pavilonban, akkor már nem találsz sokkal jobbnak a házasságot sem. Mert akkor Mama, De és a féltékeny nővérek helyébe kapsz egy zsarnokoskodó férjet, tetejébe a csúnya első feleséget, és egy csomó rosszindulatú ágyast. Itt elég laza az élet, ezért csaknem lehetetlen hozzászokni egy nagy, konfuciánus háztartás szabályaihoz.

- Némelyik nővérünk megpróbál úgy viselkedni, mintha tisztességes nő lenne - levetkőzi csábos modorát és eldobja hivalkodó ruháit -, közben pedig megfélemlít arról, hogy ez vonzotta annyira a vendégét, hogy kiváltsa őt a pavilonból, és a családban kitüntetett helyre teszi. Ezért aztán a férj hamarosan visszamegy a türkizkék pavilonokba, hogy új, izgalmas arcokat keressen. És ha már nem áll mögötte a férj, akkor ő is kegyvesztett ágyas lesz, akit még le is köpnek a múltja miatt.

Igazgyöngy felsóhajtott. - Ha egyszer már szajha voltál, akkor mindig az is maradsz. Senki nem hiszi el neked, hogy hűséges vagy a férjedhez. - Igazgyöngy köpött egyet. - Ezek a *chou nanrenek* azt akarják, hogy a nők egyszerre legyenek szentek és bűnösök! - Pár pillanat múltán így folytatta. - Ismerek egy olyan nővért is, aki férjhez ment, még hozzá háromszor, de mindegyik férje meghalt, így kénytelen volt újra kézbe venni a *pipát*. Szomorú, igaz? - Igazgyöngy ivott egy kis bort, majd a pohár karimája fölött rám nézett. - Mi nem győzhetjük le a sorsunkat.

De felvehetjük a kesztyűt, és a legjobbat hozhatjuk ki belőle.

Emlékszem, hogy anyám ezt mondta nekem, de nem hozakodtam elő vele Igazgyöngynek.

Nővérem mosolyt erőltetett az arcára. - Xiang Xiang, miért beszélünk ilyen kellemetlen dolgokról, amikor ünnepelnünk kellene,

hogy megnyerem a versenyt?

- Miért nem mesélsz nekem egy kicsit Jiang Mouról?

Legnagyobb csodálkozásomra Igazgyöngy elpirult. - Nagyon szeretem őt, de sajnós szegény és nős. Tudod, egy olyan nőnek, mint amilyen én is vagyok, sok pénz kell ahhoz, hogy fenntartsa magát - mondta, és egy kis rákot tett a szájába, majd szórakozottan megrágta a húsát. A tekintete most már párás volt a bortól, és az jutott eszembe, hogy olyan, mintha álom lebegne a tenger felett. A csukóján egy jade karkötőt hordott, ami úgy csillogott, mintha zöld gyíkok szökellnének a holdfényben.

Pár pillanatig bámultam őt, majd óvatosan megkérdeztem. - Miért szereted őt?

Igazgyöngy álmatagon azt felelte. - Jiang Mou nagyon érti a módját annak, hogy a kedvemben járjon, és örömet szerezzen nekem és a testemnek. Pontosan tudja, hogy egy nő mikor és mit akar, és mit nem akar.

Én is tudtam, hogy mit akarok - meg akartam találni az anyámat, és meg akartam bosszulni az apámat. De ami a testemet illeti, fogalmam sem volt, hogy mit akar, csak azt, hogy mit nem akar - nem akar többé gazdag, büdös férfiakat kiszolgálni, akik úgy döntöttek, hogy felkeresik a Barackvirág Pavilont.

Feltört belőlem a kiáltás. - Az én testem nem akar semmit!

Igazgyöngy pajkosan elmosolyodott. - Egy napon majd találkozol valakivel, akit igazán szeretsz; és akkor majd a lelkedet is elveszíted a karjában.

- És az milyen érzés?

- Mintha petárdák robbannának fel egymás után.

Csend állt be közénk. Igazgyöngy megint ivott egy kis bort, majd felcsípett egy füjjet, és beletette a tálkámba. - Együnk, és élvezzük az életet most és ebben a pillanatban. - Nővérem odaszólt az üres székeknek. - Igazam van, Rubin?

Rábámultam a székre, és valami eszembe jutott. Ha itt van velünk Rubin lelke, akkor hol van a sárga pillangó?

Feltört belőlem a kérdés. - Igazgyöngy nővérem, hol van a pillangó?

Nővérem felnézett rám, és a pupillája olyan volt, mint két részeg bogár, amik egy csónakon gurulnak. - Emiatt ne aggódj. - Az aranypillangó titokzatosan csillogott a hajában. - Sok sárga pillangó van a kísértetjárta kertben.

Azon az éjszakán, amikor visszamentem a szobámba, úgy forgolódtam az ágyamban, akár a hal a wokban, és a legkisebb zajra is felébredtem. Abban reménykedtem, hogy másnap meglátom Igazgyöngy nevét és fényképét az összes újság címlapján a dicsérő versek kíséretében. De mégsem tudtam kiűzni egy baljóslatú érzést a szívemből. A nyakláncomon függő Guan Yinhez imádkoztam, majd megpróbáltam magamat újra meg újra meggyőzni arról, hogy minden rendben lesz - Igazgyöngy az én voksaimmel együtt biztosan lekörözi az összes nővért.

Így kínoztam-gyötörtem és csitítottam magam felváltva, míg nehéz, nyugtalan álomba nem merültem.

18.

A jade bot nem hajlandó tisztelegni

Arra ébredtem, hogy éles sikoltás hasít bele a reggeli csöndbe. Először azt gondoltam, hogy ez csak egy rossz álom, de egy pillanattal később már a keserű valóságba zuhantam. Kiugrottam az ágyamból, odarohantam az ajtóhoz, és Igazgyöngy szobájához szaladtam.

Amikor beléptem nővérem szobájába, összeszorult a szívem attól, amit láttam.

Igazgyöngy meztelenre vetkőzve és összeroskadva feküdt a padlón. Körülötte újságok heverték összevérezve, mintha vörös szerencseplakátok lettek volna, amikről kiderült, hogy inkább szerencsétlenséget zúdítanak az ember fejére. Ah Ping segített Igazgyöngynek felülni.

Odaszaladtam nővéremhez, de ő észre sem vett engem - a szeme be volt csukva.

Látván meztelen testét eszembe jutott az a szokás, hogy a nővérek ruhátlanul szoktak imádkozni a Fehér Szemöldökű Isten előtt - hogy felizgassák, és cserébe az isten teljesítse a kívánságaikat. Igazgyöngy azért imádkozhatott, hogy megnyerje a versenyt. Megkönnyebbültem, amikor rájöttem, hogy a vér nem Igazgyöngyé, hanem csak csirkevér. A nővérek hittek abban, hogy ha csirkevért isznak, a cinóbervörös vér megvédi őket az ördögi szellemektől.

Odafordultam Ah Pinghez. - Ah Ping néni, kérem, hozzon valamit, amivel betakarhatom Igazgyöngyöt.

Ah Ping elsietett, majd hozott egy takarót, amit rádobott Igazgyöngy meztelen testére.

Halkan azt kérdeztem a néma szolgálótól. - Mi történt? A szakácsnő arcát könnypatakok szántották fel. Ah Ping az egyik újságra mutatott. Kezembe vettem, és megnéztem az első oldalt, és Vörös Jade nevét láttam kinyomtatva rajta akkora betűkkel, mint egy tojás, és mellette ott virított a fényképe is, ami akkora volt, mint egy csirke.

Reszkető hangon megkérdeztem. - Vörös Jade nyerte meg a versenyt?

Ah Ping bólított.

Megint olvasni kezdtem az újságot, és észrevettem egy költeményt, ami őt dicsérte:

*Olyan az ő természete, mint a legritkább jadée,
a mozgása pedig olyan, mint a kecses fehér hattyúé.
Elegáns szobája tele van értékes műalkotásokkal
és andalító füstölőkkel,
Dicséri a holdat, és együtt játszik a széllel,
ami meglengeti hímzett függönyeit.
Született szépség, és olyan tehetséges,
hogy az ég is irigyen tekint le rá, ő az egyetlen virág,
aki rabul ejti a szívünket.*

Ledobtam az újságot. - Hazugság! Hazugság!

Ah Ping felkapta az újságot, és az arcomba lökte. Az egész oldalt végignézttem, de nem láttam sehol Igazgyöngy nevét. Nem tudtam elhinni, amit láttam, és azt sem, amit nem láttam. Igazgyöngy még az elnökhelyettesi és a miniszterelnöki címet sem nyerte el.

- Mi történt? - kiáltottam.

Ekkor Igazgyöngy megszólalt, a hangja gyenge volt, olyan, akár egy szellemé, ami a sírból hallatszik. - Bort, adjatok nekem egy kis bort.

Ah Ping elsietett. Letérdeltem és megfogtam Igazgyöngy kezét. - Igazgyöngy nővérem... - Valami nyugtató-csitító dolgot akartam mondani neki, de egy szót sem tudtam kinyögni.

Igazgyöngy azt suttogta, mintha csak magában beszélne: - A sors, ez a sors műve...

Ekkor feltört belőlem, amit anyám mondott nekem: - Igazgyöngy nővérem, nem küzdhetünk a sorsunk ellen, de felvehetjük a kesztyűt, és a legjobbat hozhatjuk ki belőle. Próbálj boldog lenni. - Igazgyöngy hevesen felpattant, és az arcomba kiabált. - Próbáljak boldog lenni? Hogyan? Talán bizony gúnyolódsz velem?

Ekkor Ah Ping tért vissza, kezében egy palack borral; integetett a kezével, hogy lecsendesítse Igazgyöngyöt.

Nővérem előbb a szakácsnőre, majd rám bámult, közben könnyek folytak a szeméből, és tönkretették hibátlan sminkjét. Végül azt mondta megtört hangon. - Ennyi volt! Nekem végem! Ezzel engem megöltek!

- Nem, Igazgyöngy nővérem...

Bár a szemei még most is ragyogtak, de mintha elveszítették volna bűverejüket. - Xiang Xiang, ígérem neked, hogy ez még egyszer nem fog megtörténni. Soha!

Ahogy kiköpte a szájából a „soha” szót, abba a szívem csaknem meghasadt.

Hosszú csend következett, majd azt mondtam: - Igazgyöngy nővérem, legközelebb is részt vehetsz a versenyen.

Nővérem a fejét rázta. - Nem lesz következő alkalom.

- Igazgyöngy nővérem, ne légy ennyire pesszimista...

- Tudod, hogy milyen régóta várok már erre? Hét éve. Mivel ez volt Rubin szerencseszáma, megesküdtem magamnak, hogy hét évig fogom gyászolni. Végül letelt a hét hosszú év, és most ez történt. A következő évben már huszonnégy éves leszek, és túl öreg ahhoz, hogy bármilyen esélyem is legyen nyerni. Amellett... - mielőtt befejezhette volna a mondatát, Igazgyöngy véreset köpött.

Ah Ping azonnal előhúzott egy zsebkendőt, és letörölte. Majd jelezte, hogy vizet forral, és kisietett a szobából.

Igazgyöngy éles pillantást vetett rám. - Nem láttad a nevemet az újságban, igaz?

- Igazgyöngy nővérem, annyira sajnálom...

- Igen, sajnálhatod is, mert a nevem benne van az újságban!

Mit akar ezzel mondani? Meg akartam kérdezni, de lenyeltem a szavaimat. Talán Igazgyöngy nemcsak a versenyt veszítette el, hanem a józan eszt is. Ha a neve benne lenne az újságban, az azt jelentené, hogy ő lett a győztes! Ekkor Igazgyöngy felkapta az újságot, fellapozta a belső oldalát, és a szemem elé tartotta a lapot. Az állam leesett. Nagyon megrendített, amit láttam. Igazgyöngy nevét akkora betűkkel szedték, akár egy halfej, és rögtön a GAZOK LISTÁJA cím alatt állt.

Itt látni az ő nevét annyira visszataszító és ijesztő volt, hogy úgy éreztem, égnek áll minden hajam szála. Aztán észrevettem a hozzá írt verset is, aminek a „Szétzúzott Igazgyöngy” volt a címe:

*Ó, Igazgyöngy, a szemed olyan, mint két vékonyka repedés,
és az orrod akkora, akár egy kémény.*

A szád véres tál, és a füled akkora, hogy csapkod a szélben.

A kezed durva és esetlen, és a leheleted bűzlik.

*És mégha le is szaggatod magadról a ruhát, a mi jade botjaink
megtagadják a szalutálást.*

*Olyan döbbenetesen rút vagy, hogy még hányni sem tudunk
tőled. Te azt képzeled magadról, hogy rejtett gyöngy vagy a
tenger fenekén, amit fel kell fedezni, de mi azt gondoljuk, hogy
hamis gyöngy vagy, amit szétzúzott egy bűzös disznó lába.*

Miután elolvastam a verset, kiabálni kezdtem. - Igazgyöngy nővérem,
ez hazugság! Az egész merő hazugság!

- De ezt kinyomtatták az újságban, és mindenki azt hiszi, hogy ez az
igazság!

- De a vendégeid tudják, hogy egy szó sem igaz belőle!

- Akkor miért veszítettem?

Igen, ez volt a kérdés: miért veszített Igazgyöngy. Bátortalanul
suttogva azt kérdeztem: - Akkor most mit fogunk csinálni?

- Semmit! Xiang Xiang, ez a lényeg! Semmit! Nekem ezzel végem!

- De Igazgyöngy nővérem, azt mondtad nekem, hogy a türkizkék
pavilonban mindig akad megoldás bármilyen problémára. Megígérted
nekem! - ekkor már kétségbeesetten kiabáltam.

Legnagyobb meglepetésemre Igazgyöngy arca megnyugodott. - Igen
- sóhajtott fel. - De ez a Barackvirág Pavilonon kívül történt, és nem itt
bent. Ezért semmit sem tehetünk. - Pár pillanat múltán így folytatta. -
Ezért nem jött ide hozzám Mama és De.

Ekkor vettem észre, hogy csak hárman vagyunk a szobában:
Igazgyöngy nővérem, Ah Ping és én. - És miért nem jöttek ide?

- Miért? - Igazgyöngy gúnyosan mosolygott. - Mert ők most Vörös Jadéval együtt ünneplenek a szobájában! Senki nem érez együtt egy vesztesel.

- De te nem vagy vesztes, Igazgyöngy nővérem, te vagy a legtekintélyesebb és legvonzóbb kurtizán Sanghajban - sikoltoztam.

A könnyek börtönrácsra emlékeztető csíkokat húztak Igazgyöngy fehér púderes arcába. - Igen. De csak tegnapig. Mától én csak egy megvetett prostituált vagyok... nincs több üzlet... nekem ezzel végem van.

- Ó, nem, Igazgyöngy nővérem, ez nem igaz. Még mindig sok vendéged van.

Nővérem gúnyosan elmosolyodott. - Gondolod, hogy megbízom bármelyikükben is? Meg akarnak majd szabadulni tőlem, miután megláttak a nevem a gazok listáján! Nem áltasd magad, és engem se nézz bolondnak, Xiang Xiang. Én már túl öreg vagyok ehhez.

- De miért akarnának megszabadulni tőled? Nem érdekes, mit írnak az újságok, hiszen tény, hogy te vagy a leggyönyörűbb és legtehetségesebb nővér itt.

- Talán eddig ez így is volt. De szerinted egy gazdag és befolyásos férfi fel akar majd keresni egy olyan nőt, akinek alig látszik a szeme, kémény az orra, véres a szája, és akinek nagy lógó fülei vannak - és aki ráadásul még bűzlik is. Ők csak magukkal törődnek, és nem akarják összesározni magukat velem!

És a te régi vendégeid nem jelentethetnének meg valami szépet rólad a *Virágzó Hold Hírlapban*?

- Mr. Zhut nyilvánvalóan lefizették. Gondolod, ha egy halom pénzt adtak neki, akkor majd közzétesz olyan költeményeket, amelyek engem dicsérnek? Gondolod, kockáztatná, hogy a felesége egy nap arra ébredjen, hogy a férje hulláját vérbe fagyva találták meg az egyik bűzös mellékutcában?

Hosszú csend következett, végül megkérdeztem. - Igazgyöngy nővérem, mit gondolsz, ki tehetette ezt veled?

Igazgyöngy felcsattant. - Az a szajha, hogy a villám sújtsa le rá!

- Úgy érted, hogy Vörös Jade?

- Ki más? Természetesen nem egyedül ő, de az egyik vendégével együtt vitték ezt végbe. És senki nem mer ujjat húzni vele, mert valami nagykutya áll mögötte.

- Azon töröm a fejem, hogy ez a papajamellű szuka milyen varázslatokat alkalmaz, amivel így tudja manipulálni ezeket a férfiakat.
- Rácsapott a combjára, és rám nézett. - Megölöm az a ribancot!

Ekkor ért vissza Ah Ping néni egy nagy vödör forró vízzel. Letette a vödröt a padlóra, elővett egy törülközőt, és elkezdte lemosni Igazgyöngy duzzadt arcát.

Három nappal később rájöttem, mi történt. Vörös Jade kedvenc vendége és leghatalmasabb pártfogója a rendőrfőnök volt - az a férfi, aki le akarta lőni korábban Tavaszi Holdat. Tehát Che rendőrfőnök vásárolta fel az összes szavazatot Vörös Jadénak.

Tavaszi Hold mondta el ezt nekem, amikor belebotlottam egy alkalommal a folyosón.

- De én azt hittem, hogy Che rendőrfőnök szereti Igazgyöngyöt!

- Igen, ez így is volt. De Vörös Jade meggyőzte Che főnököt, hogy Igazgyöngy megalázta őt azon a bizonyos elegáns összejövetelen... akkor, amikor meglőtt engem.

- De hiszen ez öt évvel ezelőtt történt!

Tavaszi Hold grimaszt vágott. - Nem hallottad még azt a mondást, hogy tíz évbe is beletelhet, hogy egy úriember bosszút álljon a megaláztatásáért?

- De Igazgyöngy nem alázta meg Che főnököt. Ráadásul az a férfi akkor részeg volt.

- Te így gondolod. Nekem szerencsém volt, hogy nem lőtt le. De Vörös Jade szerint hagyta, hogy egy nő mondja meg neki, hogy mit csináljon, sőt nem is csak egy nő, hanem egy szajha. Vörös Jade azt is mondta ennek a fickónak, hogy az emberek szemtől szemben Che főnöknek hívják, de a háta mögött csak úgy emlegetik, hogy a Csirkék Főnöke. - Tavaszi Hold lehalkította a hangját. - Egy olyan férfi, mint

amilyen Che főnök, nem tétovázik elpusztítani azt az embert, aki nem adja meg neki a kellő tiszteletet.

- De Igazgyöngy megadta neki - tiltakoztam hevesen. - Emlékszem, hogy nővérem azt mondta neki, nagy szükségünk van rá, hogy megvédje a társadalmunkat a rosszaktól. Es még azt is hozzátette, hogy soha nem mondana ellent Che főnöknek, mert tiszteli az igazságérzetét.

- Vörös Jade éppen ezt fordította Igazgyöngy ellen. Azt mondta Chenek, hogy Igazgyöngy bolondot csinált belőle, mert gügyögött vele, és megmondta neki, hogy mit csináljon. Sőt ami még rosszabb, Igazgyöngy hozzáért ennek a férfinak az *arcához* a nyilvánosság előtt.

Egy kínai mondás jutott az eszembe: Ha rátámadsz valakire, akkor koholt vádak miatt fogsz elbukni.

- És a Főnök nem vette észre, hogy Vörös Jade az, aki manipulálja őt?

-Teljesen elvette az eszét annak a szajhának a két magasra tornyosuló hegycsúcsa. Che azt hiszi, hogy bármilyen baj is zúduljon rá, rögtön semmivé lesz, ha a fejét belefúrhatja a két magas hegy között a mély völgybe.

Felsőhajtottam, és hirtelen eszembe jutott egy másik mondás, ami nagyon illett erre a helyzetre: A férfiak irányítják a világot, de a nők irányítják a férfiakat. Viszont sajnos nem Igazgyöngy volt az, aki a kezében tartotta a gyeplőt, hanem egy másik nő!

Tavaszi Hold odahajolt hozzám, és halkán azt súgta. - Most Che főnök Vörös Jade legkedvesebb vendége. - Elhallgatott és körülnézett. - Azt hallottam, hogy Vörös Jade varázslatokat is tud, amikkel a férfiakat megbabonázza. Szerez egy képet a férfiról, ráírja az illető születésnapját, és hét tűt szúr belé. Aztán ott tartja a képet az ágya fölött a falon, és mindennap kimondja a férfi nevét. Éjszaka, ha a vendége már elaludt Vörös Jade ágyában, akkor az a ribanc papírpénzt éget, és a füst fölé tartja a férfi zokniját és a cipőjét. Ezért van a Főnök teljesen belehabarodva.

Természetesen én is ismertem ezeket a praktikákat, de Igazgyöngy és én soha nem használtuk őket, mert Igazgyöngy szerint ilyet csak az öreg és csúnya szajhák csinálnak, akik másképp nem tudják magukhoz vonzani a férfiakat.

Tavaszi Hold izgatottan folytatta. - Hallottam valami mást is. Azt beszélnek, hogy Igazgyöngyöt a következő évben ejteni fogja a kedvenc vendége, Mr. Chan, mert Igazgyöngy akkor már betölti a huszonnegyedik évét. A férfi ettől öregnek érezné magát, nem is beszélve arról, hogy a huszonnégy - er si - balszerencsét hoz, mert rímél a „könnyen halsz meg” kifejezéssel.

Annyira ideges voltam Igazgyöngy miatt, hogy egyetlen szót sem tudtam kinyögni. Hosszú pillanatok múltak el, amíg volt erőm megkérdezni: - Tavasz Hold, honnan tudod mindezt?

-Kis Vörös mondta nekem. Kihallgatta Mama és De beszélgetését, amikor felszolgált nekik az ételt.

Egy héttel azután, hogy a verseny eredményét kinyomtatták az újságokban, Igazgyöngy, bár porig volt sújtva, megpróbált normális életet élni. Ugyanakkor, ahogy azt szomorúan megjósolta, az üzlete hirtelen és nagymértékben visszaesett, mintha attól a bizonyos naptól kezdve leprás lett volna. Általában magára csukta a szobája ajtaját, de olykor behívott engem, hogy énekeljek neki, amíg ő a *qinen* játszik. A „Panaszos sírás a hosszú kapu mögött” című dal volt a kedvence. Bár mindig is szépnek tartottam ezt a lírai költeményt, most olyan szomorúnak találtam, hogy alig tudtam lelket lehelni a sorokba. Attól tartottam, hogy ez a keserves dal majd még mélyebb depresszióba taszítja Igazgyöngyöt. Ám ő ragaszkodott hozzá, én meg nem tudtam visszautasítani a kérését.

*A belső pavilont lehullott szíromlevelek takarják
A mély melankóliában a Tavasz elsuhan.
Fények szűrődnek ki a Nyugati Palotából,
ahol estélyt tartanak...*

*A Tavasz oly bőkezű, de aztán, akár az álom, szertefoszlik.
Egyetlen pillanat, és az élet megváltozik. A füstölöm hideg,
és por borítja arannyal átszótt párnámat.
Az elfolyó évek lopva másokhoz suhannak.*

Könnyes szemmel faggatom a virágot,

*de a virág nem beszél hozzám...
Hol önthetem ki a szívemet?
El akarom mondani búmat az álmaimnak,
de megbízhatok-e még az álmaimban?*

Miközben énekeltem, lopva Igazgyöngyre sandítottam. A haja nem volt megfésülve, az arca pedig sápadt volt és beesett. Most nem elegáns, méretre szabott ruhát viselt, hanem fekete felső és egy fekete nadrág mögé rejtőzött. Talán már fel is adta a reményt, hogy szép és kívánatos lehessen. Igazgyöngynek egy férfira volt szüksége - aki szerette és akit viszont szerethetett -, hogy megvigasztalja őt. Hol volt most Jiang Mou? Nem mertem megkérdezni.

Ismét elénekeltem a refrént, és közben könnyek gördültek végig az arcomon.

Az én énekhangomat és a *qin* elfojtott hangját leszámítva Igazgyöngy szobája csendes volt, míg Vörös Jade szobájából erős fény és féktelen hangok szűrődtek ki. A szívem majd' megszakadt, amikor Igazgyöngy üres füstölőgető kerámiájára pillantottam, és láttam, hogy por kezdi belepni a párnáit és a fésülködőtükrét...

Igazgyöngy fent szárnyalt a felhők fölött, de lezuhant a legnagyobb mélységbe.

Most én voltam az, aki énekelte a lírai dalokat, és ő volt az, aki sírt.

- Xiang Xiang - nővérem felnézett rám, és halkán azt suttogetta: - ígérd meg nekem, hogy történjék bármi, vigyázni fogsz a *qimQ*.

Hónapok múltak el, és Igazgyöngy miatti aggodalmam minden nappal csak egyre nőtt. Nővérem alig vett magához ételt. Ah Ping különleges levest készített neki, de ő csak intett a néma szakácsnőnek, hogy tűnjön el. Igazgyöngy arca nyúzott lett, és bár korábban szenvedélyesen szeretett beszélgetni, most alig lehetett hallani a hangját. Kézmozdulataival vagy a szemével jelezte, hogy mire van szüksége. Semmi nem maradt abból a *ming* // 'bői, aki kiválóan értett az arcjátékhoz és a testbeszédhez, amiket egykor oly sikeresen állított a csábítás szolgálatába.

Sőt még ennél is rosszabbra fordult a helyzet: Igazgyöngynek ugyanis az ópiumpipája lett a leghűségesebb társa. Amikor a szobája felé közeledtem, rögtön megcsapott az égő narkotikum fanyar és keserű illata. Ha beléptem hozzá, és megpillantottam ernyedtestét, ahogy kuporgott az ágyon, olyan volt, akár egy összezúzott szobor. Nővérem úgy szopogatta a pipát, mint éhes gyermek az anyja emlőjét. Rápillantottam a díszes Bodhisattva ágyra, és összeszorult a szívem, mert most Igazgyöngy nem gyönyörű Guan Yin volt, hanem olyan lett, mint egy bukott istennő. Mellette szorgoskodott a szolgálólánya, aki türelmesen görgette és paskolgatta az ópiumgolyókat, majd bedobta őket egy vasedénybe, ami alatt tűz égett egy széntüzelésű kályhában.

Pedig éppen Igazgyöngy volt az, aki figyelmeztetett engem - azután, hogy a mellbimbómat átszúrták, és a fájdalmamat narkotikummal csillapította -, hogy ne szokjak rá a drogra. Ám most, akárhányszor könyörögtem neki, hogy hagyja abba az ópiumszívást, csak üres tekintettel bámult rám: a tekintete, amely valaha csodálatosan csillogott, most olyan volt, akár a döglött halé.

Próbáltam vigasztalni őt olyan apró mozdulatokkal, hogy megigazítottam az egyik rakoncátlan hajtincsét, vagy letöröltem az arcáról a könnyeket, és lesimítottam a gyűrődést a ruháján. Érzi vajon, hogy nincs egyedül a fájdalmában? A tekintete olyan távolba révedő volt, és a lelke oly messze járhatott, hogy a füst homályán keresztül már nem tudtam felfedezni igazi énjét.

Két héttel később aztán a vigasztalhatatlan fájdalom véget ért.

Egyik délután Igazgyöngy azt kérte tőlem, menjek ki vele az erkélyre. - Xiang Xiang, a naptár szerint ma *li chunjie* van - vagyis a Tavasz Kinyilvánítása. Úgy vélem, jó szórakozás lenne, ha innen az erkélyről szép tavaszi jeleneteket figyelnék meg.

- Igen, micsoda remek ötlet! - Nagyon örültem, hogy a boldogság apró jelét tapasztaltam nála, ezért bármibe beleegyeztem volna, amire kér.

Úgy tűnt, a távoli hegyek is tisztában vannak azzal, hogy mi történt a Barackvirág Pavilonban. Mégis meg volt a maguk búskomor hangulata, ahogy párafelhőbe burkolódtak. Az alacsonyabb hegyek fölé emelkedett egy fehér torony, aminek felfelé kunkorodó ereszei mintha

csak integettek volna nekünk, azt kérdezték: - Magányos szépségek, mikor találjátok meg végre az igaz szerelmet?

Igazgyöngy, akinek arca nem volt kikészítve, és ezúttal egy bő, fehér ruha mögé rejtette formás testét, rákönyökölt az erkély korlátjára. Szeme, ahelyett, hogy csábosán megvillant volna, a lassan felszálló ködöt bámulta. Olyan volt, akár egy tündér, aki leereszkedett a mennybéli palotából ebbe a türkizkék pavilonba. Vajon mire gondolhatott? Már csaknem kísértésbe estem, hogy megkérdezzem tőle, de végül úgy döntöttem, hogy nem zavarom meg csendes elmélkedését.

Aztán hirtelen megszólalt szelíd hangján, és egy verset szavalt:

*Íme a smaragdzöld bor és a piros lámpás.
Kérlek, uram, erre jöjj a hálókamrámba.
A suhogó, arannyal hímzett függönyök mögött ma éjjel
a világ legboldogabb férfijává tehetek.
De jaj! A szerelem tovatűnt, mint a hajnali harmat!*

Mit is felelhettem volna erre? Körülnéztem és észrevettem, hogy pár, virágban álló szilvafa ág felnyújtózkodik az erkély alja felé. A virágok olyan erős rózsaszínűek voltak, mint egykor Igazgyöngy ajka. A szívem hevesen kezdett dobogni erre a kedvező jelre. Míg a virágok színe a piruló fiatal lány arcára emlékeztetett, az öreg ágak úgy tekeregtek, mint az ősi kalligrafikus írásjelek. A friss szirmok és a viharvert ágak felidéztek előttem a mohón tanulni vágyó fiatal tanítvány és a bölcs tanár képét - engem és Igazgyöngyöt is ilyen kapcsolat fűzött össze valamikor.

Könnyek tolultak a szemembe, de nem hagytam, hogy elfogjon a sírás.

Eszembe jutott Igazgyöngy magyarázata az egyik *qin* dalról, aminek az volt a címe, hogy „Három variáció a szilva virágra”. Azt mondta nekem, hogy e virágok kiállják a legkegyetlenebb telet is, és dacos bátorságuk sok ezer költőt és festőt megihletett. A századok során számtalan vers és festmény dicsőítette a szilvavirágok csodálatos természetét, amiből sok fájó szív és elveszett lélek meríthetett már erőt.

Odafordultam Igazgyöngyhöz, és az erkély alá mutattam. - Igazgyöngy nővérem, nézd, szilvavirágok! - Mindössze ennyit mertem mondtam neki, mert attól féltem, hogy félreért, és azt hiszi, hogy én akarom kioktatni őt arról a tudásról, amire ő tanított meg engem.

- Tudom - felelte nővérem anélkül, hogy a virágokra vagy rám pillantott volna. Kisvártatva megint megszólalt bársonyos hangján. - Xiang Xiang, te is észrevetted már az erkély alatt jobbra azt a fecskefészket?

Kinyújtottam a nyakamat, és megpillantottam a rejtőzködő fészket az oszlopok között. A legnagyobb gyönyörűségemre épp egy fecske szállt az ágra, és a fiókáit etette. Bár a madár olyan gyorsan táplálta tátott szájú kicsinyeit, hogy az szinte komikus látványt nyújtott, nekem megint könnyek gyűltek a szemembe. Nemcsak az új életek és az anyai szeretet jó ómenjei indították meg a szívemet, de abban is reménykedtem, hogy Igazgyöngy elméje ismét éles és tiszta lesz!

Odafordultam hozzá, és elkaptam a tekintetét. Nagy örömmel szolgált, hogy ismét elkezdett beszélni, és most is szelíd, de tiszta volt a hangja. - Ha egy fecske kikel egy fészekből, akkor ha fel is nő, és el is száll, mindig visszatér oda, ahol a világra jött. Minden évben visszaszáll. Semmi - se eső, se hó, se mennydörgés - nem riasztja el attól, hogy haza látogasson. Ez rituális tisztelgés az élet körforgása előtt.

Ez a megjegyzés eszembejuttatta, miről is beszélgettem anyámmal, amikor a pályaudvaron elbúcsúztunk egymástól:

Xiang Xiang, mi kínaiak azt mondjuk, hogy a lehulló levelek visszatérnek a gyökereikhez. Érted, hogy ez mit jelent?

Igen, Mama - nem számít, mi történik, nekünk meg kell találnunk a haza vezető utat.

De immár öt év eltelt, és nekem csak egyetlen otthonom volt: a Barackvirág Pavilon. És semmi hírt sem hallottam anyám felől.

- Hacsak... - Igazgyöngy felemelte a hangját, és felriasztott engem a merengéseimből.

- Hacsak mi?

- Hacsak a fészket le nem rombolják.

Döbbenet fordultam oda hozzá: - De kinek lenne olyan kegyetlen a szíve, hogy ilyesmit műveljen?

- Sok dolognak: egy vihar, egy hóviharnak vagy egy erős szélnek. De ez csak az, amit a természet művelhet vele. Aztán ott vannak az ember pusztításai is. El fog jönni az a nap, amikor a Barackvirág Pavilon is ledöntik.

Meglepődtem, mert nekem sosem jutott eszembe, hogy a Barackvirág Pavilon egyszer csak megszűnik létezni. Nem mintha kedvem lett volna kiszolgálni a *chou nanren*eket, de mint a fecskének a picinyke fészke, a Barackvirág Pavilon volt az én egyetlen menedékem. Ha már nem áll a Barackvirág Pavilon, akkor hova menjek? Mint a patkányok az alagsorban, majd én is úgy fogok futkosni? A kis szőrös állatok kisurrantak az utcára, de aztán végzett velük egy kisfiú, vagy elütötte őket egy autó, vagy rájuk dőlt egy oszlop.

Igazgyöngy tovább folytatta: - De egy kisfiú is tönkretelheti a fecske fészket, aki csak elmegy mellette, meglátja a fészket, majd egy követ hajít rá, csupán szórakozásból... - itt hirtelen elhallgatott.

- Igazgyöngy nővérem?

- Shhh! - Nővérem félrehajtotta a fejét, és hallgatódzott. - Valaki jön.

Már én is egyre közelebről hallottam a lépteiket, és egyszer csak a sarkon felbukkant egy döbbenetesen gyönyörű, gazdagon öltözött nő - Vörös Jade. Erős, de finom illat szállt fel felőle.

Vörös ruháját csipke szegélyezte, aminek olyan finom mintája volt, mint a pókhálónak. Rögtön észrevettem rajta, hogy úgy fest, akár egy igazi *miig ji*. A vérvörös háló alatt a két nagy gömb úgy ringott, mintha a következő pillanatban el akarnának szabadulni. Az egyik telt melle fölött egy aranyból és gyémántból készült, pókot ábrázoló brosst viselt. Pomádétól ragyogó hajának egyik oldalába egy vörös virágot tűzött, ami ide-oda billegett, hol felbukkant, hol meg eltűnt. Vörös kesztyűbe bújtatott kezében virágokkal díszített legyezőt tartott, amivel hanyagul legyezte magát.

Mintha csak egy dús idomú istennő - vagy egy női vámpír - sétált volna a földön, akinek megvan a hatalma ahhoz, hogy elfojtsa a lélegzetet és lelkeket ragadjon magával. Már felénk is vette az irányt a csípőjét riszálva, és az arcára olyan túlzottan csábos mosoly ült ki, amire Igazgyöngy azt mondta, sohase használjam.

Igazgyöngy megvetően nézett rá. De ez Vörös Jadét egy cseppet sem érdekelte; ő csak rendületlenül mosolygott tovább.

Hosszú pillanatokig bámultuk így egymást, majd odaért elénk, és akkor végre repdeső keblei és ringó csípője megállapodott. - Ó, milyen féltékeny vagyok rátok, hogy ti csak itt pihentek! Különösen téged irigyellek, Igazgyöngy nővérem. Bárcsak én is lazíthatnék egy kicsit, de Che főnök nem hagyja. Annyira vágyom arra, hogy én is korán visszavonulhassak, mint ti!

Feltört belőlem a tiltakozás. - Te szajha, miért nem harapod le a nyelvedet?

Vörös Jade nevetésben tört ki. - Ha! Még hogy én szajha vagyok?! És akkor ti mik vagytok? - vörös kesztyűs kezével rám és Igazgyöngyre mutatott. - Ti talán nem vagytok szajhák? Pedig mi valamennyien ebből élünk! Vagyis hogy szajhálkodunk! De - és ekkor jelentőségteljesen Igazgyöngyre pillantott - természetesen te már nem vagy többé szajha. Te már visszavonultál! Gratulálok! Nincs kedvetek bejönni a szobámba, hogy megigyunk egy pohár pezsgőt? Megünnepelhetnénk, hogy Igazgyöngy ilyen korán visszavonult, és hogy én nyertem meg a versenyt. Igazgyöngy felcsattant. - Te ribanc!

Igazgyöngy csaknem nekitámadt Vörös Jadénak, de a következő pillanatban a semmiből előbukkant egy sárga pillangó, és ott kezdett körözni Vörös Jade fölött - valószínűleg a lány erős parfümjé vonzotta őt, gondoltam magamban.

Igazgyöngy váratlanul megtorpant, könnyek patakzottak a szeméből, és egy rekedt kiáltás tört fel a torkából: - Rubin!

A szeme a pillangót követte, az arca kővé dermedt. Igazgyöngy most úgy nézett ki, mintha a lelkét egy sötét, kifürkészhetetlen erő ragadta volna magával.

- Ah! - Vörös Jade kiáltott fel harsány, éles, metsző, ugyanakkor negédes hangján. - Milyen szentimentális! Hogyan adhatsz egy ilyen

értéktelen rovarnak ennyire szép nevet? - Te pedig - ekkor mélyebb lett a hangja - nem vagy más, csak egy ronda, öreg szuka, aki kimászott egy másik szuka rothadt kapujából!

Mielőtt még válaszolhattunk volna, Vörös Jade felemelte a legyezőjét, és a pillangó felé nyújtotta. A sárga lepke azon nyomban rászállt.

Ekkor a vörös ruhás szajha összecsapta a legyezőjét. Aztán megint kinyitotta, és hagyta, hogy az összeroncsolt testű pillangó leessen a földre.

Igazgyöngy aranypillangója kiesett a hajából, és tompa puffanással a padlóra hullott.

18.

Utolsó út a vörös porban

Ah Ping néni találta meg Igazgyöngy tetemét: nővérem teste a kísértetjárta kertben lévő templom egyik tetőgerendájáról lógott le. Később azt mondták, hogy egy sárga pillangó körözött a ruhája szegélye körül.

Amint Fang Rong és Wu Qiang meghallotta, hogy Igazgyöngy meghalt, azonnal besiettek a szobájába, és mindent feltúrtak. Én is felajánlottam a segítségemet. Nemcsak azért, hogy tehessek valamit a vértestvéremért, de azért is, mert meg akartam találni a *qin* De legnagyobb réműletemre, miután mindent felforgattam, nyomát sem leletem a csodálatos régi hangszernek.

Megkérdeztem Fang Rongot: - Mama, nem láttad Igazgyöngy nővérem *qin*] ét⁹

A kövér asszonyság elgondolkodott kissé, mielőtt válaszolt. - Ah, arra a rothadó, szúette fadarabra gondolsz, amit Igazgyöngy hangszernek hívott? Már hosszú ideje nem láttam. Talán ráunt, és elhajította. Régen hallottam játszani rajta. És tudod, hogy hangzott? Mint a macskanyávogás!

Mama tovább fecsegett, nekem pedig majd' szétrobbant a fejem. Most hogy Igazgyöngy nővérem megkezdte halhatatlan utazását, a *qin* lett volna az egyetlen vékonyka fonál, ami összeköthetett volna velem. És most ez is elszakadt. Mélységes szomorúság öntötte el a szívemet.

Amikor Igazgyöngy szobája már üres volt, Wu Qiang petárdákat robbantott benne, hogy elűzze az ördögi szellemeket. Miközben a robbanások hangját hallgattam Igazgyöngy szellemének jajveszékelése helyett, végigpillantottam az üres szobán, és rá kellett döbbernem, hogy a legdrágább nővérem nincs többé.

Egyáltalán nem lepett meg, hogy a Barackvirág Pavilon úgy döntött, nem rendez teljes díszű temetést Igazgyöngynek.

Amikor megkérdeztem Mamát, hogy felfogad-e buddhista vagy taoista papokat, hogy szútrákat mondjanak a lányuk lelkéért, a testes asszonyság azt felelte: - Te azt képzeled, hogy a Barackvirág Pavilon egy jótékonsági intézmény, és a könnyen szerzett pénzünkét két kézzel szórhatjuk? - Fang Rong kétségbeesett képet vágott, még a homloka közepén éktelenkedő szemölcs is gyötrelmet sugárzott. - Xiang Xiang, nem jöttél még rá, hogy ha az itt megkeresett pénzérméket eltöröd, akkor azok véreznek?

Mama folyton azt hajtogatta, hogy mi a pénzünkét verítékkal, könnyel és vérrel kerestük. És ebben igaza volt. Csakhogy mi véreztünk, és ő volt az, aki a pénzt zsebre rakta.

Aztán legnagyobb csalódásomra bejelentette, hogy nem jön el Igazgyöngy temetésére. - *Hai*, Xiang Xiang, nem azért döntöttem így, mert annyira keményszívű vagyok, hogy nem akarom elkísérni az én drága lányomat az ő utolsó útjára a vörös porban. Ez azért van, mert nekem nincs időm rá. A Barackvirág Pavilon minden este zsúfolásig van vendégekkel. Ha csak egyetlen másodpercig nem figyelek a legapróbb dolgokra, akkor minden balul üt ki, pontosan így! - azzal csettintett a hüvelyk- és a középső ujjával, ami úgy hangzott, mint egy kisebb robbanás. - Gondolod, hogy Igazgyöngy meg fogja nekem ezt bocsátani? Ezért nem mehetek ki a temetésére, hogy könnyítsék a lelkén.

- De Mama, a temetést reggel tartják, nem este!

Feddő pillantást vetett rám. - Xiang Xiang, ha nem alszom eleget reggel, akkor hogyan tudom felügyelni az üzletet este? - Majd korholó hangsúllyal hozzátette: - És ne feledd, hogy ezt az egészet érted és a nővéreidért teszem, különben... - Itt tartott egy kis szünetet, majd így folytatta: - Emlékezz csak arra a kisfiúra, aki évekkal ezelőtt elrabolta tőled a fagyaltodat, és csaknem elütötte őt az autó! Ha a dolgok nem mennek jól a Barackvirág Pavilonban, akkor ti mind úgy végzitek majd, mint az a szerencsétlen vakarék, megértetted? - Elmosolyodott. - De olyan jószívű vagyok, hogy kifizetem a koporsóját és a temetése költségeit.

Ha valaki megöli magát, akkor a szelleme az öngyilkosság helyszíne körül bolyong, és azokat zaklatja, akik ott élnek. Meg akartam mondani Fang Rongnak, hogy ha ő és Wu Qiang nem teszi tiszteletét Igazgyöngy

temetésén, és nem fogad fel szerzeteseket, hogy könnyítsenek nővérem lelkén, akkor ő vissza fog térni a *yin* világból, és kísérteni fog a Barackvirág Pavilonban. De közben egy gondolat kezdett körvonalazódni a fejemben, és nem akartam semmi olyat csinálni, ami felhívta volna a figyelmet rám.

Igazgyöngy temetésére egy szeles reggelen került sor, két nappal az öngyilkossága után. Mama azt az utasítást adta ki, hogy tartsuk titokban az esetet. - Nem akarom, hogy Igazgyöngy korábbi vendégei eljöjjenek a temetésre, mert ez balszerencsét hozna a Barackvirág Pavilon gazdag kuncsaftjaira.

Így csak Ah Ping, Tavasz Hold és én kísértük el utolsó útjára Igazgyöngyöt.

Csontsovány testét egy hozzá hasonlóan vékonyka koporsóba tették, majd két ór kivitte őt a kísértetjárta kertbe. Mi csendben követtük a két férfit. Tavasz Hold titokban letörölte a könnyeit. Ah Ping néni - mint mindig - most is úgy viselkedett, mintha az esze valahol máshol járt volna, én pedig annyira meg voltam döbbenve és illetődve, hogy nem is tudtam pontosan, mit érzek.

Nappal a kísértetjárta kert nem hatott veszélyesnek és félelmetesnek, de annál szomorúbb látványt nyújtott: olyan volt, mint egy elhagyott asszony, aki rossz karmáját siratja a hosszú, mély kapu mögött. Bár kora tavasz volt, miközben a sárban lépegettünk előre, láttam, hogy egyetlen zöld fűszál vagy levélke sem mutatta meg még magát: körülöttünk a természet kopár volt és csupasz. Fekete ruhánk, amibe belekapott a szél, csak tovább fokozta a lehangoltságot.

Ám a legkiábrándítóbb élmények csak ezután következtek. Az örök már készen álltak, hogy leeresszék a koporsót az előttünk lévő gödörbe, ami akár egy éhes szellem, tágra nyitotta a száját. A két fickó nyomatékosan ránk nézett, mintha azt akarnák mondani, hogy „Essünk már túl ezen a kellemetlenségen”.

Rögtön ezután Ah Ping néni feltartotta a kezét, hogy megálljt parancsoljon az öröknek, majd félrebillentette a táskáját, és kiöntötte a tartalmát. Gyufát gyújtott és papíráldozatot mutatott be - vagyis

papírból készített pénzt, arany- és ezüstrudakat, ruhákat lobbantott lángra, majd legnagyobb meglepetésemre még egy papírbabát is elégetett. Érthetetlen imát mormolt, míg az öröknek elfogyott a türelmük, és belökték a koporsót a fekete lyukba. Aztán a két izmos férfi lapátolni kezdte a sáros földet a „négy és fél darabból álló” fakoporsóra, míg az teljesen el nem tűnt a szemünk előtt. Ekkor annyira elkezdtem sírni, hogy úgy záporoztak a könnyeim, mintha egy völgyzárógát szakadt volna át.

Miután a két ór az utolsó göröngyöt is rádobta a sírra, mindketten előhúzták a zsebkendőjüket, hogy megtöröljék az arcukat és a kezüket, majd egyetlen szó és részvétnyilvánítás nélkül elódalogtak. Csak mi hárman álltunk mozdulatlanul a kis, jelölés nélküli földdarab felett, mely alatt a mi szeretett Igazgyöngyünk pihent. Most már teljesen egyedül voltam a világban. Igazgyöngy még egy pár soros írást sem hagyott nekem búcsúzóul. Hogyan hagyhatott így magamra engem?

Egész nap csak a könnyeimet nyeltem. Este felfelé kunkorítottam a számat, hogy látszanak a kis gödröcskéim, és a szemem úgy táncolt, mint egy pillangó, miközben a szívem vérzett.

Vörös Jade hirtelen jött népszerűsége sok vendéget és nagy tekintélyt hozott a Barackvirág Pavilonnak. Mindennap rengeteg, virággal és lámpásokkal feldíszített hirdetőtáblát kapott, amire a buzgó kuncsaftok felvették a nevét. A virág- és lámpaerdő ott pompázott a pavilon bejárata előtt. Ami engem illet, nap mint nap nagy halom meghívót kaptam, hogy kísérem el a klienseket a legkülönbözőbb programokra, így sok helyen felbukkantam - exkluzív éttermekben, divatos teaházakban, night klubokban, elegáns összejöveteleken és operaházakban.

Vörös Jade népszerűsége miatt nem csökkent a vendégeim száma. A meghívóik ott sorakoztak nagy halomban az asztalomon, és sok dicsérő verset is kaptam tőlük. Számos visszatérő vendégem azt mondta, hogy bennem megvan az, ami Vörös Jadéból hiányzik - vagyis engem körülvesz a művészet levegője. Míg nekem megvolt a tehetségem a kifinomult zenéhez és a választékos verseléshez, addig Vörös Jade csak egy prostituált volt, aki a művész szerepében tetszelgett. Mr. Wu, aki festészetre tanított engem, azt mondta, hogy az a lotyó képtelen volt egy egyenes vonalat húzni az ecsetjével, csak girbegurba ákombákomok

kerültek ki a keze alól. Mint mondta: Csak akinek tiszta a szíve, az tud egyenes vonalat a papírra vetni.

Különös módon Vörös Jade soha nem volt ellenséges velem. Előfordult, hogy összefutottunk valahol a pavilonban, vagy észrevettük egymást az egyik étteremben vagy az operában, ilyenkor ő biccentett felém, és rám mosolygott. Nem hagytam, hogy a szívem ellágyuljon, és mindig arra gondoltam, amire Igazgyöngy figyelmeztetett engem:

Óvakodj ettől a ravaszdi rókától. Miközben mosolyog, beléd vágja a kését.

Milyen rosszul ítélted meg ezt a szukát Igazgyöngy! Még csak beléd sem kellett vágnia a kését, és te mégis meghaltál.

Amikor Vörös Jadét megláttam, titokban megesküdtem magamnak, hogy én is olyan kegyetlen és ármánykodó leszek, mint ő, és akkor majd sikerül annyi pénzt összegyűjtenem, hogy elszökhessek a Barackvirág Pavilonból, és aztán megkeresem az anyámat, és kiderítem, ki volt az a hadúr, aki megölette az apámat. Igazgyöngy halálát követő hetedik este, miután kiszolgáltam az utolsó vendégemet is, kisurrantam a Barackvirág Pavilonból, és egyenesen a kísértetjárta kertbe siettem. Két dolgot kellett megtennem: áldozatot kellett bemutatnom Igazgyöngynek, és imádkoznom kellett Guan Yinhez.

A holdat felhők takarták el, és az ég sötét volt és üres, mintha csak az is Igazgyöngyöt gyászolta volna. Amikor beléptem a templomba, nehéz lett a szívem. Egy kosarat hoztam magammal, amiben Igazgyöngy kedvenc ételei, füstölő, asztalkendő, tányérok, csészék és evőpálcikák voltak. A kezemben egy lámpást tartottam, melynek sárga fénye ott táncolt a padlón, azokra a színelőadásokra emlékeztetve, amiket a színházban láttam. Csakhogy ma a színpad üres volt, mert az előadóművész meghalt.

- Igazgyöngy - suttogtam, és közben könnyek csorogtak végig az arcomon.

Megbillentettem a lámpást, felnéztem, és megpróbáltam megtalálni azt a gerendát, amire Igazgyöngy felakasztotta magát. Vajon ugyanazt a szarufát választotta, amit hét évvel korábban Rubin szemelt ki

magának? Miközben a gerendákat bámultam, azon morfondíroztam, hogy hány nővérünk lelta a halálát itt, a levegőben ringatódzva. Ám a fejemben kavargó képek annyira megrémítettek, hogy el kellett fordítanom a fejem a templom mennyezetéről.

Odasiettem az oltárhoz, és elrendeztem rajta az ételeket és a teát, amit magammal hoztam, majd előrehajoltam, hogy elővegyem Guan Yin szobrát. Az istennő mint mindig, most is könnyörületesnek látszott, de láthatóan nem vett tudomást arról, hogy mi történt hűségese imádójával, Igazgyönggyel.

- Miért nem állítottad meg Igazgyöngyöt idejében, hogy ne ölhesse meg magát? - kérdeztem hangosan tőle, majd az asztalkendővel óvatosan letörölgettem az istennőt.

Az istennő élettelen szemekkel nézett vissza rám. Felsőhajtottam, majd elővettem Igazgyöngy és Rubin fényképét, és elrendeztem őket az oltáron Guan Yin mellett. Mivel nem akartam sokáig maradni, csak egyszerű rítust végeztem. Füstölőt, teát és ételeket ajánlottam fel a Könyörületesség Istennőjének. Aztán megesküdtem neki, hogy olyan nővé fogok válni, akinek ezerszer ármánykodóbb lesz a szíve, hogy ezernyi gazdag és befolyásos férfit tudjak a karomba vonzani.

Először majd Vörös Jadén állok bosszút, aztán sok pénzt csalok ki a kuncsaftjaimtól, hogy elhagyhassam a Barackvirág Pavilont, és megtalálhassam az anyámat. Könyörögtem Guan Yinhez, hogy segítsen nekem felkutatni a hadúrt, és ha ez sikerül, akkor adjon nekem elég erőt ahhoz, hogy golyót eresszek ördögi fejébe.

Némi lelkiismeret-furdalásom támadt, amiért az imáim tele voltak dühvel, keserűséggel és önző vágyakkal. Vajon a Könyörületesség Istennője teljesíti az én rossz karmájú és gonosz célzatú törekvéseimet? Mivel vétkesnek éreztem magam, kértem az istennőt, hogy bocsássa meg nekem bosszúszomjas szándékaimat. Ezután rövid imát mondtam Rubinért. Mivel még sosem találkoztam vele, és alig tudtam valamit róla, csak annyit mondhattam neki: - Hogy vagy, Rubin? Remélem, most már boldog vagy, hogy együtt lehetsz a *yin* világban Igazgyönggyel.

Végül Igazgyöngy következett. Legnagyobb tisztelettel az ő kedvenc Bothisattva teáját kínáltam fel neki, és azokat ételeket, amiket a

legjobban szeretett: pirított görögdinnyemagokat, cukrozott gyömbért, főtt rákgombócokat, fűszeres levest *dandan* tésztával.

A szavak úgy jöttek az ajkamra, akár a babok, amikor kiöntik őket a dobozból: - Drága Igazgyöngy nővérem, ma van a hetedik éjszakája annak, hogy megkezdted halhatatlan utazásodat. Biztos vagyok benne, hogy immár boldog vagy a Nyugati Paradicsomban, ami tele van illatos virágokkal, daloló madarakkal, szelíd állatokkal, fiatal halhatatlanokkal, és a hét kincs is ott van veled. Hogy van Rubin nővéred? Biztos vagyok benne, hogy boldogok vagytok együtt. Kérlek, ne aggódj miattam, az élet itt a *yang* világban és a Barackvirág Pavilonban rendben folyik.

-Igazgyöngy nővérem, soha nem foglak elfelejteni téged, és azokat a csodálatos időket, amiket együtt töltöttünk. Hálás vagyok neked, amiért olyan sok értékes dologra megtanítottál, különösen arra, hogy tudjak játszani a *qinen*. Ugyanakkor meg kell mondanom neked - bármilyen szomorú is, - de azután, hogy te megkezdted halhatatlan utazásodat, segítettem Mamának és Denek kitakarítani a szobádat, de a *qint* sehol sem találtam. Külön a lelkemre kötötted, hogy nagyon vigyázzak erre a szent hangszerre. Most azonban attól tartok, nem leszek képes teljesíteni ezt a kérésedet, mert a ginnek nyomát sem lelem.

- Igazgyöngy nővérem, még ha a jövőben nem is találнам meg a hangszert, akkor is örökre ápolni fogom az emlékét, és elraktározom a szívem egy titkos kamrájába, azokkal a tanításokkal együtt, amiket nekem nyújtottál. Most, hogy már nem vagy mellettem, nem tudom, hogyan fogom bírni az életet a Barackvirág Pavilonban. El kell innen szöknöm, bár fogalmam sincs, hogyan fogok boldogulni a falain kívül.

- Rendszeresen el fogok látogatni ide, hogy elhozzam neked a kedvenc ételeidet és teádat. Igazgyöngy nővérem, ha bármire szükséged lenne, akkor csak tudasd velem az álmaimban. Legyen szó akár ruhákról, könyvekről, autóról, házról, ezüstről vagy aranyról, csak mondd meg nekem, mire vágysz, és akkor én ezeket megveszem papírból, és elégetem neked. Remélem, végül megtaláltad a békédet és az örömet a gyönyörű paradicsomban, ahol most vagy.

Amikor befejeztem az imámat, a szívem olyan keserű volt, mint egy gyógyfőzet, amit egy régi orvosságosüstben készítenek el.

Lassan elkezdtem összecsomagolni. Amikor vissza akartam tenni Guan Yin szobrát az oltár alá, legnagyobb meglepetésemre egy kis köteg papír esett ki a szobor fenekéből. Felkaptam, és kibontottam a szalagot, amivel össze volt kötve, majd kihajtottam a papírt.

Nagyon megdöbbenett, amit a láttam. Igazgyöngy finom, kecses kalligráfiáit ismertem fel a rizspapíron!

Össze kellett szednem magam, hogy a könnyeim ne csöppenjenek az írásra, mert akkor elmázolták volna a tintát.

Xiang Xiang!

Biztos vagyok benne, hogy nagyon fel vagy zaklatva, amiért csatlakozom Rubinhoz, és magam mögött hagylak téged a vörös porban. Azt is el tudom képzelni, hogy nagyon fáj neked, hogy nem búcsúztam el tőled. De tudom, hogy egy napon majd megtalálod ezt a levelet, mert te jó, és hűséges nővér vagy, és el fogsz jönni ide, hogy áldozatot mutass be Guan Yinnnek és nekem. Ha nem így lesz, akkor nemcsak hogy nem fogod soha látni ezt a levelet, de azokat a dolgokat sem találod majd meg, amiket neked hagytam.

Sajnálom, hogy itt kell hagynom téged, de nekem mennem kell - nélküled.

Az én életem - legyen az jó vagy rossz, most már nem számít; immár csak az nyom a latban, hogy tisztességgel éltem. Bár végtelenül taszítónak találok az ember ördögi természetét, legalább volt alkalmam rá, hogy szembesülhessek a legaljasabb formájával. Éppen ezért nem sajnálom, hogy el kell hagynom ezt a világot, mert a szívem most szabad és a látásom is tiszta.

Miután elmentem, nem leszel egyedül ezen a világon. Van neked egy másik „rokonod” - mégpedig Ah Ping néni. Ne zaklasson fel az igazság, amikor felfedem előtted - egészen idáig titokban tartottam előtted. Ah Ping az én anyám.

Nem ölte meg magát, ahogyan azt mondtam neked, csak megpróbált öngyilkos lenni. Ki akart ugrani a lakásunk ablakán, de Rubin és én erősen belecsimpaszkodtunk a lábába. Én akkor nyolcéves voltam, Rubin pedig tizenhárom. Egyre csak könnyöztünk és könnyöztünk neki, hogy ne tegyen minket árvává. Végül azt

mondtuk neki, ha kiugrik, akkor mi is vele ugrunk, mert erősen fogjuk a lábát.

Bár az anyám nem ölte meg magát, mérget ivott, hogy tönkretégye a hangját - attól félt ugyanis, hogy ingatag elmeállapotában elárulhatja, hogy hol van az apánk, és így mindannyiunkat bajba sodorhat. De sajnos, ahogy a hangját elveszítette, az elméje is megzavarodott.

Nagyon szomorú lesz, amikor megtudja, hogy meghaltam, de aztán nagyon gyorsan meg fog feledkezni róla. Ez az egyik oka annak, hogy szabadon elmehetek Ha egészséges ember lenne, akkor soha nem törném össze a szívét.

Kérlek, ne hibáztass engem, amiért egyedül hagylak. Nekem mennem kell, Xiang Xiang. Nem elég, hogy nagyon megaláztak, de nagyon megundorodtam azoktól az egyedektől, amit emberi lénynek neveznek. Emlékszel az olajképfestő Jiang Moura? Azóta, hogy bejelentették a verseny eredményét, egyetlenegyszer sem jött oda hozzám, és még egy levelet sem küldött nekem. Természetesen tudom ennek az okát - azért viselkedik így velem, mert fél. Nem akarja, hogy a kapcsolatunkra fény derüljön, és reszket, hogy bajba kerülhet. Ő egy gyáva alak.

Ha egy napon találkoznál vele, akkor kérlek, mondd meg neki, hogy én még mindig szeretem őt, és ő volt az egyetlen férfi, aki a legjobb élvezetet adta nekem egész életemben. Kérlek, viseld gondját Ah Pingnek, a kedvemért, és Rubin kedvéért - ő is nővéred, csak sosem találkozta veled. Amikor valamilyen ünnepre készülsz - legyen az fesztivál, újév vagy a te születésnapod kérlek ne feledkezz meg rólunk, és adj helyet nekünk is az ünnepen. Bánj jól Szilvavirággal, és simogasd meg gyönyörű tollait a nevemben. Te egy nagyon bátor és erős lány vagy, ezért biztos vagyok benne, hogy nélkülem is jól boldogulsz majd. Ne aggódj túl sokat, mert Rubin és én érdeemet gyűjtünk neked itt a yin világban, ezért jó életed lesz ott a yang világban. Meg vagyok győződve arról, hogy egy napon találkozol majd az igazi, nagy szerelmeddel, elhagyod a Barackvirág Pavilont, és szabad, boldog életet élsz majd. Szeretném ha még valamit megígérnél nekem - ne akarj bosszút állni értem. Lehet, hogy nem hiszed el, de én már többé nem gyűlölöm Vörös Jadét. Megleltem a

lelki békémet, és nem akarom, hogy amikor elhagyom ezt a poros világot útban a paradicsom felé, akkor keserűség töltse be a szívemet. Már elég sok rossz qi van körülöttünk, nem akarok még többet felkavarni. Az nagyon rossz karma lenne, és végül ellenedfordulna a bosszú.

Kértek, most nyúlj be az oltár alá olyan mélyen, ahogyan csak tudsz, ahol megtalálod a qin/. Nézd bele a rezonanciadobozába. Találsz majd benne valamit, ami a tied. Hagytam pár apró dolgot Mamának és Denek, hogy a neked hagyott ajándékaimmal ne hívjam fel rádfölöslegesen a figyelmüket. És még egy utolsó dolog: vigyázz a qin re és magadra.

Fogadd szeretettel Igazgyöngy nővéred utolsó sorait.

Utóirat: Még egy dolog. Rájöttem, hogy várandós vagyok, de akit a gyerek apjának gondolok, az az a férfi, aki nem akar engem meglátogatni.

Nekitámaszkodtam a falnak, és addig sírtam, amíg a könnyeim kiapadtak. Nagyon fáradt és elgyötört voltam, de valahogy odabotorkáltam az oltárhoz, és belestem alá. Messze hátul megpillantottam a haloványan csillogó brokátot. Kinyújtottam reszkető kezemet, és megfogtam, majd kihúztam a qini. Aztán a legnagyobb óvatossággal és tisztelettel letettem a hangszeret az oltárra, megfordítottam, és az ujjaimat bedugtam a rezonanciadobozába.

Kihúztam belőle egy kis hímzett zacskót. És akkor az ujjaim megérintettek egy újabb zacskót. Aztán egy még újabbat.

Összesen három zacskó volt a qinben. Kinyitottam az elsőt, és egy kis tekercset találtam benne.

Xiang Xiang!

Remélem, most már elég pénzed van ahhoz, hogy elhagyd a Barackvirág Pavilont, és megtaláld a boldogságodat.

Nővéred

Igazgyöngy

Kiöntöttem a zacskók tartalmát, és nem akartam hinni a szememnek - bankjegyek, arany érmék és ékszerek heverték előttem. És köztük volt Igazgyöngy gyönyörű jade karkötője is, amit annyira csodáltam. Még egy gyémántgyűrűt is találtam az ékszerek között, amit sosem láttam azelőtt. Ez lehetett nővérem legnagyobb kincse, amit bölcsen mindenki elől elrejtett a Barackvirág Pavilonban. Felhúztam a gyűrűt az ujjamra, és gyönyörködtem benne, amint a lámpásom sápadt fényében szikrákat szórt.

Kimondhatatlan szomorúság vett rajtam erőt. Igazgyöngy, ezzel a temérdek pénzzel mindketten elhagyhattuk volna a Barackvirág Pavilont, és együtt megtalálhattuk volna a boldogságunkat! Miért ölted meg magad a miatt az ostoba verseny miatt és a miatt a gyalázatos lotyó miatt?

Leroskadtam a padlóra, és hagytam, hadd peregjenek a könnyeim az arcomon végig, akár a gyöngyök, amikor elszakad az őket összefogó zsineg. Amikor végül összeszedtem magam, visszatettem a készpénzt és az ékszereket a hangszer rezonanciadobozába, majd a térdemre tettem a *qint*, és elkezdtem játszani az „Emlékezés egy öreg barátira” című dalt; s olyan lágyan pengettem a húrokat, ahogyan csak tőlem tellett.

Igazgyönggyel kapcsolatos emlékeim kavarogtak a fejemben, miközben az ujjaim szomorúan siklottak a hangszer sima felületén.

Amikor letettem a hangszeret, a templom elviselhetetlenül csendessé vált: be kellett fognom a fületem, hogy ne halljam a fülsiketítő némaságot. ..

Hogy lecsendesítsem magam, eljátszottam „A fénix hajtú” című dalt. Sok száz évvel ezelőtt egy költőnő ebben a versben írta ki magából a szomorúságot, amit amiatt érzett, hogy el kellett válnia a férjétől - ahogyan nekem is el kellett szakadnom Igazgyöngytől.

Miközben szirmok hullnak, az eső mormolja az esti búcsút.

Kérlek, ne szólj hozzám, nyelhetem a könnyeimet, és csak színlelhetem a boldogságot...

Amikor a dal közepén tartottam, valami különös dolog történt. Egy gyönyörű hang - lány, és mégis kristálytiszta - csatlakozott hozzám. Abbahagytam az éneklést egy pillanatra, hogy hallgatózzam, de nem hallottam semmit. Aztán amint újrarájátszani kezdtem, a hang újra velem énekelt.

Ez a hang oly tiszta és elbűvölő volt, hogy egy pillanatra teljesen belefeledkeztem a szépségébe. - Igazgyöngy?

Nem kaptam választ, csak hatalmas izzadságcseppek jeletek meg a homlokomon.

Természetesen nem Igazgyöngy volt az.

A szívem annyira dobogott, hogy csaknem kiugrott a mellkasomból. Odasiettem az egyik ablakhoz és kitártam. Kinéztem, de nem láttam mást, csak a magas falat, ami fölött a hold ragyogott: akár egy hatalmas könnycsepp.

Amikor visszatértem a pavilonba, már hajnali négy óra volt. A folyosón egyes nővérek szobája sötét volt, míg mások ajtaja alól fény szűrődött ki. A fény és a sötétség *yin yang* ellentéte a *yin yang yongge* kifejezésre emlékeztetett - a *yin* és a *yang* örökre elvált egymástól, akárcsak Igazgyöngy és én.

HARMADIK RÉSZ

20.

A Kínai szappanopera

Nagymama, mi történt azután? Tényleg elhagytad a Barackvirág Pavilont? És mit csináltál azzal a temérdek pénzzel és ékszerrel?

A dédunokám, Jade Kincs tette fel kíváncsi kérdéseit. A szeme kerekre nyílt, és úgy csillogott, akár két aranyérme. Jót kacagok a naivitásán. Aztán meghatódom, mert olyan gyönyörű, lelkes, rajongó és annyira fiatal. Titokzatosan elmosolyodom, és halkán azt felelem: - Mivel ismertem a *qinggongot* - ez a harcművészet egyik fajtája -, egy éjszaka kiugrottam az ablakon, felugrottam a tetőre, és eltűntem a sötétben. Ami pedig az ékszereket illeti - mivel nem volt másra szükségein, csak szabadságra -, behajítottam őket a kanálisba.

- Húha! - mondja Jade az ajkát lebiggyesztve, majd odafordul a vőlegényéhez, Leo Stanleyhez, és csalódott grimaszt vág.

Leo szeme is elkerekedik. -*Popo*, valóban ezt tetted?

Most az amerikai fiú annyira aranyos, hogy elmosolyodom. Ha vissza tudnám forgatni az idő kerekét nyolcvan évvel, akkor most erős karjába vetném magam, és megcsókolnám érzéki ajkait! De sajnos nem feledkezhetek meg arról, hogy már kilencvennyolc éves vagyok. Milyen kár! Illetve attól függ, honnan nézzük. Többé már nem vagyok lélegzetelállítóan gyönyörű, tehetséges, körülrajongott és keresett *ming ji*, hanem egy nagyon egyszerű - nem használom a csúnya szót saját magam jellemzésére -, ráncos, fél lábbal a sírban lévő, haldokló asszony. Micsoda ellentét - gondolom magamban, és elfog a nevetés, hogy csaknem megfulladok.

Ugyanakkor az öregségnek megvannak a maga előnyei is. Mint például az, hogy ez a két fiatal és gyönyörű teremtés nagy felhajtást csap körülöttem - legyeznek az arcomat, megpaskolják a hátamat, megsimogatják a hajamat, megmasszírozzák a combomat (sajnos ezt Jade Kincs csinálja, és nem Leo), majd ginsengteát hoznak nekem (ezúttal Leo dobja be magát, ami elég megható).

Miután a fiatalok letudták gyermeki kötelességüket, Jade megkérdezi: - Nagymama, mi olyan vicces?

- Az, hogy az előbb hazudtam.

Jade megint grimaszt vág. - Tudom. Akkor áruld el, mi történt veled és az ékszerekkel. - Dédunokám jelentőségteljesen belenéz a szemembe.

Óvatosan szürcsölöm a ginsengteámat. - Ne aggódj, túléltem a viszontagságokat, és az ékszerek - legalábbis egy részük - szintén megvannak: jelenleg a széfben tartom őket. És amikor meghalok, akkor a tied lesznek, én kis hercegnőm.

Jade egyszerre örül és nyugtalankodik a hallottak miatt. - Köszönöm, nagymama! De még nem mondtad el nekünk, hogy mi történt veled, miután elhagytad a Barackvirág Pavilont.

- Majd elmondom. Megígérem neked, hogy nem halok meg addig, amíg ti ketten meg nem ismeritek az egész történetet. Ha még tíz esztendő szükséges ennek a memoárnak a megírásához, akkor mindent megteszek, hogy száznyolc évig éljek.

Jade felkacag. És Leo lebarapult arcára is mosoly ül ki, kivillannak hófehér fogai.

Tovább folytatom a történetemet: - Bár volt pénzem és ékszerem, nem hagytam el a Barackvirág Pavilont azonnal. Először is azért, mert úgy gondoltam, ha elmegyek, akkor többé nem térek vissza.

De mivel Igazgyöngyöt a Barackvirág Pavilonban temettük el, úgy éreztem, addig nincs jogom elhagyni ezt a helyet, amíg a maradványai még „melegnek”. Ha ő hét évig gyászolta Rubint, akkor úgy véltem, nekem legalább a feléig kell gyászolnom őt, ami három és fél évet jelentett. Amellett más okom is volt, hogy nem mentem el a Barackvirág Pavilonból azonnal.

- Mi volt az? - kérdezi Jade, és az arca felragyog a kíváncsiságtól.

Leo is érdeklődve tekint rám, és hunyorít, ami nagyon jól áll neki, mert csodálatosan hosszú szempillái vannak.

Hosszan, elgondolkodva szürcsölöm a ginsengteámat. - Az ok Fung nagymester volt.

Jade felkiált: - Az ezerráncú vénség, aki félig már a sírban volt?

- Jade, mutass több tiszteletet az idős emberek iránt, ha nem is azért, amilyenek, hanem azért, amit megtapasztaltak, és amin

keresztülmentek. Amellett az a férfi már halott, és egy kínaitól nagyon rossz modornak számít, ha egy *yin* személyt gyaláz. Sőt még ennél is rosszabb következményekkel jár, mert balszerencsét hoz az illető fejére.

Az én dédunokám jót kacag ezen. - Nagymama, végül is mi ez? Rossz modor vagy balszerencse?

Ha Jade azt hiszi, hogy túljár az eszemen, akkor téved. Megfeledkezik arról, hogy én már kilencvennyolc éves vagyok. Én több sőt ettem meg, mint ő rizst, és több hídon mentem át, mint ahányszor ő a sárgásfehér hátsóját riszálta az utcán.

Nem azért szidtam le Jadét, mert Fung nagymestert akartam védeni, hiszen Fung háta mögött én is úgy hívtam őt, hogy ezerráncú vénység, aki fél lábbal már a sírban van. Sokkal inkább a méltóságom miatt, mert most már szeretem a legnagyobb ellenségemet - azt a ráncos, vén, haldokló férfit. Ezért mondják az emberek, hogy az élet teljes kört ír le. Csak azt nem értem, hogy ez a kör miért nem fordul soha vissza oda, ahol fiatalok és gyönyörűek voltunk.

Ekkor jade elborzad, és felsikolt: - Nagymama, ugye nem azt akarod mondani, hogy beleszerettél Fungba!?

Micsoda feltételezés! - Ó, nem! - Hangosan felnevetek. - Természetesen nem, én drága Jadém. Ne aggódj, a te dédnagymamád nem veszítette el az ízlését. De... valahogyan kötődtem, hozzá.

- Ugye, viccelsz velem, nagymama? Hogyan vonzódhattál egy vén... ó, bocsánat - eltakarja a száját és kuncog.

Folytatom a történetemet. - Bár tudtam, hogy Fung ördögi fickó, hozzám valóban nagyon kedves volt, és úgy kényeztetett engem, ahogy a saját lányát.

Jade ekkor azt kérdezi: - Tényleg, miért is?

Csak nem képzeli az én dédunokám, hogy mindent azonnal elárulok! Nyolcvan év távlatából sem felejtettem el, hogy Igazgyöngy megtanította nekem a késleltetés művészetét.

- Soha ne add oda a testedet rögtön azoknak a *chou nanren*eknek - mondta nekem. - Vonulj vissza, majd lépj előre, hajolj előre, és lépj hátra, és csak azután add oda magad teljesen. A kuncsaft tudja, hogy

beadod a derekadat, mert a pénzét akarod. Csakhogy színlelés nélkül nincs élvezet.

Ezért kiiszom a ginsengtea utolsó kortyát, és átadom a csészémet Jadénak. - Kérek még egy kis teát.

Nem akarok hinni a szememnek, amikor a dédunokám odaadja a csészémet a vőlegényének. - Leo, hozz a nagymamának egy csésze ginsengteát.

Miután Leo kiment a konyhába, leszidom az unokámat. - Jade, nem hiszem, hogy így kellene ugráltatnod Leót.

- De ő szívesen kiszolgál téged, nagymama.

-Lehet, de ez nem azt jelenti, hogy szereti, ha megmondod neki, hogy mit csináljon. Ő nagyon jó ember, ne hagyd, hogy kicsússzon a kezeid közül. Bánj jól vele. - Jelentősegteljesen ránézek a fiatal lányra. - Jade, igaz szerelem csak egyszer adatik meg az életben.

Ekkor az én dédunokámnak felragyog az arca. - És mi a helyzet veled, nagymama? Ki a te igaz szerelmed?

Leo visszajön a forró teával. Óvatosan és nagy tisztelettel két kézzel fogja a csészét (utánozva a kínai gesztust), és átnyújtja nekem a teát.

- Nagyon forró, *Popo*, vigyázz vele.

- Köszönöm, Leo - mosolygok rá.

Miután Leo leül, Jade megcsókolja az arcát, a vállára hajtja a fejét, a kezét a combjára teszi, és közben győzedelmesen rám hunyorít.

Megcsóválom a fejemet. Én csak azt mondtam neki, hogy legyen kedves a vőlegényhez, nem pedig azt, hogy szemérmetlenül mutassa ki az érzelmeit a dédnagymamája előtt!

- Nagymama, ki a te igaz szerelmed? - kérdezi Jade, majd megint megcsókolja Leót.

Leo is kíváncsian tekint rám, szeme két kéklő ábrándra emlékeztet. - Igen, *Popo*, kérlek, mondd el nekünk a szerelmi történetedet.

Annyira megindítónak találok, hogy ez a fiatal pár annyira szeretné megtudni, ki volt egy idős nő igazi szerelme, hogy könnyel telik meg a szemem. Némi csönd után így folytatom: - Azt hittem, hogy Fung nagymesterről akartok hallani.

- Persze, róla is!

- De én most éhes vagyok! Előbb ennem kell, különben nem lesz elég energiám ahhoz, hogy Fung nagymesterről és az igazi szerelmemről is meséljek nektek.

Jade összeráncolja szép szemöldökét. - Ó, nagymama, kérlek, ne játssz velünk! Mondd el nekünk most!

De elhatároztam, hogy csak azért is késleltetni fogom a történet folytatását - ez a készségem egy kissé már rozsdásodott, és itt az ideje újra kipróbálni.

- Nem, addig nem, amíg nem ettem. Szükségem van a g/re. Nem akarjátok, hogy száznyolc éves koromig éljek?

Amikor belépünk a sarkon lévő kínai étterembe, az emberek odafordulnak felénk. Természetesen nem vagyok olyan naiv, hogy azt higgyem, engem bámulnak - bár ez így történt volna nyolcvan évvel ezelőtt -, hanem az én gyönyörű dédunokámat és az ő magas vőlegényét nézik.

Ennek az étteremnek művészi neve van - Tükröződő Zöld Pavilon. Csaknem felkacagok. A múltban ez tökéletesen megfelelt volna egy bordélyház nevének! Jade azt mondja, hogy ezt az éttermet kifejezetten nekem választotta ki, mert itt olyan speciális kínai ételeket készítenek, mint amilyen az egyik gombaféle, a fungus, ami nagyon jól tesz a nők arcbőrének és a hormonoknak. De ugyan mit tudhat az én dédunokám a kínai konyháról? Nem is beszélve a női hormonokra gyakorolt hatásáról. Amellett én már kilencvennyolc éves vagyok, és ugyan mi szükségem lenne nekem azokra a hormonokra - talán bizony csábítsak el egy százéves kriptaszökevényt?

Csaknem kísértésbe esem, hogy elmondjam nekik, nekem módomban volt megízlelni a legnagyobb tiszteletben tartott kínai konyhát - a *manhan quanxit*, a birodalmi mandzsúriai han lakomát, amihez három hónapig gyűjtik a hozzávalókat, három hétig főzik az ételeket, és három napig eszik a kiváló étkeket. De aztán úgy döntöttem, hogy nem dicsekszem, és nem mondom meg azt sem, hogy menyire lenézem ezt a hamis, kérkedő, amerikanizált kínai éttermet.

Ekkor egy fekete ruhás főpincér siet oda hozzánk, és a füléig szalad a szája, amikor Jadére néz, majd odakísér minket egy ablak melletti asztalhoz. Fehér mandzssettás kezével ügyesen meggyújtja az asztal közepén álló gyertyát, majd odafordul hozzám, és megkérdi: - Idős hölgy, mit szeretne inni?

Jade felcsattan: - Ne nevezze őt idős hölgynek, ő az én dédnagymamám, és ő a legutolsó leghíresebb *mingji* Kínában!

A vendégek felém fordulnak és kíváncsian tekintenek rám.

Ha ez nyolcvan évvel ezelőtt történt volna, akkor kiegyenesítettem volna a hátamat, kidüllesztettem volna a mellemet, majd a nyelvemmel megnyaltam volna az ajkamat, miközben a szememmel lélekig hatoló pillantásokat küldtem volna a báméskodókra. Most azonban csak azt kívánom, hogy bárcsak megtanultam volna a lebegő, harcművészet fogásait, mert akkor kiugorhatnék az ablakon, felrepülhetnék a tetőre, és eltűnhetnék a sötétben.

Amikor hazaérünk, még mindig éhes vagyok. Ugyanis abban a pillanatban elment az étvágyam, amikor Jade felfedte tekintélyes helyzetemet abban a tolakodó, hivalkodó étteremben. Milyen ironikus! Az amerikaiak meghalnék azért, csak hogy híresek és tekintélyesek lehessenek. Csak meg kell nézni, hogy mennyire imádják a hírességeiket!

Jade tudja, hogy ideges és zaklatott vagyok, ezért szelíden rám mosolyog, és óvatosan szól hozzám, mintha csak egy antik, törött porcelánbaba lennék: - Nagymama, akarod, hogy készítsek neked valamit? Kérsz süteményt, kólát?

-Tényleg azt gondolod, hogy elkészíteni valamit annyit jelent, hogy kinyitunk egy kólásüveget, és süteményt teszünk a tányérra?

Unokám azonban nem válaszol a kérdésekre, hanem még mindig szélesen mosolyog. - Rendben, nagymama, sajnálom. Miért nem beszélsz inkább Fung nagymesterről és az igazi szerelmedről?

- Igen, nagymama, kérjük szépen, mesélj nekünk. - Leo azonnal csatlakozik az ő gyönyörű, elkényeztetett hercegnőjéhez, és ő is

esedezik a történet folytatásáért.

- Rendben, akkor hallgassátok figyelmesen, amit mondok - felelem, és az én kilencvennyolc éves szívem titokban elolvad, amikor Leo pillantását elkapom.

21. A jég megolvasztása

Mondanom sem kell, Fang Rong és Wu Qiang örülten boldogok voltak, amiért Igazgyöngy ékszereket és készpénzt hagyott rájuk.

Mama nevetett, az arany és a gyémánt ragyogva tükröződött a szemében. - Igazgyöngy a mi igazán jó, szerető lányunk volt, mert még akkor is gondolt a szüleire, amikor a halálba készült. Most már megbocsátom neki, hogy öngyilkosságot követett el. Ha! Ha! Ha!

De közbevágott, és közben érzéki izgalommal forgatott a kezében egy aranybroszt (biztos voltam benne, hogy azt képzelem, Igazgyöngy mellét simogatja). - És a legjobb pillanatban távozott el közülünk - a virágkorában. Különbözik pár év múlva már túl öreg lett volna ahhoz, hogy *mingji* legyen.

Ekkor Mama még hozzátette: - Igen, hogyan is engedhettük volna meg neki, hogy itt maradjon, amikor már nem tud férfiakat fogni magának, és nem keres pénzt? És ugyan ki hibáztatott volna minket, ha nem tartunk el egy olyan némbert, akinek résnyi a szeme, kémény az orra, hatalmas fülei vannak és még bűzlik is, akár egy disznó?

Az ördögi páros harsány, bántó nevetésben tört ki, majd mohó kezeik rázáródtak Igazgyöngy ékszereire, amik ha eltörtek volna, bizonyosan véreztek és könnyeztek volna. Legszívesebben kiragadtam volna Fang Rong kezéből a hosszú arany nyakláncot, hogy mindkettőjüket megfojtsam vele.

Nyilvánvaló volt, hogy Mama és De még csak nem is sejtették, hogy az ő „szeretett” leányuk rám is hagyott ékszereket és készpénzt. Nagyon hálás voltam Igazgyöngy leleményességéért. Most már a saját szobámban tartottam Igazgyöngy *qin*Jét, és csaknem mindennap játszottam rajta. Mivel ez nem akadályozott abban, hogy gazdag vendégeket vonzzák a Barackvirág Pávilonba, Fang Rong és Wu Qiang sosem tette szóvá, hogy gyakran játszom az ősi hangszeren. Minden pénzt és ékszert gondosan elrejtettem a *qin* rezonanciadobozába.

Az emberek hamar túltették magukat Igazgyöngy tragikus halálán. Természetesen még sokáig pletykáltak róla - miért ölte meg magát;

hogyan veszítette le a versenyt Vörös Jadéval szemben; hogyan lett belőle tekintélyes prostituált úgy, hogy mesteri szintre fejlesztette a *pipajátékát* és a hálószobák művészetét; találgatták különleges és egzotikus receptjeit, amik szorosra húzták össze a vaginát és megnövelték a jade botok méretét. Viszont ritkán hallottam, hogy siránkoztak volna, amiért egy szívtelen, ördögi lotyó miatt fiatalon meg kellett halnia.

Minden figyelem Vörös Jade felé fordult. A fényképe - a szépségét és erotikus, csábító praktikáit dicsérő versek kíséretében - gyakran megjelent a „szúnyogsajtóban” és a népszerű pletykamagazinokban. Azt rebesgették, hogy a filmkészítő vállalatok komolyan fontolgatják, hogy kiviszik őt a Barackvirág Pavilonból, és mozisztárt csinálnak belőle.

Egy alkalommal hallottam, hogy az egyik vendég azt mondja a másiknak: - Ezekkel a mosolygó szemekkel és ringó papajákkal ez a lány tökéletesen játszhatna el a szajha szerepét.

Erre a másik kliens azt felelte: - Fogadok, hogy nagyon rövid idő alatt híres lesz. Hiszen melyik sztárnak lenne nagyobb tapasztalata abban, hogy hogyan kell eljátszani egy lotyót, mint neki!

Minden este zene és világosság szűrődött ki a Barackvirág Pavilonból, ahogyan a víz lövell ki a szökőkútból. Hosszú, fényes autók siklottak a pavilon cinóbervörös kapuja elé. Még a kapu két szélén álló oroszlánok is mosolyogni látszottak, és üdvözölték, hogy a „zarándokok” a gazdájuk széfjébe öntik a pénzüket.

Igazgyöngyhöz hasonlóan, most már én is megértettem az emberi szív végtelen kegyetlenségét. De nem állt szándékomban elhagyni ezt a *jinfen diyut* - vagyis az arannyal behintett poklot. Nem, még nem. Addig nem, amíg Fang Rong és Wu Qiang bizalmát teljesen el nem nyerem, hogy velem kapcsolatban minden aggodalmuk elpárologjon. A Tao tanításaival összhangban cselekedtem - várd ki a kedvező alkalmat! -, hogy véghez tudjam vinni a tervemet.

Nem éltem volna túl a kudarcot.

Pár héttel Igazgyöngy halála után azt álmodtam, hogy nővérem vörös, arannyal átszótt ruhában jelent meg a távolban előttem, és a nevemet suttogta. Közöttünk egy függőhíd feszült, de annyira befönták a tövises ágak, hogy egyikünk sem tudott átkelni rajta. A híd alatt a vízből kiemelkedett egy sírkő, amire az volt vésve:

Igazgyöngy 1900-1923

Itt nyugszik egy tiszteletre méltó nő - költő, festő, prostituált

Szilvavirágok lebegtek a sír felett, és a rózsaszín szirmok közül kiemelkedett egy fehér virág magasan és karcsún, és felém integetett a hideg, fagyos szélben. Megpróbáltam odamenni Igazgyöngyhez, de ő egyre távolodott tőlem, és közben a nevemet kiabálta. Kétségbeesetten előreléptem a levegőbe, és akkor elkezdtem lefelé zuhanni a sír felé...

Amikor felébredtem, verejtékben fürdött az egész testem. Az álom olyan valóságos volt, hogy egy pillanatig azt hittem, tényleg a tó felé zuhanok, miközben Igazgyöngy aggodalommal telve a nevemet kiáltja. Jó párszor meg kellett dörzsölnöm a szememet, hogy bizonyos legyek benne, a Barackvirág Pavilonban vagyok a szobámban, ahol tömör fából készült bútorok, kerámiavázák, festmények és kalligrafikus írásjelekkel telerótt tekercesek vesznek körül...

Miközben az elmém az álom és a valóság között ringott, hallottam, hogy egy vidám hang azt kiáltja: „Jó reggelt!”. Felnéztem, és megpillantottam Szilvavirágot. A reggeli napsütésben a csőre olyan piros és a tolla olyan fehér volt, hogy eszembe jutott róla a „*Nuer Hong* - A piruló lány” története, amit az anyámtól hallottam.

Egy ifjú apa, miután megszületett az első lánya, elásott egy üveg bort a kertjében. Senki sem nyúlhatott hozzá ehhez az üveg borhoz - addig nem, amíg a kisbabából fiatal lány nem lett, akit a szerelme eljegyzett. Tizenhat év olyan gyorsan telt el, ahogy a ló átlép a szakadék felett. A lány esküvőjének éjszakáján az apa - aki immár középkorú férfi lett -, kiásta az üveget, feltörte a pecsétet, és kiöntötte a bársonyos folyadékot a vendégei poharába. Az apa látta, hogy a bor színe olyan, mit a lánya rózsás arca, és ezért elnevezte a finom nedűt Piruló Lánykának.

Az én Papám, amikor megszülettem, szintén eltett egy üveg bort az esküvőmre - de az sosem következett be.

Szilvavirágot néztem könnybe lábadó szemmel, és én is üdvözöltem őt: „Jó reggelt!” Aztán felkeltem az ágyból, és megsimogattam a tollait, ezúttal Igazgyöngy nevében.

Szilvavirág gyengéden megcsipkedte a kezemet. Előre-hátra lépegetett az állányán, én meg azt képzeltem, hogy a *qin* dalok ritmusára mozog, vagy pedig az aranylótusz taposó, apró lépéseket gyakorolja. Kissé elmosolyodtam, de azután újra szomorúság fogta el a szívemet. Leültem az asztalhoz, és tintát kezdtem örölni, lassan és elmélázva. Figyeltem, ahogy a lapos kődarab fokozatosan fekete, illatos folyadékká változik, és akkor a lelkem megkönnyebbült. Elővettem egy darab rizspapírt, amire halványrózsaszín szilvavirágokat nyomattak. Kézbevettem az ecsetemet, beletettem a tintába, vártam, amíg a fehér szőrszálak feketére nem színeződtek, majd egy verset írtam a papírra:

*Egyetlen szó nélkül távoztál,
A levegőben lebegve,
Ahogy a szilvavirág szirma repdes a hó felett.*

*Most tekints le ránk, és lásd, ki lebeg a szenvedés
ősi tengerén.
Akad-e valaki, aki felhossa a tenger mélyéről azt a tündöklő
Igazgyöngyöt, és Guan Yin oltárára teszi?*

*Kinyújtod-e kezed, amik hosszú, rózsaszín körömben
végződnek, és felkapod-e
Arany orchideát, ami a tenger iszapjában nőtt?*

Újra és újra elolvastam a költeményt, és csendben mormoltam, hogy az agyamba véessem a sorokat. Aztán elszavaltam Szilvavirágnak.

Ő helyeslően bólogatott, majd azt rikoltotta: - Jó szerencsét! Keress sok pénzt!

Rámosolyogtam, beletettem a rizspapírt egy tányérba, és az ablakhoz vittem. Elmélkedtem, majd felnéztem az égre. - Igazgyöngy nővérem, mióta elmentél, fájó magányomat a *qin* muzsikájával gyógyítom. Amikor megpendítem a hét selyemhúrt, akkor a keserédes dallamok közel hoznak téged hozzám. Csak ennek a hangszernek a fájó hangjai képesek a szívemet az ördögien gonosz világ fölé emelni.

- Nagyon szeretek Szilvavirágnak játszani a *qinen*. Amióta eltávoztál, ő az én egyetlen barátom, és az egyedüli teremtmény, akiben megbízom. Ő is nagyon szereti a *qin* muzsikát, mert mindig amikor befejezem a játékot, azt kérdi: - Jól érezd magad, igaz?

-Épp most írtam neked egy verset, és remélem, tetszeni fog. Majd még többet is írok. Nélküled itt a Barackvirág Pavilonban már egészen más az élet. Nagyon hiányzol.

A monológom után elégettem a papírt, és a hamut kiszórtam az ablakon. Az apró, pici pernyék táncoltak a levegőben, és eszembe juttatták a *tuannu sanhua* kifejezést - a mennybéli hajadonok virágeseit szórják. Csakhogy ezek a virágok feketék voltak - jól illettek a hangulatomhoz.

Szilvavirág fejezte be az én rituálémat, mert felrikoltott: - Jól vagy? Kérsz még?

Csaknem két év telt már el. Időről időre eszembe jutott Igazgyöngy halálának oka - Vörös Jade. És a bosszú gondolta is megfordult a fejemben. De hogyan büntethettem volna meg őt, amikor már elköltözött a Barackvirág Pavilonból? Röviddel Igazgyöngy halála után Vörös Jadét kiszúrta magának egy filmrendező, és azóta új élet köszöntött rá a higanygőz lámpák alatt. Kevesebb mint egy év leforgása alatt nagy hírnévre tett szert azzal, hogy elkényeztetett, gazdag lányokat, léha kicsapongó ágyasokat és szégyentelen prostituáltakat játszott. Az egész karrierjét nagyon mulatságosnak tartottam - mert egy igazi prostituált úgy tett szert népszerűsége, hogy eljátszotta a saját életét!

Legnagyobb keserűségemre ennek a lotyónak a csillaga sokkal fényesebben ragyogott, mint egy *ming jie*. Csaknem mindenhol látni

lehetett őt csodálatos ruhákban és csábító pózokban; a Peking és a Lyceum Színház fölött hatalmas hirdetőtálaról nézett le a fényképe a járókelőkre. A rajongói között nemcsak férfiak voltak, hanem nők is istenítették őt, köztük sok tisztességes háziasszony, akik egyhangú és unalmas mindennapjaikat azzal színesítették meg, hogy Vörös Jade csodálatos életéről ábrándoztak. Vörös Jade - aki egykor szinte rabként élt a bordélyházban - most a szexuális szabadság és a női emancipáció szimbóluma lett.

Ami engem illet, különösen szorgalmasan fejlesztettem festészeti, zenei ismereteimet, és gyakoroltam az írás művészetét. Sajnos azonban sokkal több időt kellett a vendégekkel töltenem, mint amennyit a *qimn* játszottam. Tudtam, hogy vidámnak kell látszanom, és kiválóknak kell lennem a hálószoba művészetét illetően is. Mégis, némelyik vendégem minden szenvedélyes igyekezetem ellenére megérezte a jeges borzongást a testem hajladozásában és gondolataim elkalandozásában. Az egyik kuncsaftom úgy írt le engem, hogy a testem olyan, mint a támadó tigrisé, de a szívem olyan, akár egy lepecsételt váza. Egy másik kliensem pedig azt mondta rólam, hogy „Olyan gyönyörű, mint a szilva vagy az őszibarack, de hideg, mint a jég és a zúzmará”.

Azonban az én „fagyos” természetem nemhogy elriasztotta volna a vendégeket, hanem csak még jobban vonzotta őket. A klienseim közül néhányan klubot alakítottak, melynek tagjai azon versengtek, hogy ki lesz a „jég felolvasztásának a bajnoka”. De az idő csak telt, és a jég csak nem akart megolvadni. Ez megint csak Igazgyöngy tanításainak igazságát bizonyította, mert szeretett nővérem azt mondta nekem, amikor Fung nagymesterről beszélgettünk, hogy:

Higgy nekem, addig nem húzza fel a nadrágját, amíg meg nem ízlelte a te arany tányérodrol a finom szósz!

Mennyire igazad volt, Igazgyöngy nővérem! Egy férfi mindig is szeretni fogja azt a gyönyörű nőt, akit nem tudott elcsábítani!

Még mindig naponta gondoltam Igazgyöngyre, ám az ő nevét már csak ritkán emlegették a Barackvirág Pavilonban. Drága nővérem egyik

este még boldogan ünnepelt pezsgőt kortyolgatva, a következő napon minden reményét elvesztette, és két héttel később már az egyik gerendán himbálódzott a teste: ahogy ezt végiggondoltam, rá kellett döbbennem, hogy milyen rövid idő is adatott meg nekünk. Egy kínai közmondás jutott az eszembe újra meg újra:

Hongyan baomeng- minden szépség tragikus véget ér.

Hogy elmeneküljek a szomorúság és a magány elől, ami átjárta az életemet, mindig arra gondoltam, hogy egy napon a *chou nanrenok* helyett találkozom egy intelligens, jóképű, gondoskodó és lovagias férfival, aki majd meghódít, és megolvasztja a jeget a szívem körül.

Bár rettentően sóvárogtam valaki után, akit szerethetek, és aki vizsontszeret, csak olyan emberekkel találkoztam, mint amilyen Zhang Zhong is volt. Senki nem tudta, honnan jött, vagy hogy mit csinált - épp csak egy napon felbukkant Sanghajban a legelőkelőbb éttermekben, teaházakban, színházakban és türkizkék pavilonokban. Úgy tűnt, hogy kiapadhatatlan pénzforrása van, amivel szeretett is hencegni, mert a pénzét a nővérek dekoltázsába dugta, és a madame-ok arcába szórta.

Nem sokkal azután, hogy Zhang Zhong megérkezett Sanghajba, meghívta az összes *ming jit* egy drága teaházba. Azt kérte, hogy a nővérek kísérjék el egy Kun operaelőadásra. De mivel egyikünk sem tudta, hogy kiféle-miféle szerzet volt ez a férfi, amikor eljött az este, csak a másodosztályú prostituáltak tartottak vele. Azon az estén Zhang úgy adta ki magából a keserűséget és a megaláztatást, hogy felháborítóan nagy borraivalót kínált a másodvonalbeli prostituáltaknak - mindegyik két ezüstpénzt kapott.

A következő napon a neve és immár legendássá vált borraivalója benne szerepelt az összes sanghaji „szűnyog”-újság pletykarovatában.

Zhang egyetlen éjszaka alatt híressé vált.

Így amikor elküldte a második meghívóját, az összes kurtizán elment vele az Édes Babér Teaházba: a lányok a legszebb ruhájukat vették fel, csodálatosan kikészítették az arcukat, és csábító mosoly ragyogott az arcukon.

Mindenki Zhonggal tartott, kivéve engem. Mivel én már *ming ji* voltam, nem voltam olcsó, és csakis a rangomhoz illő módon viselkedhettem. Így a nővérek elbűvölő jelenlétét elhomályosította az én távolmaradásom.

Bár nem csináltam semmit, és nem mentem sehova, mégis a figyelem középpontjába kerültem: városszerte mindenki csak rólam beszélt. És persze arról, hogy Zhang Zhong rögeszmésen ragaszkodott hozzám.

Végül egy napon ez a férfi bemasírozott a Barackvirág Pavilon kapuján, és követelte, hogy találkozhasson velem.

Mondanom sem kell, hogy Mama nagy hűhót csapott a férfi látogatása körül. - Xiang Xiang! Xiang Xiang! - kiabált föl a földszintről.

A lépései csak úgy döngtek végig a lépcsőn, és a következő pillanatban remegő testtel és zihálva beesett a szobámba. Terebélyes ülepével lezöttyent az egyik magas támlájú székre. - Tudod ki van itt? A legendás Zhang Zhong!

Közönyös módon néztem magam a tükörben, és a hajamat fésültem. - Igazán?

- Mi az, hogy „igazán”? - Mama felháborodva pillantott rám. - Ne beszélj ilyen hetykén! Az a férfi itt van, és téged kért az összes nővér közül - még hozzá most azonnal látni akar!

- De Mama, nem mondhatnád neki azt, hogy nem érek rá?

Fang Rong felpattant a székről, odaperdült mellém, és kikapta a fésűt a kezemből, aztán pedig elkezdte kirángatni a hajamból a háromezer szálból szőtt ékességemet. - Kérlek, kérlek... Xiang Xiang...- turbékolt a fülemben Mama. - Nem várakoztathatjuk meg Mr. Zhangot.

- Te talán nem, de én igen. - Lenéző pillantást vetettem Mamára.

- Ez a Zhong csak egy senki.

Mama kissé meghúzta a hajamat. - Shhh, Xiang Xiang, vigyázz a szádra!

- Miért, talán nincs igazam? Ha nem értesz egyet velem, akkor mondd meg, kicsoda ő!

Fang Rong el tátotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. Ekkor könnyörögni kezdett nekem. - Kérlek, Xiang Xiang, tedd meg, hogy lemész hozzá! Legalább Guan Yin kedvéért fogadd őt. Csak vess rá egy pillantást, nincs mit veszítened.

- Nincs mit veszítenem? És mi a helyzet a jó híremmel?

- Te vagy a leghíresebb és a legtekintélyesebb kurtizán Sanghajban.

Egy darabig elgondolkodtam. - Még Vörös Jadénál is híresebb vagyok?

- Ő már nem „viráglány” többé. - Mama alaposan végigmért a tükörben. - Ő most már filmsztár.

Oda sem figyeltem rá, és elkezdtem idézni Du Mu egyik versét. „A folyó déli vizeit járja és issza, figyeli a pálmafákon hajladozó karcsú derekakat, mert Yangzhou tízéves álmából felébredt, de nem maradt semmije, csak a szoknyabolond híre.”

- Xiang Xiang, kérlek. Mr. Zhang odalent vár.

- Tudom.

- Akkor kérlek, siess, Guan Yin kedvéért!

Felkacagtam. - Úgy érted, hogy Guan Yin helyesli a prostitúciót?

- *Aii-ya*, Xiang Xiang, tudod, hogy hogy értem, könnyörülj meg rajta.

- Hogy néz ki ez a legendás Mr. Zhang?

- Mint egy férfi.

- Természetesen tudom, hogy férfi.

Fang Rong mosolyt erőltetett az arcára. - Gazdag és... jól néz ki.

- Rendben, akkor lemegyek. - Pajkos pillantást vetettem a tükörbe. - De csak a te kedvéért.

Zhang Zhong volt a legközönségesebb férfi, akit valaha láttam életemben, még Fung nagymesteren is túltett ebben a vonatkozásban. Azt kell mondanom róla, hogy a bűdös férfiak legbűzősebbike volt. Az arcának és a kezének nem volt valamirevaló emberi formája. De

leírásukra nem használnám az *állati* szót, mert még az állatokat sem lehetett ehhez a férfihoz hasonlítani.

Amikor szemtől szemben ültünk egymással a márványlapos asztalomnál, neki már akkor folyt a nyála. Tekintetét az arcomba és a testembe fúrta, és a nyelve az ajka körül repdesett, mintha egy lihegő kutya lenne. Terebélyes izzadságfolt csúfította el indigókék zakóját, ami olyan volt akár a tinta.

- Meleg van itt, igaz? - aranylegyezőmmel, amit orchideák díszítettek, komótosan legyeztem magam.

Zhang ekkor elővette a zsebkendőjét, és széles mozdulatokkal letörölte az arcát.

Szobám sárgás fényében megcsillantak szőrös kezén a gyűrűk: egy gyémánt-, egy jade- és egy aranygyűrűt viselt.

Kiszóltam Kicsi Esőnek, hogy hozzon nekünk törülközőt és teát.

Miközben Kicsi Eső az asztalon tett-vett, felkiáltott: - Mr. Zhang, milyen csodálatos gyűrűi vannak!

Zhang felemelte a kezét. - Tetszenek neked? Akkor vedd csak el azt, amelyik a legjobban tetszik. Ajándékba adom neked.

Kicsi Eső arca elsápadt, és a hangja remegett: - Ó, nem, Mr. Zhang. Nem fogadhatok el ilyen drága ajándékot.

Magamban szitkozódni kezdtem. Micsoda ostoba teremtés vagy, már attól is megijedsz, ha valaki egyszerűen felkínál neked egy gyűrűt?

Odafordultam a szolgálólányomhoz, és szándékosan egykedvű hangon azt mondtam neki: - Kicsi Eső, nem gondolod, hogy nagyon illetlen, sőt durva dolog így visszautasítani egy nemesember ajánlatát? - Aztán éles pillantást vetettem rá: - Miért nem veszed el csak az egyiket, úgy, ahogyan az úr mondta?

Ekkor mind Zhong, mind pedig Kicsi Eső megrémült.

Bátorítóan elmosolyodtam: - Csak rajta, Kicsi Eső! Különben Mr. Zhang tényleg megsértődik!

Ahogy azt sejtettem, Kicsi Eső a legolcsóbb ékszerre mutatott - az aranygyűrűre. Túlságosan meg volt ijedve ahhoz, hogy a gyémánt- vagy a jade-gyűrűt vegye el. Nem akart ugyanis később bajba kerülni.

Zhong rám szegezte a tekintetét, és közben lehúzta a gyűrűt az ujjáról, majd odaadta a szolgálólánynak.

Ez a közjáték később városszerte téma lett az emberek között - a legkülönfélébb változatokban. A *Virágzó Hold Hírlap* azt állította, hogy a szolgáló a gyémántgyűrűt kapta; a *Virágos Mennyország Napi Hírek* pedig azt, hogy a jade-köves gyűrű lett Kicsi Esőé; az *Örömteli Pletykák Újságja* viszont azt írta, hogy én kaptam meg mind a gyémánt-, mind pedig a jade-gyűrűt.

Annak ellenére, hogy Zhongot arra kényszerítettem, hogy adja oda az egyik gyűrűjét a szolgálólánynomnak, ő továbbra is ellátogatott a Barackvirág Pávilonba, és mindig engem kért a nővérek közül. Minden egyes alkalommal hozott valami ajándékot - nekem, Mamának, és néha még Kicsi Esőnek is. Természetesen nem voltam olyan naiv, hogy azt higgyem, Zhong azt képzei, a Barackvirág Pávilon egy templom, ahova csak azért jár, hogy felajánlásokat tegyen nekem és Guan Yinnek. Nagyon is tisztában voltam a szándékaival - ez a férfi meg akarta öntözni esőjével az én felhőimet. Csakhogy most már *ming ji* voltam, és ha nem tetszett nekem a kuncsaft, akkor az én felhőim tovaszállhattak, és nem érte őket a vendégem esője.

Ekkor Mr. Zhangot elhagyta a remény, és elfogta a kétségbeesés.

Egy este, miután leült a székre, ahogyan szokta, letette az asztalra az ajándékát. Mindig így tett, mert soha semmit nem fogadtam el a kezéből. Nemcsak azért, mert undorodtam azoktól a sötét, kövér húsdaraboktól, hanem mert a tudtára akartam adni, hogy bár neki joga van mindenféle dolgokat az asztalomra tenni, én nem vagyok köteles azokat elfogadni. Megkértem Kicsi Esőt, hogy hozzon Mr. Zhangnak törülközőt, teát és harapnivalót. Aztán csevegni kezdtem a férfival, de ő nagyon türelmetlen és feszült volt.

Felé intettem a legyezőmmel. - Valamit forgat a fejében, Mr. Zhang?

- Hmmm... nem igazán. - Még mindig zavart pillantásokat vetett rám.

Nem igazán? Láttam, hogy kövér izzadságcseppek jelennek meg a homlokán. Korábban világos és egyértelmű utalásokat tett az esőre és a

felhőkre. Például azt monda: - „Visszavonulhatnánk most már az ágyba, Miss Aranyorchidea?” vagy „Túl késő van már, úgy döntöttem, hogy itt maradok éjszakára”. Nem mintha bármit is kapott volna tőlem ezek után a megjegyzései után. Soha, semmi pénzért nem engedtem volna közel őt magamhoz!

Világos volt előttem, hogy ezúttal nem szexet akar tőlem, mert csak hímezett-hámozott, és egyre csak hümmögött.

- Esetleg itt akar vacsorázni?

- Hmmm... nem...

Kezdtém elveszíteni a türelmemet. - Akkor árulja el végre, mit akar valójában?

- Hmmm... Miss Aranyorchidea, azt hiszem, hogy itt hagytam... valamit, amikor a legutóbb tiszteletemet tettem önnél.

- Ó, valóban? És mi lenne az?

- Úgy gondolom, hogy egy ékszer.

- Tényleg úgy véli? - Egyértelműen látszott rajta, hogy nem tud jól hazudni.

Mr. Zhang nagyot nyelt. - Igen, itt hagytam egy ékszert.

Rögtön láttam, hogy mire megy ki a játék. Mr. Zhang tudta, hogy én nem fogom megengedni, hogy a rothadt botját bevezesse az én értékes kapumba, és most, az utolsó látogatásakor vissza akart kapni valamennyi pénzt abból, amit rám költött. Az „itt hagytam egy ékszert valójában azt jelentette, hogy visszakéri a nekem adott ékszereket.

Elővettem az egyik ékszeresdobozomat, letettem az asztalra, és kinyitottam.

A gyűrűim között két olyan volt, amit tőle kaptam: egy zafír-és egy rubingyűrű. A többi gyűrűt más klienseim ajándékozták nekem. A tőle kapott gyűrűket nem becsültettem fel, ezért nem tudtam, hogy mennyit érnek. Azzal azonban tisztában voltam, hogy egy ilyen durva férfi nem adhat ki első osztályú árut a kezéből.

Legnagyobb meglepetésemre, ahelyett, hogy arra a két gyűrűre mutatott volna, amiket ő adott nekem, kivett egy gyémánt- és egy jade-gyűrűt, amiket Fung nagymester vett nekem.

Bár nagyon megrémültem, az arcom rezzenéstelen maradt. - Biztos benne, hogy ezekről az ékszerekről van szó?

- Egészen biztos vagyok benne.

- Mr. Zhang, ez a gyűrű igen szép darab. Hogyan lehetséges, hogy ön olyan szórakozott volt, hogy véletlenül itt hagyta?

A férfi nem válaszolt a kérdésekre.

Rámutattam a zafírgyűrűre. - Biztos, hogy nem erre gondolt? Megrázta a fejét.

Ekkor a rubingyűrűre mutattam. - És mi a helyzet ezzel?

- Ó, nem. Az enyém sokkal drágább volt.

Miközben Mr. Zhang már nyúlt is a gyémánt- és a jade-gyűrű-ért, a legyezőmmel megállj intettem a szőrös mancsának. - Várjon egy kicsit, Mr. Zhang. Biztos vagyok benne, hogy ezt egy másik csodalomtól kaptam. Mert emlékszem, hogy a gyűrű belsejébe egy felirat van bevésve. Ha ön Mr. Zhang, meg tudja mondani nekem, hogy mi van beleírva abba gyűrűbe, akkor én tévedek, és a gyűrű az öné.

Zhang sárgás szeme körbefordult, látszott rajta, hogy nagyon töri a fejét. - Természetesen azt kértem az aranyművestől, hogy vésse bele az ön nevét, vagyis Aranyorchidea olvasható a gyűrű belsejében.

Ekkor felkaptam a gyűrűt, és megmutattam neki a belsejét, amin semmiféle felirat nem volt.

Erre Mr. Zhang kikapta a dobozból a zafírgyűrűt, amit valóban ő adott nekem. - Ó, most már emlékszem, ez volt az.

-Várjon! - Ismét megállásra készítettem őt a legyezőemmel. - Sajnos ezt már felbecsültettem az egyik aranyüzletben, és a tulajdonos azt mondta nekem, hogy hamis. Mr. Zhang, egy olyan gazdag és tiszteletre méltó férfiról, mint amilyen ön, nem tudom elképzelni, hogy hamis gyűrűt adjon nekem, és ezzel bemocskolja a hírnevét. Igazam van? - Ám az igazság az volt, hogy sosem vittem el a gyűrűt a becsüshöz.

A férfi ekkor még sokkal jobban izzadni kezdett, és az arca úgy nézett ki, mintha megázott volna. Én pedig egyetlen szó nélkül felkaptam az ékszeresdobozomat, és visszatettem a széfbe. Amikor visszafordultam, Zhang széke már üres volt.

Nem kellett amiatt aggódnom, hogy Mr. Zhang majd még visszajön, mert két nappal később megtalálták a holttestét a Páratlan Boldogság Temploma mögött, az egyik mellékutcában. Ez egy másik bordélyház volt Sanghajban.

Azt rebesgették, hogy Zhang Zhong *ex-tong* tag volt Nankingban. Amikor a *tong* feje hirtelen meghalt, ő ellopta a főnök pénzét, és elmenekült. Sanghajba, azzal a szándékkal, hogy itt csatlakozik egy másik fonthoz. Felhívta magára a figyelmet, mert az egész dolgot az Édes Babér Teaházban akarta nyélbe ütni. Aztán pedig fel akarta olvasztani a jeget a legtekintélyesebb prostituált szíve körül, vagyis nekem csapta a szelet, és ezzel még nagyobb hírverést csapott maga körül. Ám a „hírnév” volt egyszersmind a végzete is. A róla szóló hírek eljutottak Nankingba is a *tong* tagjaihoz, és ők azt üzenték a sanghaji fivéreiknek, hogy szabaduljanak meg Zhangtól.

És ezzel vége szakadt az egész tragikus bohózatnak.

22.

A jóképű amerikai

Bár a Zhang Zhonggal való kalandomból győztesen keveredtem ki, egyre jobban belesüllyedtem a depresszióba. Pár hónap, és betöltöm a huszonegyedik évemet, és akkor már nyolc éve élek ebben az illatos pokolban, csak ez járt a fejemben. Mindenféle vendéget kiszolgáltam - fiatalot és öreget, gazdagot és szegényt, hatalmasat és gyengét. De egyikük sem dobogtatta meg a szívemet, nem pirult el mellettük az arcom, és nem lett izgalomtól nedves a tenyerem. Lesz még egyáltalán valaki a világon az én számomra? Ha igen, akkor hol rejtőzködik?

Minden este, miután kiszolgáltam a klienseimet, elmondtam egy imát: Guan Yin, Könyörületes Isten, aki meghallgatod a hozzád kiáltókat, ha hallasz engem, kérlek, vezess egy férfit elém a világ pereméről, hogy leboruljon gránátalmaszínű ruhám előtt!

Egy este, miután a szomorú és lehangoló nyárnak vége lett, és eljött a hús ős - Fang Rong rontott be a szobámba, és az arca úgy ragyogott, akár egy csomó szentjánosbogár. - Ah, Xiang Xiang, ez a te szerencseestéd!

- Miért?

- Azt kérdezed, hogy miért? Ne add itt az ártatlant. Természetesen azért, mert valaki téged kér!

- Sok férfi kér engem minden este, mi olyan különös ebben? Mama érzelgős, de mégis korholó pillantás vetett rám. - Ah, azt hiszed, hogy én már olyan öreg vagyok, hogy elfeledtem, te vagy a legkívánatosabb *mingji*? Micsoda nagyozolás ez a részedről!

Aztán tovább folytatta, de közben a füléig ért a szája. - Lent a földszinten vár téged egy nagyon magas és jóképű fiatalember...

- Mama, te Zhang Zhongról azt mondtad nekem, hogy „jól néz ki”, szóval ne álltassuk egymást.

- *Aii-ya!* Xiang Xiang, akkor csak udvarias akartam lenni.

- Honnan tudjam, hogy megint nem csak udvariaskodni akarsz?

Mama arcizmai megfeszültek: - Xiang Xiang, bízz bennem. Bár az én öreg szemem már homályosan lát, bizvást állíthatom neked, hogy ez a férfi, aki nyugati szabású öltönyt, selyem nyakkendőt és - inget, és aranyórát visel, nagyon gazdag és kifinomult ízlésű. Fogadni mernék, hogy egy elkényeztetett ficsúr, akit a pénzeszsák apja elküldött külföldre tanulni, talán bizony Amerikába. Ezért erősen remélem, hogy a vastag pénztárcája tele van dollárokkal!

Pajzán pillantást vetett a saját tükörképére, majd úgy visított tovább, mint ahogy Szilvavirág szokott. - Még én is szívesen felmennék a Wu hegyre ezzel a jóképű amerikai fickóval, ha nem bánja, hogy fizetek érte. Ha! Ha! Ha! - Megcsípte az arcomat. - Te szerencsés kis boszorkány! - Most még a két szemöldöke közötti harmadik szeme is irigykedett rám. - Szolgálj ki jól, és aztán mondd el nekem, hogy milyen volt veled, rendben? Most pedig vedd fel a legjobb ruhádat, és sminkeld ki magad, de gyorsan!

- De hiszen már fel vagyok öltözve, és ki is sminkeltem magam.

- Akkor azt tanácsolom neked, hogy tegyél fel még több sminket, és vegyél le pár ruhadarabot.

A férfi, aki a vendégfogadó szobában várt rám, háttal állt nekem, és az egyik szépség portréját nézte. Amint meghallotta a lépteimet, megfordult, belenézett a szemembe, és elmosolyodott. A szívem úgy verdesett, ahogy egy kismadár, ha szoros ujjak fonódnak rá. Az illető valóban fiatal volt, jóképű és gazdag! Mama ezúttal igazat mondott - legnagyobb meglepetésemre.

A férfinak tintafekete haja volt, amit pomádéval kent be, és hátrafésült, hogy jól látható volt vékony, halvány arca, magasan kiemelkedő orra és nagy, búvölő szeme. Ajkai közt érzékenyen egyensúlyozott egy elefántcsont szipkát, amiben cigaretta égett. A cigaretta vörös vége játékosan ide-oda himbálódzott a vendég szájában - mintha szíromlevelek táncolnának az őszi levegőben. A kliensnek csaknem törékeny alakja volt, és fehér öltönyt viselt, amihez piros nyakkendőt és zsebkendőt választott.

A fiatalember elnyomta a cigarettáját, és miután a szipkát belecsúsztatta a zsebébe, lassan közelebb lépett hozzám. Kellemes hangján kérte, hogy üljek le mellé a kanapéra.

Felnéztem rá és megkérdeztem: - Uram, nem kér egy kis bort vagy teát?

Ő jó pár pillanatig belenézett a szemembe, majd azt felelte: - Teát kérek, Miss Aranyorchidea.

Felemeltem a kannát, és miközben ujjaimmal a nyíló orchideát utánoztam, előbb neki öntöttem egy csésze teát, majd magamnak.

- Uram, az ön egészségére! - Azért mondtam neki ezt, mert egy ilyen férfinak, akinek mindene megvolt az életben, amit csak kívánt, ugyan mi másra lett volna szüksége, mint csupán egészségre.

Ő viszonzta a mosolyomat, és átható pillantás vetett rám. - Az ön szépségére, Miss Arany orchidea! Nem hittem el, de elpirultam.

Hosszú csend telepedett közénk, miközben a teánkat ittuk, mintha meditációba merültünk volna.

- Miss Arany orchidea - csendesen letette a csészéjét -, kérem, ne szólítson engem uramnak. A nevem Teng Xiong.

- Igenis, Mr. Teng. - Ekkor még jobban elpirultam.

Újabb csend következett. Aztán én szólaltam meg. Legnagyobb örömömmre szolgált, hogy ahelyett, hogy üzleti ügyekről beszélgettünk volna, vagy a vendégem a témérdek pénzével dicsekedett volna, a kedvenc operáinkról és operaénekeinkről csevegtünk - a hangjukról, arcjátékukról és a kifejező mozdulataikról. Aztán áttértünk a festészetre és a kalligrafikus írásra: az üres és a teli formák játékára, a vonalak erejére és kanyargására. Úgy tűnt, vendégem nagy tiszteletet tanúsít művészeti ismereteimnek. Amikor én beszéltem, figyelmesen meghallgatott, és bólogatott vagy időről időre azt mondta: „igen”.

Rögtön megkedveltem ezt a férfit; ő volt az első kuncsaftom, aki érdeklődést tanúsított a gondolataim iránt. Miközben beszélgettünk, alaposan végignéztem Teng Xiongot. A keze finom csontozató volt, az ujjai hosszúak, és olyan kényesek és érzékenyek akár egy nőé. Akár egy operaénekes, sokat gesztikulált, mintha a szavak nem lettek volna elegendőek ahhoz, hogy meggyőzőn az álláspontjáról. Azon kaptam

magam, hogy azon tűnődtem: Hogyan fogják ezek a kezek felfedezni testem halmait, völgyeit és hajlatait? A szívem úgy vert, mint egy harci dob, és az arcom égett, akár egy forró edény.

Bár már több mint egy órája beszélgettünk, nem észleltem, hogy vendégemnek szándékában állna kiegyensúlyozni az ő *yangját* és az én *jv/vemmel*. A többi kuncsaftom számára a Wu hegy meglátogatása előtti csevegés csupán a „civilizált” előjátéka volt az állatias és durva *qi* felkavarásának. Ám úgy tűnt, ezt a fiatal és jóképű Mr. Tenget csak a beszélgetés érdekli. Természetesen hízelgett nekem, hogy tisztelte bennem a művészt, de vajon mi lehetett a véleménye az arcomról, a testemről és csábító mosolyomról és mozdulataimról? Az utóbbiak nem gyújtották lángra őt? Elhatároztam, hogy kísértésbe viszem, és meghívtam a saját szobámba - talán a személyes környezetemben felszabadultnak érzi majd magát.

Mr. Teng miután végignézte a szobámat díszítő tárgyakat, rámutatott a *pipám*. - Miss Aranyorchidea, én is hallottam az ön csodálatos fajátékának a hírét. Kérem, részesítsen engem abban az örömben, hogy játszik nekem valamit ezen a hangszeren.

Leemeltem a falról a hangszeret, és elkezdtem felhangolni. Amikor befejeztem, felnéztem a fiatalemberre, és csábítóan rámosolyogtam: - Mr. Teng, melyik darabot szeretné hallani?

- Mit szólna a „Virágzó tavasz és hófehér hó” című dalhoz?

Úgy döntöttem, hogy elbűvölöm és meghódítom, ezért testemet-lelkemet beleadtam a játékomba. Miközben előadtam a lírai sorokat, a tekintetemet a kezére szegeztem, s arra gondoltam, hogy ezek az ujjak fogják felkelteni és kielégíteni a vágyamat. Amikor a dal szenvedéllyel teli részéhez értem, a tekintetem úgy röpködött, mint a szentjánosbogarak, és a hajam úgy reszketett, mint a sötét hullámok teljes hold idején.

Nem sokára befejeztem a játékot, mire ő mosolyogva azt kérte tőlem, játsszam neki még.

Amikor a harmadik dalt is befejeztem, arra kért, üljek le mellé az ágyra. Végre!, sóhajtottam fel. Talán ennyi fajáték után már készen áll arra, hogy a jade botját bevezesse az én aranykapumba? Ám legnagyobb megdöbbenésemre Mr. Teng megint csak a művészetekről

kezdett beszélni. Ezúttal én voltam az, aki nyugtalan és ideges lett, hogy csaknem elveszítettem a türelmemet, sőt csaknem a lelkeimet is. Többször figyelmeztettem, hogy fizetnie kell minden megkezdett óráért, de ez egy cseppet sem érdekelte.

Három órával később menni készült, de egész idő alatt semmit nem csináltunk, csak beszélgettünk és játszottam neki *apipán* \

- Miss Arany orchidea! - már az ajtó előtt állt, és lényé különösen kívánatosnak tűnt a lámpám sárga fényében, annyira, hogy belesajdult a szívem -, már régóta szerettem volna találkozni önnel. Nagy megtiszteltetés és öröm volt együtt lenni önnel. Ismét el fogok jönni. Most azonban jó éjszakát kívánok! - Azzal elment, és az üresség úgy kongott a mellkasomban, mint egy harangban.

Következő nap reggelén Fang Rong nagy hevesen bemasírozott a szobámba. Leült szemben velem, majd a tekintetemet kereste, és az arcomat fürkészte, mintha hirtelen hercegnő lett volna belőlem. - Hej, Kicsinyke Szépségem, mondd el nekem mindent a tegnapi éjszakáról.

Ittam egy korty keserű teát. - Mama, ez egyszerűen leírhatatlan volt.

Mama megnedvesítette az ajkait, jelentőségteljesen rám pillantott, majd felcsattant: - *Yor!*

Nem szóltam egy szó sem, csak megint ittam egy kevés teát.

Ekkor Fang Rong megint megkérdezett, de ezúttal szelídebb volt a hangja. - Kérlek, mondd el nekem, mit csinált veled az a jóképű fiatalember!

- Már mondtam, hogy leírhatatlan.

- De azért csak próbáld meg! - Hosszú csend következett. Ezúttal Mama volt türelmetlen. - Xiang Xiang, kérlek ne kínozz tovább engem! Mondd már el, mit csinált az a férfi!

- Semmit.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy semmit?

Letettem a teáscsészémet. - Pontosan úgy értem, ahogy mondtam: nem csinált semmit.

- Úgy érted, hogy nem tette be a jade botját a te aranykapudba?

- Természetesen nem. Még csak meg sem csókolta a számat, és meg sem érintette a kezemet.

Mama szeme elkerekedett a megdöbbenéstől. - De hiszen harminc ezüstpénzt fizetett érte! - kissé félrebillentette kövér fejét, mint aki erősen gondolkodik, majd hirtelen azt mondta: - Ó, akkor az ő aranyfegyvere lekonyult! De csak mert a jade botja nem dőfi át a mennyeket, az még nem jelenti azt, hogy ne akarná használni a másik botját, vagy ne követelne tőled más dolgokat, amivel könnyíthet duzzadó vágyain. - Ekkor Mama ismét elcsöndesedett, de látszott rajta, hogy nagyon töri a fejét. Aztán hirtelen csaholni kezdett, mint egy rémült kutya: - Ó, jóságos ég, ez a fickó biztosan kém!

- Mama, miről beszélsz? Ugyan mit keresne egy kém egy türkizkék pavilonban?

- Nem tudom, talán valamelyik másik bordélyból küldték, vagy a Határtalan Boldogság Templomából, vagy az Alvó Virág Pavilonból, mégpedig azért hogy kilesse üzleti titkainkat.

Mivel Mama feltevése nevetségesnek tűnt számomra, befogtam a számat, és meghagytam őt a saját meggyőződésében.

Végül csak annyit mondott. - Azt ígérte nekem, hogy vissza fog jönni. Nekem úgy is jó, ha nem kavarja fel a felhőidet - amíg leszurkol újabb harminc ezüstpénzt a markomba. Ha! Ha! Ha! Így még jobb is a helyzet - mert arra tartogathatod a felesleges energiádat, hogy még több vendéget kiszolgálj.

Egy héttel később, ahogy megígérte, Mr. Teng ismét eljött. Ezúttal fekete öltöny volt rajta, amihez rózsaszín nyakkendőt kötött: nekem ezekről a színekről a lótusz jutott az eszembe. Egyszer, amikor Wu mester, a festészettanárom arra okított, hogyan kell lótuszt festeni, azt mondta: - Ez a gyönyörű virág a szennyből nő ki. Mi azt mondjuk erre, hogy „a sárból nő ki, de nem piszkolódik be”. Olyan, mint azok az emberek, akik gonosz és elvetemült ördögök között kénytelenek élni, de megőrzik a tisztaságukat.

Természetesen Mr. Wu azért mondta ezt nekem, mert arra akart emlékeztetni, hogy bár egy bordélyban élek, mégis megőrizhetem emberi tartásomat és méltóságomat.

Vajon Mr. Teng öltözéke is ezt az üzenetet akarta közvetíteni felém?

Ezúttal egyenesen a szobámba vezettem. Teát ittunk és ettünk egy keveset, majd csevegni kezdtünk. Mint legutóbb, ezúttal is a művészetekről beszélgettünk. Nagyon érdekelte a vendégemet, hogy mennyi idő alatt tudok elkészíteni egy tájképet, egy madár- és virágképet, vagy egy szépség portróját. Azt is megkérdezte, hogy melyik kalligráfiát kedvelem jobban: a pecsétes írást, a sétáló stílust vagy a dőlt, részeges fű stílust.

Ezután arra kért engem, hogy énekeljek el neki egy pekingi operaáriát.

- Mr. Teng, melyiket akarja hallani?

- Miss Aranyorchidea, bármit szívesen meghallgatok az ön csodálatos ajkairól, ezért kérem, válasszon helyettem.

- Rendben. - Csábító pillantás vettem rá. - Akkor a J/tóból adok elő egy részletet.

A *Jita* - Szent áldozat a toronynak, az egyik legnehezebb operaária. Előbb meditáltam egy keveset, majd körbenéztem a szobában, hagytam, hadd ússzon a tekintetem a tárgyakon - a Guan Yin-szobron, az oltárasztalon, az izgó-mozgó Szilvavirágon, a távoli hegyeken odakint az ablakon túl, míg végül megállapodott Teng lelkének ablakain.

Mosoly ült ki az arcomra.

Megpróbáltam a legszebb hangomon előadni a dalt, ahogyan azt tanultam, vagyis „olyan pontosan, ahogy a libák a mennybe szárnyalnak, és úgy visszhangozva, ahogy a téli énekes kabócák kapaszkodnak a fenyőfákhoz”.

De jaj, amikor azt a sort énekeltem, hogy „Mi már csak az álmainkban találkozhatunk...”, hirtelen Igazgyöngy jutott az eszembe. Bár igyekeztem visszatartani a könnyeimet, azok kibuggyantak a szememből, és úgy folytak végig az arcomon, mint az áradó patak.

Halálra rémültem. Egy kurtizánnak soha nem volt szabad az igazi érzéseit kinyilvánítani egy vendég előtt. Egy pillanatig annyira megijedtem, és annyira szégyelltem magam, hogy nem tudtam, mit tegyek. Nem így Mr. Teng! Ő felállt a kanapéról, elővette a zsebkendőjét, és letörölte a könnyeimet. Ezután a karjába vont engem, és nagyon óvatosan ölelt, mintha egy drága porcelánbaba lennék.

Csodálatos érzés volt. És akkor azt gondoltam, hogy szerelembe estem.

Most hogy meghitten átölelt, a könnyeim úgy folytak az arcomra, mint ahogy a víz lezúdul, amikor egy vízzáró gát átszakad. A fiatalember pedig addig ölelt, amíg a könnyeim ki nem apadtak. Akkor lágyan azt kérdeztem tőle, miközben éreztem, hogy elpirulok: - Mr. Teng, akarja, hogy... kiszolgáljam?

Legnagyobb csalódásomra összevonta a szemöldökét.

Aztán gyorsan kisimult az arca, és kedvesen rám mosolygott. - Miss Aranyorchidea, miért nem eszünk valamit előbb? Nagyon éhes vagyok.

Bár a tétovázása alig pár pillanatig tartott, ez pont elegendő idő volt ahhoz, hogy összetörje a szívemet.

Ez a jóképű, vonzó férfi inkább ételt kíván, és nem az én aranykapumat? Nem tudtam elhinni! De aztán arra gondoltam, hogy talán *qit* akar gyűjteni, hogy még jobb munkát végezhesen velem, így már sokkal vidámabbnak láttam a helyzetet, és megkínáltam azokkal az ételekkel, amiket Ah Ping készített elő nekünk a nyolc halhatatlan asztalán, majd kiöntöttem két csésze bort. A szobám barátságos hangulatában étkeztünk és ittunk, és persze beszélgettünk.

Már majd' meghaltam a kíváncsiságtól, hogy megtudjam, kicsoda is ő - tudós, kormánytisztviselő, üzletember vagy egy ficsúr. De akárhogy próbáltam kihúzni belőle a választ, ő ügyesen elhárította kérdéseimet, és mindig visszaterelte a beszélgetésünket a művészetekre és az irodalomra.

- Miss Aranyorchidea - mélyen a szemembe nézett -, ön nagyon szerencsés, hogy ilyen kiváló hanggal született. Tudom, hogy nagyon sokat gyakorolt, hogy tökéletesítse az énekhangját. Remélem, nem bánja, ha ajánlok valamit, amitől még szebb lesz az előadása.

- Természetesen nem bánom. - Nem érintett érzékenyen, hogy kritikával illette a művészi előadásomat, de nagyon meglepett vele, mert ő volt az egyetlen, aki ezt meg merte kockáztatni.

Mr. Teng tovább folytatta: - Amikor levegőt vesz, akkor azt vigye le egészen az ön *dantianjáig*. Azután tartsa vissza, és csak lassan engedje ki. Emlékezzék a *yitui weijime*, ami azt jelenti, hogy „húzódj vissza, hogy előjöhess”. - Egyenesen a szemembe nézett, és az arca kissé ki volt pirulva, ami vonzó külsőt kölcsönzött neki. - Egyetért velem, Aranyorchidea kisasszony?

Annyira nagy hatással volt rám, hogy eltátottam a számat, ám egy hang sem jött ki a torkomon. Hosszú szünet után csak annyit mondtam: - Ó, Mr. Teng, önből kitűnő tanár lenne! Hol tanult meg ennyi mindent a pekingi operáról?

- Ön. túlértékel engem, Aranyorchidea kisasszony. - Ivott egy korty bort, majd csendesen letette a csészét az asztalra. - Én csak egy lelkes rajongó vagyok.

A fenébe! Most sem árult el magáról semmit - az ajka úgy le volt zárva, akár Mama széfje!

Bár tartózkodása csalódással töltött el engem, vonakodása és hűvös távolságtartása csak még kívánatosabbá tette a szememben.

Tovább folytattuk a csevegést. Én pedig mindig lelkesen teletöltöttem a csészéjét borral, finom ételekkel kínáltam, és lélekig hatoló pillantásokat vetettem rá. Végül azonban belefáradtam az intellektuális beszélgetésbe.

Amikor a fiatalember ittas és fáradt lett, éltem az alkalommal és megkérdeztem tőle: - Mr. Teng, nem szeretne visszavonulni az ágyba?

- Aranyorchidea kisasszony - felelte, és örömmel láttam, hogy alkoholgőzös a tekintete. - Úgy érzem, haza kell mennem. Nem érzem valami jól magam.

Nagyon megdöbbsentem, amikor másodszor is visszautasított! Mi a baj ezzel a férfival? Igazgyöngy egyszer azt mondta nekem, hogy bármelyik férfi megőrülne a boldogságtól, ha ingyensexben lehet része, még ha a nő nyúlfogú, himlőhelyes boszorka is! Viszont ez a férfi sok pénzt fizetett értem, akit ha nem is a leggyönyörűbb, de az egyik legcsodálatosabb kurtizánnak tartottak Sanghajban. Ám ennek ellenére

a legkisebb érdeklődést sem tanúsította az iránt, hogy felfedezze az én cinóbervörös hasítékomat az ő jade botjával. Vajon kiben volt a hiba - benne vagy... bennem?

Elrejtettem a zavaromat, és felhúztam az ajkam szélét, hogy úgy festett, akár a ragyogó félhold. - Mr. Teng, ha nincs jól, akkor jobb lenne, ha itt maradna.

- Majd összeszedem magam, csak hívasson egy riksát.

- Ha ez a legfőbb kívánsága!

A férfi egyszerűen csak bólintott, de közben szenvedélytől fűtötten rám pillantott.

Amikor odaléptem az ajtóhoz, Szilvavirág hirtelen felrikoltott: - Jól érzed magad? Kérsz még?

Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek; lesütöttem a szememet, és a lábamat néztem. Igazgyöngy egyszer azt mondta, hogy túl nagyok. Ezért nem talált engem elég kívánatosnak Mr. Teng? Ezért ment el tőlem az étvágya?

Miután Teng eltávozott, leroskadtam a székre, és felsóhajtottam. Ha nem tart vonzónak, akkor miért akar visszajönni? Talán szégyellős volt, vagy - ahogy Mama mondta - a fegyvere nem volt megtöltve? Reméltem, hogy nem így van, mert annyira de annyira jóképű volt. Lehet, hogy elkészítem Igazgyöngy egyik vágykeltő italát, amire megtanított, és ha legközelebb eljön, akkor nemcsak nagyobb lesz a jade botja, de olyan magasan áll majd, mint a Mennyország hegyei!

Bár semmi sem történt közöttünk Teng úrral, nem tudtam őt kiverni a fejemből. Viráglányként az volt a legrosszabb dolog, ha egy vendég azt gondolta, hogy valaki másba vagyok szerelemes. Ezért nagyon megijedtem, amikor a legkedvesebb vendégem, Fung nagymester észrevette, hogy valami nincs rendben velem.

Egy alkalommal, miután felkavartuk a felhőket és az esőt, Fung megkérdezte tőlem: - Xinag Xiang, mi baj van veled? Nekem úgy tűnik, mintha a gondolataid valahol máshol járnának.

Mivel nem engedhettem meg magamnak, hogy megsértsem, ezért felhúztam az ajkam szélét csaknem a fülemig. - Ó, nem, Fung

nagymester! Hogyan is kalandozhatnának el a gondolataim, amikor ön itt van velem?

Néhány nappal később Mama bejelentette, hogy Mr. Teng eljön az este.

Ahelyett, hogy elkészítettem volna azt a receptet, ami megnövelte volna a jade botját, kimásoltam egy verset, amit Wang Wei írt a Tang-dinasztia idején. Füstölőt gyújtottam, meditáltam, majd minden szenvedélyemet a kalligráfiákba öntöttem:

*A vörös bab délen nő
Amikor eljő a Tavasz, hány bimbó virágzik?
Azt kívánom, annyit gyűjts belőle össze, hogy a kezed tele
legyen velük
Mert ezeket a babokat a szerelem élteti.*

Emlékszem, amikor Papa elment otthonról, hogy elutazzon az operatársulattal előadókörútra, akkor mindig vitt magával egy kis zacskót, ami tele volt ezekkel a babokkal: alig voltak nagyobbak és kerekesebbek a rizsszemeknél. Amikor megkérdeztem, miért hordja őket magánál, akkor azt felelte: - Hogy ha rájuk nézek, az anyádra gondoljak. - Elmagyarázta nekem, hogy ezek a babok *xiangsi douk* - vagyis a közös vágyakozás babjai. *Xiangsi* azt is jelenti: hiányzol. Ezért lettek ezek a vörös babok a szerelmesek kedvenc ajándékai.

Mr. Teng pontosan este fél nyolckor érkezett. Hamarosan leültünk a szobámban a kanapéra, és akkor átadtam neki a kimásolt költeményt. Hosszú ideig bámulta a sorokat, és egy szót sem szólt. Aztán egy másik verset kezdett szavalni.

*A zöldfűzfa a csendes vizek mellett nő
Hallom a szerelmem énekét
A nap keleten süt, de nyugaton esik az eső
Bár az ég sötét, a napsugár a felhők közt finom hálót sző.*

Miközben a fiatalembert hallgattam, egyszerre voltam boldog és szomorú. Tudtam, hogy azért idézi a Tang-dinasztia híres költőjének, Liu Yuxinak a versét, mert tudatni akarja velem, hogy bár én azt hiszem, ő nem szeret, ez nem igaz. Amikor az ég sötét, és a nő nem érzi a férfi szenvedélyét, a nő szíve szomorú. De a nap sugarai áttörnek a sötét felhőkön, és elhozzák a reményt.

Ekkor a szívem úgy felpezsdült, mintha sok száz hangya szaladgált volna rajta. Vajon mit akart nekem üzeni Mr. Teng ezzel a verssel? Azt kívántam, bárcsak érthetőbb formában beszélne nekem az érzéseiről, ahelyett hogy keletre húzódik, de közben nyugatra mutogat.

Talán itt volt az ideje annak, hogy nyíltan kinyilvánítsam előtte az érzéseimet. Közelebb húzódtam hozzá, megfogtam a kezét, és elkezdtem csókolgatni. Ő felsóhajtott a gyönyörűségtől. Felbátorodtam, és az ajkamat rátapasztottam az övére. A nyelvét azonnal becsúsztatta a számba, mintha egy kígyó surranna be az odújába. A mi két kígyónk küzdött egymással, majd újra visszavonult. Kezemmel közben lehámoztam magamról a ruhát, amíg már csak a hasköötőm maradt rajtam. Mr. Teng pedig buzgón csókolta a számat, és puha, selyemfinomságú kezével a testemet cirógatta.

Szinte már az örökkévalóságig csókolódtunk, és akkor vettem csak hirtelen észre, hogy ez a férfi még mindig teljesen fel van öltözve.

Hogyan képzelte, hogy az ő jade botja fel tudja majd kavarni az felhőimet azon a sok göncön át? Odakaptam az ingéhez, hogy kigomboljam, de nyomban megragadta a kezemet.

Teng ekkor nagyon szelíden azt mondta: - Aranyorchidea kisasszony, előbb menj te az ágyba, és fordulj el, és azután majd én is csatlakozom hozzád.

Különös javaslatnak tűnt, de fizetett a szolgáltatásaimért, és nekem azt kellett tennem, amit kért.

Miután becsúsztam a selyemtakaró alá, megszabadultam a hasköötőtől is. Szexinek és boldognak éreztem magam, de nagyon izgatott is voltam. Hallottam, hogy Teng elfújja a lámpást, majd azt is, hogy ledobja a ruháit a padlóra, végül meztelen talppal felém közeledik...

Becsuktam a szememet, és a szívem úgy verdesett, mint egy kiscsibéé, amelyik most kelt ki a tojásból. Alig vártam már, hogy a jóképű amerikai egész lényemet elvarázsolja szenvedélyes szerelmével. Hirtelen mozdulattal Teng becsúszott a takaró alá. Óvatosan átölelt, és a testével meztelen hátamhoz és fenekemhez simult. Felsőhajtottam a vágytól. Csakhogy ekkor valami furcsa dolog történt. Amikor szorosan hozzám préselődött, valami puhát és kereket éreztem. Akkor hasított belém a gondolat, hogy szinte szétrobbant a fejem - ennek a férfinak mellei vannak!

Megpördültem, és lehúztam róla a takarót.

De Teng visszahúzta.

Felsikoltottam. - Akkor ön most Mr. vagy Miss Teng?

Ő csitítólag a szája elé emelte a kezét: - Shhhh... Aranyorchidea kisasszony, kérem ne rémüljön meg, és ne sikoltozzon. - Aztán a fülembe suttozta: - Egyébként mi a különbség, ha szeretlek?

Ezután lezárta az ajkamat az övével.

Talán Teng Xiongnak igaza volt: ugyan mi a különbség? Végül is engem azért fizettek, hogy a vendégeim kedvében járjak. Miután így megvilágosodott a helyzet, szomorúság söpört végig rajtam, és a vágy utolsó szikráit is kioltotta a testemben. Aztán kötelességtudó kezeimmel nekifogtam az erotikus csábítás művészetének, míg a vendégem felnyögött, vonaglani kezdett, majd végül rám rogyott.

* * *

Hosszú időbe tellett, amíg túltettem magam azon a sokkon, amit Teng Xiong okozott nekem. Nem is annyira az volt probléma, hogy nő volt, mint az, hogy megghiúsult az a reményem, hogy Teng majd az én igazi, nagy szerelmem lesz, és majd ő kivisz engem a bordélyházból és elvesz feleségül. Természetesen nem voltam olyan naiv, hogy ne hallottam volna már olyan nőkről, akik szerelmi téren a férfiakkal szemben előnyben részesítették a nőket. Igazgyöngy mesélt nekem Hong Nainairól, aki *ming ji* volt, de miután a szerelme elhagyta, ő már nem törődött többé a férfiakkal, hanem csak a nők felé fordult. Sok vendéget vonzott így is magához mint „tükördörzsölő lány”. Elmagyarázom, hogy miért nevezték így őt. A kínaiak évszázadokon

keresztül bronztükröket használtak. Mivel a bronz hamar elhomályosodik, emberek szakosodtak arra, hogy kifényesítsék ezeket a tükröket, és az utcákat és a fasorokat járták, közben pedig azt kiabálták: - Tükördörzsölés! Tükördörzsölés! Nagyon egyszerű eszközeik voltak: egy vastag „anyatükröt” vittek magukkal és olajat a zsírozáshoz. Amikor odaadták nekik a fényét vesztett tükröt, akkor olajat csepegtettek az „anyatükörre”, majd addig dörzsölték hozzá a besötétedett tükröt, amíg az fényes nem lett.

Amikor Igazgyöngy erről beszélt nekem, jelentőségteljesen elmosolyodott: - Így ha két nő szexel egymással, akkor - mivel nincs jade botjuk - csak a *yin* részüket tudják egymáshoz illeszteni: olyan ez, mint amikor két sima tükröt összedörzsölnek.

Aztán így folytatta: - Ez a Hong Nainai nagyon híres és népszerű lett mint leszbikus nővér. Ugyanis tudta, hogyan játssza a „férfit”, és közben élt annak minden előnyével, hogy nő volt. Ezért azt mondták róla, hogy „fél hónapig férfi, fél hónapig nő”. - Igazgyöngy rám kacsintott. - Nagy hírnévre tett szert, mert igen jól értett a „síkos tészták szétválasztásához”.

Világos volt számomra, hogy Teng Xiong egy másik Hong Nainai volt, csakhogy ezúttal ő fizetett, és nem neki fizettek.

Most, hogy az igazság nyilvánvalóvá vált, Teng egyre gyakrabban látogatott meg engem. Minden egyes alkalommal felkavartuk egymás felhőit - mivel számára lehetetlen volt az esőjével megöntöznie engem. Bár neki nem volt jade botja, de - mint ahogy a legendás Hong Nainai is - ő is nagyon ügyes volt a tükröm dörzsölésében. Nekem ezzel csak kis örömet okozott, de inkább vele dörzsöltettem a tükrömet, mint hogy azok az utálatos *chou nanrenek* dugják be a mocskos botjukat az én értékes kapumba. Ugyanakkor vonzódtam a személyiségéhez - mert jóképű meg elegáns volt, és nem ragaszkodott a hagyományokhoz. Miután szeretkeztünk, én fel akartam venni a ruhámat, de ő szelíden elvette tőlem azokat, és az ágy lábához tette. Persze ő is meztelen volt; aztán a kajába vett, és addig ölelt, amíg együtt el nem aludtunk.

Teng Xiongnak szép, fűzfakarcsú alakja volt, akár egy fiatal fiúnak. Szerettem figyelni, miközben tett-vett a szobámban, és a szemem gyönyörködött kicsiny melleiben, enyhén gömbölyű hasában és keskeny csípőjében. Megpróbáltam elképzelni, hogyan festene hosszú

hajjal, haskötővel, vagy szűk ruhát viselve, esetleg erősen kivágott nyugati szabású ruhában. Azon töprengtem, vajon jobban - vagy éppen kevésbé - szeretném-e őt, ha „nő” lenne. Egy alkalommal, amikor Teng meglátogatott engem, s miután szeretkeztünk, az ablak mellett ültünk, és teát szürcsöltünk, ő így szólt hozzám: - Miss Aranyorchidea, köszönetet akarok mondani önnek azokért a kellemes órákért, amiket nekem nyújtott, ám ha még mindig csalódott, mert nő vagyok, akkor fogadja bocsánatkérésemet.

Nem szóltam egy árva szót sem, mert nem tudtam, mit mondjak erre. Élveztem a vele való együttlétet, de megtévesztve és becsapva éreztem magam. Bár ő sokkal jobban és kedvesebben bánt velem, mint bármelyik bűzös férfi, a boldog jövőről dédelgetett álmom darabokra tört, mert Tengnek nem volt meg az a „szerszáma”, amit a múltban annyira gyűlöltem - vagyis hiányzott a jade botja!

Bár a szívem olyan keserű volt, akár a legfanyarabb sárga lótuuszmag, csinos mosolyt erőltettem az arcomra: - Kérem, ne is említse ezt. Nekem az a kötelességem, hogy kiszolgáljam önt.

Erre elsápadt az arca. - Valóban ezt gondolja? Nem érez ennél valamivel többet irántam?

Ugyan mit mondhattam volna erre? Gondolkodtam, s végül azt feleltem. - Természetesen nagyon elbűvölt engem a művészetekben való jártasságával és az elegáns modorával.

- Túlértékel engem most is, mint mindig. - Összehúzta a szemöldökét, mintha a megfelelő szavakat keresné. - Mielőtt idejöttem, elolvastam azokat a verseket, amiket önhöz írtak, és azokat is, amiket ön írt. Az ön neve olyan volt a fülemnek, akár a mennydörgés, és már régóta szerettem volna találkozni önnel. Így aztán elképzelheti, hogy mennyire extázisba estem, amikor az álmaim végre valóra váltak.

Újabb tartózkodó mosollyal válaszoltam. - Most ön értékeli engem túl, M... - még mindig nem tudtam, hogy hogyan nevezzem őt, Mr - nek, vagy Missnek.

-Kérem, csak hívjon engem Teng Xiongnak - mondta. - Miss Aranyorchidea, valamit el kell mondanom önnek. - Ivott egy korty teát. - Én szerelmes vagyok önbe.

- Micsoda?

- Szeretlek.

- De én... nem tudom viszonzni - tört fel belőlem a kétségbeesés. - Hiszen ön is csak egy nő!

- Igen, meglehet. - Szigorú pillantást vetett rám. - De legalább megpróbálhatná. Nem akarom lerohanni önt, Miss Aranyorchidea. De ha képes arra, hogy kedves legyen egy ezerráncú és szeplős bőrű öreg férfihoz, akkor miért ne szerethetne egy jóképű, lovagias és előzékeny nőt, mint amilyen én vagyok? Emlékezzen csak vissza, nemrég még azt hitte, hogy férfi vagyok.

Talán igaza volt, miért ne szerethetnék egy nőt?, gondoltam magamban, de aztán azt kérdeztem tőle: - Miért nem... szereti a férfiakat?

- Miért, ön talán odavan értük?

A kérdés szavamat szegte. Ebben igaza volt: közel az összes férfit megvettem a Barackvirág Pavilonban. A megvetés még nem is igazán felelt meg a valóságnak, mert sokkal inkább *gyűlöltem* őket.

Teng tovább beszélt a lelkekre: - Nem ért egyet velem abban, hogy a nők - emlékezzen csak Igazgyöngy nővérré - sokkal kifinomultabbak és választékosabbak, mint a férfiak? Vajon szívesebben lenne együtt egy olyan nővel, mint amilyen halott nővére volt, vagy talán egy olyan ráncos vénséget választana inkább, mint amilyen Fung nagymester is?

Talán Mamának igaza volt, gondoltam magamban. Ez az ember egy kém! Különben honnan tudna annyi mindent rólam?

- Hogy lehet az, hogy olyan sok mindent tud Igazgyöngyről és Fung nagymesterről? Talán bizony kémkedett utánam?

- Ó, nem, természetesen nem! - kacagott fel Teng. - Soha nem tennék ilyen gusztustalan dolgot. Azért tudok olyan sokat önről, mert ön nagyon híres. Az emberek alig váíják, hogy hírt kapjanak önről. Ön az ő istennőjük.

Ezek a megjegyzések igencsak hízelegtek nekem. - És mi a helyzet Vörös Jadéval? Nem ő az igazi istennő?

Teng hátravetette a fejét, és jót nevetett a kérdésemen, és ekkor úgy festett, mint egy nagyon jóképű férfi. - Ha! Lehet, hogy Vörös Jade

nagyon népszerű a közönséges üzletemberek között, de az ön csodálói tudósok, költők és művészek.

- Nekem is vannak a vendégeim között közönséges üzletemberek.

-Igen, mert ön gőgös, fennhéjázó és leereszkedő, de ezért csak még jobban vonzódnak önhöz. Odakint sok szegény költőtanonc van, akik megőrülnek önért, de annyira szegények, hogy annyit sem tudnak kifizetni, hogy legalább tíz percre az ön közelébe kerülhessenek, és érezhessék testének természetes illatát. Szerencsének tartom magam, amiért gazdag vagyok. - Megfogta a kezemet. - Aranyorchidea, leszel az én szerelmem?

Vissza akartam húzni a kezemet, de hirtelen eszembe jutott, hogy fizetett ezért az óráért. Miss Teng...

- Kérlek, szólíts Teng Xiongnak.

- Teng Xiong. Én... nem hiszem, hogy... képes vagyok erre. Mert én... nem szeretem önt.

- Akkor addig járok ide, amíg nem viszonzod a szerelmemet.

- Honnan tudja, hogy egyszer majd így teszek?

- Mert én nagyon jóképű és gazdag vagyok, és nagyon jól bánok veled, sokkal jobban, mint bármelyik eddigi vendéged. Mint például Fung nagymester.

Nagyon megdöbbenet, hogy megint Fung nevét említette. - Ismeri őt?

A válasza bombaként robbant a szobámban. - Ő az én férjem.

- Micsoda?

Újabb korty teát ivott. - Én voltam a negyedik ágyasa. De mert nem tudtam tovább elviselni az életet mellette, elloptam a pénzét, és elszöktem. Ez pár héttel ezelőtt történt, ezért ő természetesen kerestet engem.

A kezemmel eltakartam a számat, mert attól féltem, hogy felsikoltok, és akkor a szobám visszhangozna tőle. Levegő után kapkodva azt kérdeztem tőle. - Ő, te jó ég, akkor miért van itt?

- Mert az életemet is kockáztatom a szerelmemért.

- És mi történik, ha összefutnak itt?

- Erre nem kerülhet sor. Ismerem a teendőinek a rendjét. Hétfőn elkíséri az első feleségét a templomba, és áldozatokat mutatnak be, majd otthon tölti az éjszakát. Arany orchidea, én nagyon óvatos és alapos ember vagyok. Két évembe került, hogy megtervezzem a szökésemet. És még ha egymásba is botlanánk itt, ő sosem gondolná, hogy én vagyok az ő ágyasa, mert most férfiruhát viselek, és a nevemet is megváltoztattam. - Kis szünetet tartott, majd így folytatta: - Néha a legveszélyesebbnek tartott hely a legbiztonságosabb.

Hangosan szürcsöltem a teát, a forró ital égette a szájpadrólásomat. - És most mit akar tenni? Hol akar elrejtőzni?

- Mint tudod, megváltoztattam a nevemet, és álruhába bújtam. Mivel sok pénzem van, megszállhatok szállodákban. A tervem az, hogy Pekingbe utazom, és csatlakozom egy női pekingi operatársulathoz. Természetesen én fogom játszani a férfiszerepeket. Mielőtt Fung elvett, operaénekes voltam. - Átható pillantást vetett rám. - És ez az oka annak, hogy most itt vagyok, Aranyorchidea. Azt akarom, hogy gyere velem Pekingbe!

Szavai hallatán remegni kezdett a mellkasom. Ha eljutok Pekingbe, akkor megkereshetem az anyámat! Felhörpintettem a teámat, és annyira szédültem, hogy forgott velem a szoba. Közben próbáltam lehiggadni, hogy felfogjam, az élet milyen hirtelen és meglepő fordulatokat vehet. - Hadd csillapodjam le. Gondolkodnom kell egy kicsit.

- Rendben. - Rápillantott az aranyórájára: csak ekkor döbbsentem rá, hogy az Fung nagymesteré. - Jövő héten visszajövök, de nem tudok tovább várni. Az öreg Fung mindenütt kerestet.

- De ő sosem említett téged. Es azt sem mondta, hogy elszöktél tőle.

-Persze hogy nem. Gondolod, hogy majd mindenkinek elújságolja, hogy az ágyasa ellopta a pénzét, és világgá futott? Inkább főbe lőné magát, mint hogy ilyen szégyenbe keveredjen!

Némi hallgatás után azt kérdeztem: - Mi az ő foglalkozása?

- Valami illegális üzletben utazik. Sajnálom, Arany orchidea, de ebbe nem akarok belemenni. Ő tényleg nagyon sötét egy alak. És nem szeret beszélni az üzleti ügyeiről. Viszont - és ekkor bizalmasan a szemembe nézett - nagy előszeretettel beszél rólad.

- Rólam?

- Igen, folyton arról áradozik, hogy milyen gyönyörű és tehetséges vagy. Egyszer, amikor részeg volt, még azt is elkottyantotta, hogy komolyan fontolgatta, hogy hazahoz téged mint az ötödik ágyasát. Ezzel pedig felkeltette az érdeklődésemet irántad. Ezért is jöttem ide. Találkozni akartam a riválisommal. De miként őt is, engem is teljesen elbűvöltél.

Annyira meg voltam döbbenve, hogy egy szót sem tudtam kinyögni. Végül megkérdeztem: - Teng Xiong, nem félsz attól, hogy Fung megbüntet... vagy akár meg is ölhet?

- Dehogynem. De már ráléptem arra az ösvényre, ahonnan nincs visszaút. - Megfogta a kezemet. - Egy alkalommal még visszajövök. Kérlek, gyere velem. Én férfinak öltözöm, mint most is, és akkor úgy utazhatunk, mint férj és feleség.

Tehát, ő már mindent eltervezett, mintha én már bele is egyeztem volna a dologba! - Nem félsz attól... hogy én... elárulhatlak a férjednek?

Legnagyobb meglepetésemre jót nevetett a kérdésemen. - Ó, Aranyorchidea, ettől egyáltalán nem tartok.

- Miért vagy ilyen biztos ebben?

-Kiváló az emberismeretem. Te még egy patkányt sem lennél képes megölni!

23. A szökés

Két héttel később magamhoz vettem a *qint* és pár holmit, majd elszöktem Teng Xionggal. Csak azt sajnáltam, hogy nem tudtam elköszönni Ah Ping nénitől és Tavaszi Holdtól.

- Képes lennél kockára tenni a biztonságunkat azzal, hogy elbúcsúzol tőlük? - figyelmeztetett Teng Xiong. - Senki nem tudhat a menekülésünkről. Még az árnyékodban sem bízhat meg!

Csak Szilvavirágtól tudtam elköszönni. A vállamra tettem kedves madaramat, és imádkoztam, hogy a következő életemben a testvéremként szülessen újra. Ő félrebillentette a fejét, és azt kotyogta: - Kívánom, hogy keress sok pénzt!

Úgy hagytam el a Barackvirág Pavilont, mintha az egyik vendégemet kísérném el szórakozni. Mindketten estélyi öltözékben voltunk: Teng Xiong indigószínű öltönyben és narancsszínű nyakkendőben feszítet mellett, míg én egy bíborszínű ruhát választottam, amit vörös és arany színű virágok díszítettek. Társam a szombati napot választotta a szökéshez, mert ez volt a legforgalmasabb este a Barackvirág Pavilonban, és ilyenkor viszonylag kevésbé őrködtek a nővérek felett. Egy órával indulásunk után megérkeztünk egy, a Huangpu folyó partján álló elegáns étterembe, ahol szobát is lehetett bérelni. Teng mindenkinek, aki kijött elénk, és üdvözölt minket, pénzt nyomott a markába - így az összes pincérnek és pincérnőnek, a főpincérnek, de még a szolgálófiúnak és a szolgálólánynak is. Amikor a borraivalóosztásnak vége lett, bevezettek minket a legdrágább lakosztályba, melynek ablakai a folyóra néztek.

A két ór a Barackvirág Pavilonból megállt kint az ajtó előtt. Kikukkantottam az ablakon. Az enyhén fodrozódó hullámokon visszatükröződő fények olyan voltak, akár a szemek: hirtelen az az érzésem támadt, mintha a titkainkat akarnák kifürkészni. Pár örömcsórnak volt hozzákötve egy nagy kereskedelmi hajóhoz. Ezekben a hivalkodóan kifestett csónakokban nők énekeltek *pipakísérettel*, és a hangjuk a folyó felett lebegett. Ó, milyen szerencsés is vagyok, hogy ma estétől fogva szabad nő leszek, gondoltam magamban. De vajon ezek a

lányok elhajózhatnak-e valaha abból a világból, amely fogva tartotta őket?

Teng Xiong tiszta, szelíd hangja zökkentett ki merengésemből. - Aranyorchidea, mit szeretnél enni?

Éreztem, hogy a szívem hevesen dobog a mellkasomban. - Rendelj, amit csak akarsz. Nekem bármi megfelel.

Szeretóm intett a főpincérnek és rendelt: négy üveggel hozatott a legdrágább borból, mellé pedig tízfogásos vacsorát kért.

- Teng Xiong - a könyökömmel oldalba böktem, és azt suttoztam neki -, ennyi étel akár egy tucat embernek is elég lenne!

Teng szigorú pillantást vetett rám, majd még többet rendelt; három különféle teát: Vas Bodhisattvát, Sárkánykutát, Felhők és Párát, valamint vízpipát is hozatott. A főpincér kiment, majd két pincérnő kíséretében tért vissza, akik kis tálkákban mindenféle ételeket raktak elénk.

- Mr. Teng - vigyorodott el a férfi -, ezek az éttermünk ajándékai. - Ezután mindhárman mélyen meghajoltak, majd elvonultak.

Teng Xiong rá sem hederített arra, hogy engem nagyon nyugtalanított a különcködése. Társnóm felkapta a teáskannát, és mindkettőnk csészéjét teletöltötte teával, ezután koccintott velem: - Aranyorchidea, hajtsuk fel ezt a sikerünkre!

A szívem a torkomban dobogott. - Teng Xiong, tényleg azt hiszed, hogy meg tudjuk csinálni?

- Mindig nagyon alaposan kidolgozom a tervemet. Bízz bennem!

Miközben csendben ettünk, megint bejött a főpincér és a két pincérnő, és ismét ételeket raktak elénk. Végül már az egész asztalt finomságokkal teli tálak és tányérok borították, és akkor Teng Xiong - legnagyobb meglepetésemre - azt kérte a főpincértől, hogy hívja be a minket kísérő két őrt, hogy csatlakozzanak hozzánk. - Most kifizetem a számlát. Azután egyedül akarunk maradni.

- Teng Xiong, teljesen meg vagy örülve? - suttoztam a fülébe.

- Természetesen, Mr. Teng - a főpincér jelentőségteljes pillantást vetett ránk. - Értettem.

A főpincér nyilván azt gondolta, hogy négyesben nagy orgiát akarunk csapni!

Miután a főpincér eltette a pénzt, és fonnyadt ülepét kivonszolta a szobából, két vigyorgó arc jelent meg az ajtóban. Teng Xiong visszamosolygott rájuk, és intett nekik, hogy üljenek le az asztalhoz. Miután helyet foglaltak, Teng Xiong bort öntött a poharukba, és nagy halom ételt tett a tányérjukra.

- Ti ketten keményen dolgoztok. Kérjük, fogadjátok köszönetünk jeléül ezt a bort. - Felkapta a poharát, és tósztot mondott, majd intett nekem, hogy én is cselekedjem hasonlóan. - Most pedig érezzük jól magunkat, és együk meg a finom vacsorát.

A két durva arcból kiguvadt két véres szem az ínycsiklandó ételek láttán: éhesek voltak és mohók. Nekiestek az ennivalónak a két pár evőpálcikával, és közben kilottyantották a zsíros szósz a tériőre: a pacák úgy néztek ki, mintha írásjelek lettek volna. Durva kezükkel sűrűn törölgették olajos szájukat, és nekem az jutott az eszembe, hogy ezek a kezek alig valamivel korábban kegyetlenül korbácsolták vagy fojtogatták a nővéreket.

Összeszedtem magam, hogy ne remegjen a kezem, és csatlakoztam a „szél és hold” beszélgetéshez, vagyis az üres fecsegéshez, Még azt is hagytam, hogy a mellettem ülő őr „véletlenül” végigsimítsa a mellemet, amikor megpróbálta az egyik tálból kihorgászni a legkövérebb disznóhúst. Némi beszélgetés után énekeltem az öröknek, és ujj mutogatós játékot játszottam velük.

A két közönséges férfi még sosem látszott boldogabbnak: az arcuk kipirult, a szemük ragyogott, és a szájuk fénylett a zsírtól. Teng nógatására vonakodva elővettem a *qint*, és játszani kezdtem rajta. Miközben az ujjaim táncoltak az elegáns hangszeren, a két tagbaszakadt férfi borral öblítette le a torkát, és elégedetten szívta a vízpipát, közben pedig káromkodtak: - Baszd meg, hogy lehet ez a teknőctojs ilyen örülten gazdag? Baszd meg, hogy tudott ennek a lotyónak az anyja ekkora melleket szarni a lányának?

A szoba ekkor már tele volt füsttel, ami baljóslatúan megülte a levegőt. Minden igyekezetemet beleadtam az éneklésbe, és kihívóan mosolyogtam a két őrre, közben pedig az ujjaim úgy hajladoztak az ősi

hangszeren, ahogyan egy sztriptíz táncos lejt a nézők előtt. Bár volt egy leheletnyi bűntudatom, hogy ilyen közönséges és érzékeny közönségnek játszottam szeretett *qin*men, de legalább nem szegtem meg Igazgyöngynek tett ígéretemet, mert nem pénzért muzsikáltam.

A „vetkőzőszámom” után Teng megint ételeket halmozott a két órás tányérjára, és újratöltötte aranyszínű, bársonyos borral a poharukat. Végül a két férfi részegen elnyúlt az asztalon: olyanok voltak, mint két nagy hájtömeg. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy senki és semmi nem képes felébreszteni őket, akkor Teng Xiong megkért, hogy öltözzek át laza felsőbe és nadrágba, majd pakoljam össze a *qin*t és a holmijaimat. Miután megbizonyosodtunk róla, hogy senki, még egy szellem sem figyel minket, Teng Xiong és én kisurrantunk az egyik hátsó ajtón, leintettünk egy riksát, és egyenesen az Északi pályaudvarra vitettük magunkat.

Pár órával később a vonatunk megérkezett Nankingba. Elgyalogoltunk a mólóig, majd komppal átkeltünk Pukouba, végül felszálltunk a Pekingbe tartó expresszvonatra. A vonat monoton ritmusa elzsibbasztott, és az este eseményei kifárasztottak: nem csoda, ha elaludtam, bár nem álmodtam semmit. Amikor felébredtem az első osztályú fülkénkben, Teng Xiong karjában találtam magam.

Szelíden megcsókolta a homlokomat. - Arany orchidea, jól aludtál?

Úgy lüktetett a fejem, mintha kalapáccsal ütötték volna. - Hol vagyunk? És hol vannak az örök?

Útitársnőm még szorosabban átfogta a vállamat. - Aranyorchidea, biztonságban vagyunk. Ez már Peking.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

A pekingi reggeli ködben biztató tekintetét kerestem, majd az arcomat a mellkasába temettem, hogy ne lássa, könnyek szöknek a szemembe.

Bárcsak Teng Xiong igazi férfi lenne!

- Arany orchidea - mondta és megsimogatta a hajamat -, ne aludj el újra. Úgy látom, itt le kell szállnunk.

A hordár felkapta a *qint*, majd átvágtunk a pályaudvaron, és autót béreltünk. Teng Xiong azt az utasítást adta a sofőrnek, hogy vigyen minket a Nagy Szerencse Hotelbe, ami nem messze volt a Menny templomától. A rövid autóút során a nyakamat nyújtogattam, hogy körülnézzek egy kicsit ebben a különös városban: halovány arcú férfiak tántorogtak elő az ópiumbarlangokból; éttermek teknőc-és kígyóhúst vagy antilopszarvlevest kínáltak; egy hegedűs két-húrú hangszerét fűrészelte egy kitekeredett testű artista mellett. Miközben a kocs szűk utcákon haladt át, kétszintes házakat láttam, amiket magas falak védtek. Különös módon az egyik tekintélyes kapu mögött nem kertet, hanem egy újabb magas falat pillantottam meg.

Rámutattam és megkérdeztem Teng Xiongot. - Miért van a kapu mögött egy másik fal is?

Ő elmosolyodott. - Ó, nem tudod, Aranyorchidea? Ez a híres szellemfal - megakadályozza, hogy szellemek járkáljanak a ház körül. A szellemek ugyanis nem tudnak kígyózó vonalban haladni, csakis egyenesen tudnak közlekedni.

Én azonban úgy emlékeztem, hogy Igazgyöngy ennek az ellenkezőjét tanította nekem. Lehet, hogy ez azért van így, mert a *yang* világban élőknek erre-arra kanyarog a sorsa, és a szellemek világa ennél sokkal egyszerűbb. Pár perccel később megérkeztünk a szállodába, bejelentkeztünk, majd felmentünk a szobánkba, és egyenesen fejest ugrottunk az ágyba - ezúttal azért, hogy aludjunk.

Amikor felébredtünk, már délután volt. Kellemesen felfrissültem az alvástól, és azt éreztem, hogy az éhség mardossa a gyomromat. Gyorsan megfürödtünk, felöltöztünk, majd betértünk enni egy közeli kis étterembe. Mohón nyeltem a marhahúsos tésztát, a disznóhúsos zsemlet, amiket gőzölgő Oolong teával öblítettem le. Teng Xiong azonban csak ímmel-ámmal falatozott, inkább csak turkálta az ételt, közben pedig olyan pillantásokat vetett rám, ahogy az anya néz a gyermekére, vagy ahogy a férj tekint a feleségére.

- Teng Xiong, nem vagy éhes? - kérdeztem tőle.

Elmosolyodott. - A te szépséged az én lakomám.

Ebéd után vettünk magunknak pár ruhát és néhány szükséges apróságot, majd visszamentünk a szállodába. Teng Xiong azt javasolta, hogy feküdjünk le újra - de ezúttal azért, hogy összedörzsöljük a tükreinket. Magamban felsóhajtottam, és két kínai közmondás jutott az eszembe: „A teli gyomor promiszkuitáshoz vezet” és „Az emberi természet csupán evés és szex, más semmi”.

Bár sosem választottam volna nőt a szexhez, mégis hálás voltam Teng Xiongnak, és ezért kötelességemnek éreztem, hogy a kedvében járjak. Így aztán ismét bevettem erotikus művészeti fogásaimat - ezúttal azonban önként tettem. Teng Xiong hamar megadta magát búbajos fegyvereimnek - bűvölő pillantásaimnak, égő ajkaimnak, rózsaszín nyelvem kéjes nyaldosásának, és cirógató kezeimnek. Teng nyöszörgött, vonaglott, teste ívben megfeszült és ficánkolt, amíg aléltan rá nem roskadt az én testemre.

Teng Xiong annyira élvezte velem a szexet, hogy végül két teljes napot töltöttünk a szállodában úgy, hogy még csak fel sem öltöztünk. Csakhogy azután abba kellett hagynunk a szerelmi hancúrozást, mert a szorgos tükördörzsöléstől felduzzadt az én *yin* részem.

Mivel egy darabig nem szexelhettünk, arról kezdtünk beszélgetni, hogyan találjunk rá egy női pekingi operatársulatra és az anyámra. Teng Xiong már alig várta, hogy csatlakozzon az énekesekhez, én azonban ragaszkodtam ahhoz, hogy előbb az anyámat keressük meg. Végül beadta a derekát, de csakis a szerelem kedvéért.

Teng Xiong elárulta: olyan sok pénze van, hogy lazíthatnánk egy kicsit és körülnézhetnénk Pekingben, de én nem voltam abban a hangulatban, hogy városnézésre induljak vagy belevessem magam a szórakozásba. Keblemet sajgó vágy feszítette: meg akartam találni az anyámat, nem csak azért, mert szerettem, de a keserűség is vezérelt: meg akartam kérdezni tőle, hogy miért nem írt nekem egyetlen sort sem annyi év alatt. Hogyan lehetett olyan szívtelen, hogy megfeledkezett egyetlen lányáról?

A harmadik Pekingben töltött napon Teng Xiong és én tíz órakor keltünk fel. Gyorsan ettünk pár falatot, felöltöztünk, aztán összecsomagoltunk, majd nyomban a Taiyi-hegy felé vettük utunkat, ami Pekingtől délnyugatra húzódott. Amikor elbúcsúztam az anyámtól nyolc évvel ezelőtt, akkor ő azt mondta nekem, hogy ezen a hegyen

keres magának egy templomot, ahová visszavonulhat. Mivel egyetlen levelet sem kaptam tőle, fogalmam sem volt, hogy végül melyik kolostort választotta. Azt gondoltam, hogy majd a legalsóval kezdem, és úgy haladok felfelé, és ha útközben találkozom szerzetesekkel vagy apácákkal, akkor megkérdezem tőlük, nem hallottak-e róla.

Ez hosszú és fáradságos út volt. Mire megérkeztünk a Taiyi-hegyhez, akkorra már késő délután volt. Az őszi levegő hűvös volt, de még kellemes. A halovány hold az egyik távoli csúcson ült, és minden mozdultunkat követte. Az Illatos Felhő Kolostor volt az első templom, amire először rábukkantunk. Teng Xiong pillantotta meg a buja növényzet közt a felfelé kunkorodó tetejét. Kifizette a kulikat, majd kísérett a gyaloghintóból, és a kapuhoz kísért. Óvatosan bekopogtattunk az oroszlánfejes kopogatóval, mert tudtuk, hogy ez olyan emberek szentélye, akik távol akartak maradni a világ eseményeitől.

Az ajtó nagy sóhajtással nyílt ki, és egy fiatal, kerek képű szerzetes kukkantott ki mögüle, akinek kopaszra volt borotválva a feje. Láttam, hogy ez egy kis templom, ami azt jelentette, hogy nem kellett fáradságos formaságokkal bajlódniuk, éppen ezért egyszerűen csak annyit mondtam, hogy az apáttal szeretnék beszélni.

A fiatal szerzetes azt felelte, hogy várjunk, majd elsietett. Szinte azonnal vissza is tért. - Uram és kisasszony, az apátunk meghívja önöket a fogadócsarnokba. Kérem, kövessenek.

A szürke ruhás apát úgy hetven körüljárhatott, elég csontos volt, de a tekintete bölcsességről tanúskodott. Már várt minket az udvar túlsó végében; a holdfény megcsillant tükörfényes fején.

Mielőtt még leállíthattam volna, Teng Xiong már be is mutatott minket férj-feleségként.

Az apát elmosolyodott, a kezében a malagyöngyöket morzsolgatta, amik hosszú bojtban végződő zsinórra voltak felfűzve. - Legyenek üdvözölve a mi szerény templomunkban, Mr. és Mrs. Teng.

- Részesülhetünk abban a kegyben, hogy megtudjuk az apát nevét? Tetszett nekem, hogy Teng ilyen udvariasan fogalmazott.

- A Dharma nevem Suhanó Felhő.

Suhanó Felhő mester bevezetett minket a csarnokba. Miután leültünk a faszékekre, az apát odaszólt az ifjú szerzetesnek, hogy hozzon nekünk teát és valami harapnivalót.

Ezután beszélgetni kezdtünk, és közben szürcsöltük a teát, megkóstoltuk a magokat, a gyümölcsöket és a vegetáriánus gombócokat. Teng Xiong mesélt az apátnak rólunk - persze az egészét kitalálta. Az én leszbikus szerelmem ezúttal kereskedő volt, én pedig három gyermek anyja. Kissé büntudatom volt a hazugságok miatt, nem azért mert én olyan erényes és becsületes voltam, hanem mert az én *férjem* úgy hazudott, mint vízfolyás! Végül - még több hazugság és csevegés után - rátértem a legfontosabb témára - vagyis az anyámra -, és megkérdeztem az apátot, tudja-e, hol lehet.

- Attól tartok, ez igen fogas kérdés, Teng asszony - felelte az idős férfi elgondolkodva. - Ezen a hegyen legalább száz templom van...

Nagyon megdöbbsentem a hallottakon. - Olyan sok? Az apát bólintott. - Es önnek fogalma sincs, hogy az anyja melyikben lehet?

- Nincs. - Megráztam a fejemet, és nagyon elcsüggedtem. - Nem is sejtettem, hogy itt ilyen sok templom van. - Sőt még annak is fennállott a lehetősége, hogy az anyám valahova máshova költözött - de az is lehet, hogy meghalt. De az apátnak nem említettem meg ezeket a félelmeimet.

- Amellett - mondta az apát, miközben a teáját szürcsölte -, ha apáca lett belőle, akkor az azt jelenti, hogy Dharma neve van - mondjuk például Tisztuló Por, Megvilágosító Fény, Könyörületes Tekintet. Mi az ön anyjának a Dharma neve?

- Fogalmam sincs - tört fel belőlem a kiáltás, de aztán elvörösödtem, mert ostobának és tiszteletlennek éreztem magam.

- Ha nem tudja az anyja Dharma nevét, akkor attól tartok, nagyon nehéz lesz rátalálnia. Mi volt a világi neve?

- Su Meifang. - Gyönyörű Illat. Hirtelen rádöbbsentem, hogy mennyire illet ez a név az anyámhoz. Vajon még most is gyönyörű és illatos, hogy az apácák életét éli?

- Akkor majd körbekérdezősködöm, hogy tudnak-e egy olyan apácáról, akit korábban Gyönyörű Illatnak hívtak.

- Most rögtön megtenné ezt nekem?

Ereztem, hogy megrántják a ruhám ujját. Teng Xiong azt suttozta a fülemben: - Aranyorchidea, csak nyugodtan. Kérlek, hagyd, hogy az apát döntse el, hogy mit, hogyan és mikor tesz.

Rámosolyogtam az apátra, de nem a legszebb mosolyommal, mert azt a kéj sóvár, nagykutya vendégeimnek tartottam fenn, és nem egy cölibátust fogadott szerzetesnek. - Kérem, bocsásson meg nekem a türelmetlenségemért, Suhanó Felhő mester.

A szerzetes kinézett az ablakon, a holdat bámulta egy darabig, majd így szólt: - Mivel már késő van, azt tanácsolom önöknek, hogy maradjanak itt éjszakára, egyenek meleg ételt és pihenjenek. Holnap elmegyek a Dharma Virág templomba, és beajánlom önöket a Szív Útja apátnak. Ő már kilencvenöt éves, és szinte öröktől fogva itt élt ezen a hegyen, ő az az ember, aki segíthet önnek. Dharma Virág csak tizenöt kilométerre van innen, gyalog is mehetnek, de bérelhetnek gyaloghintót is.

Teng Xiong és én udvariasan összetettük a kezünket, és mélyen meghajoltunk.

Annyit mondtam: - Köszönjük a kedvességét, Suhanó Felhő mester.

Teng Xiong arcán elbűvölő mosoly jelent meg. - Mester, ki szeretnének mutatni a hálánkat azzal, hogy illatos olajat ajándékozunk önöknek. - Tetszett nekem, hogy Teng Xiong ilyen árnyaltan fejezte ki azt, hogy pénzt akar adni a templomnak.

A mester visszamosolygott rá, és az Érdemgyűjtő Dobozra mutatott. Ezután hívatta a fiatal szerzetest, hogy kéije meg a szakácsot, készítsen két személyre vacsorát.

Miután az apát eltávozott, az ifjú szerzetes hamarosan visszajött, és elkísért minket az Illatos Konyhába. Ritkán volt alkalmam ilyen egyszerű mégis ízletes ételeket enni. Mivel nagyon híres lettem a Barackvirág Pavilonban, ott mindenféle zamatos hússal etettek. Még amikor arról panaszkodtam, hogy mennyire tele van már a hasam, a vendégeim akkor is telepakolták a tányéromat finom falatokkal, és egyre-másra teleöntötték a csészémet borral. Nem mondhattam nekik nemet, mert az udvariatlanság lett volna, mi több, butaság is. A „nem” tiltott szónak számított a pavilonban.

Most végigfuttattam pillantásomat a gombákon, a tofun, a bambuszrügyeken, a tárón, és éreztem, összeszorul a szívem. Még sosem láttam, hogy az ételek ilyen boldogan kínáltak volna fel magukat, mint most: anyáin azt szokta mondani, ha ilyen eledelt eszünk, akkor nemcsak elevenek és egészségesek leszünk, de erényesek is.

Anyám sosem kedvelte igazán a húst. Mindig azt mondta: - Csak egy keveset főzök bele a levesbe, hogy ízt adjon neki. -És minden holdhónap első és tizenötödik napján vegetáriánus ételeket főzött, hogy „megtisztuljon a test és a lélek”. Eszembe jutottak azok az esték, amikor együtt ült a család az asztalnál, és amikor anyám egyszerű, de ízletes ételeit ettük. Anyám attól félt, hogy ha nem hagyja, hogy Fang Rong elvigyen engem, akkor még egy hideg rizsgombóc sem jut nekem, amivel megtölthetem a gyomromat. Ám a türkizkék pavilonban rizsgombóc helyett a legfinomabb ennivalókkal tömtek. Elmosolyodtam sajátos helyzetemen.

Teng Xiong észrevette a mosolyt az arcomon, és megállt az evőpálcika a kezében. - Aranyorchidea, valami vicceset csináltam?

- Ó, nem, nem rád gondoltam. - És akkor elmondtam neki, mitől tartott annyira az anyám, de igyekeztem, hogy csak annyit áruljak el korábbi életemről, amennyi feltétlenül szükséges volt.

Teng megérintette az arcomat. - Sajnálom, Arany orchidea. De nem hagyom, hogy szomorkodj, majd én felvidítalak. - Úgy tűnt, mintha még valamit akarna mondani, de végül másként döntött.

Tudtam, hogy majd' meghal a kíváncsiságtól, vajon milyen lehetett a múltam, de ez nem volt megfelelő alkalom ahhoz, hogy kikérdezzem. Csendesen ettük a rizst, de közben kínos csend telepedett közénk. A konyha is csendes volt. Az evőpálcikák zörgését és az étkezés hangjait leszámítva minden zaj kívülről jött - tücskök ciripeltek, levelek susogtak, és időnként egy kutya ugatott a távolban. Őszi szél fújta és a levelek *Xa*, *Xa* hangokat adtak ki, mintha csak az én nevemet suttogták volna: Xiang Xiang! Xiang Xiang!

Félrebillentettem a fejem, és hallgatóztam. Vajon ezek a levelek most rég elvesztett anyám vagy rég halott apám nevében szólongatnak?

Könnyek folytak végig az arcomon, miközben egy darab bambuszhajtást rágsáltam.

- Aranyorchidea? Valami baj van? - kérdezte Teng Xiong, a hangja szelíd volt, tele aggodalommal, akárcsak régen a szüléimé.

Megrázta a fejem, majd lenyeltem a bambuszt.

Teng Xiong odacsúszott mellém, és megölelt.

Ezúttal amikor az ajkát a számra forrasztotta, azzal válaszoltam neki, hogy a nyelvemet a szájába dugtam. Nem voltam biztos benne, valójában mit érzek iránta: szerelmet vagy hálát.

Pár pillanattal később felbukkant a fiatal szerzetes. Láta, hogy befejeztük az evést, ezért némán intett nekünk, hogy kövessük. A konyhából kis ösvényen át egy a templom mellett álló alacsony épülethez vezetett minket. Teng kinyitotta az ajtót, és láttuk, hogy szerény csomagjainkat már bevitték ebbe a dísztelen szobába. Ahogy a szerzetes távozott, mi leültünk, engem pedig hirtelen elfogott a nyugtalanság, hogy vajon hol lehet az anyám, és hogy sikerül-e megtalálnom őt. Hogy elcsendesítsem háborgó lelkemet, kivettem a brokáthuzatból a *qint*, és elkezdtem felhangolni a hangszert. Teng Xiong nem szólt egy szót sem, csak kedvtelve nézett engem.

Befejeztem hangolást, és elkezdtem játszani a „Lakkfa levelek táncolnak az őszi szélben” című dalt. A kis, csupasz szoba megtelt a *qin* szomorúan suttogó hangjaival. Miközben a muzsikát hallgattam, lecsillapodtam kissé, és nem gondoltam arra, hogy boldog vagyok-e vagy sem; egyszerűen csak örültem, hogy szabad vagyok és élek. Miközben az ujjaim ide-oda pördültek és fel-le jártak a hangszeren, nekem az jutott az eszembe, hogy a sors milyen váratlan fordulatokat hoz az életünkbe. A lakkfa levelei táncoltak az őszi szélben, kavarogtak a csendes és bús levegőben, majd végül lehullottak a földre...

Másnap korán reggel a fiatal szerzetes bekopogtatott a szobánkba, és reggelizni hívott bennünket. Teng Xiong megköszönte a meghívást, és azt felelte neki, hogy még mindig nagyon ki vagyunk merülve az előző napi utazástól, ezért gyorsan megreggelizünk, és aztán még aludni fogunk. Teng Xiong valójában szeretkezni akart - még akkor is, ha

éppen egy templomban voltunk. Miután kifárasztottuk testünket a tükördörzsöléssel és a Wu hegyen tett látogatással, álomba zuhantunk. Amikor felébredtünk, legnagyobb rémületemre már délután volt.

- A fenébe! Pakolj össze, hogy azonnal indulhassunk! - ugrott ki az ágyból Teng Xiong, és elkezdett öltözni. - Megyek és megkérem a szerzeteseket, hogy adjanak nekünk enni.

Gyors étkezés után készen álltunk az indulásra. A fiatal szerzetes már megrendelt nekünk két kis gyaloghintót, amivel a Dharma Virág Templomba mehettünk.

A kapunál elbúcsúztunk az apáttól. Ő kedvesen rám mosolygott. - Mrs. Teng, kívánok jó szerencsét és azt, hogy találja meg mielőbb az édesanyját. Ha alkalmam nyílik rá, akkor én magam is kérdezősködni fogok utána. - Aztán az apát odafordult Teng Xionghoz, és egy darab papírt adott át neki. - Mr. Teng, lerajzoltam a Dharma Virág Templomba vezető utat. Mutassák meg a kuliknak, ha nem találnák az utat, vagy ha eltévedtek volna.

-Köszönjük a kedvességét és a nagylelkűségét, Suhanó Felhő mester.
- Meghajoltunk a két szerzetes előtt, majd odasiettünk a gyaloghintókhoz.

A négy kuli bár fiatalnak látszott, mély ráncok csúfították el napbarnította arcukat. A testük szívós volt és keménykötésű, a lábuk izmos, az ereik kidagadtak, mintha zöld kígyók tekeregnének a bőrükön. Teng Xiong azt parancsolta a kuliknak, hogy az én székem menjen elöl, és ő majd követ engem.

A nap melegen sütött, az út keskeny volt és hepehupás, a kulik csendben haladtak velünk előre. Az arcuk és a tekintetük feszült volt, az útra összpontosítottak, így olyanok voltak, mintha lassú futásban meditálnának. Olykor-olykor kihajolt egy fa az útra, és pillanatnyi árnyékot adott. Figyeltem a levelek reszkető árnyát a földön, és közben eltöltött a boldogság. Időről időre kihajoltam a hordszékből, hátrafordultam, és integettem Teng Xiongnak, közben a nevét kilátottam. A „férjem” szélesen mosolygott, és visszaintett nekem.

Egyórányi utazás után végül kiértünk egy nyílt mezőre. Már mindentől távol jártunk. Egyetlen templom tetejét sem láttuk, de még azt sem, hogy füst szállna fel az egyik távoli kolostor konyhájából. Teng

Xiong beleegyezett abba, hogy megálljunk, mert a kulik húszperces pihenőt kértek. A négy fickó azonnal leült kör alakban egy fa alá, izzadt arcukat törölgették, kicsomagoltak pár száraz kenyérdarabot, és enni kezdtek. Miután elfogyasztották soványka elemózsiájukat, elővettek egy kockát, hogy eljátsszák csekélyke fizetségüket.

Teng Xiong azt javasolta, hogy menjünk odébb és sétáljunk egy kicsit. Odakiáltott a kuliknak: - Körülnézünk egy kicsit ezen a vidéken, és fél óra múlva itt vagyunk.

A csontosabbik kuli visszakiáltott: - Uram, ne maradjanak sokáig, mert vissza akarunk érní, mire lemegy a nap.

- Ne aggódjanak; időben visszajövünk.

Teng Xiong letört két vastag ágat sétabotnak. Meglengette őket a levegőben, hogy lássa, mennyire erősek, majd odacsapta a földhöz, ami suhogó hangot adott.

Már készen álltunk az indulásra, de nekem akkor az jutott hirtelen az eszembe: - Várj, Teng Xiong - mondtam neki -, ott hagytam a hordszékemben a *qint*.

- Jobb ha nem hozod magaddal, mert túl nehéz cipelni.

Mivel nem akartam elmondani neki, hogy az én *qinem* milyen értékes, valami ürügyet kerestem, hogy magamhoz vehessem: - El akarok neked játszani egy dalt a fák alatt. Amellett nem akarok alkalmat adni a kuliknak, hogy összetörjék.

- Rendben, majd én viszem.

Elhoztuk a *qint*, és megkezdtük sétánkat az erdőbe. Olyan volt, mintha beléptem volna egy álomba. Az őszi szellő friss volt, a napsugarak szelídek, mintha csak masszírozták volna a fejünket, és az öreg fákból kellemes illat áradt. Teng Xiong vállán a *qi/md* úgy nézett ki, mintha egy tudós lenne, aki egy réges-régi tájképből lépett ki. Miközben őt néztem, szomorúság öntötte el a lelkemet. Bárcsak férfi lenne az én lesbikus párom!

Csendben sétáltunk, mindketten belemerültünk a gondolatainkba. Időről időre megálltam, hogy felvegyek valamit - egy tarka levelet, egy szép követ vagy egy olyan ágat, ami az egyik írásjelre emlékeztetett.

Ekkor egy *qindal* jutott az eszembe, aminek „Óda a régmúlt időkhöz” volt a címe. Elkezdtem pár sort idézni belőle:

*A nap és a hold egymást váltja.
A felhők elsuhannak, a víz elfolyik.
Melankólia ring a szélben és a hajladozó fűben.
Az ég elhagyatott, a föld sorvad.
Most csak a sárkány és a tigris panaszos párviadala hallik
Milyen bús is az élet!*

Amikor befejeztem az idézetet, Teng Xiong azt mondta: - Arany orchidea, ez a dal nagyon szép, de olyan szomorú!

- Hiszen minden kínai vers szomorú.

- Ez igaz. Ez azért van, mert az *élet* szomorú - suttogta, és látszott, hogy töpreng valamin. - Ezért élveznünk kell az életet a maga teljességében, amíg megtehetjük. - Megfogta a kezemet, és az ajkához emelte.

Tovább folytattuk a sétánkat, és kiértünk egy kis tisztásra, amit ginkófák vettek körbe vaskos törzsükkel, és a leveleik olyanok voltak, akár az aranyszín eső.

Teng Xiong odalépett az egyik fához, megérintette, és megvizsgálta a kérgét. - Gyere ide, Aranyorchidea, nézd csak ezt meg.

Odasiettem, és felnéztem a fára. - Már legalább százéves lehet ez a fa.

- Nem, ezer is megvan! Ez a fa tanúja volt a dinasztiák felemelkedésének és bukásának, és látta hatalmasok és gyengék életét és halálát: bölcsek tanítottak itt, utazók tévedtek el, madarak építettek fészket rá, szerelmesek fogadtak egymásnak örök hűséget előtte, és szerzetesek jutottak el alatta a nirvánába. Biztos vagyok benne, ha ez a fa beszélni tudna, akkor több érdekes történettel szórakoztatna el, mint a *Három királyság regénye*. - Majd szentimentálisan így folytatta. - Remélem, hogy szerelmünk olyan sokáig fog élni és virulni, mint ez a fa.

Nem válaszoltam semmit. Bár nagyon kedveltem Teng Xiongot, nem gondoltam, hogy úgy érzek iránta, mintha egy férfi iránt gyúlt volna

lánggra a szívem. Ugyanakkor, mivel még sosem voltam szerelmes, honnan is tudhattam volna, milyen a szerelem?

Mivel attól féltem, hogy itt, ez alatt a fa alatt akar megesküdni engem a szerelmünkre, megpróbáltam elterelni a figyelmét. - Teng Xiong, nem gondolod, hogy méltó cselekedet lenne, ha ez alatt az öreg fa alatt játszanék el neked egy dalt a *qinen*?

Bólintott, majd óvatosan levette a hangszer a válláról, és lehámozta róla a brokát huzatot. Ezúttal a „Párbeszéd a halász és a favágó között” című dalt kezdtem eljátszani. Elképzeltem, hogy Teng Xiong a favágó, én pedig a halász vagyok, és miután találkoztunk az erdőben, sült halat eszünk és bort iszunk, majd a filozófiáról beszélgetünk.

Az erdő és a hegyek megihlettek, és én egyik dalt a másik után játszottam el: sor került „A részeg halász”; a „Három variáció a szilvavirágra”; a „Sírás a hosszú kapu mögött” című dalra, majd végül az „Emlékezés egy régi barátira” következett.

Felsőhajtottam, és amikor végül levettem a kezem a húrokról, Igazgyöngyről kezdtem mesélni Teng Xiongnek.

Miután meghallgatott, Teng azt mondta: - Sajnálom. Bárcsak találkozhattam volna vele. - Belenézett a szemembe. - Biztos vagyok benne, hogy Igazgyöngy nővér ugyanolyan szép és tehetséges volt, mint amilyen te vagy.

- Sokkal szebb és tehetségesebb volt.

- Azt nem hiszem. Aranyorchidea, te olyan szerény teremtés vagy. - Rám kacsintott. - Biztos vagyok benne, hogy ismered azt a mondást, hogy „a türkiz a kékből emelkedik ki, de végül elnyomja a kéket”.

Elmosolyodtam. Ez a híres mondás azt jelentette, hogy a tanuló túltesz a tanárán. Némi hallgatás után úgy döntöttem, hogy még egy darabot eljátszom: az „Elegáns orchideát”. Mivel ez egy nagyon régi dal volt, amit még a Tang-dinasztia korában írtak, vagy ezer évvel ezelőtt, méltó szerzemény volt egy ilyen ős öreg fához.

Még mindig a dal tisztaságán merengtem, amikor Teng Xiong felkiáltott: - Ó, te jó ég! Milyen sokáig maradtunk itt!

Gyorsan ráhúztam a hangszerre a huzatot. Teng Xiong kikapta a *qint* a kezemből, és elkezdtünk futni.

- Gondolod, hogy a kulik még várnak ránk?

- Igen, azt hiszem, mivel még nem fizettem ki őket - felelte és közben a *qin* a hátát verdeste.

- Ó, te nem fizettél nekik, de Suhanó Felhő előre odaadta nekik a viteldíjat! Láttam, amikor fizetett a kuliknak!

- Hú, akkor több mint biztos, hogy már elmentek - válaszolta Teng, és maga után húzott. - Ráadásul ott maradt az összes ruhánk és minden más holmink!

Ekkor vettem csak észre, hogy a levegő lehűlt, és a nap lemenőfélben volt. - Ha itt hagytak bennünket, akkor mit fogunk csinálni?

- Nem tudom. Most nem tudok gondolkodni, de majd meglátjuk, mi vár ránk.

De senki nem várt ránk. Egy órával később még mindig az erdőben bolyongtunk. És akkor rádöbbsentem, hogy a legrosszabb történet velünk - eltévedtünk.

Rettenetesen kimerültünk a futástól, a gyaloglástól és az izgalomtól, ezért végül leültünk egy sziklára pihenni. Fáradtak voltunk és éhesek, de nem volt sem ételünk, sem italunk. Minden ennivalónkat a hordszékekben hagytuk.

Eltakartam az arcomat és sírni kezdtem. Teng Xiong átkarolta a vállamat.

- Teng Xiong, én félek!

- Ez az én hibám. Figyelnem kellett volna az idő múlására. - Körülnézett. - Valami hajlék után kell néznünk, mert itt kell töltenünk az éj szakát.

- De hisz' itt halára fagyunk, vagy elevenen felfal bennünket egy tigris! És itt kígyók is lehetnek, nem akarom, hogy megmarjanak!

Teng szorosan magához ölelt. - Aranyorchidea, ne ess pánikba! Majd nagyon óvatosak leszünk. Aztán majd ha eljön a reggel, biztos vagyok benne, hogy megtaláljuk a kivezető utat.

24. A banditák

A nap lebukott a horizont mögé, és a hegyek körvonala elmosódott, mint a tinta a papíron. Tovább-botorkáltunk az egyre nagyobb ködben, és egy helyet kerestünk, ahol megpihenhettünk volna.

Akkor észrevettünk egy sötét nagy tárgyat a bozótosban. Teng Xiong azt javasolta: - Gyere, menjünk nézzük meg, mi az.

Amikor közelebb értünk, láttuk, hogy az egy óriási bronzharang, amit benőtt a moha, és amire ősrégi írással feliratot véstek.

Teng Xiong az ujjaival követte az írást: - Nézd, Arany orchidea, ezt egy magas rangú szerzetesnek ajánlották, aki... százhusz évig élt. Lehet, hogy nekünk is hosszú életet jósol?

- Kérlek, Teng Xiong, már sötétedik, és én félek!

- Ne aggódj! A harang azt jelenti, hogy itt a közelben van egy templom.

Körülnéztem, de egyetlen pagodatetőt sem láttam. - Akkor hol a templom?

- Légy türelmes, itt kell lennie valahol, de a köd és a fák elrejtik előlünk. Most pedig menjünk... - Hirtelen elharapta a mondat végét, és azt suttogta. - Figyelj!

Hegyezni kezdtem a fületem, majd azt mondtam: - Lépéseket hallok.

-Én is - válaszolta, majd feszült hangon hozzátette: - És egyre közelebb jönnek.

- Remek, akkor kiáltunk nekik, hogy segítsenek?

Teng Xiong rácsapott a számra a kezével. - Nem! Arany orchidea, fogalmunk sincs, hogy kik ezek az emberek, lehetnek szerzetesek... de nem kizárt, hogy banditák.

- Ó, te jó ég! Akkor mit csináljunk?

Mielőtt még Teng Xiong válaszolhatott volna, durva nevetést, és káromkodást hallottunk a hátunk mögül a bokrok közül.

Teng Xiong lázasan azt suttogta: - Most már biztos vagyok benne, hogy banditák.

Ekkor árnyakat vettem észre a bokrok között imbolyogni.

Teng Xiong azt suttogta a fülemben: - Már késő elfutni. Jobb lesz, ha elrejtőzünk. Talán bebújhatunk a harang belsejébe. Gyere, segíts nekem felemelni. - Teng letette a *qint* a földre, és amikor az ujjainkat a harang karimája alá akartuk dugni, mintha egy természetfölötti hatalom segített volna meg minket, mert sikerült felemelnünk a harangot.

Teng Xiong azt sziszegte: - Befelé, gyorsan!

Tétováztam.

Ő bemászott a harang alá, és kinyúlt értem. Megpróbáltam megfogni a *qint*, de kicsúszott a kezemből. A harang egy hangos puffanással visszazuhant a helyére.

Teng Xiong a harang belsejéből tompa hangon sürgetett engem: - Emeljük meg újra, gyorsan!

De ekkor már túl késő volt. Két nagy fej kandikált ki a közeli bokorból.

Felkaptam a *qint*, és rohanni kezdtem.

A fák és a bokrok gyorsan suhantak el mellettem. Most nem aranylótusz virágokon lépkedtem kecsesen, hanem ágakon, homokon és köveken hágtam át fájó lábaimmal. A levegő az arcomba csapódott. Az alacsony ágakat a karommal letörtem, míg azt nem éreztem, hogy vér csorog végig rajtam. A *qin* dőngette a hátamat, és felhorzsolta a csípőmet. Aztán legnagyobb rémületemre lecsúszott a hangszer a vállamról, és a földre zuhant.

Felkiáltottam, és tovább futottam. De jaj, egy pillanat múlva valaki hátulról megragadott. Bár rúgtam és csapkodtam, két izmos kar olyan szorosan fogott, hogy az én harcművészeti ismereteim semmivé váltak, akár az én jó *qin*em. Egyre csak sikoltoztam és sikoltoztam.

Legnagyobb meglepetésemre a bandita nem fogta be a számat, hanem harsány hahotába kezdett. Közben a társa elém lépett, és alaposan szemügyre vett. Különös, ördögien rút arca volt, éles, rút csontjain feszült a bőr. Amikor megszólalt, a hangja olyan vékony volt,

mint egy fiatal lánynak. Csaknem elnevettem magam rémült helyzetem ellenére.

- Még ha annyira kiabálsz is, hogy kiköpöd a tüdődet, gondolod, hogy itt ezen az ember-nem-járta helyen a te szerelmes fiúcskád meghallja a sikoltozásodat, és majd idesiet, hogy megmentsen?

- Aztán a mögöttem lévő fickó durva, hitvány hangján azt mondta:

- Mit csinál egy ilyen csinos lányka egyedül az erdőben? - Miközben az egyik karjával erősen tartott, a másikkal megragadta a hajamat, és hátratekerte a fejemet, hogy szembenézhesen velem. Két kiguvadt szem meredt rám: akkorák voltak, akár a rézgarasok. A bandita arcát rendezetlen körszakáll tette még rútabbá.

A számat szorosán összezártam. Legalább nem vették észre Teng Xiongot, gondoltam magamban.

Rusnya Pofa felkiáltott: - Kutasd át!

Mögöttem Gúvadt Szemű mindenütt végigtapogatott, végigdörzsölt és végignyomogatott, és persze előidőzött a mellemnél és a *yin* részemen. - Bassza meg, nem találtam semmit ezen némben egyáltalán semmit!

Rusnya Pofa hitetlenkedve kérdezte: - Semmi?

- Egyáltalán semmi! Se pénz, se ékszer nincs nála.

Hosszú csend következett. Aztán Rusnya Pofa megint megszólalt, és miközben durva kezével ördögien rút arcát simogatta, buja pillantásokat vetett rám: - Hmmm, de van neki valamije, ami jobb a pénznél és az ékszernél is. Ha! Ha! Ha!

Gúvadt Szemű is elröhögte magát. - Átkozottul igazad van!

Akkor lehajított a földre, letépte e blúzomat, és lerántotta rólam a nadrágomat is. Miközben Rusnya Pofa még mindig visítózva hahotázott, Gúvadt Szemű lehúzta a mocskos gatyáját, és rám mászott.

Felsikoltottam, de ezúttal nem a kéjtől, hanem a fájdalomtól, a dühtől és a felháborodástól.

Gúvadt Szemű arcul csapott, és a testemet a fölhöz szegezte. Akkor még hangosabban ordítottam és úgy csapkodtam a végtagjaimmal természetes testét, mint a cséphadaró. Ő visszaütött, és a keze éppoly kemény volt, mint szutykos fütyköse. Ott feküdtem a földön

megebénulva, és képtelen voltam megakadályozni, hogy undorító magját belém üritse.

Rusnya Pofa pedig egyre csak bólogatott, és a szája ördögi mosolyra húzódott.

Miután Gúvadt Szemű fütyköse lelankadt, a fickó felhúzta a nadrágját, és odakiáltott a társának. - Most te következel!

Rusnya Pofa éppen készült lerántani a gatyáját, amikor lépések zaja ütötte meg a fülünket, amint átgázolnak a lehullott faleveleken. Gúvadt Szemű egyik kezével a földhöz szögezett, a másikkal pedig erősen befogta a számat.

Jóságos ég! Ez biztosan Teng Xiong! De hogy volt annyi ereje, hogy egyedül felemelje a harangot?

A két bandita feszülten figyelt és fülelt, és a fejüket a hang irányába fordították.

És akkor hirtelen egy arc bukkant elő az egyik bokor mögül. A két ördögi fickó elengedett, majd előkapták a késüket. A fényes pengék olyanok voltak, mint két keskeny szem, amik a pokol tornácáról leskelődnek.

Bár a hold fényét a köd elhomályosította, láttam, hogy egy éber tekintet felméri a terepet. Felkaptam a ruháimat, hogy eltakarjam meztelen tagjaimat, közben pedig felkiáltottam, és a hangom hosszan visszhangzott a levegőben. Megpróbáltam felállni, de visszaroskadtam a földre. A két bandita azonban már ügyet sem vetett rám.

Rusnya Pofa rákiáltott nőies hangján az idegenre: - Azért jöttél, kibaszott fattyú, hogy végignézd a saját halálodat?

Gúvadt Szemű felcsattant: - Vagy neked is gusztusod támadt erre a szajhára, te szuka fattya?

Alig tudtam elhinni, hogy a férfi ahelyett, hogy elfordult vagy elfutott volna, kilépett a bokorból. Fekete felsőt és nadrágot viselt, és a homlokát fekete sállal kötötte be. A kezében lámpást tartott, aminek sárgás, hátborzongató fénye megvilágította az arcát: vonásai meglepően vonzóak voltak.

Amikor megszólalt, a hangja nyugodt volt és mély: - Engedjétek el ezt a hölgyet!

Rusnya Pofa harsányan felnevetett: - Ha! Ha! Ha! Ne akard bemesélni nekem, hogy te nem kívánod ezt a szépséget! Mi vagy te, egy teknőctojs vagy egy eunuch?

A fiatal férfi arca elkomorult, és a hangja is mélyebb lett. - Az mondtam, hogy engedjétek el azt a lányt!

- Ha! Te kis fattyú! - csattan fel Rusnya Pofa. - Mi a te rangod? Ne mondd meg nekünk, hogy mit csináljunk!

A két bandita jelentőségteles pillantást váltott egymással. Aztán Rusnya Pofa azt kérdezte a társától: - Móresre tanítjuk ezt az eunuchot?

- Naná!

-Várjatok egy percig! - szólt közbe ismét a fiatal férfi nyugodt hangon. - Hadd tegyek fel nektek egy kérdést.

Rusnya Pofa megvakarta a szögletes koponyáját, majd nagy hahotában tört ki. - Egy kérdést? Mi a fene bújt beléd, hogy most meg fattyú helyett a tanárt kezded játszani?

A férfit cseppet sem érdekelték a sértések, és így felelt. - Tudtok olvasni?

Gúvadt Szemű jót mulatott a kérdésen. - Ha, ha, mi szükségünk lenne rá? - megpörgette a kését a kezében. - Hiszen éles késeink vannak!

Rusnya Pofa közbevágott, miközben gúnyosan mosolygott, és megrázta a csípőjét. - És persze fütykösünk is van! Ha! Ha! Ha!

A fiatal férfi hirtelen feldobott és szétnyitott egy tekercset. Kimeresztettem a szememet, és tigris, kard, sárkány misztikus ábrázolását láttam rajta meg érthetetlen írásjeleket.

A két bandita - minden bizonnyal írástudatlanok voltak - zavarba jött.

Ekkor a fiatal férfi előhúzott egy kürtöt, belefújta, ami fülsiketítő hangot adott ki magából minden irányba. Aztán ledobta a kürtöt, de annak hangjai még ott visszahangzottak a levegőben. Ez idő alatt elővett egy kis harangot, amit hevesen rázni kezdett, miközben érthetetlen szavakat mormolt. Ezután valami hosszú és puha villant meg a kezében - egy sárkányfejes korbács! Úgy csapkodott a levegőben,

mint a támadó kígyó. Végül mintha egy varázsló tartana bemutatót, előhúzott egy hosszú kardot, kettéhasította a tekercest, majd a lámpása lángjánál meggyújtotta. Hangosan felszisszentem.

A két bandita kővé dermedve bámult; nagy izzadságcseppek jelentek meg ráncos homlokukon. Az arcuk vörösen ragyogott a tűz vakító fényében. A szájukat eltátották, egyetlen szót sem tudtak kinyögni.

De ekkor jött még csak a haddelhadd! A tűz ekkor felvette egy tigris alakját, és teljes erőből a két banditára támadt.

A két fickó a fejét fogta és sikoltzott, mintha a Pokol Királya elé cibálták volna őket. Aztán a következő pillanatban elnyelte őket a sötétség.

A fiatal férfi ahelyett, hogy utánuk futott volna, odajött hozzám, és amikor három méterre volt tőlem, megállt. A hangja most lágy volt, de óvatos. - Kisasszony jói van?

Túlságosan meg voltam döbbenve ahhoz, hogy válaszolni tudjak.

- Nem akarom bántani. Akarja, hogy felsegítsem?

Megráztam a fejemet, mire ő hátat fordított nekem - így felvehettem a ruháimat. Legbelül felsóhajtottam. Vajon ez a fiatal fickó azt hiszi, hogy engem még nem érintett és nem látott férfi? De azzal tisztában kellett lennie, hogy megerőszakoltak.

Könnyek peregtek végig az arcomon. Esedenül gomboltam be széttépett blúzomat, és közben annak az idegennek a hátát bámultam, aki tanúja volt megcsúfolásomnak, és aki megmentette az életemet.

Szelíden megkérdezte: - Befejezte az öltözködést?

- Igen - feleltem, de a hangomban alig volt élet.

Ekkor a férfi megfordult, és akkor alaposabban szemügyre vehettem az arcát. A szemében könnyörületességet és szánalmat láttam. Lassan közelebb jött hozzám, és azt mondta: - Segíteni akarok önnek, de önnek kell megmondania, hogy miként tegyem.

A férfi magas volt, felnéztem rá, majd feltört belőlem a kiáltás. - A barátom csapdába esett egy harang belsejében!

- Egy harangban? Hol?

- Azt hiszem, itt van, nem messze innen, de nem vagyok biztos benne. Sokáig futottam, miközben a banditák elől menekültem.

Nagy aggodalommal nézett rám. - Nagyon sajnálom. Remélem, hogy nem erőszakolták meg...

- De igen. - Nagyot nyeltem. - Úgy értem, az egyikük... - A legutóbbi megrázkódtatásom még alig múlt el, és én voltam az, akit megerőszakoltak, de azt vettem észre, hogy a férfi jobban fel van háborodva, és idegesebb is mint én.

Hosszú, félszeg csend állt be közöttünk. Végül azt javasolta: - Jobb lenne, ha máris a barátja keresésére indulnánk, mielőtt túl késő lesz. Majd én segítek.

Elmondtam neki, hogy elvesztettem a hangszeremet is, és azt is meg kell keresnem.

A férfi megkérdezte. - Gondolja, hogy tud gyalogolni?

Amikor megmozdultam, egész testem sajgott. Hirtelen rádöbbsentem, hogy a széttépett ruhámmal, az összekarmolt arcommal és a zilált hajammal úgy nézhetek ki, mint egy boszorkány!

Halkan azt feleltem: - Igen.

Még közelebb jött hozzám, és feltartotta a lámpást. - Van pár karcolás az arcán, de nem véreznek, ezért nincs miért aggódnia. Nincs komoly sérülése. A sebek pár nap alatt begyógyulnak. - Ezután odaadta a kabátját. - Ezt vegye fel.

Elvörösödtem, mert ekkor vettem észre, hogy a mellem kilátszik a blúzom egyik nagy szakadásában.

A férfi elfordult. - Kérem, siessen, aggódom a barátjáért.

Fogalmam sem volt, hogy hol találhatjuk meg a harangot. Ezért találomra néztünk körül. A férfi ment előttem, és széthajtotta az ágakat, hogy utat csináljon nekünk. A lámpása kísérteties fénnel égett, és olyan árnyékokat vetett, mintha táncoló fantomok lennének.

- Teng Xiong! - kiáltottam, és feszülten hallgatóztam és figyeltem. A fiatal férfi azt kérdezte: - Ezek szerint a barátja egy férfi?

- Nem, nő. Csak férfineve van. - Hirtelen rádöbentem, hogy a „Teng Xiong” nem az igazi neve Tengnek. Hamis nevet kellett használnia, hogy elrejtőzhessék - Xiong azt jelenti hősies, és igen gyakori névnek számít a férfiak a körében. Én is ugyanebből az okból cseréltem fel a Xiong Xiong nevet Aranyorchideára.

Ki volt ez a különös ruhájú fiatal férfi, aki varázslatot mutatott be, látta mezítelen testemet, és most mellettem gyalogolt a sötét erdőben? Még a nevét sem tudtam, arról nem is beszélve, hogy mi a foglalkozása, és hogyan él. És ha tudtam is volna róla valamit, előfordulhat, hogy az is álcázás, álnév és álruha. Még ha el is bátortalanodtam e gondolatok miatt, kisvártatva összeszedtem az erőmet, és tovább kiabáltam:

- Teng Xiong! Teng Xiong!

De nem kaptam rá választ, csak a hangom visszhangzott, a szél fújt, és a levelek ropogtak a lábunk alatt.

Végül kétórányi kutatás után felhagytunk a kereséssel.

- Túl sötét van már ahhoz, hogy tovább bolyongjunk az erdőben. Biztosan nagyon ki van merülve. Majd holnap folytatjuk.

Bólintottam.

A férfi aggodalommal teli tekintettel nézett rám: - Gondolja, hogy tud még gyalogolni?

-Igen.

- Akkor majd lassan megyünk - majd még hozzátette -, de ha akarja, akkor vihetem is.

- Köszönöm a kedvességét, de azt hiszem egyedül is tudok járni.

-Bár minden porcikám fáj, és el akartam fogadni az ajánlatát, vissza kellett utasítanom. Azt akartam, hogy azt higgye, én egy szégyenkező, tisztességes nő vagyok, aki inkább felakasztaná magát, semmint hogy fizikai kontaktusba keveredjen egy idegen férfival. Azt mondták, a régi időkben némelyik nő - hogy erényességét bizonyítsa - levágta a kezét, csak azért, mert véletlenül hozzáért egy férfihoz.

Kissé tétovázott: - Itt van a hajléka a hegyekben?

- Nem.... Csak most érkeztem ide.

Szelíden felelt: - Ha nincs tető a feje felett, akkor eljöhet velem a templomomba.

- Templomba?

- Igen. Szerzetes vagyok. Taoista.

Hirtelen minden apró részlet összeállt egy lenyűgöző képpé - a sál, a különleges öltözet, a lámpás, a különös írásjelekkel telerótt tekercs és a mágikus mutatvány. Hát persze, ez a fickó egy taoista szerzetes! Csaknem hangosan felkiáltottam. Aztán elfogott a csalódás, az arcom pedig elpirult. Egy ilyen csinos férfi ugyan miért akar szerzetes lenni?

- Némi időbe beletelik, amíg odaérünk a templomomba. Biztos, hogy bíjja az utat odáig?

- Jól vagyok, köszönöm! - feleltem makacskodva.

Csend következett, én pedig követtem őt és a himbálódzó lámpását, amíg a testem már annyira fájt, és a lábaim annyira remegtek, hogy végül a földre roskadtam.

Amikor magamhoz tértem, a szerzetes karjában találtam magam. Fészkelődni kezdtem: - Kérem, tegyen le. Tudok menni.

- Dehogyan tud. Kérem, bízson bennem, és hagyja, hadd segítsek - mondta szigorúan. És tovább cipelt, a lába alatt ropogtak a száraz ágak.

Túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam vele, ezért behunytam a szememet, és hagytam, hogy a mellkasához szorítson. Éreztem egyenletes szívdobogását, és ez különös módon megnyugtató volt.

Mély álomba zuhantam a következő pillanatban. Amikor felébredtem, már egy kis kunyhó előtt találtam magam. A férfi letett a földre, kinyitotta az ajtót, és előre engedett. A szerény helyiségben nem volt más, csak egy oltárasztal, egy gyógyszeresszekrény, egy üst és két szék.

Mielőtt bármit mondhattam volna, a férfi így szólt: - Kérem, kövessen.

- Megérkeztünk - jegyezte meg, amikor átmentünk egy oldalfülkébe, ahol letette a lámpását és a hátizsákját. Az ablak mellett meggyújtott egy másik lámpást is.

- Ez az a templom, amiről beszélt? - fakadtam ki, majd elharaptam a nyelvemet. Nem lett volna szabad szemrehányást tennem egy szerzetesnek, különösen azok után, hogy megmentette az életemet!

A férfi nem válaszolt, hanem felkapta a teáskannát, és hideg teát öntött mindkettőnknek.

Leültem és belekortyoltam a teámba, közben pedig körülnéztem, de most sokkal óvatosabb voltam. Bár a szoba kicsi volt, nagy gonddal volt berendezve. Az ajtóval szemben egy asztal állt, rajta Lao-tzu szobra-ő írta a *Tao-te chinget*. Egy ágy állt a fal mellett, felette festmény függött, aminek *Az elixírterasz* volt a címe. Egy tudóst ábrázolt, aki a magas hegyek között egy üst előtt állt, amiből gőz szállt fel.

Egy könyvespolc tele volt spárgával átkötött könyvekkel, a másik falnál íróasztal árválkodott. És akkor legnagyobb meglepetésemre az asztal tetején megpillantottam egy *qint*. Odafordultam a szerzeteshez, és alaposan megnéztem az arcát, ami titokzatosan ragyogott a lámpás halovány fényénél. A kontya szétzilálódott, és a rakoncátlan hajtincsek olyanok voltak, mint a dőlt írásjelek.

- Tud játszani a *qinen*? - éreztem, hogy a hangom tele van meglepetéssel és izgalommal.

- Igen.

- De hiszen ön egy szerzetes!

Pár pillanatig hallgatott. - Némelyikünk ápolja azt a hagyományt, hogy játszik a *qinen*. Ez a meditáció egyik formája. Úgy gondoljuk, a hangszer csodálatos hangjai egyesítenek bennünket az Úttal.

Alig tűnt számomra hihetőnek, hogy végül is megmenekültem és egy taoista szerzetes mentett meg, aki ráadásul még a *qinen* is tud játszani!
- Mester, nem is merészelem megkérdezni az ön nevét...

- Qing Zhen vagyok.

Tiszta és Igaz. Gyönyörű név! De akkor megint elszomorodtam. Mert ez csak egy taoista név volt, egy újabb álruha, még akkor is ha vallásos összefüggésben jelent meg. Azon morfondíroztam, vajon megtudhatom-e az igazi, világi nevét, amit a szülei adtak neki.

- És az ön neve?

- Arany orchidea - feleltem, majd a *qime* mutattam. - Megnézhetem?

- Természetesen. De nem akar előbb enni és megfürödni? Amellett - ekkor rámutatott az arcomra - azt hiszem az lenne a legjobb, ha letisztítanám az arcát.

Elvörösödtem. Szörnyen nézhettem ki. Az arcomat horzsolások borították, a hajam tele volt apró ágakkal és fűvel. A tekintélyes és vonzó külsőm odavolt - és én egy taoista szerzetes előtt álltam ilyen rémisztő állapotban!

Felkiáltottam: - Van egy tükre?

Úgy tűnt, erre nem tud mit válaszolni. Aztán egy szó nélkül kiment a szobából. Hamarosan visszatért egy nagy tál vízzel és egy törülközővel, és elkezdte lemosni az arcomat.

- Jaj! - kiáltottam fel, amikor a törülközővel hozzáért a sebeimhez.

A szerzetes nem törődött a jajgatásommal, hanem tovább ápolta a karcolásaimat. Amikor befejezte a mosdatásomat, kiment, hogy kiöntse a vizet.

Amikor visszajött, azt kérdezte: - Most jobban érzi magát?

Bólintottam. - Most már megnézhetem a *qint*, kérem?

Aggodalommal teli tekintettel mért végig. - Aranyorchidea kisasszony, tényleg... jól érzi magát?

Elpirultam. Ez a férfi különösnek találta, hogy miután megerőszakolt egy bandita, én képes vagyok normálisan viselkedni, sőt még egy hangszer iránt is érdeklődöm. *Hai!* Természetesen ő nem tudhatta, hogy engem nyolc éven át minden este számos bűdös férfi „erőszakolt meg”!

Kedvesen azt feleltem: - Jobban érezném magam, ha megnézhetném a *qint*.

A szerzetes hagyta, hogy végighúzzam a kezem a hangszer felületén, közben elolvastam a feliratot is a hátoldalán. *Tianfeng Xiaoxiao* - a Mennyei Szellő.

- Milyen elegáns - jegyeztem meg. - Ez a hangszer igen régi lehet.

- Ez a *qin* nyolcszáz éve tanúja az életnek!

Rápillantottam a szerzetesre. - Úgy érte, hogy ez egy Sung *qin*?
Bólintott.

- Qing Zhen mester, micsoda különös találkozás! Én is tudok játszani a ginen!

- Örömmre szolgálna, ha meghallgathatnám a játékát - felelte a szerzetes. - De kérem, pihenjen egy kicsit, amíg kerítek valami ennivalót. - Azzal kiment a szobából.

Hirtelen úgy éreztem, mintha ezer patkány rágcsálná a gyomromat. Rádöbbsenteni, hogy azóta nem ettem egy falatot sem, hogy Teng Xiong és én elhagytuk a kolostort. És akkor Teng Xiong jelent meg a képzeltemben. Eltakartam az arcomat, és felkiáltottam: - Teng Xiong, mi lehet most veled?

Sírni kezdtem, majd kiapadtak a könnyeim. Azt reméltem, a *qin* hangjai megnyugtató zaklatott lelkemet, ezért elkezdtem felhangolni. Miközben ujjaim a hangszer lakkozott felületét érintették és meditálni kezdtem, a saját ginemre gondoltam. Igazgyöngy öröksége elveszett, benne minden pénzem és az összes ékszer, amit elrejtettem benne.

Megint csak teljesen egyedül voltam a világon, és ismét nem volt egy vasam sem.

- Ó, nem, ez nem lehet igaz! - sóhajtottam fel. Könnyek szöktek a szemembe, de ezúttal nem hagytam, hogy kicsorduljanak. Összeszedem magamat, és játszani kezdtem az „Emlékezés egy régi barátira” című dalt. És akkor szomorúan vettem tudomásul, hogy immár nemcsak Igazgyöngyre, de Teng Xiongra is emlékeznem kell. Neki igaza volt - az élet szomorú. Csupán küzdelem, hogy ne fojtsanak bele a tengerbe.

Miután befejeztem a dalt, nekikezdtem a „Sírás a hosszú kapu mögött” című darabnak. Ezúttal énekeltem is. Miközben elmerültem a gyönyörű és melankolikus zenében, egy másik tiszta és erős hang is csatlakozott hozzám. Megijedtem. Ez a szerzetes, aki olyan kimért és udvarias volt velem, olyan hangon énekelt, ami arra engedett következtetni, hogy együtt érez a legnagyobb szomorúsággal, be akarja gyógyítani a sebeket, és varázslatos módon el akarja mosni a sok fájdalmat, amit a sors zúdít ránk. Amikor befejeztük az éneklést, akaratom ellenére könnyek csorogtak végig az arcomon. Behunytam a szememet, majd felnéztem, és Qing Zhent pillantottam meg ajtóban: egy tálcát tartott a kezében, amin kis tálakban rizs és leves gőzölgött.

Letöröltem a ruhám ujjával a könnyeimet. - Sajnálom - suttogtam. Szívem összeszorult, és úgy éreztem, felborult bennem egy fűszerekkel teli üveg, és egyszerre éreztem édeset és keserűt.

Qing Zhen belépett a szobába, és letette a tálcát az asztalra, majd elvette tőlem a gínt és felakasztotta a falra. Teát öntött nekünk, majd leültünk. Egy tálkát nyújtott felém. - Ez egy különleges leves, ami majd begyógyítja a sebeit.

Belekortyoltam a keserű levesbe, majd enni kezdtem, és közben érzetem, hogy a férfi engem néz. De már nem törődtem az etikettel és a tekintéllyel, és az sem érdekelt, hogy vajon csinos vagyok-e. Minden figyelmemet az elém rakott ételekre összpontosítottam. Ő csak kis falatokat evett, és amikor befejeztük az étkezést, kivezetett az udvarra egy körbezárt kis térségbe, ahol egy fakádban forró fürdőt készített elő nekem.

- Arany orchidea kisasszony, fürödjön meg, és ne féljen. Én itt öröködöm kint.

Levetkőztem, és óvatosan beléptem a kádba. A víz forró volt és legnagyobb meglepetésemre illatos is: éreztem, ahogy máris kifejti gyógyító hatását. Mivel tudtam, hogy Qing Zhen a közelemben van, előntött a nyugalom: biztonságban éreztem magam. Forró vizet fröcsköltem az arcomra, a hátamra és a vállamra. Aztán eszembe jutott Gúvadt Szemű, és akkor még hangosabban fröcsköltem a vizet magamra, hogy a fiatalember ne hallja a szipogásomat. Erősen megdörzsöltem a bőrömet, ami kipirult és kissé felhorzsolódott. A fájdalom ellenére csodálatos érzés volt, hogy ismét kezdtem tisztának érezni magam. Felnéztem az égre, fenn ragyogott a hold, és hunyorogtak a csillagok. Felsőhajtottam.

- Arany orchidea kisasszonyjói van?

- Igen - feleltem, és akkor döbbentem rá, hogy meztelen vagyok, és egy jóképű fiatal férfi áll tőlem alig három méterre. Azon morfondíroztam, hogy mi járhat most Qing Zhen fejében. Szerzetesként vajon vonzódik-e hozzám? Vágyódik a meztelen testem után? Ha igen, akkor a jade botja megmerevedett-e? Megint felsőhajtottam, de ezúttal a szerzetes nem válaszolt. Felpillantottam az égre, és az egyik csillag rám kacsintott. Amikor befejeztem a fürdést,

Qing Zhen bejött a zárt térbe, és átnyújtotta nekem taoista ruháját. Gyorsan belebújtam, majd visszasiettem a kunyhóba, és vártam, hogy a szerzetes is megfürdjön. Amikor visszajött, én a ginasztal mellett ültem. Magas alakját bámultam, amikor megállt az ajtóban: ekkor egészen másképp festett, friss volt és vonzó. Most nem viselt sálát, és megpillanthattam a haját, ami hosszú volt és puha, és kontyba volt fésülve: mintha egy macska aludt volna a feje tetején.

Csendben néztük egymást pár hosszú pillanatig. Ő szólalt meg elsőnek: - Arany orchidea kisasszony...

- Kérlek, szólíts csak Aranyorchideának.

- Aranyorchidea, hadd főzzek neked teát.

Gyorsan nekilátott a teakészítésnek, és közben úgy éreztem, a szoba energiával telik meg. Kedvtelve mustrálgattam izmos, inas testét, és feszülten koncentrálok arckifejezését. Amikor elkészült a tea, hozott egy tálcát, letette az asztalra, majd leült velem szemben, és mindkettőnknek öntött egy-egy csészével a gőzölgő italból.

Pár pillanatig félszegen hallgattunk, majd a szerzetes azt kérdezte:

- Arany orchidea, jobban érzed magad?

Bólintottam, és titokzatos arcát fürkésztem. Bár többet szerettem volna tudni róla, úgy döntöttem, hogy nem teszek fel neki kérdéseket.

Aggodalmas pillantást vetett rám. - Akarsz pihenni?

Megráztam a fejem, majd csendben ittam a teámat.

Végül megint megszólalt: - Aranyorchidea - ekkor úgy nézett rám, mintha egy műértő lenne, és fel akarna becsülni egy műalkotást -, kérlek, mesélj nekem az életedről.

Hirtelen sokkal bonyolultabbnak tűnt nekem az életem, ezért aztán nem tudtam, hogyan is kezdjem a történetem. Nagy levegőt vettem.

- Biztos vagyok benne, hogy nem érdekel téged az én sorsom.

- Miért mondod ezt?

- Mert... - ekkor azt latolgattam, hogy beszéljek-e neki a Barackvirág Pavilonról. - Nem hiszem, hogy az én hányattatásaim a vörös porban érdekelnének egy szerzetest.

Titokzatos pillantás vetett rám. - Szerzetesként nem csupán ezt, de még más világokat is láttam.

- Ez igaz?

- Miért kérded ezt?

- Mert túlságosan fiatal vagy.

Felnevetett, majd hallgatott, és a teáját szürcsölte. Belenéztem a szemébe, majd felkiáltottam: - Nővér voltam.

- Nővér? - kérdezte. - Úgy érted... apáca?

A szívem majd' szétrobbant a mellkasomban. Milyen naiv is ez a férfi. Ennek a jóképű fiatalembernek fogalma sem volt arról, hogy mit jelent nővérnek lenni. Témát váltottam, és megkérdeztem: - Qing Zhen, hogyan lett belőled taoista szerzetes?

- Ígéretet tettem rá az apámnak.

- Ő nem akarta, hogy megnősülj és fiakat nemzz?

A szeme felragyogott.

- Tudod, amíg a buddhista szerzetesek a külvilágtól való elzárkózást gyakorolják, addig mi, a taoisták az alkímia művészetét tartjuk a legfontosabb feladatunknak, hogy rábukkanjunk a hosszú élet elixírjére.

- Igen, erről már hallottam.

- A családukban sokan fiatalon haltak meg. Az anyám akkor repült együtt a darvakkal, amikor én még csak egyéves voltam. Utána következett egyetlen apai nagybátyám, majd az egyik anyai nagybátyám is elhagyott minket. Apám nagyon megijedt, hogy ő lesz a következő, ezért elkezdte tanulmányozni a taoista alkímiát a hosszú élet elixírjének a megtalálásához. Amikor tizenegy éves lettem, szerzetesnek adott a Mennyei Felhő Templomba. De röviddel ezután titokzatos módon elragadta a halál.

- Ó, te jó ég! Nagyon sajnálom!

Szomorúan mesélt tovább. - Az anyámra nem is emlékszem.

- Megbántad, hogy szerzetes lett belőled?

Gondolkodott pár pillanatig. - Nem. Ez az élet nagyon is megfelel nekem. Szeretek a hegyek között élni, és nincs ínyemre, hogy a poros

világ zavaros ügyeivel kelljen foglalkoznom. - Belekortyolt a teájába. - A mesterem a múlt hónapban küldött ide ebbe a kis kunyhóba, hogy remeteként éljek itt, és elkészítsem a hosszú élet elixírijét, a halhatadanság italát. A kísérletezés egy évig tart, így még tizenegy hónapig maradok itt, és csak azután megyek vissza a Mennyi Felhő Templomba.

Most már értettem, hogy a „templom” miért volt ilyen kicsi, és miért nem volt itt több szerzetes. - És miből élsz itt remeteként?

- Még tartom a kapcsolatot a templommal, és ha nagy szertartást mutatnak be, akkor csatlakozom a társaimhoz, és segítek nekik.

- Nem érzed magad nagyon egyedül itt?

- Hozzászoktam a magányhoz.

Magamban nagyot sóhajtottam. Nincs ennek a férfinak szüksége egy nőre? Nem érez semmit irántam? Ösztönösen végigsimítottam a hajamat és a ruhámat.

Qing Zhen hangja zökkenett ki merengéseimből. - Aranyorchidea - a fiatalember mélyen a szemembe nézett -, én csak egy egyszerű szerzetes vagyok. Kérlek, mesélj nekem az életemről.

Azt akartam, hogy ez a férfi azt gondolja rólam, hogy egy tisztességes, művelt családból származom (ami igaz is volt!). Nem akartam, hogy megtudja, romlott nő vagyok, aki eltévedt a szél és por birodalmában, és akinek a kajja ezernyi vendégnek szolgált párnául, és akinek cinóbervörös ajkát tízezer férfi csókolta.

Mindent elmondtam neki az életemről - csak pár dolgot változtattam meg. Nem árultam el neki, hogy a Barackvirág Pavilonban dolgoztam, hanem azt mondtam, hogy egy gazdag házban voltam szolgálólány. Elszöktem onnan, két okból is: a gazdám kegyetlenül bánt velem, és meg akartam találni az anyámat, illetve a kegyetlen hadurat. Mondanom sem kell, hogy hazudtam Teng Xionghoz fűződő kapcsolatomból is. Történetemben Teng egy másik szolgálólány volt, aki együtt szökött el velem ugyanabból a gazdag házból. Amikor Teng Xiongról beszéltem, elfogott a bűntudat, mert az ő helyét a szívemben immár a szerzetes foglalta el.

Amikor befejeztem életem történetét, a szerzetes elgondolkodott. Pár hosszú pillanat után így szólt: - Nem hiszem, hogy az anyád csak úgy

elhagyott, és hogy sosem írt neked. Itt valami másról van szó. Attól tartok, hogy sötét erők munkálkodnak ellenetek. - Ivott egy korty teát. - És most te elindultál, hogy megkeresd őt. Bár nagyon nehéz dolgod lesz, egy cseppet se aggódj. Mindent elkövetek, hogy segítek neked. - Megint hallgatott egy keveset. - Varázslatot mutatok be, hogy biztosan megtaláld őt. És egy másik varázslattal majd az apádnak segítek a *yin* világban.

Bólintottam. Hálás voltam Qing Zhennek, és szomorú voltam az apám miatt. És akkor kiöntöttem a szívem a szerzetesnek, és elmondtam neki, hogy apám megbosszulása járt állandóan a fejemben, miközben szolgálóként dolgoztam, és megkeményítette a szívemet a sok tragédia (köztük Igazgyöngy halála, aki egy másik szolgáló volt a történetemben).

Qing Zhen töprengve nézett rám. - Aranyorchidea, megértem, hogy vágysz a bosszúra. De kérlek, ne hagyd, hogy fiatal életedet a keserű *qi* töltse ki, mert ezt mi taoista szerzetesek nagyon veszélyes dolognak tartjuk, mivel egyaránt ártalmas az elmédre és a testedre.

- De nekem jogom van a rossz megbüntetésére és az elégtételre. Nem hallottad még azt a közmondást, hogy az ember nem élhet egy menny alatt a szülei mészárosával?

- Ismerem ezt a mondást. De hadd kérdezzek valamit. Mi van akkor, ha öt, tíz vagy húsz évembe kerül, amíg rálelsz a hadúrra? Vagy még rosszabb, ha sosem találod meg őt. Egész életedet ilyen keserűen akarod leélni? Mennyivel jobb lenne, ha helyette az Úton dolgoznál.

Erre nem tudtam mit válaszolni. Sosem gondoltam, hogy húsz évem is rámehet a bosszúra. És az is könnyen megeshet, hogy nem is találom meg azt a gazembert...

Felkiáltottam: - Qing Zhen, hadd játsszam a *qintn*, hogy megnyugtassam a lelkemet!

Ekkor a szerzetes kíváncsian tekintett rám. - Aranyorchidea, hogyan tanultál meg a *qimn* játszani?

A fenébe! Elharaptam a nyelvemet. Ha az ember egyszer hazudik, akkor még többet kell lódítania, hogy az első hazugságot alátámassza. - Az apám tanított meg rá, mielőtt szolgálónak adott a gazdag házba.

Némi csend után a szerzetes azt mondta: - Aranyorchidea, ha az elmédet kitölti a bosszú, miközben a *qimn* játszol, akkor a te lelked még nagyon beteg, és messze van a gyógyulástól. Akkor csak a mozdulatokat gyakorlód, és nem érted a zenének a legbenső lényegét.

Váratlanul ért engem, hogy egy remete szerzetes ennyire élesen belelát az életembe.

- Aranyorchidea, mi lesz, ha sikerül megtalálnod a hadurat?

- Akkor beteljesedik életem értelme.

- De Lao-tzu azt mondja, hogy ne hajszoljuk a beteljesedést. Megmakacsoltam magamat. - Addig nem könnyebbül meg a lelkem, amíg meg nem találok a hadurat, és golyót nem röpítek a fejébe!

-Bármilyen legyen is a terved, nyugodt tudsz maradni a cselekvés percéig?

Nem válaszoltam, ő meg így folytatta: - Ha a lelked nem könnyebbül meg, amíg bosszút nem állsz az apádért, akkor én jobb megoldással tudok szolgálni neked.

Hosszan tanulmányoztam sima arcát, sűrű szemöldökét, ami két távoli hegyre emlékeztetett. - Mi lenne az?

-Készítek neked *fut* és egy kevés varázsvizet, ami elrettenti a hadurat, és megfosztja őt az erejétől.

Csaknem elmosolyodtam a bűbajos igyekezetén. Pár pillanat múlva azonban úgy éreztem, minden erőmet felemésztettem. Ennek a napnak a tragédiái hozzáadódtak a korábbiakhoz, és teljesen kimerítettek, annyira, hogy a szememet sem tudtam nyitva tartani.

Qing Zhen aggódó pillantást vetett rám. - Aranyorchidea, nagyon ki vagy merülve. Jobb lenne, ha most pihennél. Majd holnap tovább keressük a barátodat.

Hagyta, hogy az ő ágyán aludjak el, ő pedig az oltárszobában a földön hajtotta álomra a fejét.

Másnap reggel arra ébredem, hogy gyengéden megveregetik a vállamat. Amikor kinyitottam a szememet, Qing Zhen alakja tornyosult fölém, akár egy nagy hegy.

-Kelj fel, Aranyorchidea! Készítettem neked reggelit. Miután ettél, meg kell keresnünk a barátnődet. Már azóta fenn vagyok, hogy felkelt a

nap, de nem volt szívem felébreszteni.

Mielőtt elhagytuk a kunyhót, Qing Zhen felkapott egy szalmasálat meg egy esernyőt. - Fogd meg ezeket, mert bármikor eleredhet az eső.

Megint kint kóboroltunk az erdőben. Fekete felhők gyűltek fenyegetően a távoli horizonton. Qing Zhen felnézett rájuk, és összevonta a szemöldökét. - Nagy zivatar közeledik. Igyekezzünk mielőbb megtalálni a barátnődet!

Megpróbáltam a lehető legpontosabban leírni, hogy hol bukkantunk rá az előző nap Tenggel a harangra. Hosszú gyaloglás után végül rátaláltunk egy kis tisztás szélén.

- Teng Xiong? - letérdeltem a harang mellé, és a nevét kiáltottam. A szívem a torkomban dobogott, de ezúttal nem a szerelemtől, hanem a bizonytalanságtól és az aggodalomtól. De nem sok időm volt töprengeni. Qing Zhen máris felemelte a harangot, és felborította.

Felsikoltottam, ugyanis a harang üres volt!

Sírásban törtem ki, Qing Zhen viszont felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. - Arany orchidea, a barátod megmenekült.

- Biztos vagy benne?

Bólintott. - Valahol itt lehet a közelben. Tudom, hogy rá fogunk találni.

- De az is lehet, hogy elrabolták! - Kétségbeesetten felkiáltottam. - Ó, jóságos mennyország! Hol lehet most?

- Csak keressük tovább. Itt kell lennie valahol egy templomnak is a közelben. Valószínűleg ott van.

Hirtelen kövér esőcseppek hullottak a szalmasálamra. Qing Zhen odafordult hozzám. - Kezdődik a zivatar, jobb lenne, ha visszamennénk.

- Nem kereshetnénk tovább?

- Aranyorchidea - korholó pillantást vetett rám. - Én egy hegyi szerzetes vagyok. Tudom, hogy milyen itt az élet. Néha sárlavinák is előfordulnak, még az is lehet, hogy betemet minket. - Fölém tartotta az esernyőt. - Legalább már tudjuk, hogy a barátnőd megmenekült. Most valahol biztonságban van.

Megszaporáztuk a lépteinket. Egy szempillantás alatt elsötétült az ég; a szél úgy üvöltött, akár a tigris, és az eső úgy esett, mintha dézsából öntötték volna. Sár fröccsent a lábunkra és a nadrágunkra. Qing Zhen megfogta a kezemet, és maga után húzott.

Amikor végre odaértünk a kunyhóhoz, a szerzetes rögtön forró levest készített, és vizet forralt a fürdéshez. Miután ettünk és megfürödtünk, megint nagyon kimerültnek éreztem magam, és leroskadtam az ágyra.

Amikor felébredtem, már sötét volt odakint. A szél még mindig fújt, és az eső is esett, de már nem volt annyi erejük, mint korábban. A susogó faleveleket bámultam, és remény töltötte be a szívemet.

- Arany orchidea - Qing Zhen hangját hallottam a másik szobából -, ébren vagy?

- Igen - feleltem. Felültem az ágyban, a fejemben az elmúlt napok eseményei kavarogtak: újra átéltem, amint egy remete szerzetes varázslatos módon kimenekít a banditák fogságából. Aztán éreztem, ahogy izmos karjával a mellkasához szorít, majd behoz a kunyhóba. Felkaptam a ruhámat, megdörzsöltem vele az arcomat, és beszívtam a hegyek illatát. Gyorsan belebújtam, felkeltem az ágyból, és átmentem az oltárszobába.

Qing Zhen a kis kályháján levest kavargatott, aminek finom illata volt. A háta széles volt, és a haja úgy ült a fején, mint egy pagoda. Úgy éreztem, a legszívesebben megölelném hátulról, és a nyakába fűrném a fejemet.

Megfordult, és rám mosolygott. - Különböző gyógynövényekből és háromféle gombából levest főzök, hogy a *qit* megerősítsem benned.

- Köszönöm, Qing Zhen! - Mélyen a szemébe néztem. - De nem akarok most...

Qing Zhen felállt, és egymást néztük több megtettesülésnyi ideig. Végül odalépett hozzám, majd mintha én lennék a felbecsülhetetlen *qin]e* a Sung-dinasztia idejéből, felemelt, és odavitt az ágyhoz, amiből az imént keltem fel.

Miközben a szívem úgy dobogott, akár egy őzikéé, ami elveszett az erdőben, Qing Zhen komoly arcát néztem. Ő pedig a következő pillanatban nagyon óvatosan elkezdett vetkőztetni, mintha csak egy újszülöttel bána. Kisvártatva teljesen meztelenül feküdtem egy férfi

éhes tekintete előtt, de ez a férfi nem egy bűdös *chou nanren* volt, hanem egy olyan fiatalember, aki megdobogtatta a szívemet, és megbűvölte a testemet.

A szerzetes elfújta a lámpát. A hold fénye beszűrődött az ablakon. Qing Zhen is levetkőzött, majd kioldotta a hajában a szalagot, mire a haja szabadon a vállára omlott.

Nagyon megindító és érzéki látvány volt - egy férfi állt előttem hosszú, sűrű hajjal, ami a teste körül repdesett. Úgy tűnt nekem, hogy szemben a konfuciánusokkal, ő nem félt attól, hogy megmutassa erőtől duzzadó testét. Szemben a buddhista szerzetesekkel és apácákkal, akik leborotvták a hajukat, hogy elzárkózzanak az emberek elől, a taoisták meghagyták a hajukat, és ápolták a testüket.

Amikor Qing Zhen felmászott mellém az ágyba, többé már nem törődtem a szerzetesi elvonultsággal, csak az ő testét néztem: jade botja olyan magasan állt, akár a Tejút, háromezer szálból szőtt ékessége félig eltakarta az arcát.

- Aranyorchidea - suttogta Qing Zhen a fülembe. A keze és az ajka elkezdte felfedezni a testem hajlatait és titkos zugait. Hogyan is tudhat ennyit egy szerzetes a csábítás művészetéről?

Magához húzott, és a fejét a melleim közé fúrta. Aztán simogatni kezdte lágyan a melleimet, és közben ajkával a mellbimbómat harapdálta. Amikor megszólalt, remegett a hangja. - Arany orchidea, a melleid úgy dobognak, mintha saját szívük lenne.

Én hosszú hajával játszottam, és felsóhajtottam a gyönyörtől.

Ekkor nyelvét bedugta a fülembe, és a fogával kissé megharapta a fülcimpámat. Ezután arcával a nyakamat cirógatta, és azt suttogta: - A bőrödnek friss virág- és mézillata van. A kezét a csípóm alá csúsztatta, és kissé megemelte a fenekemet. A másik kezével pedig úgy járta be egész testemet, mint a vízesés.

-Qing Zhen... - a testem vonaglott a kéjtől, és kezdtem elveszíteni a józan eszemet.

Testem az övéhez feszült, míg csak *yang* botja be nem hatolt az én *yin* kapumba. Heves dőfései kitöröltek minden gondot és bajt az agyamból, és a fájdalom helyén öröm támadt. Olyanok voltunk, mint két állat,

amiket hirtelen szabadon engednek. Most senkihez nem kapcsolódtunk, csakis egymáshoz.

A Wu hegyen tett kirándulásunk után Qing Zhen a karjában tartott. Mindketten csendben voltunk, és a saját érzéseinkben és gondolatainkban merültünk el. Én a *yin* és *yang* részünk kiegyensúlyozásának utóízét ízlelgettem a számban. Sajátos módon, én, aki a hálószoba művészetének avatott ismerője voltam, először élveztem a szeretkezést egy férfival, méghozzá egy taoista szerzetessel egy kis „templomban”.

Rádöbbsentem, hogy Igazgyöngy miért habarodott bele annyira abba a portréfestőbe, Jiang Mouba - az a férfi is mestere lehetett a szerelmi párviadalnak.

Megérintettem Qing Zhent, mire ő megfogta a kezem, és az ajkához emelte. A szél odakint a nevemet suttozta: - Xiang Xiang! Xiang Xiang!

- Arany orchidea - a szerzetes odahajolt hozzám, és megcsókolt. - Szeretlek téged.

Belenéztem a szemébe. - Qing Zhen, én is szeretlek téged. Qing Zhen csendesen ölelt, mintha a csend lenne a legjobb válasz és a legszelídebb simogatás. Jól befészkeltem magam meleg mellkasába.

- Most, hogy te itt vagy velem, már nem érzem magányosnak magam - mondta. Pár pillanattal később felkelt az ágyból, és meggyújtotta a lámpást.

- Hová mész? - kérdeztem tőle.

- Majd meglátod. - Odament az asztalhoz. Néztem, ahogy a hold fénye táncol a testén, és a szívem megtelt fájdalmas gyönyörűséggel. Hamarosan visszatért hozzám egy ecsettel és egy tintakővel.

- Mit csinálsz?

Ezúttal nem válaszolt. Szorgalmasan örölte a tintát. Amikor befejezte, legnagyobb meglepetésemre lehúzta rólam a takarót, óvatosan magához húzta a lábamat, majd írni kezdett - a combomra. A tintát hidegnek éreztem a bőrömön, és az illata megnyugtatta az idegeimet.

Amikor a szerzetes végzett az írással, az arca ragyogott és a szeme csillogott, mintha most lépett volna ki egy meleg vízi forrásból.

Lenéztem a lábamra, és láttam, hogy a combom fel volt díszítve egy költeménnyel, amit a remete merész és erőteljes ecsetvonásokkal rótt fel rám - olyanok voltak az írásjelek, akár az öreg fa gyökerei.

Tíz ujj táncol a hét selyemhúron; édes suttogás hallik a vörös porban.

A lelkem nyomban elveszett, mikor megláttam szív alakú ajakadat, és amikor jade sima kezeddal pajkosan cirógatni kezdél.

- Ó, Qing Zhen, ez a vers igazán gyönyörű! - mondtam neki, és megérintettem az arcát, miközben a vers gondolatai megérintették a lelkemet. - De nincs szívem lemosni, és akkor hogyan fogok fürödni?

- Nem őrizheted e sorokat a testeden, ezért jó lesz, ha mielőbb az eszedbe vésed - felelte, és megfogta a kezemet. Aztán kinézett az ablakon. - Ma éjszaka a *yuelau* - a házasságszerző a hold alatt - vörös fonállal köti össze az életünket. A mi szerelmünk is olyan soká él majd, akár a hold.

Még feküdtünk egymás mellett egy kicsit, és kissé elbóbiskoltunk. Amikor felébredtem, az ablakon át a telihold sütött le rám. Az ezüstös ragyogás megváltoztatta a hangulatomat. Qing Zhen szavai a mi legjobb szándékú kívánságainkat fejezte ki, de a hold, mint egy nagy fényes tükör, egyszerűen csak tanúja volt a halandók végtelen kívánságainak, és visszatükrözte azokat a földre. Miközben az égi vándor figyel, sok születést és pusztulást lát, a dolgok létrejönnek és elenyésznek, és az élet virágzik és elsorvad. Tíz év múlva, vagy akár egy esztendő múltán hol lesz a mi szerelmünk? Látom-e akkor még Qing Zhen vonzó és csinos arcát? Vajon akkor is szépnek fog látni? Csak mulandó visszaverődések voltunk egymás tükrében, és kurta emlék lesz belőlünk, mert csak gyorsan tovasuhanó árnyakat vetettünk a vörös porba?

Nagyon lehangoltak ezek a gondolatok, ezért megpróbáltam nem gondolni szerelmünk jövőjére, és igyekeztem kiélvezni a pillanat örömét. Hátrasimítottam a hajamat, nyelvemmel megnedvesítettem az ajkamat, és hosszú, csábító pillantást vettem Qing Zhenre. Amikor izmos teste az enyémhez feszült, megfeledkeztem a végtelen vágyakról,

az élet virágzásáról és pusztulásáról. Miközben jade botja megkeményedett, és megtalálta útját a kapumba, minden nyomorúságom és szenvedésem elillant...

25.

Ez a nő nem az én férjem

A következő reggel, amikor felébredtem, a napsugarak cirógatták a lábamat. Kinyújtottam és megmozgattam a lábujjaimat, mert nagyon élveztem a nap melegét és a szeretkezés utáni kellemes bódulatot. Aztán megpillantottam Qing Zhent a gmaszjal mellett: ő engem nézett, az arca komor volt és szomorú.

- Valami baj van? - kérdeztem és felültem, közben magamra húztam a takarót, hogy eltakarjam meztelen testemet. Aztán az jutott az eszembe, hogy prostituált vagyok, akkor meg miért szégyenkezzem egy férfi előtt. De mégis így éreztem, mert ő volt az első férfi, akibe szerelmes lettem.

- Nem - mosolyodott el Qing Zhen a maga fanyar módján. - Csak néztelek, miközben aludtál.

Visszamosolyogtam rá, és megdörzsöltem a szememet.

- Arany orchidea, jobb lenne, ha sietnénk.

- Miért?

- Mert már így is sok időt veszítettünk - meg kell keresnünk a barátodat.

Beleharaptam az ajkamba, míg csak nem éreztem a vér jellegzetes ízét. Annyira elbűvölt ez a szerzetes, hogy teljesen elfeledkeztem Teng Xiongról. Hogyan lehettem ennyire önző és szívtelen?

Fél órával később már ismét az erdőt jártuk, és a társam után kutattunk. Lelkiismeret-furdalásom volt, ezért hangosan kiáltottam a barátom nevét - Teng Xiong! Teng Xiong! -, közben mégis az én poéta-szerzetes szerelmem járt folyton a fejemben, nem pedig az én leszbikus barátnőm.

Ujabb fél órát bandukoltunk, amikor Qing Zhen felkiáltott: - Nézd, ott van egy buddhista templom a ciprusok mögött. - Megragadta a karomat, és magával húzott. - Menjünk oda!

Egy szerzetesnövendék nyitott nekünk ajtót. Beszéltem neki Teng Xiongról és a harangról.

A fiatal pap arca felderült. - Jöjjenek be! - mondta, majd megfordult, és fiús hangján elkiáltotta magát. - Arany orchidea van itt, és Teng Xiongot keresi.

Hamarosan egy, az ötvenes éveiben járó kövér szerzetes sietett felénk, akit egy idősebb, görnyedt társa követett. Végül a két szerzetes mögött legnagyobb megkönnyebbülésemre megpillantottam a fáradtan mosolygó Teng Xiongot.

- Aranyorchidea! - mondta Qing Zhen halkán. - Nem azt mondtad nekem, hogy a társad egy nő?

Mielőtt még válaszolhattam volna, jó néhány szerzetes körénk gyűlt, és izgatottan magyarázták, hogy amikor hajnalban meditálva sétáltak, hangokat hallottak a templomuk régi harangjából (ezt azért tették ki, mert egy gazdag pártfogójuk újat ajándékozott nekik), és aztán megmentették a félájult, félrebeszélő és alaposan kiszáradt Teng Xiongot. A szerzetesek egymást túlkiabálva magyarázták el, mi hogyan történt: hangoskodásuk megzavarta a templom megszokott csendjét.

Ekkor a még mindig fáradt és kimerült Teng Xiong követelte, hogy mondjam el mi történt velem, ezért elmagyaráztam neki és a kíváncsi szerzeteseknek, hogyan fogtak el a banditák, akiknek a markából végül Qing Zhen menekített ki mágikus erejű mutatványával. Miután mindenki elmondta a maga történetét, csend állt be közöttünk, amikor is észrevettem, hogy Teng Xiong gyanakvóan és ellenségesen méregeti Qing Zhent.

Miközben követtük a szerzetesek kis csoportját a fogadócsarnokba, éreztem, hogy Qing Zhen egyre feszültebb lesz, és hogy Teng Xiong lelkében féltékenység dül. Nekem azonban fogalmam sem volt, hogy mit tegyek. Vendéglátóink tudomást sem vettek arról, hogy hármunk között milyen érzések feszülnek, és egymás közt beszéltek meg a mentőakciójuk egyes részleteit. A szerzetesek egyhangú életét megszakította ez az izgalmas esemény, és nyomban meg is feledkeztek a szerzetesi elvonultság és elzárkózás szabályáról: a szigorú előírásokat egy időre kidobták lelkük ablakain.

Miután teát és harapnivalót szolgáltak fel nekünk, a kövér szerzetes, akit Tiszta Bölcsességnek hívtak, rá akart beszélni arra, hogy maradjak

náluk. - Teng asszony, már előkészítettünk önnek és a férjének egy szobát.

- De - és itt elharaptam a mondatomat, mert csaknem kiböktem, hogy „ez a férfi egy nő, és én nem vagyok a felesége!” Csakhogy Teng Xiong szigorúan rám pillantott, ezért nyomban lenyeltem a szavaimat.

„Férjem” odafordult a szerzeteshez: - Köszönjük, Tiszta Bölcsesség mester! Biztos vagyok benne, hogy a feleségem nagyon fáradt a sok izgalom és megpróbáltatás után. Neki most nagy szüksége van a pihenésre.

Még annyi bátorságom sem volt, hogy Qing Zhen szemébe nézzek, és lássam, hogyan reagál a kialakult helyzetre. Mi több, örültem, hogy elharaptam a mondatomat, különben ki hitt volna el egy ilyen ostoba állítást, hogy „ez a férfi egy nő, és én nem vagyok a felesége”? Ha előrukkolok ezzel a képtelenséggel, a szerzetesek azt hitték volna, hogy félrebeszélék, annyira megviselt, hogy a banditák fogságába estem.

Qing Zhen nem szólt egy szót sem. Amikor összeszedtem a bátorságomat, és rásandítottam, láttam, hogy még csak nem is mérges, mint ahogy azt vártam - csak meg van hökkenve és össze van zavarodva. Most biztosan az jár a fejében, hogy szégyentelenül hazudtam neki, és kegyetlenül elárultam. Úgy éreztem, a szívem lassan összetörik. Szinte láttam, amint a kis darabok a padlóra hullanak, és addig vergődnek, amíg közvetlenül a Buddha-szobor alá nem gördülnek.

Ekkor Qing Zhen udvariasan elköszönt a szerzetesektől, mert menni készült. Attól féltem, hogy szó nélkül itt hagy, ezért odaléptem hozzá, és halkán azt mondtam neki: - Ha már el kell menned, akkor hadd kísérjelek végig az udvaron.

Amikor kiértünk az udvar nyílt terére, odafordultam hozzá, és nyomban azt kérdeztem tőle: - Qing Zhen, miért nem kérted, hogy menjek veled?

Ő egyszerre látszott dühösnek és döbrentnek. - Aranyorchidea, te férjnél vagy, és a férjed itt van melletted. Akkor miért akarod, hogy visszavigyelek téged a templomba?

Felsikoltottam: - De hiszen én nem vagyok házas, és Teng Xiong nem a férjem! Ő csak egy nő!

- Egy nő?

- Igen! Olyan, mint én. Melle van, és nincs jade botja! Szerelmem nem válaszolt, csak átható pillantásokkal méregetett.

- Végül így szólt: - Aranyorchidea, te most tréfálsz velem?

- Nem, a világért sem! Teng Xiong nő, és én nem vagyok a felsége!

- Akkor miért öltözik úgy, mint egy férfi?

Elmondtam neki, hogy a társam a kegyetlen gazdája elől szökött meg, és ez volt az álruhája.

Qing Zhen töprengő arcot vágott. - Akkor milyen kapcsolat fűz hozzá?

Mivel szerettem Qing Zhent, nem tudtam hazudni neki. De szorult helyzetben voltam. Ha elmondom neki az igazat - hogy Teng Xiong és én szeretők voltunk, holott én nem szerettem őt -, akkor Qing Zhen azt hiszi, hogy csak kihasználtam a társamat, és ezért meg fog vetni engem.

Qing Zhen szemébe néztem, de nem szóltam egy szót sem. Végül könyörögni kezdtem neki: - Qing Zhen, nem akarok itt maradni; kérlek, vigyél magaddal.

Még mindig sértődöttség látszott az arcán. - Nem tehetem. Szerzetes vagyok, és ez egy templom.

Kétségbeesetten felkiáltottam: - Igazán? Akkor miért csábítottál el?

- Mert beléd szerettem. Nem gondoltam, hogy így lesz, de megtörtént.

Akkor felbukkant mellettünk Teng Xiong; kihívóan megállt mellettem, és Qing Zhent méregette nagy dühösen. - Úgy gondolom, a feleségem már túl sok időt töltött egy szerzetessel, aki papi nőtlenséget fogadott...

Mielőtt még a szerelmem válaszolhatott volna, közbevágtam:

- Qing Zhen, higgy nekem, én nem vagyok Teng Xiong felesége. Ő egy nő. - Állításom még saját magamnak is nevetségesen hangzott.

Qing Zhen szeme szomorúan és dühösen megvillant. - Igen, Aranyorchidea, talán azt hiszed, hogy én is egy nő vagyok?

Ekkor Teng Xiong fordult oda hozzám, és a szeme villámokat szórt. - Azok után, hogy annyi áldozatot hoztam érted, te lefeküdtél vele? -

ujjával Qing Zhenre mutatott, és gúnyosan azt kérdezte:

- Egy szerzetessel csaltál meg?

A következő pillanatban kivágódott egy ajtó, és egy öreg, borotvált fejű szerzetes nézett ki rajta. - Ha már beléptek a mi szent épületünkbe, kérem, maradjanak csendben, és tiszteljék a templomunk szent csöndjét. - A szerzetes alaposan végigmért mind a hármunkat, majd becsukta az ajtót.

Qing-Zhen keserűen rám pillantott, majd kinyitotta a templom kapuját.

- Qing Zhen! - kiáltottam utána, de ő akkor megszaporoázta a lépteit.

Teng Xiong átkarolta a vállamat, és a karomnál fogva visszakísért a templomba Amikor Teng Xiong bevezetett a szobájába, világos volt előttem, hogy az a legjobb, ha nyíltan megbeszéljük a történeteket.

Miután leültünk, rögtön beszélni kezdtem: - Teng Xiong, nagyon sajnálom, de nem tehetek róla. Szeretem Qing Zhent.

Ő hosszan és szigorúan nézett a szemembe. - Ne csinálj magadból bolondot. Ez csak egy pillanatnyi fellángolás...

- Nem, egyáltalán nem - feleltem neki könnyes szemmel. - Ő az első férfi, akibe beleszerettem...

Hátravetette a fejét és felnevetett. - Tudod, hogy miről beszélsz? Hiszen te mondtad nekem, hogy mindig is gyűlölted azokat a *chou nanrene* ket.

- De Qing Zhen más, ő nem olyan, mint a többi férfi.

- Más? Arany orchidea, hadd mondjak neked valamit. Az összes férfi egyforma. Valamennyi bűdös csirkefogó! - Keserűen folytatta: - Mindössze a jade bot az, ami nekem nincs, és neki van. De ez még nem jelenti azt, hogy ő jobb lenne, mint én...

- Ő nagyon jó!

- De Arany orchidea - a hangja ellágyult, és könyörgőre fogta a dolgot -, talán ő nagyon jó az ágyban, de ő akkor is egy férfi. És egy férfi sosem értheti meg, hogy egy nőnek mire van szüksége, különösen egy olyan fiatal, kifinomult ízlésű és bonyolult lelkületű lánynak, mint amilyen te vagy. Aranyorchidea, neked egy nő kell, aki a gondodat viseli és szeret téged, nem pedig egy férfi, aki még ráadásul szerzetes is. Ugyan mit

tudhat egy szerzetes a csábítás fortélyairól, a szerelemről és arról, hogyan kell gondját viselni egy nőnek?

- Nem, nincs igazad! Qing Zhen minden tekintetben megfelel nekem. Teng Xiong láthatóan megdöbben és meg is sértődött.

- Ő mentette meg az életemet, ápolta a sebeimet, miután a banditák megerőszakoltak.

Teng Xiong a karjába vont, és csókokkal árasztott el. - Aranyorchidea, ez mind az én hibám. Annyira sajnálom... amin keresztül mentél. Először téged kellett volna a harang alá löknöm. Kérlek, bocsáss meg nekem.

- Teng Xiong - finoman elhúzódtam tőle -, ez senkinek nem a hibája. Mindössze balszerencséről van szó. És nagyon sajnálom... nem akartam megsérteni az érzéseidet.

Társam nem válaszolt, hanem próbálta megfogni a kezemet, de elhúzódtam tőle. - Teng Xiong, én szeretem őt.

- De hiszen *engem* is szeretsz.

Hogyan lehetett ebben olyan biztos? - De ez másmilyen szerelem - mondtam -, amit irántad érzek, az olyan, mint amit... Igazgyöngy iránt éreztem.

- Akkor jó. Sőt talán még jobb, mint gondoltam, mert két nőt sokkal mélyebb érzések köthetnek össze.

Erre nem tudtam, mit válaszoljak.

- Aranyorchidea, higgy nekem, az a hirtelen fellángolás, amit ez iránt a férfi iránt érzel, úgy elmúlik majd, ahogy a felhők szállnak messze az égen. Amellett gondolj arra, hogy neki nincs egy vasa sem, és akkor hogy akarsz együtt élni vele?

Ekkor visszazökkentem a keserű valóságba. Rádöbentem, hogy mivel elvesztettem a *qint*, és vele az összes pénzemet és minden ékszeremet, most már csak egy koldusszegény és otthontalan nő vagyok! És természetesen egy szerzetesnek nincs pénze, és Qing Zhen még csak azt sem ajánlotta fel nekem, hogy visszavisz a templomába! Sírni kezdtem, és keserű könnyeimet nyeltem, amiket egy férfiért hullattam: az első szerelmemért.

Teng Xiong letörölte az arcomat a selyem zsebkendőjével. - Ne sírj, Arany orchidea. Ez még nem a világvége, csak vége szakadt egy múltó szeszélynek. Vedd úgy, hogy csak egy rossz álom az egész. - Mélyen a szemembe nézett. - Itt vagyok neked én, majd a gondodat viselem, és ez a legfontosabb. Amellett - szemben a szerzetessel - én gazdag vagyok. - Megpaskolta a nadrágja zsebét. - Bármit megvehetek neked, amit csak akarsz, és elvihetlek bármelyik elegáns étterembe. Vagy a tűző napon akarsz robotolni a mezőn, és édes burgonyát akarsz enni meg vizes levest mindennap, és foltos ruhát akarsz viselni - és ezt a sanyarú sorsot éppen egy férfi miatt akarod a fejedre zúdítani? Egy olyan finom nő, mint amilyen te vagy, kényeztetésre és luxusra vágyik, és nem egy szerzetesre, aki számkivetettségben él és koldusbotra juttat. Ha a jade botjáért vagy annyira oda - és ekkor félrehajtotta a fejét, felnevetett, közben megcsillant selymes haja -, nos, akkor egy percig se aggódj, majd szerzek egyet. Olyan méretűt és anyagút választok, amilyen neked tetszik.

Nem feleltem semmit.

- Aranyorchidea?

- Igen?

- Kérlek, maradj velem.

Akkor este nagyon megkönnyebbültem, hogy Teng Xiong nem akart szeretkezni velem, mert még mindig túlságosan kimerült volt. Miközben ő mozduladanul feküdt mellettem, én nagyon is éber voltam. Ide-oda forgolódtam a keményfa ágyon, ami bogaraktól hemzsegett; közben a testem varázslatos lázban égett, és férfira vágyott. Qing Zhen jóképű, titokzatos szerzetes volt. És valahogyan azt is jól tudta, hogyan járjon a kedvemben, amitől nőként csodálatosan éreztem magam. És nem kaptam pénzt tőle. Ez volt éltemben az első alkalom, hogy szerelemből feküdtem le egy férfival.

Pont úgy, ahogy nem játszottam pénzért a *qinen*, hanem csak a magam kedvére és művelésére szólaltattam meg a csodálatos hangszert. Mi több, Qing Zhen is tudott játszani a *qinen*. Az ő szívében is tisztaság volt, ahogyan az enyémben is. Szerellemmel szerettem Qing Zhent. Es megfogadtam, hogy visszamegyek hozzá, és addig maradok vele, amíg a szemöldökünk fehér nem lesz...

Kedvetlenül és fásultan feküdtem, amíg el nem jött a hajnal. Aztán amikor meghallottam a szerzetesek kántálást az udvaron, lecsusszantam az ágyról, felvettem a ruhámat és a cipőmet, egy búcsúpillantást vettem Teng Xiongra, és kisurrantam a szobából. Párszor eltévedtem, de végül megláttam Qing Zhen konyhóját a távolban, ami csendes volt és hívogató. Megszaporáztam a lépteimet. Amikor az ajtóhoz értem, óvatosan belöktem, mire az egy sóhajtással kinyílt.

Beléptem a konyhába, és egyenesen Qing Zhen szobájába mentem. Ő csendesen aludt, én pedig szerelmes szívvel becsusszantam mellé a takaró alá.

26.

A szerzetes és a prostituált

Attól fogva Qing Zhennel éltem. Mondanom sem kell, az élet egy taoista szerzetes mellett egészen más volt, mint a Barackvirág Pavilonban. Itt is szeretkeztünk minden este, de minket a szerelem hajtott egymás karjába, és utána mindig mély, elégedett álomba zuhantam a szeretőm izmos karjában. Másnap hajnalban keltem, mert a vidéki levegő felfrissített, és figyeltem Qing Zhen rituáléit. A kis dob, harang és kereplő fürgén csattogott, kopogott, csilingelt és kattogott a kezében, amit mély, zengő kántálással kísért, majd ezek után áldozatot mutatott be az isteneknek. Aztán elfogyasztottuk a rizskásából és cipóból álló egyszerű reggelinket, és közben egymás szemébe néztünk, vagy az ablakon át a távoli hegyeket fürkésztük. Ezután az én szerzetesem meditált, majd a *qine* n játszott, végül a *fii* - talizmán - kalligráfiát gyakorolta.

Olykor előfordult, hogy amikor besötétedett, azt gondoltam: fel kell készülnöm a vendégeim fogadására. Aztán az eszembe jutott, hogy itt nincsenek ezerráncú vénségek, akiket ki kell szolgálnom, és itt Mama és De sem kémkedik utánam.

Bár nem feledkeztem meg arról, hogy megkeressem az anyámat, Qing Zhen azt mondta nekem: - Aranyorchidea, nem hagyhatom, hogy egyedül járjál a hegyekben az anyád után kutatva; ez túl veszélyes lenne. Majd én körülnézek, amikor kimegyek, és együtt is a keresésére indulunk. Légy türelmes.

Igyekeztem nyugodt és türelmes lenni, de az elmém egy titkos zuga ezt nem hagyta. Egy éjjel azt álmodtam, hogy annyi év szenvedés után végül megtaláltam az anyámat. Nem apáca volt, hanem mint én, prostituált, és a kliensei szerzetesek voltak. A teste csont sovány volt, alig takarta valami ruha, és nagyon fázott a hideg hóviharban. Az arca papírfehér volt, és a szeme beesett, mégis furcsán ragyogott, de nem a szerelmi gyönyörtől, hanem az éhségtől. Egy vegetáriánus étellel teli tál volt előtte, de amikor kinyújtotta érte a kezét, akkor a tál eltávolodott tőle. Egy alkalommal sikerült lekapnia egy darab tofut róla, de ahogy a szájába tette, az rögtön lángra kapott, és hamuvá égett az ajkai között.

Kétségbeesetten kiabáltam neki: Mama! Mama!, de úgy tűnt, hogy nem hallja. Amikor közelebb toltam hozzá a tálat, akkor a szerzetesek elragadták előle, és befalták az ennivalót.

Amikor elmeséltem a rémálmodomat Qing Zhennnek, ő elmosolyodott, és így szólt: - Tanulmányoztam *Zhuo herceg álmoskönyvéi*. Eszerint a rossz álmok jót, a jó álmok pedig rosszat jósolnak meg. Ezért azt gondolom, hogy ez kedvező hírt hozott a számunkra. Talán azt jelenti, hogy az anyád apácaként leküzdötte az ételek iránti vágyát, így e miatt az álom miatt nem kell aggódnod.

Úgy teltek a napjaim, hogy játszottam a *qinen* és vártam. Amikor Qing Zhen visszajött a gyógynövény gyűjtő körútjáról, mindig azt mondta nekem, hogy kérdezősködött az anyámról, de senki nem hallott róla. Oly sokszor fordult elő, hogy amikor láttam őt a kunyhó felé bandukolni a kis ösvényen, akkor feléledt bennem a remény, hogy valami szívemnek kedves hírt kapok, de azután mindig csalódnom kellett.

Bár az anyám miatti aggodalmaim nem szűntek meg, az élet a hegyen egyébként zavartalan volt. Amikor szép volt az idő, miután Qing Zhen befejezte a napi feladatait, néha elmentünk a folyóhoz, levettük a ruhánkat, és belevetettük magunkat a jade-zöld vízbe. Olykor az én párom halat is fogott, amit hazavittünk és megsütöttünk vacsorára. Néha kirándultunk egy nyílt mezőre, és sárkányt eregettünk. Nagy örömet leltem abban, amikor a sárkány-, főnixvagy darualakú figurák a fejem fölött szálltak. Elképzeltem, amint egy hatalmas pillangóvá válok, aki a széllel született, és felszállok a magas égbe, és onnan nézek le az alant csillogó világra. Ha fáradtak voltunk, leheveredtünk a fűbe, és egymás karjában aludtunk el; amikor pedig felébredtünk, a nap cirógatta meleg sugaraival az arcunkat, és testünk száz örömteli érzéstől bizsergett.

* * *

Csakhogy ahogy az lenni szokott, a szép idők nem tartottak sokáig. Egy nap, amikor merengve ültem az ablaknál, vékony, fehér szalagokat láttam odakint lebegni, és akkor már tudtam, hogy eljött a tél. A Bárackvirág Pavilonban a szolgálólányom, Kicsi Eső ilyenkor ki szokta

tenni a téli ruháimat, hogy válasszak közülük: szőrmebundákat, selyemgyapjú ruhákat, báránygyapjú sálakat. Kicsi Eső kígyólevest is hozott nekem, amit krizantémszirmokkal szórt meg és a legjobb vad ginsenggyökérrel, ami felerősítette a *yang* energiámat. A türkizkék pavilonban a tél meleget és luxust jelentett, de itt fent a hegyen csak egyetlen bélelt kabátom volt, amivel kivédhettem a hideget, és az is piszkos és foltos volt.

Pár héttel később erősen kezdett havazni, és a hegyet teljesen beborította a fehér hó - olyan volt, akár egy bölcs öreg ember. Vajon ha beszélni tudott volna, akkor milyen tanácsot adott volna nekem? Aztán egy vers jutott az eszembe:

*A kék tenger legelébb nem volt ráncos.
A szél borzolt arcára ráncokat.
Először a zöld hegyek kortalanok voltak
A hó változtatta a hajukat fehérre.*

Néha, amikor a csontig hatoló hideg megenyhült kissé, Qing Zhen kivitt magával, és bebarangoltuk a kunyhó szomszédságát, vagy csak egyedül merészkedett ki, hogy fafülgombát szedjen. Ám az idő legnagyobb részét a házikóban töltötte. Játszottunk a *qinen*, vagy én énekeltem, és Qing Zhen kísért a hangszeren. Es persze mindennap elvégezte vallási kötelezettségeit - meditált, gyakorolta a *fut*, és művelte az alkímiát. Ezekben persze én nem tudtam részt venni. Qing Zhen ezek közül a legkomolyabban a belső alkímiát, a vizuális meditációt és az elixírkészítés alkímiáját vette komolyan. A Mennyei Felhő Templom mestere azért választotta ki az elixírkészítés feladatára Qing Zhent a többi fiatal szerzetes közül, mert őt tartotta a legintelligensebbnek és a legtisztább elméjűnek. Ez volt Qing Zhen nagy esélye arra, hogy saját magának is bizonyítson. Ha nem jár sikerrel, akkor úgy végzi, mint a többi jelentéktelen szerzetes, akit a többiek észre sem vesznek élete hátralévő részében, és majd a templom egyik sötét, pókháló lepte sarkában fog meghalni. Ezért hajolt olyan nagy aggodalommal az oltárszobában naponta hosszú órákig a kellemetlen szagú főzet fölé. Bár ki nem állhattam az üstből felszálló szúrós szagú gőzt, a lábam sokszor odavitt, hogy valamelyest átmelegedhesek.

Egyszer, miközben Qing Zhen a hozzávalókat keverte össze az edényben, megkérdeztem tőle, mik azok. Ő pedig azt válaszolta: - Ásványok. Cinnabarit, arany, malachit, kén, csillámpala, salétrom...

- Arany és malachit? - Nekem úgy tűnt, hogy ezeket inkább egy ékszer készítéséhez kellene felhasználni, és nem egy elixírbe beletenni!

- Tudom, hogy különösen hangzik. De hidd el, működik. Néha egy fiatal madarat vörös hússal és cinnabarittal táplálunk, míg a tolla vörösre nem változik. Aztán megfőzzük a tollait és a húsát. Az a főzet, amit kikísérletezek, nemcsak meghosszabbítja az életet, de meg is fiatalít. - Büszkén elmosolyodott. - Nekem annyi *qim* van, mit egy húszévesnek, pedig már betöltöttem a harmincat. - Szélesen elvigyorodott. - És ezért nem törődök soha a hideggel.

Be kellett látnom, hogy reménytelen dolog ezzel a búzló üsttel versenyezni. Ha én a szeretője voltam, akkor ez a fortyogó üst a felesége volt, akit soha nem hagyott volna el a kedvemért.

Egy napon, amikor Qing Zhen a különös tekerceit olvasta és varázsigéket mormolt, én azzal foglaltam le magam, hogy a *qinen* játszottam - nemcsak azért, hogy gyakoroljak, de azért is, hogy fagyos ujjaimban felpezsdüljön a vér. Aztán azon siránkoztam, hogy az én *qinem* odaveszett, és persze vele együtt eltűnt az összes pénzem és ékszerem, amit a belsejében rejtettem el. Bár Qing Zhen és én alaposan átkutattuk azt a környéket, ahol elvesztettem a hangszeremet, nem bukkantunk a nyomára. Néha elképzelttem, milyen sorsa lehetett - talán egy hegylakó felkapta, és eltűzelte a kis konyhájában, vagy felfedezték a banditák, akik miután kivették belőle az értékeket, elhajították a *qint*, hogy az erdőben rohadjon meg. De olykor sokkal optimistábban láttam a helyzetet - arról ábrándoztam, hogy a ginemet olyasvalaki találta meg, aki szintén tudott játszani rajta, és úgy babusgatja, mint egy apa az elsőszülött fiát.

Kezdetben szerettem a telet, mert akkor Qing Zhen mindig mellettem volt. De aztán a hideg napok kérlelhetetlenül egymásba folytak, és úgy úzték-hajtották egymást, akár az elegáns autók a Barackvirág Pavilon előtt esténként; és akkor már nagyon siralmasnak láttam az életet. Nem voltak meleg ruháim, és így nem mehettem ki.

Qing Zhen időnként különleges gyógynövényekből levest főzött nekem, hogy a „testemben égő tüzet” táplálja, de általában sózott és savanyított zöldséget ettük egy kevés rizzsel. Egyre vékonyabb lettem, és attól tartottam, hogy alultáplált leszek. Qing Zhen folyton azt szajkózta: - Az ételnek ki kell tartania a tél végéig. - Amikor a hidegre panaszkodtam neki, akkor megdorgált: - Nagyon be kell osztanunk a szenet, mert az üstöt állandóan forrásban kell tartanom az elixír elkészítéséhez.

Kezdttem aggódni amiatt, hogy Qing Zhen ilyen eszelősen és megszállottan belemerült az alkímiába. Néha napokig böjtölt, aztán pedig visszahúzódott a tisztítókamrájába - ez volt az a hely, ahol a rituáléit végezte -, és meditált. Aztán kivett pár anyagot a gyógyszeresszekrényéből - szárított leveleket, magokat, élénk színű ásványokat -, és összetörte őket a mozsárban. Hosszú órákig mormolt fölöttük különböző varázsigéket. Ilyenkor szinte tudomást sem vett rólam. Ezek a fárasztó rituálék olyan hiábavalónak tűntek nekem, mint amikor a szerető anya babusgatja halott gyermekét.

Ám amikor eljött az éj, akkor félretette a praktikáit, és csak egyetlen egyre összpontosított, aminek én is részese voltam - a felhőkre és az esőre. Qing Zhen nagyon jó szerető volt - gyengéd, de szenvedélyes és merész. Nagyon élvezte, hogy kipróbált minden *hasznos és jótékony hatású* pozíciót, amit a szexkönyvben megemlítenek: a fehér tigris ugrásait; a sötét énekes kabóca hozzátapad a fához; bambusz az oltár mellett; selyemhúzogatás...

De a szex nem volt mindig élvezetes, mert néha olyan hideg volt, hogy csak felöltözve tudtunk szeretkezni. Ám az sokkal rosszabb volt, hogy bár Qing Zhen és én együtt aludtunk minden éjjel, az ágyunk nem volt házastársi nyoszolya, és soha nem is lehetett az. Bár ő élvezte a szexet, a többi taoistához hasonlóan hitt abban a különös gyakorlatban, hogy magába szívja a nő jade teraszáról a *yin* energiát, miközben ő nem engedi ki és nem veszíti el a *jang* erejét. Qing Zhen soha nem lövellte ki a magját a testembe, mert ondóját visszaszívta az agyába. Először ez még tetszett is nekem, mert nem kellett lemosnom magamról a ragacsos nedvet a közösülés után. De hamarosan kezdtem másképp látni ezt a dolgot. Míg a taoisták akkor élveznek el a nőben, amikor úgy vélik, itt az ideje a gyermek fogantatásának, Qing Zhen eltökélte magát, hogy soha nem plántálja magját az én ménembe. Ettől nagyon szomorú

lettem. Nem számított, hogy hányszor és milyen szenvedélyesen szeretkeztünk, engem nagyon bántott, hogy nem születnek kis szerzetesek és kis viráglányok, akik körülöttem szaladgálnának, hogy ne legyek egyedül, és akik majd unokákkal ajándékozhatnának meg, akik idős koromban a térdembe csimpaszkodnának. Bár Qing Zhen véget nem érő előadásokat tartott nekem arról, hogy a szexuális egyesülésünk a *yin* és a *yang* kozmikus egymásra hatását példázza, sohasem említette ezeknek az együttléteknek és erőfeszítéseknek az eredményét - a kisbabákat. De még ha Qing Zhen teherbe is akart volna ejteni engem, a dolog akkor sem működött volna. A Barackvirág Pavilonban olyan sok „levest” ittam, hogy a bennem felhalmozódott méreganyagok megöltek volna minden bennem sarjadzó kis életet. Néha olyan elviselhetetlennek tartottam a gyermektelenséget, hogy a könnyeim lapos hasamra hullottak: így gyászoltam meg nem született „szellemlény” kisgyerekeimet.

Ahogy telt-múlt az idő, még keserűbbnek láttam az életemet. Nemcsak hogy nem hordhattam ki Qing Zhen gyermekeit, de a nyilvánosság előtt nem is mutakozhattam vele. Nem mintha partik vagy társasági összejövetelek lettek volna a hegyen, de ő mindig nagyon félt attól, hogy valaki meglát vele, mert akkor nagy bajba keveredett volna. Tehát prostituáltból kitartott és rejtegetett nő lettem, csak a „kedvenc vendégem” ezúttal nem egy gazdag kereskedő, vagy egy befolyásos politikus vagy esetleg egy gengszterbanda feje volt, hanem egy koldusszegény taoista szerzetes. Emlékeztem arra, amikor Igazgyöngy felvázolta előttem a bordélyból kivezető utakat: én ezúttal olyat találtam magamnak, amire ő még csak nem is gondolt: együtt éltem egy taoista szerzetessel.

Ahogy egyre jobban befelé mentünk a télbe, mindinkább hatalmukba kerítették a sötét, nem kívánt gondolatok. Rádöbbsentem, hogy bár sikerült elszöknöm a bordélyház aranyporral behintett poklából, végül a téli hegyek fehér porral beszórt poklában kötöttem ki. Csakhogy innen nem tudtam még elmenekülni sem. Ugyanis nem volt pénzem, és nem volt hova mennem. Qing Zhen érezhette, hogy nagyon lehangolt vagyok, mert egy alkalommal, amikor átölelt, azt mondta: - Légy türelmes, Arany orchidea. Ha eljön a tavasz, minden szép lesz újra.

Pár keserves hónap után az időjárás engedett szorításából. Két héttel később pedig, amikor már éreztük a nap melegét, és a levegő felfrissült az új életre kelő növények illatától, azt javasoltam Qing Zhennek, hogy menjünk le a folyópartra, és ott játszunk a *qinen*. Végül csak elhordta magát a kemény tél, és én nagyon jó hangulatban voltam. Keresztbe tett lábbal ültem egy megfiatalodott fa alatt, az ölembe tettem a nyolcszáz éves *qint*, és eljátszottam a kedvenc dalaimat.

Qing Zhen csodálattal figyelte, ahogy ujjaim táncoltak a húrokon.

- Arany orchidea - mondta végül -, a játszod nagyon finoman árnyal, és árad belőle a béke és a nyugalom.

-Én viszont szeretem a te szenvedélyes és erőteljes játszodat. Qing Zhen eljátszotta a *Gaoshant* - a Magas hegyet és a *Liushuit* - az Áradó vizet. Míg az én ujjaim úgy érintették a húrokat, ahogy a felhők szállnak messze a széllel, az ő játéka olyan volt, mintha sárkányok üvölnének az óceánban.

Miután letette a hangszert, megjegyezte: - A magas hegy a *yang* energia, az áradó víz pedig a *yin* energia, ezért ha egymás után játszunk el a két dalt, akkor egyensúlyba hozzuk a férfi és a női elemeket.

Aztán miközben a vízparton ücsörögtünk egy kis csermely mellett, elmondott nekem egy történetet a híres ginjátékosról, Boyáról és a barátjáról, Ziqiről.

Boya bármit játszott, Ziqi - bár írástudatlan és műveletlen volt -, azonnal kitalálta a dal jelentését.

Egyszer Boya eljátszotta neki a Magas hegyet, mire Ziqi nyomban felkiáltott: - Ó, milyen lenyűgöző ez a magas hegy! - Aztán amikor Boya az Áradó vizet kezdte játszani neki, Ziqi felsóhajtott: - Ez az áradó víz, mennyire megható! - Boya nagyon meglepődött, mert Ziqi egy vidéki suttyó volt, és azelőtt sosem hallotta ezeket a darabokat, akkor pedig hogyan volt képes megmondani, hogy melyik a magas hegy és melyik az áradó víz?

-Téged sosem tudlak becsapni a muzsikámmal! - kiáltott fel Boya a favágót dicsérve, akit végül elnevezett *zhiyinnek* - olyasvalakinek, aki megérti a hangokat.

Aztán amikor Ziqi meghalt, Boya rádöbbsent arra, hogy senki más nem érti úgy a dalait, mint a barátja, és akkor összetörte a gint Ziqi síiján és felsóhajtott: - Miért játszszak a ginen, ha nincs több *zhiyin*, aki megértené a zenémet!

Ettől az időtől fogva a *zhiyin* kifejezés lelki társakat jelentett.

- Aranyorchidea - Qing Zhen mélyen a szemembe nézett, miközben egy magányos madár magas szárnyalt fenn a magas égen - , tudod, hogy mi milyen szerencsések vagyunk? A legtöbb ember egész életében keresi a *zhiyint*, de sosem találja meg. Mi pedig nem csak szerelmesek vagyunk, hanem *zhiyinek* is.

Bár hozzá voltam szokva a férfiak bókjaihoz, és általában nem vettem őket komolyan, Qing Zhennek ezek a szavai nagyon jólestek a szívemnek: igen, a szavai megérintették szívem egyik selyemhúiját.

Amikor beköszöntött a tavasz, azt reméltem, hogy szenvedésem éppúgy eltűnik, ahogyan majd elolvad a hó. De tévedtem. Mert amikor eljött a jó idő, Qing Zhen csaknem mindennap eltűnt, hogy gyógynövényeket gyűjtsön. Olykor engem is magával vitt, de legtöbbször magamra hagyott a kunyhóban, én pedig nagyon magányosnak éreztem magam. Olyankor órákig játszottam a *qint*n. Most a kedvenc darabom a „Fuvolaszó a fönixterazon” című dal volt, amit Li Qingzhao költőné írt a Sung-dinasztia idején.

*A füstölőgető arany tálkám kihűlt
Az ágytakaróm vörös hullámokat vet.
Még most is fekszem, elmélázva fésülöm a hajam.
Por lepi be a szépítőszereimet.*

*Figyelem, ahogy a nap úszik a függönyöm szélén,
Számban érzem a búcsú keserűségét.
Oly sok mindent akartam elmondani neked, de nem tettem.
Ezer mérföld választ el minket
Mert a Yang Guan átjárónál nem állítottalak meg...*

Amikor meguntam a *qint*, operaáriákat énekeltem vagy szavaltam. Takarítottam és főztem is, hogy eltöltsem az időt, és hogy Qing Zhent

megkíméljem ezektől a feladatoktól - bár szörnyen gyűlöltem ezeket a munkákat. A Barackvirág Pavilonban csak intettem, és a szolgák bort öntöttek nekem, meggyújtották az ópiumpipámat, és madzsongot játszottak velem. Amikor éhes voltam, Ah Ping néni húst és halat készített nekem, és Kicsi Eső feltálalta elém a finom ételeket.

Nem tagadom, nosztalgiával gondoltam a Barackvirág Pavilonra. Bár gyűlöltem, hogy Mama és De rabszolgája voltam, de hiányzott nekem Ah Ping, Tavaszi Hold és a papagájom, Szilvavirág is. Es akkor eszembe jutott Teng Xiong is. Vajon mi történhetett vele?

Anyám egyszer azt mondta nekem, hogy a buddhisták szerint a karma csak akkor teszi lehetővé, hogy egy férfi és nő egy ágyban alhassanak, ha előtte ezer évig barátoknak egymással. Ezek szerint én és Qing Zhen végtelen hosszú ideig voltunk barátok elmúlt életeinkben. De mi a helyzet akkor azokkal a vendégeimmel, akiket gyűlöltem, és akikkel le kellett feküdnöm? És Teng Xionggal is - aki nő volt - ezer évig jó kapcsolatot tartottam fenn?

Egy nap titokban elcsentem Qing Zhentől egy darab papírt, és megpróbáltam Teng Xiongot emlékezetből lefesteni nyugati szabású öltönyben, mert ezt szerette a legjobban, majd elegáns ruhában, hosszú hajjal. Akkor reggel, amikor elszöktem tőle, majd megszakadhatott a szíve; felébredt abban az egyszerű templomi szobában, és azt várta, hogy majd összedörzsöljük a tükreinket, de csak hűlt helyemet találta az ágyban. Vajon a karmánk engedi, hogy ebben az életben újra találkozzunk? Ha így lesz, akkor a legboldogabb lesbikussá teszem őt a menny alatt.

A sok emlékezés nyugtalaná tette, és nemcsak Teng Xiong jutott az eszembe, de az anyám is. Míg Igazgyöngy már a *yin* világban volt, anyám és Teng Xiong még itt voltak a *yang* világban, de nekem fogalmam sem volt, hogyan találjam meg őket. Amikor Qing Zhen hosszabb időre elment, pár alkalommal én is kimerészkedtem, és kérdezősködtem a templomokban. De egyetlen szerzetes vagy apáca se hallott róla. Akadt köztük olyan, aki azt mondta, anyám valószínűleg már elhagyta a *sanghát*, és laikus lett, majd elment egy másik hegyre, de az is lehet, hogy átlépett a nirvánába. Ezek a hírek nagyon lehangoltak, de ha eljött az éj, és Qing Zhen jóvágású arcát láttam lenézni rám, míg az aranykapum körül szorgoskodott odalent, ennek a

mulandó világnak minden gondja-baja elillant belőlem. Olyan erősnek éreztem a szerelmünket, hogy az elsöpörte az elégedetlenségemet.

Amikor a fák kizöldültek körülöttünk, akkor döbbsentem rá, hogy már több mint kilenc hónapja élek együtt Qing Zhennel. Arra is rájöttem, hogy ez a szerelem kívülállóvá tett, és távolról figyelem a világ sorát. Talán Qing Zhen megérezte elégedetlenségemet, mert gyakran hozott nekem valamit, például egy csokor vadvirágot, vagy pedig elvitt az erdőbe piknikezni, de még elegáns összejövetelet is rendezett, ahol a *qinen* játszottunk - bár csak mi ketten vettünk részt rajta. Még két ruhát is készített nekem - a szerzetesek megtanultak varrni, mert nem volt körülöttük nő, aki ezt a munkát elvégezte volna.

És bár egy taoista szerzetes elégedett életet élhet a hegyen, fenyőkkel körülvéve és gombákat rágszálva, én nő voltam és *ming ji*, ezért vágytam barátokra, partikra és gazdagon hímzett selyemruhákra. Amikor idejöttem ebbe a kunyhóba, magam is egyszerűbb életre számítottam, de nem gondoltam, hogy a napjaim ennyire egyhangúak lesznek.

Egy nap, amikor az ég halványlila volt, Qing Zhen azt mondta nekem, hogy az idő most a legmegfelelőbb a lelkekkel való érintkezéshez. Ezért azt ígérte nekem, hogy *négy fut* mutat be: egyet azért, hogy majd megvédjen engem; egyet azért, hogy megtaláljam az anyámat; egyet azért, hogy segítséget küldjön apámnak a *yin* világba; és egyet azért, hogy lerombolja a hadúr erejét.

Qing Zhen mélyen összpontosított, és szinte halhatadanná - *xinannk* - alakult. A szerelem meleg hullámai árasztották el a testemet. Miközben őt figyeltem, egy tiszta világ jelenlétét éreztem, ami messze volt ennek a tökéleden és mulandó életnek a porától és a füstjétől. Csendben megfogadtam magamnak, hogy életem végéig szeretni fogom ezt a férfit, és jó leszek hozzá. Aztán kinéztem az ablakon, tekintetem megpihent a zöld leveleken, amelyek néma tanúi voltak az eskümnek.

Bár nagyra értékeltem a *négy fut*, amit Qing Zhen végzett el a számomra - ő így próbált gondoskodni rólam -, ettől még nem lettem

boldog a hegyi kunyhóban. A legenda úgy tartja, hogy amikor egy nap elmúlik a halhatatlan barlangjában, akkor ezer év telik el a külső világban. De velem pont az ellenkezője történt: egy nap a hegyen számomra ezer évnek tűnt. Eszembe jutott Yu Xuanji versének egy részlete, aki a Tang-dinasztia idején híres kurtizán volt: „Könnyebb mesés kincsre bukkanni, mint egy szerető férfira.” Én azonban bár megtaláltam a szerelmes férfit, de vágytam a hatalmas kincsre is!

Egy nap Qing Zhen azzal a hírrel érkezett, hogy egy hét múlva a Mennyei Felhő Templomban megtartják a Zai Qiao - a böjt és az áldozatok - ünnepét. Erre a fesztiválra százak jönnek majd el, imádkoznak, áldozatot mutatnak be számos taoista istennek, és az emberek esznek, illetve szórakoznak. Lesz ott opera, népzene, bábszínház, varázslás és sokféle étel meg mindenféle játék...

Elkerekedett a szemem, és az arcom kipirult, miközben Qing Zhen beszámolóját hallgattam, Alig vártam, hogy kimozdulhassak végre és szórakozhassam, és hogy emberek között lehessenek!

De Qing Zhen így folytatta: - Aranyorchidea, együtt megyünk a Mennyei Felhő Templomba, de amikor odaérünk, én nem maradhatok melletted.

- Miért nem?

- Mert én szerzetes vagyok, és ott engem mindenki ismer. Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

- Arany orchidea - szeretőm zavarban volt -, kérlek értsd meg...

De pont azért voltam szomorú, mert megértettem a helyzetünket.

Ez lenne csak a nagy szenzáció - egy szökött prostituált és egy taoista szerzetes összeállt. Nem is olyan régen még, ha kiderült volna a kapcsolatunk, akkor meztelenre vetkőztek és egymáshoz kötöztek volna, és az emberek megköveztek volna. És ha mindezt túléljük, akkor a nyakunkat és a lábunkat összekötve nagy kőnehezékkal a lábunkon a jeges vízbe löktek volna.

Lenyeltem a keserűségemet. - Ne aggódj, ha bent leszünk a templomban, úgy viselkedem majd, mint egy idegen. Tudni fogom,

hogyan szórakoztassam el magam.

Veszekedést akartam kezdeni Qint Zhennel, csak hogy felkavarjam egy kicsit a levegőt körülöttünk. De aztán láttam szomorú arcát, és akkor becsuktam a számat, közben pedig a szívem csendben megszakadt.

Amikor a következő napon felkeltem, izgatottan láttam, hogy Qing Zhen elment. Az oltáron hagyott nekem üzenetet:

*Arany orchidea, egy-két, legfeljebb három napra elmentem
üzleti ügyben. Ne aggódj miattam, jó híreket hozok neked,
amikor visszatérek.*

Jó híreket? Ugyan miféléket, gondoltam magamban. Talán el akarja hagyni a templomot, és el akar venni feleségül, és majd gyerekeink születnek? De akkor miből fogunk élni: talán annak a halott madárnak a tollait fogjuk megenni, ami az elixír tetején úszott?

Ahogy Qing Zhen megígérte, három nap múlva visszatért. Ahogy megláttam ragyogó arcát, és hallottam, hogy a nevemet kiáltja, a haragom azonmód elpárolgott.

- Aranyorchidea - szelíden a szemembe nézett -, nézd, mit hoztam neked.

Amikor megpillantottam az ajándékokat, odalett a lelkesedésem. Kirakott élém egy ódivatú, durva anyagból készült kabátkát, egy nadrágot meg egy sálat. A Barackvirág Pavilonban ilyen csak a legalacsonyabb rangú szolgálók viseltek. Belül vérzett a szívem, de megjátszottam, hogy örülök neki. Legszebb gödröcskés mosolyomat erőltettem az arcomra, és rávillantottam Qing Zhenre.

Ő nem is lehetett volna boldogabb. Akár egy gyerek, aki verseket idéz, hogy lenyűgözze a szüleit, Qing Zhen pár apróságot is kitett élém: savanyított ételt, sálat, egy kis pénztárcát és egy kis halom aprópénzt.

- Qing Zhen - gyanakodva fürkésztem az arcát -, honnan volt pénzed arra, hogy ezeket megvehesd?

- Pénzt kerestem.

- Dolgoztál? Hol?
- Az utcán.
- Eladtad a varázsfőzetet?
- Aranyorchidea, tudod, hogy inkább meghalnék.
- Sajnálom - tudtam, hogy ezzel a kérdéssel berontottam az ő szent területére.

Némi csönd után azt mondta: - Alamizsnát kértem az emberektől.

Ezek az egyszerű szavak úgy hatottak rám, mintha mennydörgést hallottam volna a fejem felett. Qing Zhen egyszer azt mondta nekem, hogy úgy kereste meg a kenyerét, hogy szertartásokat mutatott be - születésnapon, áldásosztáskor, temetéskor és az ördögi szellemek elűzésékor. De mivel most remeteként tengette a napjait, nem volt bevétele. Visszavonultsága alatt nehezen tudott pénzhez jutni, különösen miután együtt élt velem.

Azt azonban nem akartam elhinni, hogy koldus lett belőle.

Annyira szégyelltem magam, hogy nem tudtam a szemébe nézni. Az üstöt bámultam, ami most olyan volt, mint egy pokolban égő sír. - Vagyis koldultál?

-Igen - felelte, és szégyennek nyoma sem volt a hangjában. Próbáltam elfojtani a haragomat, és megkérdeztem tőle: - Nem szégyellted magad az emberek előtt?

- A taoisták „alamizsnáért való könyörgésnek” nevezik ezt, vagy „adománygyűjtésnek”, és „a jó karmához kapcsolódásnak”. Nincs ebben semmi szégyellnivaló.

Természetesen láttam Sanghaj utcáin magányos szerzeteseket és apácákat, de a templomban élő társaik lenézték őket. Az anyám elmagyarázta nekem, hogy a remete-szerzeteseknek nincs bevételi forrásuk, ezért a koldulásból tartják fenn magukat. Néha én is adtam nekik pár rézgarast, hogy jó legyen a karmám. De soha nem képzeltem, hogy olyan szegény leszek, hogy nekem is alamizsnából kelljen élnem.

Némán bámultam Qing Zhent, az ajándékokat és a kis halom aprópénzt, és érzetem, hogy egyre jobban feszít a düh. Elvesztem az önuralmamot, és felcsattantam: - Qing Zhen, szégyeld magad!

Szeretóm nagyon megdöbbsent: - Aranyorchidea, még soha nem beszéltél így velem!

- Most már elegendem van belőled. Soha nem hittem, hogy koldus válik belőled.

Az erek majd' szétrobbantak a homlokán, miközben dühösen válaszolt: - Elegend van belőlem? Nem szeretsz? Nem vagyok mindig kedves hozzád?

- Még hogy kedves? Amikor minden idődet a halott madaraddal töltöd, ami az üstben fő!?

- De hiszen az az én elhivatottságom!

- Igen, te csak az elhivatottságoddal törődsz. - Megdöngettem a mellkasomat. - És mi van az én elhivatottságommal? - Nyomban megbántam, amit mondtam. Mi van akkor, ha Qing Zhen visszaküld prostituálnak? Aztán megkönnyebbültem, mert sosem mondtam meg neki az igazat, hogy nem szolgálólány, hanem szajha voltam.

Qing Zhen szomorúan pillantott rám. - Itt szabad vagy.

- Szabad? Gyűlölöm a hegyeket! Ez egy börtön! - sikoltottam.

- Neked itt van a/w, a főzeted, az öröklétpraktikáid, de nekem mi jut? Semmi! - sírni kezdtem.

Qing Zhen nem szólt semmit, csak szelíden átkarolta a vállamat.

- Sajnálom, Arany orchidea. Nem tudtam, hogy ilyen boldogtalan vagy itt.

Szipogva a mellkasába temettem az arcomat. - Nem arról van szó. Csak... itt nincsenek barátaim, és nem hallok hírt az anyámról.

Megsimogatta a fejemet, majd azt mondta: - Holnap a templomi vásáron sok emberrel találkozhatasz. És majd az anyádról is kérdezősködni fogunk.

27. A találkozás

A Mennyei Felhő Temploma körülbelül tizenkét mérföldnyire volt a mi kis kunyhóinktól. Hogy pénzt takarítsunk meg, Qing Zhen azt javasolta, hogy a fél utat gyalog tegyük meg, és csak azután béreljünk hordszéket az út fennmaradó részére.

Délben érkeztünk meg a templomba, és akkorra a bejárat előtt már nagy tömeg állt - ezek erényes hívők, vagyis *shanxinok* voltak, akiket illatos látogatóknak - *xiangkének* - is hívtak, mert állandóan füstölőket égettek az isteneknek. Én azonban eltűnődtem: fáradozásaiknak volt-e más eredménye is, mint egy kis halom hamu?

Utat kellett vágnunk magunknak a sok ember között, és úgy haladtunk előre, ahogy az angolna ficánkol a halakkal teli tóban. De én ezt egyáltalán nem bántam; sőt rendkívüli módon élveztem, hogy oly hosszú elzárkózás után végre emberek között lehetek. Még le is hajoltam, hogy megsimogassam egy kisfiú fejét, és beszívtam egy elegáns öltözetű *tai-tai* finom parfümjének az illatát.

A templom tiszteletet parancsolóan öreg volt. Napfény csillogott sárga, hullámos tetején, ahol zöld sárkányok táncoltak az aranyos felhők között. A szellő színes zászlókat lobogtatott, melyek integetésükkel arra bátorították a zarándokok tömegét, hogy áldozatokat mutassanak be áldásért cserébe. A távolban egy fehér pagoda tornyosult: úgy nézett ki, mint egy bölcs öreg, aki jó tanácsokat oszt az embereknek.

Amikor beléptünk a templomba, mindenféle istenek festményei és szobrai üdvözöltek bennünket.

Oldalba böktém Qing Zhent, és megkérdeztem: - Kik ezek?

Ő ekkor egy sor festményre mutatott, ezek szakállas férfiakat ábrázoltak gyönyörű ruhákban. - Ezek a legmagasabb rangú istenek. Ők már itt voltak az univerzum keletkezésekor is. - Aztán páncélba öltözött és félelmetes szörnyeken lovagló férfiak felé intett: - Ezek a tábornokok, akik megparancsolták a démonoknak, hogy hajítsák messzire az ördögi lelkeket, és végezzenek a szörnyekkel.

- Olyan sokan vannak!

- Azért vannak ennyien, hogy minden halandó kívánságára jusson egy isten - kacsintott rám az én szerzetesem.

Eltöprengtem: Miért nincs közöttük egy szerelem istennő, aki meg tudná oldani az én Qing Zhennel kapcsolatos problémámat is?

Aztán észrevettem egy fehér ruhás istennőt, aki egy kisbabát tartott a kezében. Ez volt a fiúhozó Guan Yin. Egy asszony - már nem fiatal és nem is csinos - imádkozott a szobor előtt a földön hasalva, és a fejét a kőpadlóba veregette.

Rámutattam a nőre, és megkérdeztem Qing Zhent: - Gondolod, hogy hat az imádság?

- Attól függ, mennyire őszinte az ima.

Alaposan megfontoltam Qing Zhen válaszát, majd arra jutottam, hogy ennek nem az őszinteséghez, hanem a sorshoz van köze. A nők olyanok, akár a mező; vannak köztük termékenyek és akadnak terméketlenek is. Felsőhajtottam. Még ez a Guan Yin sem hozhat nekem gyermekáldást, ha Qing Zhen az agyába irányítja a magját.

Megálltunk egy kőből faragott oszlopfő előtt, sárkányokat és fönixmadarakat ábrázolt - ezek a harmonikus házasságot szimbolizálták. Miközben gyönyörködtem a kecses alakokban, és a kezemet végighúztam a hideg kövön, a szívem összeszorult. Én is csapdában voltam, és képtelen voltam repülni, akár ezek a madarak a kő fogságában.

De szerencsére nem tudtam sokat időzni bús gondolataimmal. A templom hamar megtelt zajos látogatókkal. Mindenki a legjobb ruháját viselte. Ezek az öltözékek sanghaji mércével mérve ugyan nem voltak divatosak, de én nagy örömmel néztem őket a hosszú, magányban töltött hónapok után. A nők színes, hímzett kabátot viseltek, és a hajukat friss virággal, madártollakkal vagy ékkövekkel kirakott hajtűkkel díszítették. A férfiak közül sokan hosszú kínai ruhát vettek fel erre az alkalomra, míg mások nyugati szabású öltönyben és kalapban feszítettek. Bár ezek az emberek a négy tenger és az öt tó vidékéről - *wuhu sihai*- sereglettek ide, valamennyiüket egy szándék vezérelte: el akarták űzni a gonosz szellemeket, jó szerencséért akartak imádkozni, és áldásban szerettek volna részesülni.

A távolban egy nagy emelvény mellett taoista papokat láttam, akik gyönyörű színes, hímzett ruhát viseltek. Miközben beszélgettek, ide-oda hajladoztak, és a nap megcsillant arany- és ezüstszállal átszótt öltözkükön: olyan hatást keltettek, mint a repülő halak, amelyek ki-s beugrálnak az óceán vizébe.

Amikor Qing Zhen megpillantotta a többi szerzetest, félrehúzott. - Aranyorchidea, nekem most el kell mennem, és csatlakoznom kell a szerzetestársaimhoz, hogy felkészüljünk a ceremóniára. Körülnézett, majd így folytatta: - Szeretném, hajói éreznéd magad. A szertartás csak két óra múlva kezdődik, miért nem sétálsz egy kicsit? Ez a templom elég nagy, és sok épületből áll, találsz itt elég látnivalót. - Nyomatékosan rám nézett; a templom puha, homályos fényében szögletes arca még vonzóbb és titokzatosabb volt. - A séta után gyere vissza, és nézd végig a ceremóniát, és ha nem látnál engem, akkor légy a déli kapunál, miután a rítus véget ért. Rendben?

Bólintottam, és mélyen a szemébe néztem.

Gyorsan megszorította a kezemet, majd megfordult és elment. Alig tett pár lépést, máris visszajött hozzám. - Arany orchidea, nagyon sajnálom, hogy nem maradhatok veled. Biztos, hogy jól érzed majd magad?

Megint bólintottam, és megpaskoltam a zsebemet. - Itt van a pénz, amit adtál nekem.

Mosoly ült ki az arcára. - Rendben, szórakozz jól. És ne feledd: a déli kapunál találkozunk.

- Nem fogom.

Aztán elsietett, és eltűnt a tömegben.

Elindultam, és lassan haladtam előre, közben élveztem, hogy emberi lények súrolják a ruhámat és olykor még meg is löknek. A levegőben a buja vegetáció, füstölő, sült ételek és parfüm illatát meg emberi izzadságszag keverékét éreztem. Mélyet lélegeztem, és elégedetten felsóhajtottam. Kavicsok csikorogtak a lábam alatt; a távoli harangzúgás megremegtette a tavaszi levegőt. Rámosolyogtam pár kedves idegenre, hogy kifejezzem irántuk érzett tiszteletemet és jó szándékomat.

Felpillantottam, az ég kék volt, akár a tenger, és tiszta, mint egy nagy darab rizspapír. A levegő hűvös volt és friss. Annyira tiszta volt, hogy szinte hallottam, ahogy az emberek integetnek a kezükkel, és pislognak a szemükkel.

Ez volt a második alkalom, hogy igazán szabadnak éreztem magam. Az első az volt, amikor elszöktem a Barackvirág Pavilonból Teng Xionggal. Bensőséges, mégis különös neve felkavarta az emlékeimet, annyira, hogy belesajdult a szívem, ami átadta helyét a büntudatnak. A felejtés hosszú hónapjai alatt, amit Qing Zhennel töltöttem, nem sokat gondoltam az én leszbikus szeretőmre. Teng Xiong. Miközben a szám a két szót örölgette, képzeletemben megjelent elegáns, nőies alakja. Fogalmam sem volt, hogy most hol lehet, és mit csinálhat. Reméltem, hogy nem neheztem rám hirtelen távozásom miatt. Csaknem egy év telt el azóta. Mivel én voltam az, aki elhagyta őt, nem hibáztathattam mást, csakis magamat. Mivel gazdag és csinos volt, oda mehetett, ahova neki tetszett, és azt csinálhatta, amihez kedve volt. Ez volt az igazi szabadság. Mennyire szerettem volna olyan lenni, mint ő! Ha nem veszítem el a pénzemet és az ékszereket, akkor sokkal jobb helyzetben lettem volna. Akkor vehettem volna egy gyönyörű, nagy házat, és talán rábeszélhettem volna Qing Zhent, hogy álljon el papi esküjétől, és éljen velem. Talán még gyerekünk is született volna. Biztos voltam benne, hogy szép gyerekünk lett volna. Egy sokat tanult szerzetes és egy *ming ji* porontya lett volna! Ösztönösen végigsimítottam a hasamat, de élénk mgdosás helyett csak a lapos, mozdulatlan húst éreztem.

Könnyek gyűltek a szemembe, miközben tovább sétáltam az udvaron folyosók és altemplomok mellett elhaladva. Aztán hirtelen észrevettem egy kislányt. Három- vagy négyéves lehetett, és pirosba volt öltözve. Kerek, fénylő kis arca nagyon jól illett a ruhájához és a cipőjéhez. A szeme nagy volt, olyan, mint két miniatúr tükör. Miközben ugrándozott és táncolt, sűrű hajának tincsei úgy repkedtek körülötte, mintha vastag evópálcikák lennének.

A szívem majd' elolvadt. Még sosem láttam ilyen elbűvölő kislányt.

A gyerek ekkor megrángatta a mamája ruhájának az ujját. - Mama! Mama! - kicsiny, tömzsi ujjával egy utcai bódéra mutatott, és vékonyka hangján azt ciripelte: - Puding!

A fiatal anya, aki gazdag és elegáns *tai-tai* volt, lehajolt, és megpaskolta a lánya fejecskéjét. - Édességet szeretnél?

A kislány lelkesen bólogatott. A gyerek amint megkapta az édes, fehér krémet, nyomban összekente vele az arcocskáját.

Jót nevettem a bohókás látványon, miközben megcirógattam a kislány fejét. Legnagyobb meglepetésemre ahelyett, hogy barátságosan visszamosolygott volna rám, kis arca elsápadt a félelemtől, és olyan fehér lett, mint a puding, amit majszolt.

- Mama! Mama! - Elhajította a pudingot, és megrángatta az anyja ruháját.

A gazdag nő erre megfordult, és összetalálkozott a tekintetünk. A szeme tele volt gyanakvással és megvetéssel. Aztán legnagyobb rémületemre és megdöbbenésemre köpött egyet, mintha az ördögi lelkeket akarná elúzni, majd távolabb vitte tőlem a gyermekét.

Figyeltem, amint a hátuk eltűnik a tömegben, és annyira fel voltam zaklatva, hogy egész testemben reszkettem. Hirtelen rájöttem, hogy már hónapok óta nem néztem tükörbe. A hajamon nem volt pomádé, az arcom nem volt kikészítve, és nem árasztottam parfümilletot, hanem durva szövésű ruha volt rajtam, és az arcomat barnára sütötte a nap, ami arra engedett következtetni, hogy a szabad ég alatt dogozom, mint a kulik - nem csoda, ha a gazdag *tai-tai* felém köpött. Azt gondolhatta, hogy kéregető koldus vagyok, vagy egy szolgálólány, akit azért zavart el a gazdája, mert összeszedett valami szörnyű betegséget. Az anya még azt is gondolhatta, hogy el akarom rabolni a gyermekét! A gyomrom émelyegni kezdett, és az erek lüktettek a halántékomon.

Nem csoda, ha ez a kislány megijedt, az anyja pedig megundorodott tőlem!

Nem sokkal korábban még sokak által csodált, magasan képzett, kulturált megjelenésű és kifinomult ízlésű *ming ji* voltam. De most bűz áradhatott a ruhámból és a hajamból. Megdöbbenve és megrémülve odasiettem a bódéhoz, pár rézgarast löktem oda az árusnak, és kikaptam a kezéből a pudingot, majd nekiestem az édességnek, és buzgón nyalni kezdtem a krémet.

- *Haiiii...* - sóhajtottam fel, és az édességgel egy időre elzsibbasztottam zaklatott idegeimet.

Ekkor az jutott az eszembe, amikor Mama elvitt engem, Tavaszi Holdat és Jade Vázát a fodrászhoz, és utána fagyaltot vett nekünk, amit egy kisfiú kilopott a kezemből, majd rögtön utána csaknem elütötte egy autó. Csakhogy most én néztem úgy ki, mint ő, vagyis mint egy koldus! Miközben sanyarú sorsom felett merengtem, újabb kép jelent meg előttem - a kék szemű Mr. Andersoné. Kilenc év telt el azóta, hogy először találkoztam ezzel a barbárral. Aztán eljött a Barackvirág Pavilonba az üzleti partnerével, Mr. Hóval, és akkor újra láttam őt. De aztán abbamaradtak a látogatásai. Időről időre eltűnődtem azon, hogy mi lehet vele. Megpróbáltam felidézni az arcvonásait, de csak kék szemét és kedves, jóságos tekintetét láttam magam előtt.

Nagyot sóhajtottam, és a pudingot nyalogatva az élet viszontagságain merengtem. Miközben a nagy templomegyüttesben kóboroltam, úgy éreztem magam, mint egy idegen, aki az élet fonalának kanyargását szemléli a távolból. Vajon mikor lesz nekem alkalmam arra, hogy megállapodjon az életem, és valami állandóság költözzék végre belé. Qing Zhennek ott volt a halhatatlanság itala, de nekem mi jutott?

Miközben ezen járt az eszem, beléptem az egyik templomépületbe, pár garasért vettem egy csomag füstölőt, és meggyújtottam őket egy bronzégőnél. Letérdeltem a többi illatos látogató mellé, és imát suttoztam Papáért, Igazgyöngyért, Rubinért, Anyámért, Qing Zhenért és Teng Xiongért. Ezután megkönnyebbültem kissé, és folytattam a bolyongásomat, mígnem egyszer csak gongok és dobok dörgését hallottam meg.

Hegyezni kezdtem a fülemet, majd a hangok irányába siettem. Hamarosan egy szabadtéri színpadot pillantottam meg, amin már folyt az előadás. Az előtte lévő terület megtelt bámézkodókkal. Akiknek nem jutott ülőhely, azok oldalt és hátul álltak. Néhány fiú még a fára is felmászott, csak hogy jobban lásson. Vettem egy csésze forró teát és egy kis cipót az egyik közeli árustól, majd oldalt igyekeztem helyet szorítani magamnak. Mivel sok ember volt előttem, erre-arra kellett nyújtogatnom a nyakamat, hogy láthassam a színpadot. Az opera címe a *Búcsú az ágyasomtól* volt - ami egy népszerű opera Xiang Yu császár bukásáról a híres csatában, amit Han és Chu vívott egymással.

Éppen Yu ágyasa mondott búcsút urának, Xiang császárnak: a nő gyöngyökkel ékes fejdísz és hímzett, flitteres ruhát viselt. Mivel ezek

voltak az utolsó pillanatok, amit a szeretett férfival tölthetett, akit egész életében hűségesen követett, elhatározta, hogy előad egy kardtáncot - afféle búcsújátékként.

A bemutató pazarul sikerült. A két kard csillogott-villogott a levegőben, néha két villámhoz hasonlított, máskor meg két együtt mozgó szalaghoz. A hegedű magas hangja szívbemarkolóan sírt, míg a dobok és a gongok úgy harsogtak, akár a tigrisüvöltés.

- *Hao! Hao!* - Csodálatos! Az emberek hangos éljenzésben törtek ki. Körülnéztem. A közönség soraiban városi és vidéki emberek egyaránt voltak. Belemerültek a drámai illúzióba, és boldognak látszottak, mert pár múló pillanatra megfeledkezhettek a gondjaikról, amíg a színpadot figyelték.

Visszafordultam, de ekkor már Xiang császár énekelt:

*Agyasom, hosszú évek óta mellettem állsz a végtelen
csatákban. De ma útjaink elválnak egymástól.*

Ezután Xiang arra kérte az ágyasát, hogy hozzon neki bort. Yu két csészét öntött tele az itallal, és fehérre púderezett kezével szelíden intett az urának:

Tessék, uram.

Xiang arckifejezése szentimentálisra változott, és megint énekelni kezdett.

*Agyasom, most mini a négy égtáj felől csak Chu katonáinak az
énekét hallom. Liu Bang már elfoglalta a birodalmamat. A szívem
meghasad, és elfogy belőlem a qi/*

Könnyek csorogtak végig az ágyas arcán. Orchideára emlékeztető ujjaival a nézők közé dobott pár könnycseppet. Ezüstös hangja a feketére festett esti díszlet előtt hangzott fel:

A Han katonák visszavonultak, és mindenünnen Chu dalait hozza a szél.

Ha uram napjai megszámláltattak, akkor az én életem sem ér már semmit.

Ezután Yu kihúzta a kardot Xiang császár övéből, és hasba szúrta magát vele.

- Ó, nem! - némelyik néző elborzadva kiáltott fel. Mások lelkesen tapsoltak. *Hao! Hao!*

Engem nem az ágyas szerepét játszó nő ragadott magával, hanem annak a színésznek az alakítása, aki Xiang császárt személyesítette meg. Nem tudtam megállapítani, hogy jóképű volt-e vagy sem, mert az arca feketére és fehérre volt festve, és az állát felragasztott szakáll keretezte, ám a hangja valósággal elbűvölt. Ez volt a legtisztább hang, amit valaha hallottam, és elég erős is volt ahhoz, hogy a nézők hangos tetszésnyilvánítását vagy csendes ámulatát kivívja. Nagy tisztelettel bámultam a színészt, és megpróbáltam elképzelni, milyen lehet a festék és a szakáll nélkül.

A hallgatóság tovább éljenzett és tapsolt, míg végül leengedték a függönyt, és a drámának a színpadon és azon túl is vége lett. A nézők még nem akartak elszakadni a tragédiától, ami még mindig ott rezgett a levegőben, ezért a tömeg csak lassan kezdett feloszlani. Keresztülnyomakodtam az ácsorgók között, és sikerült elérnem a színpadhoz. Akkor befordultam és belopakodtam a színpad mögé. Odabent némelyik színész a festéket mosta le az arcáról, mások teát ittak és ropogtatnivalót rágsáltak, megint mások beszélgettek egymással. A nyakamat nyújtogattam, de sehol sem láttam azt a színészt, aki Xiang császárt játszotta. Tétován beléptem egy kicsiny, elkerített részbe, és megkérdeztem az előttem álló fiatal lányt: - Kicsiny nővérem, ki az a színész, aki a császárt játszotta?

Ő az egyik sarokba mutatott, ahol a legnagyobb meglepetésemre egy nő hátát pillantottam meg. Épp a festéket törölte le az arcáról egy kis tükörben.

- De hiszen ez egy nő!

- Igen, de mi mind nők vagyunk - felelte a fiatal lány, és a bejárat felett lobogó zászlóra mutatott. - Látja? Ez az Arany Főnix női operatársulat.

Pár pillanatig a négy hímzett írásjelet és az arannyal átszótt főnixet néztem a zászlón. És amikor épp újabb kérdést akartam feltenni a lánynak a társulatról, akkor a nő a sarokban megfordult, és a tekintetünk találkozott.

Megpillantottam a színész arcát, aki nem más volt, mint Teng Xiong!

Mosoly ült ki az arcára. Aztán felállt, és odasietett hozzám. Mit sem törődöttünk a többi színésszel és színpadi munkással, forrón megöleltük egymást.

Amikor végül elengedtük egymást, ő azt mondta: - Gyere, Aranyorchidea, kövess engem.

Teng Xiong kivitt a színpad mögé. Körülnézett, és megbizonyosodott róla, hogy senki nem lát bennünket, azután a kaijába vont, és szenvedélyesen megcsókolta az ajkamat.

Hosszú pillantok múlva engedett csak el. - Miért hagytál ott engem búcsú nélkül?

Mivel erre nem tudtam mit válaszolni, csak fátyolos tekintettel néztem rá, és elmosolyodtam, hogy előtűnjenek kis gödröcskéim az arcomon.

- Nézzenek oda, Aranyorchidea! - Kissé hátrább lépett, hogy alaposan végigmérhessen. - Nem tudom elhinni, hogy pár hónap alatt ennyire megváltoztál. Most úgy nézel ki, mint egy parasztlány. Vagy le akarod borotválni a borzas hajadat, és apácának akarsz állni? Tényleg ezt akarod?

Megráztam a fejemet, és halálosan szégyelltem magam. Teng Xiong kitalálta, hogy a szerzetes miatt szöktem meg tőle. De egyikünk sem ejtette ki Qing Zhen nevét.

Teng azt mondta: - Sajnálom, Arany orchidea. Nem akartam sértő és durva lenni. Épp csak összeszorul a szívem, hogy azt kell látnom, hogy te... - elcsuklott a hangja.

- Borzalmasan nézhetek ki!

- Nem, Aranyorchidea, te mindig olyan friss vagy, akár a tavasz, és oly gyönyörű, mint a hold. Csak éppen... - itt tartott egy kis szünetet, majd így folytatta - jobb életet érdemelsz, mint hogy az erdőben bolyongj.

Könnyek csorogtak végig az arcomon.

Teng Xiong előhúzza a zsebkendőjét, és megtörölte a szememet. - Aranyorchidea, hiszek abban, hogy a menny akarta, hogy mi megint együtt legyünk, ezért kérlek, maradj mostantól fogva velem.

- De én... nekem el kell mennem...

- Nem, nem kell elmenned. Azok a büdös férfiak csak azt tudják, hogyan törjék össze a nők szívét, és hogyan rombolják le a szépségüket. Hagyd, hogy én gondoskodhassam rólad. Kérlek szépen!

Én pedig vele maradtam.

Ahogy nem búcsúztam el Teng Xiongtól, amikor elhagytam őt a szerzetesért, most nem köszöntem el Qing Zhentől, amikor elhagytam őt Teng Xiongért. Még csak nem is kerestem meg őt a templomi vásárban a szertartás után. Talán attól féltem, hogy megint elbűvölő vonzó egyénisége, és akkor visszamegyek vele a hegyek közé, ami pedig a börtönt jelentette a számomra.

Azon az estén Qing Zhen csak várt és várt rám, hogy majd előbb-utóbb felbukkanok, és hazamegyek vele. A szertartás után már sötétedni kezdett a déli kapunál, és ő bizonyára egyre csak nyújtogatta a nyakát, hogy végre megpillantson valahol. Még megkönnyebbülten fel is sóhajthatott, vagy éppen felkiáltott az örömtől, mert azt hitte, én közeledem felé, pedig az ismerős alak csak egy másik hosszú hajú lány volt, aki durva parasztruhát viselt. Izzadságcseppek jelenhettek meg a homlokán, és a szíve hevesen doboghatott, amikor hiába nézelődött, mert a szeretett nő nem tűnt fel előtte. Az is megfordulhatott a fejében, hogy elraboltak, vagy megint megerőszakoltak. Ilyen szörnyűségek járhattak a fejében, amik darabokra szaggatták a szívét, és vérrel fröcskölték tele az agyát.

Eltűnődtem, vajon milyen sokáig várt rám a szívszorogató sötétségben: két, három, négy esetleg öt óráig lesve engem? Végül csak hazament, de annyira ki lehetett merülve, hogy egyetlen percet sem tudott aludni. A következő napon kétségbeesetten kereshetett. Aztán a

következón is. Meg az utána következón is... Nagyon gyötörhette a hiányom. Hogyan bánhattam el ilyen kegyetlenül azzal, akit annyira szerettem?

Keserűen néztem magamat a tükörben, majd kiköptem, és azt mondtam: - Szajha!

28. Az elválás

Ahogy Teng Xiong megígérte, úgy bánt velem, mint egy frissen nősült férfi az első feleségével. Az első estén, amit együtt töltöttünk a szállodában, amikor látta, hogy mennyire fáradt vagyok, forró vizet engedett a kádba. Ezután kedvenc étellemmel, dim summái kínált meg. Miután tiszta lettem, és a gyomromat is felmelegítettem (nem volt étvágyam, csak pár falatot ettem), azt vártam, hogy szeretőm megfogja a kezemet, és majd együtt ellátogatunk a Wu hegyre.

De Teng Xiong azt mondta: - Aranyorchidea, nagyon ki lehetsz merülve, ezért ha beszélgetni akarsz, én boldogan hallgatlak. De ha inkább aludnál - azzal az ágyra mutatott -, ez a matrac nagyon puha és kényelmes.

Bólintottam, és felálltam az asztaltól. Ő azonnal odalépett hozzám, szelíden megsimogatta az arcomat, majd úgy ölelt magához, akár egy polip. - Tudod, hogy a világon a legszerencsésebb nőnek tartom magam?

Erre nem tudtam mit válaszolni, ezért kissé félszegen elmosolyodtam. Szeretőm megfogta a kezemet, az ágyhoz vezetett, majd lekapcsolta a villanyt. Csendben feküdtünk egymás karjában a tofupuha matracon.

Teng Xiong vékony és kedves hangja úgy szállt fel a sötétben, akár a füstölő füstje. - Arany orchidea, kérlek, ne légy szomorú.

Nem válaszoltam. Ő pedig hozzátette. - ígérem neked, hogy soha nem bánod meg, hogy visszajöttél hozzám.

-Teng Xiong, hiszek neked - feleltem, majd óvatosan kibontakoztam az öleléséből, és elfordultam tőle, ne érezze, hogy könnyek áztatják az arcomat.

Finoman megcirógatta párszor a hátamat, majd betakart. - Arany orchidea, édes álom szálljon gyorsan reád.

A következő napon, amikor felébredtem, már délelőtt tizenegy óra volt. Teng Xiong egyszerű reggelit rendelt, ami sertéshúsos gombócból, mogyoróhagymás palacsintából és szójatejből állt. Bár a hegyekben csaknem éheztem, az előző este nem volt étvágyam. Mostanra felfrissültem a hosszú alvástól a puha ágyban, és biztonságban éreztem magam, ami meghozta az étvágyamat. A gyomrom olyan panaszosan korgott, ahogy egy ágyas siránkozik. A húsos gombócot olyannak érzetem, mintha oroszlánfejből készítették volna, a palacsintának finom marhahús íze volt, és a szójatej a madárfészeklevest juttatta eszembe. Úgy töltöttem magamba az ételt, mint egy nő, aki most menekült meg az éhhaláltól.

Teng Xiong figyelte, ahogy eszem. - Aranyorchidea, rendelék még ennivalót, ha kéred. De úgy gondolom, hogy nem kellene egyszerre túl sokat enned a hosszú koplalás után.

Rá sem hederítettem, hanem csak faltam a gombócokat és a palacsintát, mintha attól tartanék, hogy elviszik előlem.

Amikor befejeztem az evést, Teng Xiong azt mondta: - Ma nincs előadás, ezért elviszlek egy szabóhoz, aztán veszünk neked pár kozmetikumot meg néhány apróságot, amire szükséged van. Ha visszajöttünk, szundíthatunk egyet. Este pedig elviszlek egy exkluzív helyre, hogy megünnepeljük a találkozásunkat.

A vacsoraklub a forgalmas Qianmen negyedben volt, és alig egy hónapja, hogy megnyitott. Bár amikor *ming ji* voltam, sokszor megfordultam Sanghajban ilyen klubokban, de ezek most távoli emlékeknek tündek. Ekkor kóstoltam bele a pekingi éjszakai életbe - ráadásul egy női szerető oldalán. A szívem hevesen kezdett dobogni, amikor Teng Xiong kíséretében a taxiból egy élénk rózsaszín épület előtt. Beléptünk a vörös kapun, amit énekesnők fényképei díszítettek: valamennyien nyugati ruhákat és frizurákat viseltek. Mielőtt alaposabban szemügyre vehettem volna őket, egy biztonsági ember kinyitotta az ajtót, és bevezetett minket a klubba. Egzotikus dzsesszmuzsika, parfümillet és cigarettafüst üdvözölt bennünket. Nagy levegőt vettem, és körülnéztem. A klubhelyiséget tükrök, színes fények

és sok-sok arany díszítette - az oszlopok, a székek és a gyertyatartók is aranszínűre voltak festve. A klub először egy másodosztályú türkizkék pavilonra emlékeztetett, ahol orosz örömlányok kínálták bájaikat. De ezeket a kellemetlen emlékeket hamar elnyomta a vidám hangulat. A főpincér odaperdült hozzánk, és egy sarokasztalhoz vezetett minket.

Teng Xiongot néztem, miközben leadta a rendelést az udvarias pincérnek. Tökéletesen szabott fekete öltöny volt rajta, amihez piros nyakkendőt választott, a mellényén egy arany zsebóra láncá hibálódzott. Sokkal inkább úgy festett, mint egy ficsúr, semmint egy színész. Pomádés rövid haja úgy csillogott a klubhelyiség halvány fényében, mintha selyemből lett volna. Miközben kissé mámoros arckifejezését és férfias mozdulatait figyeltem, a szívem boldogsággal telt meg. Felsőhajtottam az örömtől. Csaknem egy éven át parasztruhát hordtam, de most végre csinos nyugati szabású estélyiruha simult rám, az arcom ki volt készítve, és divatosan öltözött emberek vettek körül.

A pincér hamar visszatért, egy üveg pezsgőt hozott, kinyitotta, és magas, talpas poharakba öntötte a halvány aranszín italt.

Miután továbbsuhant, vidám mosoly jelent meg Teng Xiong arcán, és barátnőm koccintásra emelte a poharát. - Aranyorchidea, igyuk meg ezt a kis pezsgőt a szépségedre és a találkozásunkra!

- A találkozásunkra! - visszhangoztam szelíd hangon.

A számban az ital édes elixírként olvadt el. A buborékok azt suttogták nekem, amit a lemenő nap sugarai szoktak felidézni bennem: az élet fájdalmasan gyönyörű, mielőtt véget érne. Aztán Igazgyöngy kedves verse jutott az eszembe, amit akkor mondott el nekem, amikor először léptem be a Barackvirág Pavilonba, és alig voltam tizenhárom esztendő.

Akkor szakítsd le a virágot, amikor szirmot bont.

Ne várd meg, amíg csak a csupasz ágak maradnak.

Gyorsan újabb korty arany elixírt ittam, ami nagyon különbözött Qing Zhen rossz szagú főzetétől. Aztán egymás után érkeztek az ételek - pirítósa vajjal, orosz marhahúsleves, véres marhaszelet. Fényűző

lakománk alatt Teng Xiong és én a közelmúlt eseményeiről beszélgettünk. Bár hosszú ideig külön utakon jártunk, ugyanaz volt a sorosunk, és a kötelék újbóli találkozásunkkor nyomban megújult. Miközben a nightklub illuzórikus, dekadens légkörében fürödtünk, Teng Xiong elmondta, hogyan élt nélkülem - fellépett az operatársulattal, és nagy sikereket aratott; de támadások érték a konzervatívok részéről, akik azt mondták, hogy szentségtörés, ha egy nő férfiszerepet játszik.

- Szentségtörés, haha! - hunyorított Teng, és elővett egy szivart. Érzéki mozdulattal rágyújtott egy arany öngyújtóval, majd pöfékelni kezdett. - Azok a férfiak - közel hajolt hozzám, és lehalkította a hangját - azt mondják, hogy a női test szennyezett. Ezért ha mi férfiszerepet alakítunk, akkor támadást intézünk a színház istene ellen, és felkavarjuk a mennybe vezető utat. - Karcsú ujjáival obszcénul vaskos szivarját babrálta. - Abszurdum! Elfelejtik, hogy ők a bűdös férfiak! - Teng Xiong felnevetett, és hátraszegte a fejét, akár egy igazi férfi.

Miután befejezte a saját életéről szóló beszámolóját, megkérdezte azt, amitől annyira rettegetem, hogyan teltek a hónapjaim nélküle! Nem akartam szóba hozni Qing Zhent, mert félttem, hogy akkor Teng Xiong rájön, mennyire szeretem azt a férfit. Ezért inkább csak arról beszéltem, milyen viszontagságos és magányos volt az életem a hegyen,, de azt nem említettem, hogy ennek az volt az oka, hogy beleszerettem egy taoista szerzetesbe. Teng Xiong, mint mindig, most is tapintatos volt, és nem kérdezősködött feleslegesen. Jól tette, hogy nem forszírozta a dolgot, mert akkor legalább olyan boldogtalan lett volna, mint amilyen én voltam.

Tovább élveztük a fényűzően berendezett klubot, az aranyszín pezsgőt, a vérpezsdítő zenét és az egzotikus ételeket. A helyiség ekkor már csaknem teljesen megtelt vendégekkel. Fontosnak látszó férfiak - némelyiküknek gonosz tekintete és félelmetes arckifejezése volt, másoknak hatalmas hasa és zsíros arca - erősen kifestett és elegánsan felöltözött nők társaságában mutatkoztak. Néhány pár táncolt a táncparketten. Egy zöld ruhás nő egy napbarnított arcú férfiba kapaszkodott, mint ahogy a moha tapad sziklára. Biztos voltam benne, hogy most még csak a mosolyát, de később a testét is eladja neki.

Én viszont arra gondoltam, hogy nekem már nem kell áruba bocsátanom magam ahhoz, hogy élvezhessem a luxust. Elmosolyodtam, és érzelmes pillantást vetettem jóképű szeretőmre. - Teng Xiong, köszönöm, hogy visszahoztál az életbe!

Ő megpaskolta a kezemet. - Arany orchidea, te a legjobbat érdemled mindenből. Mindig. - Egy elegáns mozdulattal felkapta a pezsgősüveget, és teletöltötte a poharamat.

A finom italt szürcsölgetve körbepillantottam a teremben, de megakadt a tekintetem egy durva tekintetű, tagbaszakadt férfin, aki három asztallal arrébb ült tőlünk. A középső ujja hiányzott, ezért esetlenül tartotta a cigarettáját a mutató- és a gyűrűsujja között. Egy vágás nyoma csúfította el bozontos szemöldökét, és rút, mégis szerencsétlen külsőt kölcsönzött neki: olyan volt akár egy császári eunuch. Úgy tűnt, egyedül érkezett a klubba, és nagyon elmerült abban, amit látott - vagyis minket bámult kitartóan.

- Teng Xiong - éreztem, hogy a szívem hevesen kalapál a mellkasomban -, látod azt a férfit ott annál az asztalnál? Azt, akinek hiányzik egy ujja. Le nem veszi rólunk a szemét: azt gondolom, hogy Mama és De küldte ezt az alakot, hogy kémkedjen utánunk.

Teng diszkréten a férfira pillantott, majd visszafordult hozzám, és legnagyobb meglepetésemre elmosolyodott: - Szerintem csak féltékeny rám, mert ilyen gyönyörű társaságom van.

- Hogy lehetsz ilyen biztos benne, hogy nem a Barackvirág Pavilonbóljött?

- Gondolod, hogy Mama és De képes lenne sok pénzért felfogadni egy magándetektívet, és ételt fizetnének neki egy elegáns vacsoraklubban? - Belekortyolt a borába. - Ez a fickó el van bűvölve a szépségedtől.

Elvarázsoltak hízalgő szavai, és egy kissé megnyugodtam. - Gondolod?

Idegeskedés helyett Teng Xiong levágott egy darabot az előtte lévő marhahúsból, és a tányéromra tette. - Ne aggódj, hanem egyél. Ettől majd kipirul az arcod, és sok *qi* lesz a szervezetedben.

Ekkor vettem észre, hogy két hasonlóan rossz külsejű férfi és két kihívóan öltözött klubcica csatlakozott a hiányos ujjú férfihoz.

Teng Xiong azt mondta: - Nézd, a barátaival szórakozik. Megmondtam neked, hogy ne nyugtalankodj. Kérlek, élvezzük a pillanatot!

Amikor befejeztük az étkezést, Teng Xiong megfogta a kezemet. - Gyere Aranyorchidea, táncoljunk.

- De én kijöttem a gyakorlatból.

- Ne aggódj, majd én vezetek.

Teng Xiong épp olyan kecses volt a táncparketten, mit az ágyban. Teste felvette a zene ritmusát, és olyan könnyedén mozgott, akár a rák a tóban. De amikor álmatag arc kifejezését láttam, nem tudtam másra gondolni, csakis Qing Zhenre. Míg én érzéki, buja táncot lejték ebben a dekadens városban, vajon mit csinálhat ő a magányos hegyekben?

Ha ő nem a remeteéletet választja, akkor talán most nem Teng Xionggal táncolnék, hanem vele. Vajon a táncparketten is olyan elegánsan mozog, mint amikor ezoterikus és erotikus rituáléit bemutatta? Talán jobb lett volna az életünk, ha egy dandy lett volna, és nem szerzetes?

Qing Zhen után az anyám jutott az eszembe: az egyik kellemetlenséget felváltotta a másik. Miért nem volt a Taiyi-hegységben, ahogy mondta? Miközben én egy drága nightklubban szórakozom, ő remeteapácaként él egy hideg és elhagyott barlangban? Vagy talán már meg is halt? Ha igen, akkor a szelleme nyugtalanul vándorol a *yin* világban, mert nem égettem neki füstölőt, hogy megkönnyítsem vele Buddhához vezető útját. De ha még életben volt, akkor sem lelhetett nyugalomra, mert én járhattam az eszében. Bűntudatot és félelmet érzetem. Elképzelttem anyámat kopaszon és csont soványan, testét épphogy takarta egy mocskos és foltos ruha, elgémberedett ujjával füvet tépkedett ki a földből. Amikor kinyitotta a száját, hogy bekapjon egy férget, nem voltak fogai, ajkai mögött olyan sötét lyuk tátongott, mint a pokol...

Teng Xiong azt sutogta a fülembe: - Aranyorchidea, mire gondolsz?

- Ó, semmire - mosolyodtam el, hogy elrejtsem a sok szívfájdalmamat. Teng megfogta a derekamat, és jobbra-balra hajladozott velem. Emlékeztem, hogy amikor gyerek voltam, mennyire szerettem, ha Papa magasra lök a hintán, hogy jobban szemügyre

vehessem a világot. Most, hogy megtapasztaltam az élet viszontagságait, inkább szerettem volna, ha valami állandóság és mozdulatlanság állna be az életembe.

Belekapaszzkodtam Teng Xiong karcsú derekába, ahogyan egy kisgyerek csimpaszkodik bele az anyja ruhájába.

A szerelmem megcsókolta a harmadik szememet. - Boldog vagy?

- Igen - feleltem. De magamban még hozzátettem. - És nem.

Másnap a szállodai szobában Teng Xiong csókokkal ébresztett.

- Jó reggelt! - suttogta. A tekintete szelíd volt, és az arca ki volt pirulva; kezével a testemet cirógatta.

Emlékeztem arra, hogy mit ígértem meg magamnak: ha a karmánk megint egymás karjába sodor minket még ebben az életben, akkor a legboldogabb leszbikus szeretővé teszem a menny alatt. És ekkor a kezem, a szám és a nyelvem erotikus táncba kezdett, hogy felizgassam és kielégítsem a barátnőmet.

Este Teng Xiongnak fel kellett lépnie, ezért elvitt engem a Dupla Boldogság Teaházba, hogy megnézzem az Arany Főnix Operatársulat előadását. A teaház is a Qianmen negyedben volt. Miután kiszálltunk a riksából, Teng egy oldalajtón vezetett be engem, és egyenesen a színpad mögé vitt. Itt nők csevegtek egymással, mások a szövegüket mormolták, míg mások a szemöldöküket festették ki kis ecsetekkel.

Mielőtt még alaposabban körülnézhettem volna, egy ovális arcú és élénk tekintetű lány odapenderült Teng Xiong elé, és játékosan belecsípett a karjába. - Mesterem, elkéstél!

Teng odafordult hozzám, majd elmosolyodott. - Arany orchidea, ez Csilingelő Harang, a színpadon ma este ő alakítja a menyasszonyomat. - Aztán engem is bemutatott a lánynak. - Ez itt Arany orchidea, az én... barátom.

A szívem összeszorult Teng Xiong szavainak hallatán. Ha ez a „horpadt” harang volt az ő menyasszonya, akkor én, az ő szeretője, hirtelen csak a barátja lettem? Alaposan szemügyre vettem a lányt, és nyomban gyanakvás támadt bennem. Amikor ez a kis bestia

megszólalt, a szeme csábítóan ragyogott, és tökéletes tojás alakú arcára széles tejbetök vigyor ült ki, ujjjaival pedig folyton az *én* szerelmem karját fogdosta. De nem volt időm sokáig ezen bosszankodni, mert Teng máris arrébb húzott, hogy a többi színésznőnek is bemutasson. Bár nem mindegyik volt közülük szép és fiatal, valamennyien nagy lelkesedéssel beszéltek a női színházról. Aztán még mielőtt befejezhettem volna a csevegésemet az egyik középkorú színésznővel, aki *laodant* - öreg hölgyet - játszott, meghallottam Csilingelő Harang magas hangját: - Hamarosan kezdődik az előadás, fejezzétek be a készülődést!

Ezután Teng Xiong odajött hozzám, és egy félénk, nagyon fiatal kislányra mutatott, aki mellette állt: - Aranyorchidea, az előadás mindjárt elkezdődik. Kismacska majd a helyedre kísér a nézőtéren. Remélem, tetszeni fog neked a játékunk. - Távozás előtt diszkréten megcsókolta az arcomat. Amikor felálltam, láttam, hogy Csilingelő Harang minket bámul.

Kismacska kikísért a színpad elé az egyik első sorban lévő asztalhoz. Miután leültem, a szolgálólány hamar visszatért: forró törülközőt hozott, és ételt-italt tett elém. Amikor ki akartam nyitni az erszényemet, szégyenlősen elmosolyodott. - Ó, nem. Miss Teng már rendezte a számlát. - Ezután eltűnt a színpad mögött.

Ittam pár kortyot a forró teából, majd körülnéztem. A teaház csaknem teljesen tele volt. Az emberek egyre csak jöttek befelé, közben pedig a mozgóárusok harsányan kínálták a portékáikat az asztalok között: cigarettát, teát és ropogtatnivalót - szezám tortát, cukrozott gyömbéret, aszalt szilvát, pirított dinnyemagokat - árultak. A vendégek közt észrevettem pár pazarul öltözött *tai-tak* is, akik az *amahsaikk&X* érkeztek - az egyikük egy vörös arcú, hisztérikusan síró csöppséghez gügyögött csitítóan. Egy fiatal pár összedugta a fejét, akár két csókolódzó hal, és jókedvűen beszélgettek egymással. Egy csoport középkorú asszonyság pletykált, teát ivott, és dinnyemagokat evett, a héjat kiköpték a padlóra. Az emberek boldognak látszottak és izgatottnak - talán ez volt az első alkalom, hogy egy női operatársulat előadását nézhették végig.

Hamarosan felment a függöny, és a teaházat betöltötte a kéthúrú hegedűk éles, panaszos hangja, amit a dobok és a gongok eszeveszett

dübörgése és döreje kísért. Bár Teng Xiong említette nekem, hogy mielőtt Fung ágyasa lett, operaénekes volt, de ez volt az első alkalom, hogy látom fellépni a színpadon - ezúttal egy fiatal, jóképű tudóst alakított.

Az esti előadás a pekingi változata volt *A Szellőrózsa Pavilion* Kun operának: szerelmi történet egy férfiről, aki beleszeret egy gyönyörű szellembé, és szerelme erejével életre kelti a szellemlányt, majd visszahozza őt a *yin* világból *ayangba*.

Du Lininagot - a fiatal lányt és a női szellemet - Csilingelő Harang játszotta. Bár nem kedveltem őt, el kellett ismernem, hogy varázsaltosan játszott. Panaszos, szomorú és megszállott szerelme a tudós iránt, akit csak egyszer látott álmában, minden szívet megolvasztott a nézőtéren. Miután hosszú szenvedés után a szerelme után epekedve meghalt a színpadon, mindenki egyszerre sóhajtott fel a közönség soraiban. Mellettem egy kövér nő a fejét csóválta, és közben a könnyeit törölgette a zsebkendőjével. Két asztallal arrébb egy fiatal lány hangosan szipogott.

A következő jelenetben, amikor Csilingelő Harangot eltemették, a szívem hevesen dobogni kezdett, mert tudtam, hogy hamarosan Teng Xiong lép a színpadra. Hirtelen hangos dobpergés támadt, de előbb csak egy szomorúfűzfa ágat lehetett látni a bejáratnál. Pár gyötrelmes pillanatig csak ezt az ágat nézhettük, majd a mester is felbukkant - egy fiatal, fehér púderes arcú tudós. Mennydörgő tapsvihár tört kis a nézőtéren, ami még a zene féktelenül viharos hangjait is túlharsogta.

Teng Xiong játéka hibátlan volt - mozgása stilizált, mégis összefüggő, és tökéletes összhangban volt a zenével. Úgy tűnt, hogy még kontyának szalagja, de még a legyezője is kifejezi Liu Mengmei felfokozott érzelmeit. Amikor Liu örökké tartó szerelmet esküdött a szellemlánynak Teng Xiong tiszta, őszinte hangján, a szemem megtelt könnyel. Miközben a szememet törölgettem a törülközővel, féltékenység szorította össze a szívemet. Ó mennyire szerettem volna felcserélni az életemet a színpadi szereplőkével, hogy én lehessenek az a szerencsés harang, Teng Xiong pedig igazi férfi lenne: az én szerető férjem!

Nagyon felcsigázta az érdeklődésemet az én női szeretőm folytonos átalakulása. Az elmúlt éjjel még egy ficsúr volt, aki nyugati szabású

öltönyben siklott fesztelenül a táncparketten, ezen az estén pedig egy régi vágású kínai tudós, aki verseket szavalt szellemszerelmének. De ezek mind férfiszerepek voltak! Vajon hogyan nézhetett ki a szeretóm Fung felékszerezett ágyasaként?

Az élet a városban egy gazdag, egykori ágyással és operaénekes dívával egészen más volt, mint egy szerzetessel a hegyekben. Amikor Teng Xiongnak nem volt fellépése, elvitt a legelegánsabb éttermekbe, ahol megkóstoltuk a híres ételeket - a pekingi kacsát, a töltött sertésbeleket, a cápauszonyt és a tengeri csigát. Aztán teli, kellemesen meleg gyomorral nekiindultunk riksával felfedezni a pekingi éjszakai életet. Néha megállítottuk a kullit, és betértünk egy teaházba, ahol forró teát ittunk, és meghallgattuk a magas hangon éneklő lányokat, akik csábosán mosolyogtak ránk, és kecsesen mozgatták a kezüket. De mindig úgy éreztem, hogy valami hiányzik. Gyakran eszembe jutottak a Tang-dinasztia idején élt híres kurtizánnak, Yu Xuanjinaka szavai: Könnyebb mesés kincset találni, mint egy szerető férfit. Qing Zhenben én megtaláltam a szerelmes férfit, de nem volt mesebeli kincsünk. Teng Xiongtól pedig kincset és szerelmet kaptam, de férfit nem. Talán Buddhának volt igaza: a vágyaknak nem lehet határt szabni.

Így miközben a sors kajánságán siránkoztam, élveztem Teng Xiong szerelmét és a visszakapott luxusomat. Ám az életem korántsem volt boldog. Bár a Barackvirág Pavilonban túlságosan el voltam foglalva, a hegyek között rájöttem, hogy az sem jobb, ha alig van mit csinálnom, így miután már két hónapja éltem együtt Teng Xionggal, elhatároztam, hogy keresek magamnak valami elfoglaltságot. Teng azt mondta, hogy csatlakozhatom az operatársulathoz, ha kedvet érzek hozzá. Ha nem, akkor neki van elég pénze ahhoz, hogy mindkettőnket eltartson. Nem akartam csak az ő pénzéből élni, ezért úgy döntöttem, hogy csatlakozom a társulathoz. Bár tanultam valamicskét a pekingi opera előadásmódjáról, ez kevés volt ahhoz, hogy profi színész lehessen belőlem, én csak egy félprofi énekes voltam. Amellett a nagy szerepeket már kiosztották az olyan szerencsés színésznőkre, mint amilyen Csilingelő Harang is volt, és a többiek nem szívesen láttak maguk körül egy versenytársat. Ezért én csak kisebb szerepeket kaptam, így például

szolgálólányt, idős nőt, kifutófiút játszottam, de előfordult, hogy egy utcán lődörgő prostituált szerepét is rám osztották. Volt fizetésem, de egy esti szereplésért kevesebb pénzt kaptam, mint amennyit korábban a kedvenc vendégeim egy-egy alkalommal borraivalónak adtak a szolgálólányomnak. De még ennél is rosszabb volt, hogy amikor szolgálólányt vagy kifutófiút alakítottam a színpadon, akkor végig kellett néznem, ahogy Csilingelő Harang Tenggel flörtöl, és kicsiny, formás alakjával közel hajol Teng magas, fiús testéhez. Ilyenkor félelem fogott el, hogy ez a „horpadt” harang megpróbálja elcsábítani Teng Xiongot. Ha sikerül neki, akkor ki fog gondoskodni rólam, és akkor miből fogok megélni?

Bár ki akartam tartani Teng Xiong mellett, nem tudtam kiűzni a fejemből Qing Zhent. Először azt hittem, hogy ha csatlakozom az operatársulathoz, akkor majd leköt a munka, és nem lesz időm rá gondolni. De tévedtem. Qing Zhen arca jelent meg folyton előttem, nemcsak a csendes pillanataimban, de akkor is, amikor olvastam vagy töprengtem, de még a színpadon is az eszembe jutott. És természetes akkor is, amikor Teng Xionggal szeretkeztem.

Így nem tudtam teljesen elszökni a hegyek börtönéből, mert Qing Zhen szelleme sosem hagyott el engem. A testem Teng Xionggal volt, de a lelkem és a szívem a szerzetesnél járt. Gyakran előfordult, hogy amikor Teng Xionggal csendesen vacsoráztunk, úgy éreztem, hogy az én szerzetesem ott ül közöttünk, és szomorúan a szemembe néz. Talán tényleg ott volt, mert azt mondta nekem, hogy az alkímia segítségével láthatatlanná tudja tenni az embereket! Sokszor töprengtem azon, hogy vajon mit csinálhat éppen. Talán egyszerűen tovább folytatta azt az életet, amit addig élt - meditált, játszott a *qinen*, alkímiával kísérletezett és a talizmánírást gyakorolta -, de most már nélkülem teltek a napjai. Szomorúság fogott el, amikor arra gondoltam, hogy miattam talán nem tudja tovább folytatni a spirituális munkáját, amire pedig ígéretet tett az apjának. De az még rosszabb volt, amikor elképzeltem, hogy talán nincs is egyedül, mert már elcsábított egy másik lányt, akivel a *yin* és a *yang* energiák kiegyenlítését gyakorolják.

Amikor elképzeltem, hogy ezzel a másik nővel is végigpróbálja az összes szeretkezési helyzetet, és nyelvével és a kezével ennek az új szeretőnek a testét kényezteti, forróság árasztotta el a mellkasomat,

míg végül hangosan fel nem nyögtem. Ezekben a pillanatokban úgy éreztem, azonnal vissza kell futnom hozzá, és ki kell őt ragadnom új szeretője karjaiból, mert az a nő úgysem tudja megadni neki azt, amit én. De természetesen sosem volt annyi bátorságom, hogy visszamenjek hozzá, mert attól tartottam, hogy nagyon dühös lesz rám, és kihajít, vagy ami még rosszabb, most már csak az új szeretőjével törődik, és engem észre sem vesz.

Amikor a képzeletem kissé lehiggadt, azt gondoltam, hogy ha Qing Zhen még vissza is fogadna, én akkor sem tudnék még egy telet kibírni az ő csupasz „templomában”. Es ha ismét elhagyom Teng Xiongot érte, de aztán megint vissza akarok jönni hozzá, akkor aligha várhatom el az én leszbikus szeretőtől, hogy másodszor is megbocsásson nekem. Képtelen voltam döntést hozni, ezért továbbra is Tenggel maradtam, de a taoista szerzetes után sóvárogtam.

És folyamatosan az anyámra gondoltam. Bár ott lehetett valahol a közelemben, nem tudtam a pontos tartózkodási helyét. Sokszor ellátogattam autóval vagy hordszéken a Nyugati hegyekbe, de mindig szomorú szívvel tértem vissza. Pár hónap múlva aztán felhagytam a keresésével, bár még nem adtam fel teljesen a reményt.

Már egy éve éltem együtt Teng Xionggal. Ahogy telt-múlt az idő, tudtam, hogy nem élhetem ezt az életet örökké. A napok gyorsan repültek leszbikus szeretőm oldalán - szerepeltünk a színpadon, a művészetekről beszélgettünk, elegáns éttermekben vacsoráztunk, és összedörzsöltük a tükreinket, de éreztem, hogy „a pavilonon végignyargaló szél a vihar közeledtét jelzi a hegyekben”: vagyis valami rossz fog történni velünk. Az utóbbi időben Teng Xiong már nem halmozott el annyi ajándékkal, mint korábban. És amikor szeretkeztünk, a régi szenvedély is hiányzott belőle. Korábban ő kereste a kedvemet az ágyban, de most én lettem az, aki mindenféle módon felizgatni és kielégíteni akarta őt. Vajon mi lehetett ennek az oka? Talán Csilingelő Harang miatt van az egész? Esetleg Teng Xiong azt forgatja a fejében, hogy elhagy engem?

Amikor kérdőre vontam őt, hogy talán valami baj van vele, akkor Teng Xiong csak ennyit válaszolt: - Ne aggódj, Arany orchidea, minden rendben van.

De a szívem mélyen éreztem, hogy valami katasztrófa készülődik ellenünk. Szinte éreztem, ahogy a borzalom durva szövete végigsúrolja a karomat, amitől csaknem égnek állt a hajam.

Egy éjszaka, miután szeretkeztünk, addig erősködtem, míg Teng Xiong végre beadta a derekát, és elmondta nekem a titkát.

- Rendben - mondta, felült az ágyban, és a szemembe nézett.

- Arany orchidea, kérlek ne zaklasd fel magad...

Ez volt az első alkalom, hogy félelem csendült ki a hangjából.

- Teng Xiong, gondolod, hogy ennyi szerencsétlenség után képes lennék elviselni még egy újabbat?

Szeretóm szomorúan tekintett rám, de a hangja határozott volt. - Attól tartok, hogy hamarosan el kell válnunk.

Ez a mondat úgy robbant a szobánkban, akár egy bomba.

Felültem én is, mert átjárt a rémület. - Hogy érted ezt?

Teng nem válaszolt, de az ujjai idegesen doboltak a takarón.

Tovább kérdezősködtem. - Te már... nem szeretsz engem? Csilingelő Harangot szereted?

- Természetesen téged szeretlek. Egyáltalán nem érdekel Csilingelő Harang. - Hallgatott pár pillanatig, majd így folytatta: - Attól tartok, meg fognak ölni.

- Micsoda? - kérdeztem, miközben jeges borzongás futott végig a gerincemen. Felkiáltottam. - Mi történt?

- Azt hiszem, a férjem rám talált.

- A férjed? Ugy érted, hogy Fung nagymester, az én kedvenc vendégem? - Magamra húztam a takarót, mert hirtelen fájni kezdtem.

Teng bólintott.

- Biztos vagy benne? Honnan tudod?

- Követnek.

- Teng Xiong, miért nem beszéltél nekem erről korábban?

- Mert nem akartalak felizgatni. Amellett csak az utóbbi időben bizonyosodtam meg a dolgról.

- Hogyan?

- Észrevettem a közönség soraiban egy szempárt, amely mindenhova követett engem. De nem csodálat volt ezekben a szemekben, hanem harag és rosszindulat. Ez a férfi nem a rajongóm, hanem olyasvalaki, akit ördögi szándék vezérel. - Nyomatékosan rám nézett. - Emlékszel arra férfira, akinek hiányzott az egyik ujjja abban a vacsoraklubban?

Bólintottam.

- Te azt hitted, hogy Mama és De küldte őt, hogy kövessen téged, én pedig azt bizonygattam, hogy erről szó sincs. Rá kellett volnajönnöm, hogy a férjem küldte őt, hogy a nyomomra bukkanjon.

- De Teng Xiong, te férfiruhát viselsz, akkor ők honnan tudják, hogy...

- Aranyorchidea, most egy női operatársulatban dolgozom, és mielőtt Fung ágyasa lettem, operaénekes voltam.

- Ó, jóságos ég! Gondolod, hogy engem is felismertek, és tudják, hogy a szeretőd vagyok?

- Nem, nem hiszem, hogy már ezt is tudnák. De pontosan emiatt aggódom. - Teng Xiong a takarót gyűrögette idegességében, ami most úgy fedte be a testét, mintha múmia lenne. - Sanghajban mindenki úgy tudja, hogy te egy férfival szöktél el, és nem hiszem, hogy bárki tudna a mi kapcsolatainkról. De Fung emberei fáradhatatlanok, és előbb-utóbb rá fognak jönni.

-Ó, jóságos mennyország! De honnan tudod, hogy Fung áll a hátérben?

- Ki más lehetne?

Hosszú csend állt be közöttünk, majd Teng Xiong szólalt meg elsőként. - Aranyorchidea, már előbb is beszélni akartam veled erről, de nem volt szívem hozzá. - Nagy levegőt vett. - Nekem most el kell hagynom az operatársulatot, és tőled is búcsút kell vennem, mielőtt túl késő lesz.

- Teng Xiong, veled akarok menni.

- Nem - felelte elszántan, amitől nekem összeszorult a szívem. - Ha már megbizonyosodnak a kilétekről, akkor én nagyon nagy bajban leszek. Nem akarom, hogy te is belekeveredj ebbe az ügybe. Fung

bármire képes. - Jelentőségteljes pillantást vetett rám. - Hadúr volt, mielőtt üzletember lett.

E szó hallatán megremegett a mellkasom. - Hadúr? Ezt sosem mondtad nekem.

Nem válaszolt, hanem így folytatta: - Nemcsak ártatlan civileket gyilkolt, de lelőtte a saját lányát is.

Felkiáltottam: - Az én apámmal is egy hadúr végzett!

- Az apáddal, hogyan?

- Nem a hadúr ölte meg, de ő végeztette ki.

Bár hagytam, hogy Teng Xiong közel kerüljön hozzám, mindig a fülemben csengett anyám intése, és sosem beszéltem neki arról, hogyan halt meg az apám.

Legalábbis eddig még nem. De most mindent elmondtam neki a múltamról.

Amikor bejeztem a történetemet, Teng Xiong arca olyan fehér lett, akár a fal. - Ó, jóságos ég! Szerintem Fung volt az, aki kivégezte az apádat!

Jó pár másodpercembe került, amíg felfogtam, mire is jött rá az én szeretőm. Aztán a szívem úgy kezdett dobogni, mint amikor jégeső zúdul az ablakpárkányra. - Biztos vagy benne?

- Teljesen, merthogy én is ott voltam akkor éjjel. Tanúja voltam az egész tragédiának. - Hunyorított a szemével, és úgy tűnt, mintha ki akarna törölni valami szörnyű dolgot az emlékezetéből.

-Borzalmas látvány volt. Ők hárman egymásnak feszültek, és megpróbálták megszerezni a pisztolyt. Végül a lánynak sikerült kikapnia Fung kezéből a fegyvert. A hegedűs - a te apád! - igyekezett kivenni a lány kezéből a fegyvert, de az ágyékon rúgta. Aztán ismét Fung kezébe került a pisztoly. A lány olyan volt, mint aki meg van háborodva. Nekiugrott az apjának, és karmolni, harapni kezdte. A hegedűs mindent elkövetett, hogy szétválassa őket. És akkor Fung kezében elsült a fegyver, és lelőtte a lányát a két szeme között...

- Teng Xiong a harmadik szemére mutatott. Olyan rémült volt az ábrázata, mintha őt lőtték volna meg.

Elvettem a kezét az arca elől, és megfogtam. - Szóval akkor a lány nem saját magát lőtte le, hanem Fung végzett vele?

Mielőtt Teng Xiong válaszolhatott volna, elmondtam a történetnek azt a változatát, amit az emberek „igazságként” könyveltek el - hogy a hadúr részeg volt, és megerőszkolta a lányát. A megalázott lány kiragadta Fung kezéből a pisztolyt, és lelőtte magát. Amikor a lány az apjával küzdött a pisztolyért, az apám - a hegedűs - igyekezte szétválasztani őket, és megpróbálta megszerezni a fegyvert, de nem járt sikerrel.

Teng Xiong nyomatékosan azt mondta. - Nem, a lány nem lőtte főbe magát, Fung lőtte le a saját lányát.

Hosszú csend következett, és én annyira meg voltam döbbenve, hogy egy szót sem tudtam kinyögni. Képtelen voltam felfogni, hogy Fung nagymester, az én kedvenc vendégem, akiről kiderült, hogy Teng Xiong férje, ugyanaz a hadúr volt, aki az én apámat ki végezte. Azért utaztam ennyit, hogy rájöjsek: az az ember, akit oly sok éven át kerestem, ott volt a szemem előtt. Ráadásul nemegyszer együtt aludtam a saját apám gyilkosával!

A torkom kiszáradt; a kezem remegett, és a szám csak azt suttogetta:

- Ó, jóságos ég!

Teng Xiong magához húzott. - Kérlek, higgadj le, Aranyorchidea.

- Aztán elengedett, és teát öntött nekünk.

Lassan szürsöltem a forró italt, és nem törődtem vele, hogy leforrázom az ajkamat. - Nekem fogalmam sem volt erről... ő a vendégem volt oly sok éven át. Soha semmit nem mesélt a családjáról vagy saját magáról.

Teng Xiong jelentőségteljesen pillantott rám. - Kedves volt hozzád?

- A maga módján igen. Például sok ajándékot vett nekem.

Teng belenézett a szemembe. - Tudod, miért bánt olyan jól veled? Mért a lányára emlékezted őt. Neki is olyan gödröcskéi voltak az arcán, mint neked. De az övé mélyebbek voltak, mintha két vasrúd fúródott volna az arcába. - Teng Xiong felsóhajtott. - Az apja iránta táplált szenvedélye volt az ő igazi börtöne. Fung túlságosan is szerette a lányát - apához nem illő módon imádta őt.

- És megerőszkolta?

- Biztos vagyok benne, hogy megtette. Néha azt gondolom, hogy szándékosan végzett a lányával.

Elámultam a megjegyzésén. - De miért?

- Mert a lány idősebb lett, és talán fel akarta fedni, hogy az apja mit művelt vele.

Némi csönd után megérintettem Tenget.

Ő megfogta a kezemet, és megcsókolta. - Már az első napon, amikor megérkeztem Fung házába, azt gondoltam, hogy el akarok onnan menekülni. Amikor láttam, hogy megölte a lányát, tudtam, most már el *kell* szöknöm előle. Mindketten tudjuk, hogy Fung bárkit megöl, aki elmondhatja, mi történt ott akkor valójában. - Kis szünetet tartott, majd így folytatta. - Miután a lánya meghalt, gyorsan hanyatlani kezdett.

- És hogyhogy nem került bajba a gyilkosság miatt?

- Mert ő még mindig nagyon gazdag. Nem könnyű elbánni egy olyan emberrel, akinek a széfjében annyi az arany, hogy elvakítja vele az emberek éleslátását. - Teng Xiong a szemembe nézett. - Aranyorchidea, a te apád nagyon bátor ember volt. Túlságosan is bátor volt.

A képzeletemben megjelent az apám, akinek bekötötték a szemét, a kezére és lábára bilincset tettek, majd odavezették a vesztőhelyre. Alig tudta vonszolni a lábát, nem a félelemtől, hanem mert a láncok súlyosak voltak, és belemartak a húsába. Vér- és gennyszag áradt a bokája felől, szinte én is éreztem a rothadó hús bűzét. A Pokol Királya már türelmetlenül várt rá, és élezte a körmeit. De Papa arca nyugodt volt, sőt büszke. Mert a lelkiismerete tiszta volt. Az egyetlen rossz, ami a számlájára volt írható, egy jó cselekedet volt - nem akarta beszenyyezni magát az ember ördögi kegyetlenségével.

A kivégzők felemelik a puskájukat, és célba veszik Papát. Nekik ez csak egy újabb célpont, egy másik rutinfeladat. Papa csak egy újabb áldozat volt a félmilliárd kínai közül. Papa szeme megvillant a szemkötő alatt. A szája megmozdult. De senki nem tudja, hogy mit gondolt, amikor az utolsó pillanatait töltötte itt a vörös porban.

-Bang!

A lövések véget vetnek Papa büszkeségének és szenvedésének.

Vér szivárog a homlokából, majd végigcsurog az arcán, és aztán a földre hullanak a vércseppek.

Most már az a fal üres, amely előtt az imént még Papa állt, mert a teste a földre rogyott...

A jelenet elborzasztott, de akkor az a mondás jutott az eszembe: az ember nem élhet egy égbolt alatt az apja gyilkosával. És akkor már tudtam, hogy mit fogok tenni.

- Teng Xiong, nekünk el kell válnunk, mert én visszamegyek Sanghajba a Barackvirág Pavilionba.

Teng megragadta a karomat. - Arany orchidea, teljesen megőrültél?

- Majdnem belepusztultam abba, hogy szajhát csináltak belőlem. Csak az tartott életben, hogy megbosszuljam az apámat. Már csaknem feladtam a reményt, hogy valaha megtalálhatom a hadurat. A menny akarta, hogy te felfedd előttem, kicsoda is ő valójában.

- Aranyorchidea, kérlek, hallgass rám. Nem sikerülhet elégtételt vened rajta, mert Fung még mindig nagyon erős és hatalmas. És ha sikerül is megölnöd, miközben kiszolgálod őt az ágyban, képzel el, hogy a gyilkosságnak milyen súlyos következményei lennének. Nem érdemes az életedet kockára tenni egy szörnyetegért! - Teng Xiong tovább könyörgött nekem. - Aranyorchidea, kérlek, felejtsd el, amit mondtam neked. Tégy úgy, mintha az egész csak egy rémálom lett volna.

- Nem tehetem. Vissza kell mennem.

- Aranyorchidea, kérlek! Mi azért mentünk át ezer veszélyen, hogy végre szabadok legyünk. Ne rontsd most el az egészséget azzal, hogy elveszíted a fejed. Amellett Fang Rong és Wu Qiang meg fog büntetni téged, amiért elszöktél tőlük!

- A legrosszabb, amit tehetnek velem az, hogy bezárnak pár napra a sötét szobába. Azt pedig ki fogom bírni. Teng Xiong, nagyon sajnálom, de nekem vissza kell mennem Sanghajba.

-Kérlek, ne tedd! Amellett nincs is elég pénzed az utazásra. Megháttráltam. Hirtelen rá kellett döbbernem, hogy Teng Xiong pénzből éltem, mert alig kerestem valamicskét az operatársulatnál.

Ráadásul az ő pénze Fung nagymester pénze volt, ami azt jelentette, hogy az apám vérével beszennyezett pénzből éltem idáig!

Teng Xiong ekkor így folytatta: - Mielőtt elválunk, adok neked némi ezüstpénzt. De attól tartok, nem fog sokáig kitartani, mert már a nagy részét elköltöttük.

- Hogyan?

- Aranyorchidea, ezek a drága szállodák meg az elegáns éttermek... Már nem is figyeltem arra, mit beszél.

- Akkor majd visszamegyek prostituálnak, hogy összeszedjem a szükséges pénzt.

Átható pillantást vetett rám. - Aranyorchidea, hallgass rám, és felejtsd el a bosszút. Éld tovább az életedet. Nagyon sajnálom, hogy többé nem segíthetek neked. Én már nem vagyok más, csak egy sárdarab, ami belesüpped az óceánba... már magamon sem tudok segíteni. Nekünk el kell válnunk, és a saját utunkat kell járnunk. Sem az operatársulatnak, sem neked nem mondom meg, hogy eltűnök, de ha megkérdezik tőled, hol vagyok, mondd nekik, hogy fogalmad sincs.

- Hová mész?

- Nagyon sajnálom, Aranyorchidea, de nem mondom meg neked, mert nem akarlak veszélybe sodorni. Csak felejtsél el engem, és éld az életed. Ne aggódj miattam túl sokat, rendben leszek. És nagyon vigyázz magadra.

Nem igazán hittem neki. A szavai úgy hangzottak, mint egy gyászzene. A karjába vont, és felhúzta ránk a takarót, aztán egymást ölelgettük.

Teng Xiong kisvártatva kibontakozott az ölelésemből, és hozott egy üveg bort, kinyitotta, majd teleöntött két csészét a finom itallal.

Koccintottunk egymással, a csészék olyan hangot adtak ki, mint egy picike robbanás.

- Arany orchidea, *ganbei*... - nem tudta befejezni a mondatát, csak hátrahajtotta a fejét, és felhajtotta a bort.

Megemeltem a csészémet, és megittam az italt. A keserédes folyadék lángra gyújtotta a torkomat, majd mint egy tüzes kígyó, végigfolyt a nyelvcsövemen. Letettem a csészét, és elkezdtem énekelni „Túl a Yang

hágón” című dalt - csak *a capella*, vagyis zenei kíséret nélkül, mert már nem volt velem a ginem. Teng Xiong csatlakozott hozzám. Ezen a szomorú estén a hangja olyan tiszta volt, hogy minden aggodalmam és félelmem feloldódott ebben a romantikus elvágódásban.

Könny csillogott a szememben. Az öröm könnyei. Amikor a szenvedés eléri a csúcspontját, akkor legjobb, ha belevetjük magunkat a búsulásba, amiből végül örvendezés fakad.

Kérlek igyál még egy csésze bort

Ha már a Yang hágó mögött jársz, nem jut belőle neked több.

Miután ma elbúcsúzunk, csak álmainkban vágyódhatunk egymás után...

29.

Ismét játszom a pipán

A következő napon bekövetkezett, amitől rettegettem: Teng Xiong eltűnt. Valamit belekeverhetett az italomba, mert sokáig aludtam. Az asztalon egy ezüstpénzekkel teli bőrrerszényt és egy levelet találtam:

Drága Arany orchidea!

Sajnálom, hogy búcsú nélkül kell itt hagynom téged. Bárcsak több pénzt hagyhatnék neked, de amit elloptam Fungtól, azt már csaknem teljesen elköltöttem - részben támogattam az operatársulatot, részben pedig feléltük a tartalékainkat. Nem panaszkodni akarok, csak szeretném, ha megértenéd a helyzetünket.

Csomagolj össze, és költözz el, amilyen gyorsan csak lehet. Kérlek, ne próbálj megtalálni. Ezzel csak magadat sodornád veszélybe, ráadásul nincs is semmi értelme Csak az öreg Menny tudja, hogy az útjaink ismét keresztezik-e egymást ebben vagy egy másik életünkben. Én azt kívánom, hogy bárcsak megint találkozhatnánk ebben a tovatűnő világban, és te szeretni tudnál engem. Néha azt gondolom, hogy az lett volna a legjobb, ha a holdfényben haltunk volna meg, miközben egymást öleljük az alatt a harang alatt. Ez igazán méltó halál lett volna két szerető szívhez, nem igaz? Remélem, hogy jó karmám lesz, és férfiként születek újjá a következő életemben, és akkor majd testben és lélekben is az enyém lehetsz. Imádkozni fogok érted, hogy a te karmád jobb legyen, mint az enyém. Vigyázz magadra, hogy hosszú és boldog legyen az életed. Kérlek, fohászkodj Guan Yinhez, hogy a következő életem jobb legyen, mint ez. Utolsó gondolatom is a tied. Talán a Menny megáld minket és újra találkozunk.

Teng Xiong

Könnyek szöktek a szemembe, majd a levélre pottyantak, és elmosták Teng Xiong írásjeleit, amik kicsiny holttestekre

emlékeztettek.

Tekintetem lassan az ablak felé vándorolt; a reggeli égbolt olyan fehér volt, akár a hal bele. Aztán elfogott a pánik, felkaptam a táskámat, és elkezdtem őrült tempóban pakolni.

Ismét teljesen egyedül voltam ezen a világon. Nem mertem az operatársulatnál maradni, hanem elrejtőztem egy ócska fogadóban, és lefeküdtem aludni, hogy megfeledkezzem a gondjaimról. Bár eszembe jutott az is, hogy visszamegyek Qing Zhenhez, de most, hogy tényleg megettem volna, rájöttem, nem tudok szembenézni azzal a férfival, akit búcsú nélkül hagytam ott. Különben sem lettem volna képes arra, hogy megint abban a csupasz templomban éljek a magányos hegyek között. Már csak anyám maradt nekem, de fogalmam sem volt, hogy hol lehet. Egyedül voltam egy ismeretlen városban, így reménytelennek tűnt, hogy valaha is megtalálom őt.

Így teltek-múltak a napok és a hetek. Aztán hirtelen rádöbbsentem, hogy Teng pénze már fogytán van, és csak pár hétre lesz elegendő, ha nagyon beosztom. Nehéz helyzetem rendkívül elszomorított, és leroskadtam az ágyra. - Ó, te jó ég, most mihez kezdjek? - gondolkodtam hangosan.

Amikor kezdeti félelmem alábbhagyott, mentő ödetem támadt - ismét játszani kezdek a *pipán*.

Összereztem. Az volna az én karmám, hogy egész életemben prostituált legyek?

Bár rémülettel és csalódással töltött el a gondolat, nem találtam más lehetőséget arra, hogy kínos helyzetemből kikecmeregjek.

Három gyötrelmes napba került, amíg megbarátkoztam a gondolattal. Ám akkor varázsszóra minden a helyére került.

A fogadó tulajdonosa egy visszavonult prostituált volt. Láta, hogy egyedül vagyok, rossz a hangulatom, viszont gyönyörű az arcom és a testem, ezért egy alkalommal megkérdezte, hogy szükségem van-e segítségre. Bár nagyon udvarias formában tette fel a kérdést, azonnal megértettem, tudja, hogy én is nővér vagyok. Legnagyobb bosszúságomra a viráglányoknak megvolt a maguk sajátos illata és légköre, amit a társaik nyomban megéreztek. Őszintén szólva most nagyon megkönnyebbültem, hogy a fogadósnő kiszagolta, mi a

foglalkozásom. Ezzel sok időt takarítottunk meg, mert mindketten tudtuk, kivel állunk szemben.

Ez az asszony bemutatott engem a Halhatatlan Felhőnek, ami egy első osztályú pavilon volt, akárcsak a Barackvirág Pavilon, de ez sokkal kisebb volt, új, és egyelőre csak pár lány dolgozott benne. Bár még mindig fiatal voltam és gyönyörű, már betöltöttem a huszonhármat, és ez azt jelentette, hogy már túl voltam az első virágzásomon, és hátrányban voltam a tizenöt és tizennyolc éves társaimmal szemben. Ám a fiatalok híján voltak a művészetekben való jártasságnak és a csábítás kifinomult formáinak.

Nem telt bele hosszú idő, és ismét meglehetősen népszerű lettem.

Megváltoztattam a nevemet. Most Meng Zhunak Álomgyöngynek - hívtak. Ezzel Igazgyöngy emléke előtt akartam tisztelegni.

A bordély madame-jának azt ajánlottam, hogy független maradok, ami azt jelentette, hogy nem tartoztam a Halhatatlan Felhőhöz, de a fizetségem egy részét átadtam neki. Bár a feltételek nagyon kemények voltak, nekem nem volt más választásom. Jutalékot kellett adnom a fogadósnőnek is, amiért bemutatott a Halhatatlan Felhő Pavilonnak. Biztos voltam benne, hogy a nő a pavilontól is kapott pénzt ezért.

Természetesen nem akartam sokáig itt dolgozni, épp csak annyi pénzt akartam összegyűjteni, hogy vissza tudjak menni Sanghajba, és leszámoljak Funggal. Azután ismét elszököm, és annyi éven át keresem az anyámat, ameddig rá nem találok. Ezért szándékosan nem építettem ki nagy vendégkört, viszont kedves voltam mindenkinek, és soha nem ártottam bele magam a lányok veszekedéseibe. Vagyis nem hívtam fel magamra a figyelmet.

A szépségem, a tehetségem és a hálószoza művészetében való jártasságom mellett a klienseimnek nagyon tetszett a sanghaji kiejtésem, amit egzotikusnak és titokzatosnak tartottak. Miért jön el egy lány Sanghajból Pekingbe, hogy belevesse magát a dekadens szerelmi életbe? Próbáltak a vendégeim kikérdezni, de válaszul csak csábos mosolyt, merész pillantásokat és provokatív simogatásokat kaptak.

Nem akartam összebarátkozni egyik lánnyal sem a három közül a Halhatatlan Felhő Pavilonban. Nagyon gyanakvó voltam az emberekkel

szemben, és nem éreztem nyitottnak magam ahhoz, hogy új barátokra tegyek szert. Egyik lány sem érhetett fel Igazgyönggyel.

Az életem ekkor nem volt különösebben nehéz. Bár a többi nővér mindig nagyon kedves volt hozzám, mégis néha úgy éreztem, hogy az egyikük pont azt teszi majd velem, amit Vörös Jade Igazgyönggyel csinált. A madame, aki korántsem volt olyan impozáns, mint Fang Rong, szintén rossz érzéseket keltett bennem. Láttam, hogy dühösen összevonja a szemöldökét, amikor a vendégek engem választottak a többi nővér helyett. Ennek az volt az oka, hogy tőlük az összes pénzt elvette, és velük nem osztozott a fizetésen.

Megint türkizkék pavilonban dolgoztam, és erről eszembe jutottak a régi barátaim. Különösen Tavaszi Hold hiányzott nekem, és miatta nagyon aggódtam. De nem tehettem egyebet, mint hogy imádkoztam érte.

Néha azon töprengtem, hogy elégtételt vegyek-e Vörös Jadén Igazgyöngy öngyilkossága miatt. De aztán mindig az jutott az eszembe, amit a barátnőm az utolsó levelében írt nekem:

Ne állj bosszút... Nem akarom, hogy keserűség járja át a szívemet, miközben elhagyom ezt a poros világot, és megkezdem utazásomat a paradicsomba... A bosszú nagyon rossz karmát hoz, mert végül ellenedfordul.

Ám ha összefutottam volna Vörös Jadéval, akkor nem tudtam volna, hogy mit csináljak. Esetleg leköptem volna, vagy rávillantottam volna a mosolyomat, és a következő pillanatban belevágtam volna a késemet. De ez csak merő fantáziálás volt, mert Vörös Jade többé már nem utazott egyedül: mindenhová elkísérték a szolgálólányai és a testőrei. Átkoztam a sorsot - ő most gazdag és híres filmsztár, miközben én mindenemet elveszítettem, és újra játszanom kell a *pipán*.

Ugyanakkor Igazgyöngy tanításai és az én tehetségem meghozták gyümölcsüket. Alig pár hónap alatt jelentős hírnévre tettem szert, és már szép számú visszatérő vendéggel is rendelkeztem. Mivel független voltam, megválogathattam a klienseimet. Csak azokkal foglalkoztam,

akik gazdagok és bőkezűek voltak, viszont kerültem a szegény tanárokat és a diákokat.

A jó karma segíthetett engem, mert a Halhatatlan Felhő Pavilion legfontosabb vendége, Ouyang úr érdeklődni kezdett irántam. Peking katonai parancsnokaként rendkívül gazdag és befolyásos ember volt. Mint a legtöbb férfinak az ő korában, neki is volt már felesége, több ágyasa és sok gyermeke. De a háztartásában egyetlen nő sem akadt, aki úgy ki tudta volna elégíteni, mint én. Elárulta nekem, hogy az első felesége frigid és búskomor, és régóta nem érdekli már a szex. Házasságuk elején sem tudta rábeszélni őt arra, hogy kipróbáljanak pár izgalmas testhelyzetet. Egy alkalommal az asszony mégis ráállt, hogy megtapasztalják a „bankett a hátsó udvarban” nevű pozíciót, de a nő közben annyira megijedt és merev lett, hogy Ouyang minden iránta táplált vágya nyomban elillant. A három ágyásával is csak a sok civakodás és a baj volt: az egyik idegbeteg volt, a másik ármánykodó, a harmadik meg egyszerűen buta. Ouyang már sok nővel volt együtt korábban, de egyik sem ért fel az én szépségemhez és tehetségemhez.

Mielőtt megérkeztem volna a Halhatatlan Felhő Pavilionba, Ouyang Szárnyaló Fecskét szokta olykor meglátogatni, aki a legcsinosabb volt a nővérek közül. De amikor helyette mindig engem választott, akkor kezdett kellemetlenné válni a helyzet. Szerencsére felülről érkezett a megoldás, és hamarosan megoldódtak a gondok. Bár azt nem állíthatom, hogy Ouyang nem tudott nélkülem élni, de ha hetente legalább kétszer nem élvezhette a társaságomat, akkor nem érzete boldognak magát. Így aztán eljött a nap, amikor azt kérte tőlem, hogy kizárólag őt szolgáljam ki. Ez ritka szerencsének számított egy viráglány életében, amiről a nővérek többnyire csak álmodozhattak, ezért természetesen beleegyeztem a dologba. Ouyang a hivatalától tizenöt percre bérelt nekem egy luxuslakást: így nem kellett neki a többi vendéggel osztoznia rajtam, és munka után mindennap meglátogathatott engem, mielőtt hazament a családjához. Néha ebédidőben is kiszaladt hozzám egy rövid „esőzésre”. Az, hogy nekem csak vele kellett foglalkoznom, különlegesen nagy kegynek és szerencsének számított. Ezért mindent megtettem annak érdekében, hogy jól érezze magát, átmeneti otthonában: parfümöt permeteztem a

lakás levegőjébe, és friss virágokkal díszítettem fel a szobát, majd finom és tápláló levest készítettem neki meg ízletes dim sumot.

Ouyang ki akarta mutatni bőkezűségét és nagylelkűségét, ezért szolgálólányt fogadott fel mellém, antik bútorokat és más értékes régi holmikát vett nekem. De minden ajándéka közül azt a tekercset becsültem a legtöbbre, amit Ouyang a saját kezével írt nekem. Bár az írásjelei épp csak megütötték az átlagos színvonalat, magas beosztása nagy védelmet jelentett számomra - csak kevesen engedhették meg maguknak, hogy szembeszálljanak Peking katonai parancsnokával. Aláírása és mellette a piros pecsét volt az én nyugalmam záloga, de tetszett nekem a Dalok Könyvéből kiválasztott költemény is:

*Sasok vijjogása
Szirten víz csillogása
Ez a tündérszép asszony
Urának méltó társa.*

A kínai költemények közvetett módján ez a vers figyelmeztetés volt, hogy ne merészeljenek ezzel a nővel - vagyis velem - ujjat húzni. Nemcsak az esett jól nekem, hogy Ouyang ilyen nagyra értékel engem, de az is, hogy ilyen választékosan fejezte ki befolyásos voltát az írásjelek révén. Bár senki nem tudott a kapcsolatunkról (leszámítva pár testőrét és beosztottját), biztonságban éreztem magam ezzel a *hufával* - Dharma-védelmezővel -, aki nem volt más, mint az én csodálóm.

Néha Ouyangiiak külföldre kellett mennie hivatalos ügyben, és akkor hetekig nem láthattam őt. Először boldog voltam, hogy egyedül lehetek, de hamarosan unatkozni kezdtem. Amikor szép volt az idő, kocsit béreltem, és végiglátogattam a híres látványosságokat - a Tiltott Várost, a Menny Templomát, a Nyári Palotát és az Illatos hegy Parkot. Kedvenc helyem a Liuli Chang nevű városrész volt, mert itt sok üzletet találtam: én a könyveket, a bútorokat és a művészeti alkotásokat szoktam megnézni. Az egyik művészeti bolt eladója a legnagyobb tisztelettel bánt velem, mert minden látogatásom alkalmával a legdrágább árukat vettem meg tőle - istenek és mitikus szörnyek képével díszített tintaköveket, aranyi evei eekkel díszített író vesszőket és a legjobb

minőségű ecseteket, valamint *xuan* rizspapírt. Amikor elfáradtam, betértem az egyik közeli teaházba, rendeltem egy csésze első osztályú vas bodhisattva teát és egy tányér pirított görögdinnye magot. Miközben a teát szürcsöltem, az ablakon át figyeltem, hogyan zajlik az élet. Miután befejeztem a rituális dinnyemagevést és az élet furcsa fordulatain való meditálást, hazamentem. De otthon egyedül voltam, és azt kívántam, bárcsak Ouyang mihamarabb visszatérne, és ajándékokkal halmozna el.

Egy alkalommal, amikor Ouyang egy nankingi útjáról tért vissza, ezzel állt elő: - Alomgyöngy, mivel ez az utam rendkívüli módon sikeres volt, elhatároztam, hogy köszönetet mondok Buddhának az áldásait. Ezért két héttel a holdújév előtt támogatni fogom a nagyszabású Víz és Föld Szertartást a Tiszta Lótusz Templomban. - Belenézett a szemembe, majd így folytatta: - És mivel te hoztad meg nekem a jó szerencsét, azt akarom, hogy te is eljőjj velem.

Nagyon meglepődtem, de örültem annak, amit hallottam. - És mi lesz a feleségeiddel, őket nem akarod elhozni?

- Dehogynem.

- De nekik nem fog tetszeni, hogy én...

- Gondolod, hogy nem tudják, ki a főnök a háznál?

Pár pillanatig fontolóra vettem az ajánlatát. - És mi a helyzet az apácaikkal...

-Álomgyöngy - vágott megint a szavamba Ouyang -, nem hiszem, hogy ők törődnének a feleségeimmel vagy a szeretőmmel.

Amellett - tette hozzá nevetve - mivel buddhisták, elvárhatjuk tőlük, hogy senkit se nézzenek le.

Miután Ouyang hetekig mesélt nekem a Víz és Föld Szertartásról, nagyon megörültem, amikor végre eljött a ceremónia első napja. Két órát töltöttem azzal, hogy kifestettem az arcomat, és elegáns frizurát fésültem magamnak. Aztán felvettem az egyik legjobb ruhámat - egy bíborszínű gyapjúselyemből készült öltözéket választottam, aminek rózsaszín és narancsszínű hímzés díszítette a magas nyakát, az ujját és

körben a széleket. A fülem mögé egy narancsszínű szellőrózsát tűztem. Bár a természetes illatom is kellemes volt, még azzal a francia parfümmel is bepermeteztem magam, amit Ouyang hozott nekem.

Reggel fél hétkor Ouyang és én megérkeztünk a Tiszta Lótusz Templomba, még hozzá a szeretőm nagy, fekete autóján. Legnagyobb meglepetésemre a templom nem egy magas hegycsúcson állt, hanem Peking egy zajos útkereszteződésében, a Xuanwu városkaputól délnyugatra.

Miközben a kapu felé sétáltunk a hűvös időben, megkérdeztem kedvenc vendégemet. - Egy ilyen nagy templomnak nem a csendes és tiszta hegyek közt lenne a helye, messze a füstös és poros várostól?

Mire azt felelte: - Manapság a szerzetesek és az apácák szeretik a szentélyeiket a vörös por közepébe építeni, mert innen kapják a nagy adományokat.

Együtt léptük át a templom küszöbét. A reggeli ködben a kolostor álmosnak és bágyadtnak tűnt. Sárga tetőcserepei és sáfrányszínű falai úgy virítottak, akár egy szégyenlős szolgálólány piruló arca. A könnyű téli szellő kellemes illatot sodort felém: vegetáriánus ételek és szantálfa füstölők üzenetét éreztem. Csak amikor megláttam a leborotvált fejű szerzeteseket és a szürke ruhás nőket az udvaron, akkor hittem el, hogy egy templomban vagyok.

Odafordultam a védelmezőmhöz és a szexuális Dharma nagy pártolójához: - Megkérdezhetem, miért választotta ezt a templomot a szertartáshoz?

- Nem én választottam, hanem az első feleségem. Ő rendszeresen jár ide, hogy áldozatokat mutasson be, jól ismeri az apácákat, különösen az apátnőt - ő a legtekintélyesebb apáca Pekingben, mindig nagy ceremóniát tart, és óriási adományokat kap.

Nekem nem az apátnő jelent meg a képzeletemben, hanem egy csontos, idősödő, szomorú szemű asszony - a *yuan pei* vagyis vendégem első felesége. Ezt a karaktert sokszor megörökítették már a regényekben és az operákban. Ez a nő az idő múlásának nagy áldozata volt: csinos, fiatal és kedves lányból kövér (vagy csont sovány), ráncos és megfáradt vén boszorkány lett. Némelyikük gonosszá is vált, és csak az az öröm maradt meg a számukra, hogy a keserűségüket a

szolgálólányokon és a menyükön töltsék ki. Mások szófukarakká és búskomorakká váltak, és életük csendes kétségbeesésben telt. Sokaknak semmi reménye nem maradt a vörös porban, ezért vegetáriánussá lettek, és a szútrák világába menekültek.

Képzetelemben magam előtt láttam a *yuán peit*, amint a lakás fényűző részéből visszavonul az oltárszobába, és a Buddha- és a Guan Yin-szobrok társaságát keresi. Mivel megundorodott a körülötte lévő emberektől, hátat fordít az ágyasok és a menyek pletykáinak és viszálykodásainak. Számára csak az a megnyugtató, ha imákat suttog, és karomszerű ujjaival az imagyöngyöket morzsolja. Vajon előfordul-e, hogy a felfűzött gyöngyök zsinórjának a bojtja a combját súrolja, és felébreszti benne az érzékiséget, felidézve benne a múlt emlékeit, amikor még fiatal és kívánatos volt?

Hirtelen szimpátiát éreztem azzal az asszonnyal, akivel még sosem találkoztam, vagyis Ouyang első feleségével. Mivel gyakran látogatta a kolostort, feltételeztem, hogy ő az első feleségek búskomor típusához tartozik, aki szomorú helyzete elől az oltár füstfelhői mögé menekül. Tudtam, hogy együttérzésemmel a női sorsot siratom, köztük az enyémet is. Ha olyan szerencsés lennék, hogy valaki belém szeret, vajon hol lesz annak a férfinak a szerelme tíz vagy húsz év múlva? Ha a férjem nem hagy el, akkor arra a sorsra jutnék, mint Ouyang *yuán peije*. Bármennyire is keserű sorsa volt ennek az asszonynak, még mindig szerencsés volt, mert első feleségként nemcsak nagy tisztelet járt a ház asszonyának, de sok olyan előjoga is volt, amikkel az ágyasok nem rendelkeztek.

Megkérdeztem Ouyangtól: - Hogy van az első felesége? - de hirtelen rájöttem, hogy én vagyok az oka annak, ha annak a nőnek szomorú a szíve.

A férfi kíváncsi pillantást vetett rám. - Nem okoz nekem semmi gondot, amíg mindent kifizetek, amit kell. Nincs magas iskolai végzettsége, de azt megtanulta, hogy mikor kell egy férfit egyedül hagyni. - Majd mintha csak magának mondaná, megjegyezte: - Mindent megadok neki, amit csak akar.

Igen, kivéve a szerelmet, mondtam ki csaknem hangosan, de még idejében visszaszívtam a szavaimat.

Már közel jártunk a Nagy Hósi Kincsek Csarnokához. Az impozáns sárga tető alól zengő kántálás és füstölők füstje szűrődött ki a rácsos ablakokon át. Az apácák és a fekete ruhás laikusok nagy számából arra következtettem, hogy ennek a templomnak a füstje erős és tiszta volt. Észrevettem, hogy oldalt egy Buddha-szobor áll, aminek a fején egy galamb ült, és a Megvilágosodott szemét csipkedte.

Ekkor egy fiatal apáca sietett elénk, és mélyen, nagy tisztelettel meghajolt előttünk. - Uram, kérem, erre jöjjön. A feleségei már várják odabent a belső oltárnál.

Ouyang bólintott, majd intett nekem, hogy kövessem az apácát. Ha itt van a felesége és az ágyasai, akkor hol lesz az én helyem? Nevetségesnek éreztem a helyzetet, ezért így szóltam: - Úgy gondolom, nekem nem kellett volna eljönnöm.

Elvigyorodott, barna, széles arca ki volt pirulva. - Ne aggódj. Végtelen Üresség majd odavezet a helyedre.

Miközben a férfi mögött haladtam a Nagy Csarnok felé, a fiatal apáca a ceremóniáról mesélt nekem. A pazar szertartás hét napig tart, a ceremóniának öt célja van: prédikáció a buddhista Dharmáról; felajánlások Buddhának; alamizsna osztása az apácáknak és a szerzeteseknek; a bűnök megbánása; és a legfontosabb, áldás osztása minden érző lénynek - élőnek és halottnak egyaránt.

Mindeközben az apáca arcvonásait fürkésztem: fiatal volt, kissé görnyedt, és az arca semmitmondó. Talán a szülei azért adták be a kolostorba, mert úgy vélték, sosem tud majd féijhez menni. Komoly arckifejezéssel magyarázta, hogy ennek a szertartásnak azért Víz és Föld Ceremónia a neve, mert az ég és a föld minden teremtményének áldást osztanak: a madaraknak, a pillangóknak, a szúnyogoknak, a legyeknek; az emberi lényeknek, az állatoknak, a hangyáknak, a pókoknak, a svábbogaraknak, de még a baktériumoknak is; a folyó és az óceánok lakóinak: a halaknak, a teknősbékáknak, a rákoknak és a tengeri csigáknak.

Csaknem felnevettem, amikor a legyeket, a svábbogarakat és a baktériumokat említette, Ugyan miért adnak áldást ezeknek az értéktelen teremtményeknek, amikor olyan sok ember éhezik és hal meg? Dé aztán jobban végiggondoltam a dolgot, és nagyon

meghatódtam. A buddhista könyörületeség kitérj edt minden élőlényre!

Végtelen Üresség arról is beszámolt nekem, hogy a szertartás két helyen fog zajlani: a külső és a belső csarnokban, és mivel Ouyang a Dharma nagy védelmezője volt, mi is bemehetünk a belső részbe, ahova csak keveseket engednek be.

A külső csarnokban nagy volt a sürgés-forgás. Fekete ruhás világi személyek jártak körbe, némelyikük kíváncsi pillantást vetett rám, és közben azt gondolták: ki lehet ez a nő, akinek így ki van festve az arca, és aki drága szőrmebundában parádézik itt? A szerzetesek és az apácák a szútrákat mormolták, és közben verték a fából készült halat és a bronztükröt. A kántálás és a mormolás hangokból szőtt mandalát alkotott, ami betöltötte a csarnokot szent atmoszférával, hogy megvédjen minket az ördögöktől. Erre az alkalomra kitétek számos nagyméretű festményt, melyek a víz, a föld, az ég teremtményeit és az isteneket, a bodhisattvákat és a Buddhákat ábrázolták. A mennyezetről színes zászlók lógtak, melyekre jó kívánságokat szimbolizáló motívumok voltak ráhímezve. Ahogy ide-oda lengtek, úgy néztek ki, mintha óriási kezek lennének, amelyek üdvözölik az érkezőket.

Végül beértünk a belső szentélybe. Két középkorú apáca közeledett hozzánk összetett kézzel. - Ó Mito Fu. Üdvözet a Végtelen Éltű Buddhának.

Ouyang és én összetettük a kezünket, és meghajoltunk.

Az egyik apáca, akinek vékony szemöldöke és szenvedő arc kifejezése volt, kutató pillantást vetett rám: Vajon ki ez az erősen kifestett és feltűnően öltözött nő? Az arcom elvörösödött. Tudtam, ha nem állok közvetlenül Peking katonai parancsnoka mellett, akkor engem sosem engednének ide be. Nekem nem volt semmilyen rangom - még annyi sem, mint Ouyang hetedik vagy nyolcadik ágyasának. Az én helyzetem ettől a nagyhatalmú embertől függött. Tudtam, hogy nem azért hozott el ide, mert bensőséges érzelmeket táplál irántam, hanem mert meg volt győződve arról, hogy szerencsét hoztam neki.

Az apáca végre felhagyott alapos szemrevételezésemmel, és odafordult kedvenc vendégemhez, és nagy tisztelettel azt mondta neki:

- Uram, a tisztító szertartás azonnal kezdetét veszi, kérem, csatlakozzon a feleségeihez.

- Végtelen Üresség *shifu* - szólt oda Ouyang a fiatal apácának, aki tiszteletteljesen hallgatott az idősebb apáca mellett -, kérem, megtenné, hogy Alomgyöngy kisasszonyt a másik oldalra vezeti?

Tudtam, hogy a hivatalos szertartás alatt nem ülhetek Ouyang mellett, de ezek a szavak most akkor is nagyon megbántottak. Mivel azonban kitartott nő voltam, engedelmeskedtem a gazdámnak, és követtem az apácát. A sarkam hangosan kopogott a padlón, miközben az apáca szövetpapucsának surrogását alig lehetett hallani: ettől úgy éreztem magam, mint egy betolakodó. Aztán megpillantottam a sarokban egy üres tekintetű, sovány, az ötvenes éveiben járó asszonyt. Mellette fiatalabb nők ültek. Közülük hárman fekete *hai-qinget* viseltek, ami a laikus buddhisták öltözéke volt, és az idős nőéhez hasonlóan ő tekintetük is komor volt. Rögtön tudtam, hogy ez Ouyang családja. Óvatosan végignéztem a kifesteden arcokon. A két idősebb nő - talán a harmincas éveik végén járhattak - valaha kifejezetten szép lehetett. Most azonban az alakjuk petyhüdt volt, és megereszkedett arcuk olyan, mint az üres rizses zsák. A legfiatalabb csinos volt, de nem vonzó. Halovány, jellegtelen arcával és ideges, ijedt, tekintetével olyan volt, mint egy kalitkába zárt, kétségbeesett madár. A nők mögött ültek Ouyang gyermekei. Nagyjából tízen lehettek a kis totyogóktól a tizenévesekig: valamennyien fekete ruhát viseltek. A legkisebbek nyugtalanul fészkelődtek és el akartak szaladni, mire két nő - a szolgálók - megpróbálta visszatartani és lecsillapítani őket.

Természetesen az összes nő engem kezdett bámulni - a közös ellenségüket. Ha az első feleség nem morzsolta volna olyan lankadatlanul az imagyöngyöket, akkor összetéveszthettem volna akár egy szoborral is. A legfiatalabb ágyas lehajtott fejjel vizslatott engem ijedten felfelé pillantgatva. A két idősebb „rizseszsák” tetőtől talpig végigmért, miközben bőszen sugdolóztak egymással. Féltékeny tekintetükből kiolvastam, hogy kitalálták, ki vagyok. Magamban elmosolyodtam, hiszen nekem kellene őket irigyelnem - ők törvényes feleségek és ágyasok voltak, a társadalomban tisztelet járt ki nekik, mert egy gazdag és hatalmas férfi védelme alatt állottak.

De nem éreztem irigységet.

Mégis kik ők, hogy megvessenek egy másik nőt? És mi van akkor, ha én prostituált vagyok? Talán az ő helyzetük sokkal jobb? Ha én a férfiak rabszolgája voltam, nem voltak-e ők is azok? A különbség közöttünk csak az volt, hogy engem készpénzzel fizettek ki, őket meg társadalmi raggal. Kihívóan rámosolyogtam a boldogtalan arcokra, és apró, aranylótusz lépésekkel követtem az apácát a sarokban lévő helyemre, közben pedig szőrmével takart csípőmet riszáltam. Miután leültem, érzéki módon felhúztam a bundámat, hogy kivillanjon alóla feltűnő selyemgyapjú ruhám.

Mindenki elcsendesedett a csarnokban, amikor egy kövér, idős apáca öt fiatalabbat terelt be a bejáraton. Mindegyiknek egy palack volt az egyik kezében, míg a másikban egy-egy fűzfaágat tartottak. Miközben haladtak felénk ezek a kopasz, nem nélküli teremtések, beledugták az ágakat a palackba, és a vizet a levegőbe permezték.

Végtelen Üresség odahajolt hozzám. - A mi *shifujamk* most megtisztítják a helyiséget a mágikus Dharma vízzel. Ariikor ezt befejezik, akkor ez a terem tiszta földdé válik.

Tiszta föld. Ez a két szó visszhangra talált bennem. Senki nem tudta, hogy én is megőriztem egy tiszta földet a szívemben - az én g/wemet. Bár az én tiszta földem elveszett, őszintén hittem benne, hogy egy napon vissza fog kerülni hozzám.

A tisztítószertartás után Végtelen Üresség megsúgta nekem, hogy az apácák most meghívják minden természetfölötti lényt - a Buddhákat, a bodhisattvákat, a mennyei istenségeket, a szellemeket a hat birodalomból -, hogy szálljanak le közénk, és vegyenek részt a Víz és Föld Szertartáson.

Miközben azt figyeltem, hogy a nővérek varázsigéket mormolnak és kántálnak, Igazgyöngyre gondoltam, meg Rubinra és apámra: vajon az ő szellemük is azok között van, akik átlépik azt a határvonalat, ami a *yin* világukat elválasztja az élők *yang* világától? A hátborzongató kántálás már betöltötte az egész termet, nekem meg a gerincemen futkosott a hideg.

Az idősebb apáca ekkor felemelt egy zászlót, ami azt jelezte, hogy a szertartás hivatalosan is a kezdetét vette...

30. Repülés a mennybe

Másnap reggel női rosszullétet színleltem, és kikönyörögtem Quyangtól, hogy ne kelljen elmennem a Víz és Föld Ceremóniájának többi napjára. Nagyon untatott a végeláthatatlan szertartás, és nehezen viseltem vendégem feleségeinek dühös pillantásait meg az apácák helytelenítő tekintetét. Ám a szertartás utolsó napján Ouyang ragaszkodott ahhoz, hogy én is látogassak el a végső rítusra, hogy érdemeket szerezzek magamnak.

- Sok pénzt fizettem ki azért, hogy jó szerencsét hozzak rád, ezért kérlek, ne hagyd veszni a pénzemet - mondta nekem a parancsnok szigorúan.

Pár unalmas óra a ceremónia alatt nem ért annyit, hogy szembeszegüljek a kedvenc vendégemmel, ezért gyorsan beleegyeztem a kérésébe.

Meg akartam mutatni a feleségeknek és az apácáknak, hogy nem tudtak megfélemlíteni, ezért különös gonddal készítettem ki az arcomat, és nagy körültekintéssel választottam ki a ruhámat. A ceremónián éppúgy unatkoztam, mint korábban, és vagy álmodoztam, vagy pedig el szundítottam, de amikor a tömeg felbolydult, akkor felébredtem, mert elhangzott a bejelentés: - Csodálatos Jóság apátnő mutatja be azt a rítust, amelynek során az istenek visszamennek a mennybe, és a szellemek pedig visszaköltöznek a *yin* világba.

A drámai kihirdetést hallva kiegyenesítettem a derekamat, és már teljesen éber voltam. Az ablakokat néztem, és azon morfondíroztam, hogy vajon azokon keresztül távoznak-e a szellemek az otthonukba. Amikor visszafordultam, egy karcsú, a negyvenes éveiben járó apácát láttam bejönni a terembe, aki kimért léptekkel a bejárattal szemben álló óriási Buddha-szobor felé tartott. Őt apácák egy kis csoportja követte: némelyikük a fahalat verte, míg mások a szútrákat mormolták. Nem láttam az idősebb apáca arcát, de tiszta, sáfrány színű ruhájából és elegáns mozdulataiból arra következtettem, hogy csakis ő lehet Csodálatos Jóság, az apátnő.

A kopasz fejű apácákból álló kis csoport meghajolt, és leborult az aranyozott Buddha-szobor előtt, majd tovább folytatták a kántálást, és körbesétáltak a teremben. Amikor felém fordultak, megpillanthattam az apátnő arcát: kissé megtört, de nagyon kellemes vonásai voltak. Ahogy közeledett az én sorom felé, találkozott a tekintetünk. Legnagyobb meglepetésemre hosszú ideig tanulmányozta az arcomat, mintha piszok vagy karcolás lenne rajta. Nyugodt és érzelemmentes arckifejezése egyszeriben megváltozott. Nagyon nehéz leírni a változást: csak annyit mondhatok, hogy úgy nézett ki, mintha nagyon zavarba ejtené, amit lát, és kétségbeesetten megpróbálná elrejtetni a zaklatottságát. Úgy véltem, hogy az erős sminkem, a hímzett, harsány sárga ruhám (szándékosan nem vettem fel fekete ruhát), és kígyószerű kontyba fésült frizurám izgathatta fel. Talán már azt is kitalálta, hogy nem vagyok tisztességes nő, hanem olyasvalaki, aki a szél és a hold birodalmához tartozik, és most az ő tiszta földjét sárral mocskolja be.

De akkor még valami történt. Az apátnő kitartóan bámult engem, és hirtelen rájöttem - mintha csak villám sújtott volna le rám -, hogy mi volt az oka alapos vizsgálódásának. Ez a borotvált fejű, látszólag érzelemmentes nő ugyanis az anyám volt!

Es akkor belezuhantam a szégyen és a gyötrelém sötét kútjába.

A szívem úgy kezdett dobogni, ahogy az ostor csapódik neki a meztelen testnek. Amikor végre sikerült összegyűjtenem a bennem szétszaladt *qit*, és meg akartam szólítani őt, akkor legnagyobb meglepetésemre az apáca egy éles, sokatmondó pillantással és alig észrevehető biccentéssel a szavamat szegte. Aztán elfordította a fejét, és tovább folytatta a szertartást, mintha mi sem történt volna!

Képtelen voltam tovább figyelni a ceremóniára, alig vártam, hogy végre vége legyen. Akkor a többiekkel együtt én is elindultam kifelé a templomból. Féltem, hogy nyilvánvaló zavaromat Ouyang észre fogja venni, és majd olyan kérdésekkel ostromol, amelyekre nem voltam felkészülve. Szerencsére csak bólintott nekem az ajtónál a felsége, az ágyasai és a gyermekei mellől. Legnagyobb megkönnyebbülésemre egy autó várt rám a kapunál. Gyorsan beültem, és elhúztam a függönyt az ablaknál.

* * *

Akkor este úgy vergődtem az ágyamban, mint a hal a forró wokban. Anyám mind ez ideig életben volt, és egy sort sem írt nekem! Azt sem vállalta, hogy felismerjen engem - pedig én voltam az egyetlen gyermeke ezen a földön, hús a húsából és vér a véréből. Most az apátnője egy rendkívül sikeres kolostornak Pekingben, mégis milyen szívtelen volt hozzám! Eltöprengtem azon, mi is a buddhizmus igazi tanítása. A részvét? Vagy a világtól való elvonulás? Egy ilyen megvilágosodott lélek fél attól, hogy megismerje prostituált lányát? Oly sok évig éltem abban a reményben, hogy majd rálelek anyámra. Most hogy végre megtaláltam őt, rá kell döbbernem, hogy szégyell engem!

Nagyon zavarba hozott az is, hogy mennyire megváltozott a külseje ahhoz képest, amilyennek tíz évvel ezelőtt láttam őt, amikor felszállt a vonatra. Akkor csillogott a szeme, de most olyan volt, mint két poros gyöngy. Az arca beesett, a homloka ráncos. Mint a többi apácának, neki is tizenkét karcolás volt a koponyáján. Az én anyám valóban ilyen szigorú és kemény apátnő lett, vagy ez csak egy újabb látomás, mint amikor fenn a hegyekben rémálmaim voltak róla?

Másnap reggel hatkor felkeltem, s magamra öltöttem azt a durva, házi készítésű viseltes ruhát, amit még Qing Zhen vett nekem ajándékba - ugyanis nem volt szívem megválni tőle. Megszemléltem az arcomat a tükörben, olyan puffadt volt, hogy megijedtem tőle, de csak egy kevés púdert tettem rá, hogy valamelyest eltakarjam. Aztán riksát béreltem, és egyenesen a Tiszta Lótusz Templomba vittem magam.

- Gyorsan, gyorsan! - kiáltottam oda többször a kulinak. Képzetelemben összekeveredtek az emlékek: magam előtt láttam az anyámat még a gyermekkoromból, aztán annak az ösztövé, borotvált fejű nőnek a képe úszott elém, akit előző nap láttam a templomban. Mindkettő úgy kísértett engem, akár az éhes szellemek.

Az én anyám is olyan lett, mint Hong Yi, a legendás szerzetes? Ez a férfi, amikor betöltötte a harminckilencedik évét, eltépett minden szálát, ami ehhez a világhoz kötötte. Nem sokkal azután, hogy szerzetesnek állt, a felsége elvitte hozzá a templomba a gyermekeit, hogy lássa őket. De a férfi eltökélte, hogy megőrzi a családjától való függetlenségét, és elküldte őket.

Az én anyám hasonló okból nem akar vállalni engem?

Miközben a templom felé tartottam, egyre jobban tartottam a találkozástól. Szigorúan meg fog szidni azért, mert prostituált lettem, vagy csak a feltűnő öltözetem miatt haragszik rám? Bár nagyon szerettem volna találkozni vele, nem akartam fájdalmat okozni neki. Emlékeztem rá, hogy milyen gyötrelmes volt az arckifejezése, amikor felismert. Talán jobban érezné magát, ha sose látta volna a szajha lányát?

A templomot beborította a reggeli köd, körötte minden csendes volt. Az udvaron nem lármáztak illatos vendégek, akik füstölőt szoktak égetni. Az előző napi zajos és emelkedett hangulatot felváltotta a melankólia. A távolban pár apáca végezte tisztító meditációját. Esett a hó, amitől az épület még elhagyatottabbnak és zártabbnak tűnt.

Határozott léptekkel indultam a főépület felé, és közben megpillantottam egy apácát, aki felém tartott. A bambuszbotja mindkét végén egy-egy vödört egyensúlyozott, és a rúd mélyen belevágódott vékonyka vállába. A víz kikilötytyent a vödrökből, eláztatva posztópapucsát.

Összettem a két kezemet, elmosolyodtam, és tisztelettel szóltam hozzá: - Jó reggelt, *shifu!*

A fiatal apáca lecsúsztotta a válláról a bambuszaidat, a vödrök nagy puffanással érkeztek a földre. Ekkor még több víz ömlött ki. Lesimította a ruháját, és a keze fejével megtörölte a homlokát.

- Jó napot, kisasszony! - Visszamosolygott rám, kivillantak dinnyemagra emlékeztető fogai.

- *Shifu*, Csodálatos Jóság apátnőt keresem. Lenne olyan kedves, és megmondaná nekem, hol találom?

A fiatal apáca összevonta a szemöldökét. - Miért akar vele találkozni?

Egy darabig gondolkodtam, mit is válaszoljak erre. Vajon ez a szerény lélek hogy reagálna, ha megmondanám neki, hogy az apátnő lánya vagyok? Ezért inkább hazudtam: - Csodálatos Jóság kérte, hogy keressenem fel ma.

Most a fiatal apáca még jobban meglepődött. - Valóban? De hisz' ez lehetetlen!

Ereztem, hogy elvörösödik az arcom. Ő olyan, mint Hong Yi! Az anyám utasítást adott az apácáknak, hogy ne engedjenek a közelébe. Összehúztam a kabátomat a mellemen, mert kirázott a hideg. - Miért... lehetetlen?

- Mert ő már elhagyta a templomot.

A szívem hevesen dobogott a mellkasomban. - Mikor?

-Körülbelül fél hatkor, rögtön azután, hogy befejeztük a reggeli szent leckénket.

- De miért?

- Senki sem tudja.

- Ez különös - mosolyodtam le barátságosan - mert ő kérte tegnap, hogy ma jöjjek el hozzá. Mi történt?

A fiatal apáca kíváncsian méregetett. - Múlt éjjel Csodálatos Jóság apátnő azt mondta nekünk, hogy a szertartás alatt különös látomása támadt, ezért azonnal el kell mennie a hegyekbe meditálni. Senkinek nem árulhatjuk el, hogy hova ment. Azt mondta, akkor jön vissza, ha már eléggé megvilágosodott. Örök Tisztaság *shifu* veszi át a templom ügyeit, amíg vissza nem tér.

Nagyon meghökkentett ez a hír. - Csodálatos Jóság apátnő megmondta, hogy milyen látomásai voltak?

A fiatal apáca nyugtalanul körülnézett, majd azt felelte. - Nem beszélt erről, de Örök Tisztaság *shifu* észrevette, hogy Csodálatos Jóság apátnő a ceremónia vége felé zavart volt, és különös módon viselkedett. Örök Tisztaság *shifu* nem tudta kitalálni, mi ennek az oka, mert a mi apátnőnk mindig nagyon nyugodt.

- Szerencsére itt van nekünk Örök Tisztaság *shifu*, aki átveszi a nagy és a kisebb ügyeinket, de semmilyen fontos döntést nem hozhatunk meg Csodálatos Jóság apátnő engedélye nélkül. Fogalmam sincs, hogy milyen lesz itt az élet nélküle, mert hetekig távol lesz. Pedig olyan sok dologban döntést kellene hozni. Csodálatos Jóság apátnő sok fontos dologgal foglalkozik! Találkozott a nagy *hufákkal*, hogy adományokat gyűjtsön, összeállította a következő szertartás tervét, bővítette a templomot, és adakozásokat szervezett...

Próbáltam megérteni, hogy anyám mennyit változhatott azóta, hogy felszállt a Pekingbe induló vonatra. Túl fiatal voltam akkor ahhoz, hogy felfogjam, mivel kellett neki szembenéznie, de most rádöbbenem, hogy nagyon bizonytalan lehetett a helyzete. A kolostorból el is utasíthatták. Vagy ha befogadták, akkor csak a legalantasabb munkát adták neki. De miközben ezt a fiatal apácanövendéket hallgattam, rá kellett jönnöm, hogy tíz év leforgása alatt az én törékeny és befelé forduló háziasszony anyám felküzdötte magát fontos, döntéshozó „üzletasszony apácává”. Olyan változás volt ez, amit Papa sem hitt volna el.

Ironikus gondolat jutott az eszembe: Az anyám és én is tiszteletre méltóak és híresek lettünk, csak ő apáca lett, én pedig prostituált!

Megkérdeztem a fiatal apácát. - Tudja, hogy melyik hegyre ment fel az apátnő?

- Az Üres Felhő hegyre.

- Hol van az Üres Felhő hegy?

- A Menny Templomától nyugatra, körülbelül tizenkét mérföldre... - a fiatal apáca felkiáltott, majd a kezével ráütött a szájára. - Ó, jóságos ég, ezt nem lett volna szabad elmondanom!

A legszebb mosolyomat villantottam rá. - Ne aggódjon, *shifu*, senkinek nem árulom el, hogy hol van az apátnő.

Az apáca nem válaszolt, csak gyanakodva méregetett. Mandulavágású szeme tágra nyílt. - Kisasszony, remélem, nem akarja megkeresni őt?

Nem feleltem a kérdésére, helyette azt kérdeztem. - Tudja, hogy pontosan melyik templomot választotta az apátnő az elmélkedésre?

A fiatal nő megtörölte az arcát. - Örök Tisztaság *shifu* azt mondta, hogy Csodálatos Jóság apátnő nem akarja, hogy bárki zavarja. Egyedül akar maradni. Senki nem látogathatja meg a hegyen. Es csak Örök Tisztaság *shifu* tudja, hogy pontosan hova ment.

- Rendkívül sürgős ügyben keresem őt.

Az apáca gyanakodva megkérdezte: - Mi lenne az, és kicsoda ön?

Már nagyon elcsigázott ennek az apácának a fontoskodása, és már csaknem azt kívántam, bárcsak drága ruhában és felékszerezve jöttem

volna ide. Kissé idegesen azt feleltem neki: - Sajnálom. Attól tartok, ezt nem mondhatom meg. Csak az apátnőnek árulhatom el.

- Kisasszony, nekünk meg kell várnunk, amíg Csodálatos Jóság apátnő úgy dönt, hogy itt a visszatérés ideje.

Nem volt értelme tovább beszélnem vele, ezért összetettem a kezemet, és otthagytam őt a vödrei társaságában.

Amint hazaértem, elkezdtem csomagolni, mert azonmód indulni szerettem volna az Üres Felhő hegyre. Amikor Ouyang ebédidőben eljött hozzám egy kis „esőzésre”, akkor azt mondtam neki, hogy vissza kell mennem Sanghajba az apám temetésére. Némi büntudatom volt, hogy a rég halott apámat használtam fel a hazugságomhoz, de mivel azért tettem, mert meg akartam keresni az anyámat, biztos voltam benne, hogy Papa megbocsát nekem ezért.

Másnap, amikor odakint az égbolt olyan sötét volt, mint amikor a tinta elmázolódik a rizspapíron, felkeltem az ágyból, gyorsan felöltöztem: egyszerű bélelt kabátot vettem és nadrágot. Csak pár dolgot vittem magammal - egy esernyőt, egy váltás ruhát, egy steppelt kabátot, rizstortát, néhány kemény tojást meg egy erszényt tele ezüst- és rézpénzekkel. Aztán amikor már kiléptem a lakásból, eszembe jutott még valami fontos dolog, ezért gyorsan visszamentem, és felkaptam a négy *fu* amulettet, amit Qing Zhen festett nekem. Mivel fogalmam sem volt, hogy anyám a hegy melyik részére vonult vissza, elhatároztam, hogy alul fogom kezdeni a keresését, és úgy haladok felfelé, pont úgy, ahogy annak idején Teng Xionggal tettük. Úgyis a karmámtól függött, hogy megtalálom-e az anyámat vagy sem.

Hosszú és fárasztó utat tettem meg a göröngyös utakon egy bélelt kocsiban a hegy lábáig. Amikor kiszálltam az autóból, vándorárusok rohantak meg, és füstölőt meg más buddhista kegytárgyakat kínáltak nekem, de intettem nekik, hogy nem akarok semmit sem venni tőlük. Viszont megegyeztem két kulival, hogy egy meglehetősen nagy összegért felvisznek a hegyre hordszéken. Egymás után álltunk meg a templomok előtt, én pedig az anyám után érdeklődtem a kapujukban. Némelyikben a papok már hallottak Csodálatos Jóság eltűnéséről és

találgatták, mi lehetett az oka hirtelen távozásának, de még csak nem is sejtették, hogy visszavonulásának oka ott áll előttük. Amikor azt tudakolták tőlem, hogy miért keresem a Tiszta Lótusz Templom apátnőjét, azt feleltem, hogy könyörögni akarok neki, legyen a Dharma tanárom. A papok kíváncsi pillantásokat vettek rám, de nem kérdezősködtek tovább.

Öt nap telt el, én pedig egyre feljebb és feljebb jutottam a hegyen, de még mindig nem kaptam egyetlen szó útbaigazítást arról, hogy hol lehet az anyám. Amikor leszállt az este, valamelyik templomban mindig megszántak, és felajánlották, hogy töltsen ott az éjszakát, és ennivalóval kínáltak az Illatos Konyhában. Úgy viszonyoztam a szerzetesek jóságát, hogy pár rézgarast dobtam az Erdemszerő Dobozukba - hogy mennyi pénzt adtam nekik, az attól függött, mennyire vendégeltek meg. Bár csalódott voltam, mégis szerencsésnek éreztem magam, mert nem találtak rám a banditák. Tanultam a legutóbbi fájdalmas tapasztalatomból, elkerültem a rejtett ösvényeket, és nem utaztam sötétedés után.

Amikor már a hatodik napomat töltöttem a hegyen, az idő hirtelen rosszra fordult. Eleredt az eső, és úgy esett, mintha dézsából öntötték volna, végigmosta az ösvényeket, megrázta a fák ágait, lesodorta róluk a leveleket, és a súlyos esőcseppek könyörtelenül kopogtak a hordszékem tetején. A szél is felerősödött, és úgy támadott, mint egy felbőszült szörnyeteg. A kulik ruhája teljesen elázott és egyre jobban kimertette őket a széllel és az esővel folytatott küzdelem; többször megbotlottak út közben, míg a közelben meg nem pillantottak egy templomot. Azt követelték tőlem, hogy kétszerezem meg a fizetségüket, nemcsak a mostoha időjárás miatt, de azért is, mert ekkor volt a kínai újév. Teljesen megfeledkeztem az ünnepről.

A kis kolostor apátja egy idős férfi volt, akinek dinnyenagyságú fejéhez képest egészen csenevész teste volt. Miután bevezetett az aprócska fogadóterembe, rámutatott egy rattanszékre és hellyel kínált.

Bár kedves embernek tűnt, valahogy éreztem, hogy nem zavarhatom túl sokáig csendes és visszavonult életét a hegyen. Ezért miután leültünk, és egy fiatal szerzetes teát szolgált fel nekünk, rögtön a tárgyra tértem, és elmondtam az apátnak, szeretném megtalálni a Tiszta Lótusz Templom apátnőjét, Csodálatos Jóságot.

Az idős szerzetes szigorúan tekintett rám, a szeme tiszta volt és fényes. - Kisasszony, sok apáca él ezen a hegyen.

- Ismeri az apátnőt, és tudja, hogy hol van?

Bólintott. - Ismerem őt, mert egy alkalommal a Tiszta Lótusz Templom nagy ceremóniát mutatott be, hogy elűzze az éhes szellemeket, és több templomot is felkért, hogy csatlakozzon ehhez a szertartáshoz, köztük a miénket is.

- Tudja, hogy most hol tartózkodik az apátnő?

- Kisasszony, úgy gondolom, hogy önnek vissza kellene mennie Pekingbe.

- Mester... miért nem kereshetem őt meg?

Végigsimította kopasz és fényes fejét. - Túlságosan veszélyes egy fiatal lánynak egyedül utaznia ezen a hegyen. Nagy szerencséje van, hogy nem futott a banditák kájába: valószínűleg Buddha védelme alatt áll. Ha valóban Dharma-tanulmányokat akar folytatni, vagy meditálni támadt kedve, akkor errefelé számos tanárt találhat. Tudja, még ha rá is talál az apátnőre, az még nem jelenti azt, hogy elfogadja önt a tanítványának. Mi szerzetesek és apácák azért jöttünk az Üres Felhő hegyre, hogy egyedül legyünk. - Belekortyolt a teájába, majd így folytatta: - Az apátnő valószínűleg megelégtelte a mozgalmas életet abban a városi templomban.

- Csodálatos Jóság apátnő nagyon híres, de biztos vagyok benne, hogy tudja, a világi dolgok csak átmenetiek és mulandóak. - Szigorúan nézett rám. - Ezért kisasszony, azt javaslom önnek, ne zavarja őt a magányában. Nagyon kimeríthette őt a Víz és a Föld Szertartás, miközben a megvilágosodást várta. Kérem, hagyja őt a Dharma békéjében elmélkedni.

Ekkor a fiatal szerzetes friss teát hozott nekünk. - Mester - szólt közben lelkesen, mert hallotta, hogy miről beszélünk -, azt hallottam,

hogy a nagy szertartás alkalmával egy viráglány jutott be a belső oltárterembe. ..

Összeszorult a torkom.

Az idős szerzetes feddő pillantást vetett a papnövendékre, majd odafordult hozzám. - Kisasszony, úgy vélem, hogy én és a fiatal *shifu* többet mondtunk önnek, mint amennyi szükséges lett volna. - Ekkor odafordult a fiatal szerzeteshez. - Kísérd a kisasszonyt a szobájába, és vidd be neki a vacsoráját. De ne zavard őt többé a fecsegéssel.

A következő nap reggelén - bár az eső még mindig esett - úgy határoztam, hogy tovább folytatom a keresést.

Amikor búcsút vettem az idős szerzetestől, ő ezekkel a szavakkal engedett utamra: - Kisasszony, remélem, hogy nem mondtam önnek semmi olyasmit, ami távozásra készítené. Addig maradhat itt, amíg a kedve tartja. Nagyon szívesen látjuk templomunkban.

- *Shifu* - összetettem a kezemet és mélyen meghajoltam előtte. - Rendkívül hálás vagyok a nagylelkűségéért. De folytatni szeretném az utamat.

- Miért nem marad nálunk addig, amíg el nem áll az eső és a szél? Az ösvények ilyenkor nagyon csúszósak. Nem biztonságos ilyen időben utazni.

- Senki sincs biztonságban ebben az életben.

- Egyetérték önnel. - Kíváncsi pillantást vetett rám. - De ez nem jelenti azt, hogy ne legyünk óvatosak. A buddhizmus arra tanít minket, hogy vigyázzunk magunkra.

Újból kifejeztem sajnálkozásomat, hogy el kell mennem. Végül a szerzetes beadta a derekát. - Akkor legalább hadd áldjam meg önt, mielőtt útnak indulna.

* * *

Miközben a hordszékemből a szakadó esőt bámultam, arra gondoltam, hogy hallgatnom kellett volna az idős apátra, és fel kellett

volna hagynom a további kereséssel. Az út nagyon kimerített, és felemésztette a pénzem nagy részét. Túl sok pénzt dobtam az Érdemszerző Dobozokba és túl sok borraivalót adtam a kuliknak; takarékosabbnak kellett volna lennem.

Ha az anyám így elmenekült előlem, akkor miért is nem megyek haza, és miért nem felejttem el örökre? Csakhogy úgy éreztem, nem halhatok meg addig, míg legalább egyszer nem láthatom őt.

Elbóbiskolhattam egy időre, mert amikor felébredtem, minden fehér volt körülöttem. A vidék Papa hajára emlékeztetett - egyetlen éjszaka alatt megőszült, miután közölték vele, hogy ki fogják végezni. Aztán a *Vörös szoba álma* című regény jutott az eszembe. Baoyu, a fiatal tanár - miután igaz szerelme meghalt és csellel rávették, hogy egy rossz nőt vegyen feleségül - elhatározta, hogy elvág minden köteléket, ami ehhez a világhoz köti őt, és szerzetes lesz. Amikor kilépett nagy házának ajtaján, és a templom felé tartott, észrevette, hogy a tájat hó borítja. - Micsoda fehérség, minden olyan határtalan és tiszta! - kiáltott fel, majd belevetette magát a hóviharba, és többé nem hallott róla senki.

Ekkor a kulik hirtelen megálltak, én pedig felébredtem a merengésemből. Egy hosszú lépcsősort pillantottam meg, ami felkúszott a hegy tetejére.

Az elöl haladó férfi odafordult hozzám: az arca nedves, a haja fehér lett a hótól. - Kisasszony, a hóvihar egyre erősebb és erősebb lesz.

Az izmosabbik kuli hátulról még hozzátette: - És mi haza akarunk menni. - Bütykös ujjával a lépcsőkre mutatott. - Ott fent egy templomnak kell lennie. Miért nem fizet ki minket, és száll ki itt?

A nyakamat nyújtogattam és felpillantottam a hosszú lépcsősorra: úgy tűnt, hogy ezek a keskeny lépcsők egyenest felvezetnek a mennybe.

Odafordultam a kulikhoz. - Honnan tudják, hogy ott fent egy templom van?

- Hallottunk róla - felelte a csontosabbik férfi. - Különben miért lenne itt annyi lépcső?

-Kisasszony, itt minden templom egyforma. - Egy mocskos ronggyal megtörölte az arcát. - Most vagy itt kiteszük önt és akkor egyedül felmehet a kolostorhoz, vagy pedig ha úgy jobban tetszik, vissza is

vihetjük. - Rápillantott a társára. - Mi azonban mindenképpen hazamegyünk, mielőtt még rosszabbra fordul az idő.

Azt feleltem erre a két sötét arcú férfinak. - Miért nem várnak itt rám egy órát? Ha nem jövök vissza egy órán belül, akkor elmehetnek. Ha visszatérek, akkor pedig kétszer annyit fizetek, mint amennyiben megállapodtunk.

Megvitatták egymás közt az ajánlatomat, közben ide-oda tekintettek. Aztán az izmosabbik férfi azt felelte. - Félóráig várunk, és háromszoros pénzt fizet - különben most azonnal elmegyünk.

- Rendben - vágtam rá. - Megegyeztünk.

Elindultam felfelé a lépcsőn, de úgy tűnt, a lépcsőfokoknak sosem lesz vége. Számolni kezdtem magamban, hány fokot tettem meg: tízet, húszat, harmincat, ötvenet, százat, százhuszat, kétszázat, háromszázat... és akkor elhomályosult előttem a világ. A lábam egyre jobban belemélyedt a hóba. Gyorsan elfáradtam és alig kaptam levegőt. Nagyon óvatosan lépkedtem, nehogy megbotoljak és lecsússzak a mélybe. A torkom kiszáradt, a szám kicserepesedett. A gyomrom olyan panaszosan korgott, ahogy egy öreg feleség szokott panaszkodni. Elővettem egy kis cipót, és elkezdtem rágni, de olyan volt az íze, mint a sós kőnek.

És ha ez nem lett volna még elég, a hó teljesen átáztatta a ruhámat. Összefontam a karomat a mellemen, de tovább reszkettem a hidegtől és a fogam is vacogni kezdett. A kimerültségtől és a vakító hólepelteől alig láttam. Megálltam, kinyitottam az esernyőmet, de a szél azonnal belekapott, és kicsavarta a kezemből.

- A fenébe! - csattantam fel.

Bár még nem láttam a lépcsősor végét, sem azt a pontot, ahonnan elindultam, valahogy tovább folytattam az utamat. Miközben bőrcsizmába bújtatott lábaim szinte maguktól vittek felfelé, egy kérdés villant az agyamba: Mihez kezdek akkor, ha semmi nem vár a lépcsősor tetején?

Elfogott a rémület, megfordultam, összeszedtem maradék erőmet, és lekiáltottam a kuliknak. De nem hallottam mást, csak a saját hangomat, amit a hegyek visszhangoztak. Féltem, hogy az erős szél

lesodor a lépcsőkről, ezért nekidőltem a falnak, és nagy levegőt vettem. Ismét lekiabáltam, de a szél kiszippantotta a levegőt a mellkasomból.

A kulik itt hagytak és még csak nem is vártak rám!

Nem kaptam levegőt. A mellkasom szúrt a hidegtől. Úgy éreztem magam, mintha a levegőben lebegnék. A hóesésen át a világ kicsinek, mégis végtelennek látszott. Könnyek csorogtak végig az arcomon, én pedig örömmel nyeldestem őket, mert végre valami melegséget érezhettem a bőrömön és a számban.

Már csaknem teljesen biztos voltam benne, hogy semmi sem vár a lépcsősor végén. Ez a gondolat kavargott bennem, odakint pedig a szél kergette a hópelyheket. Aztán szörnyű gondolatok kerítettek hatalmukba. Ha vége lesz a viharoknak, akkor valaki - egy szerzetes, egy apáca, egy zarándok vagy egy bandita - megtalálja a holttestemet ezeken a lépcsőkön, mintha a föld és a menny között fel lenne függesztve valamire. A szemem tágra lesz nyitva, mintha a hullám még nem engedné, hogy levonszolják a pokolba, mert földi kívánságai még nem teljesültek. Azok a szerzetesek és apácák, akiktől anyám után kérdezősködtem, felismernék az arcomat, de kilétem örök titok maradna előttük. A helyi pletykalapok mindent megtennének, hogy rájöjjenek, ki is voltam én. Amikor nem járnának eredménnyel, akkor a hiányzó láncszemeket vad képzelgésükkel töltenék ki - gazdag szülők gyermeke voltam, aki elszökött otthonról, és a hegyekben akart találkozni titkos szeretőjével, de eltévedt, megtámadták a banditák, megerőszakolták, és végül brutálisan meggyilkolták...

Beleborzongtam ezekbe a gondolatokba, miközben a hidegtől is reszketett minden tagom. Zihálva vettem a levegőt; a tüdőm olyan volt, mintha forró üstben főzték volna. Önkívületben felnéztem az égre, és imát motyogtam: - Szentséges mennyország, hadd lássam még egyszer utoljára az anyámat, mielőtt eljön az utolsó pillanatom. Ha meg kell halnom, akkor hadd haljak meg az ő karjában, kérlek!

De a mennybolt odafent fehér volt és tiszta, és tudomást sem vett az én fohászomról. A lábaim olyanok voltak, mint a fagyott márvány, és makacsul léptek egyik lépcsőfok után a másikra, egyre feljebb és feljebb, miközben az elmém kezdett lassan cserben hagyni...

Hogy erőt öntsek magamba, énekelni kezdtem - pekingi operaáriákat és ginre írt lírai dalokat.

Az erős szél fütyülése, jajgatása és panaszkodása kísérte a dalaimat. Hábtorodott éneklésem közben hirtelen a lábam valami váratlan dolgot érzett - szilárd talajra érkeztem. Megálltam, és mélyeket lélegeztem, hogy lehiggadjak, és összpontosítani tudjak.

Körülnéztem, és kísérteties látvány tárult elém. Egy nő, akinek kopasz volt a feje, és vékonyka testét hasonlóan vékony ruha takarta, lótuszülésben meditált. Mögötte egy aprócska, romos templom magasodott.

A jelenet elbűvölt borzalmas szépségével. A nő körül minden fehér volt, kivéve fekete apácaruháját, meg a templom cinóbervörös tetejét. Egy múltó pillanatig azt hittem, hogy egy kőszobrot látok. Vagy egy haj nélküli szellemet.

De természetesen a meditáló nő nem volt sem szobor, sem pedig szellem - hanem Csodálatos Illat - vagyis az én anyám.

A szívem úgy verdesett a mellkasomban, ahogy a hó hullik a hervadó lótuszra. Korábbi keserűségemnek már nyoma sem volt, most csak szomorúan és részvétellel néztem érzelemmentes arcát és reszkető, törékeny testét.

Miért kínozta magát ebben a csontig hatoló hidegben?

Aztán feltörtek belőlem az érzelmek, és nem már nem volt időm gondolkodni. - Mama, itt vagyok! - sikoltottam fel, és teljes erőmből a harang alakú figura felé rohantam.

Legnagyobb meglepetésemre az apáca tovább folytatta a meditációt, mintha süket és vak lenne - vagy mintha csupán illúziónak tartaná, hogy felé rohanok. Vagy az idő örökre megállt az ő világában?

Én csak tovább futottam, és sikoltoztam: - Mama! Mama! - míg el nem csúsztam, és össze nem estem.

31. A találkozás

Amikor felébredtem, úgy éreztem, valami puha és meleg vesz körül. Felpillantottam és anyámat láttam magam előtt.

- Mama... - nem tudtam többet mondani. De már a karjában feküdtem, és nem is volt szükség több beszédre.

Anyám pedig azt mondta nekem: - Pihenj még, Xiang Xiang.

Könnyek csorogtak végig az arcomon. Úgy tűnt, hogy nagyon régen, talán egy korábbi megtestesülésemben hallottam, hogy kiejti a száján a nevemet. Milyen különös volt, hogy ajkairól oly édesnek, mégis keserűnek tűnt a nevem. Visszaröpített engem a gyerekkoromba, amikor az apám még élt, és jóképű férfi volt, az anyám pedig boldog feleség és anya, én pedig elkényeztetett gyerek.

Bár anyámnak le volt borotválva a haja, a koponyáját sebek csúfították el, és az arcát is finom ráncok borították, és már nem Csodálatos Illatnak hívták, hanem Csodálatos Jóságnak - még mindig az anyám volt.

Megint azt suttogtam: - Mama...

- Hallak, Xiang Xiang - felelte higgadt hangon. Amikor megsimogatta az arcomat, rémülten láttam, hogy sebek vannak a csuklóján is.

- Mama, mi történt a kezeddal?

- Megégettem.

- De miért?

- Ugyanilyen forradások vannak a fejemen is; ezek áldozatok Buddhának.

- Nagyon fájhattak.

- Ha megvilágosodsz, akkor nem. Megvilágosodás. Milyen lehet az?

Magamban felsóhajtottam, majd hunyorítottam, és számolni kezdtem: egy, kettő, három. Azt reméltem, hogy pár szempillantás alatt az anyám visszaváltozik olyanná, amilyennek én ismertem - fiatalá,

gyönyörűvé, és az arca ismét sima lesz, és nem csúfítják el ráncok és forradások.

De hiába pislogtam, még mindig ugyanazt a vékony, kopasz, sebhelyes apácát láttam magam előtt, akivel a Tiszta Lótusz Templomban találkoztam néhány nappal korábban.

A szemem elhomályosult, ismét álomba zuhantam.

Amikor felébredtem, edénycsörgést és az anyám hangját hallottam. - Xiang Xiang, főztem neked pár egyszerű vegetáriánus ételt, pár perc múlva készen lesz.

Kinéztem az ablakon. Odakint sötét volt az ég. A hózivatar és a szél még mindig tombolt, mintha csak éhes szellemek lennének, amik élelem után kutatnak. Hallgattam, ahogy a víz csöpög az ereszről, és azt gondoltam, hogy az élet is úgy fogy el, ahogy a homok elszivárog a homokórából. Végtelen szomorúság töltötte be a lelkemet. De hamarosan átadta helyét az örömnak, mert úgy hallottam, hogy a szélben táncoló ágak vidáman a nevemet kiáltozzák: Xiang Xiang! Xiang Xiang! Gyorsan kikászálódtam az ágyból, és átsiettem a szomszéd szobába. Az csaknem teljesen üres volt, csak egy oltár állt benne egy fából készült Buddha-szoborral a tetején. A Megvilágosodott előtt kis tálkákban forró rizs és zöldség gőzölgött. Az oltáron két gyertya égett, meleg, meghitt fényvel vonták be a kis helyiséget.

Ez a távoli kolostor nagyon sokáig lehetett elhagyatott. De most a padlója olyan tiszta volt, mint a fénylő tükör. A konyhában anyám szorgoskodott, épp az asztalt terítette; a meghitt fények, az edénycsörgés és az ételek illata az otthon illúzióját kölcsönözte az aprócska templomnak. Otthon! Milyen rég várt rám szerető otthon!

Fung nagymester jutott az eszembe. Ez a hétpróbás gazember volt az, aki a családomat a paradicsomból a pokolba taszította! Úgy éreztem, a dühtől lánggra kap a testem. *Sha!* Megölni! Ezt hajtogattam lázasan suttogva, és elképzeltem, amint golyó üt lyukat Fung fejében, és kifröccsen a vére annak a szörnyetegnek. Vagy bárd sújt le rá, és a feje a földre zuhan, és ott görog a porban.

De ekkor anyám szólított kedves, lány hangon. - Xiang Xiang, gyere az asztalhoz, kész a vacsora.

Szemben ültem az anyámmal. Miközben az ételeket néztem, a szívemet egyszerre töltötte be boldogság és szomorúság. Oly hosszú idő után az első közös étkezésünk... Méghozzá a kínai újév idején. Végre.

- Mama, tudod, hogy most van újév? - kérdeztem tőle.

- Mi apácák nem sokat törődünk a világi ünnepekkel.

Anyám szigorú arcát fürkésztem, és eszembe jutott, hogy a szüleim - szemben a legtöbb konfuciánus házaspárral - gyakorta megérintették és megsimogatták egymást előttem. A legtöbb férfi azt hitte, hogy a feleségük alacsonyabb rendű, és hogy a nők teste szennyezett, ezért távol tartották magukat a nőktől és a szobájuktól, kivéve ha szeretkezni akartak. Papa viszont boldogan segített anyámnak az öltözködésben, de még az arcfestésben is.

Megint elárasztotta a testemet a düh és a forróság. Fung miatt fenekestül felfordult a családom élete: én ártatlan gyerekből ármánykodó *ming ji* lettem, az anyám vonzó nőből a nemét megtagadó apáca lett, és az apám híres színészből és hegedűsből kószáló szellemmé vált. Igen, ez mind Fung műve volt!

Anyám nem vette észre, hogy milyen indulatok forrnak bennem, mert csak annyit mondott: - Egyél még, Xiang Xiang! Lehet, hogy a vegetáriánus ételeket íztelennek találod, de akkor is szükséged van a táplálékra.

- Mama, te csodálatos szakácsnő vagy! Amit te készítesz, az sosem íztelen. - Egymás után tettem a számba a finom falatokat, és illatos teával öblítettem le őket. Az evőpálcikám serényen ide-oda járt a tányérok között, majd rizst kotortam a számba. Hirtelen észrevettem, hogy az anyám nem eszik, hanem szomorú tekintettel engem bámul.

- Mama - mondtam neki, miközben letettem az evőpálcikáimat -, kérlek, egyél te is.

Mintha könnyeket fedeztem volna fel a szemében, de nem voltam biztos benne. Az ajkát egyetlen szó sem hagyta el: egy kevés rizst tett a szájába, majd lassan majsolni kezdte, mintha étkezés közbeni meditációt végezne.

Végül befejeztük az étkezést, és segítettem anyának leszedni az asztalt. Friss teát készített, majd egymással szemben leültünk a gőzölgő

csészékkal a kezünkben. Mindketten tudtuk, hogy itt az ideje a számadásnak: fel kell fednünk egymás előtt legféltettebb titkainkat.

Anyám rögtön tudni akarta, hogy hol voltam, és mit csináltam, de én arra kértem, meséljen ő elsőnek magáról.

Anyám közömbös hangon onnan kezdte sorolni a történetét, amikor belépett a Tiszta Lótusz Templomba. Apácanövendék lett, akinek a mindennapi kántálás és meditáció mellett takarítania és főznie kellett, és az udvaron is adtak neki munkát. Láttam, hogy az apátnő öreg és törékeny, ezért őt is ápolta: még az éjjeliedényét is ő ürítette ki. Ez a jó karma segítette őt abban, hogy később sikeres legyen. Az apátnő ugyanis annyira megszerette anyámat, hogy nem bízott más apácákban, csakis benne. Mielőtt az apátnő meghalt, anyámat nevezte meg Dharma-örökösének. Anyám pedig keményen dolgozott, hogy a Tiszta Lótusz nevű szerény templomot a legbefolyásosabb kolostorrá tegye Pekingben.

Amikor az anyám befejezte a mesélést, még hozzátette: - Bár nem volt más választásom, mint hogy apáca legyek, megpróbáltam a legjobbat kihozni belőle. - Ivott egy kis teát, majd hozzátette. - Mert tudom, mi a szenvedés.

Magamban felsóhajtottam. Én is tudtam, mi a szenvedés, de belőlem nem sikeres apáca, hanem híres prostituált lett. Ugyanakkor azonban a buddhizmus végső értelmezése szerint nincs különbség gyönyörű és rút, bölcs és ostoba, és jó és rossz között. E szerint a logika szerint az anyám végső soron prostituált, és én pedig apáca voltam?

Csendben ittuk a teánkat, és hallgattuk, ahogy odakint panaszosan sírnak a szellemek.

Végül arra kértem az anyámat, hogy meséljen nekem apácaéletemről. De ő ragaszkodott ahhoz, hogy egy apácának nem kell sokat merengenie a múlton, és arra kért, hogy magamról meséljek neki. Azt is kérte, hogy legyek őszinte, és mondjak el neki minden, ami 1928 óta történt velem. Onnan kezdtem a történetemet, hogy Fang Rong riksával elvitt a Barackvirág Pávilionba. Végül azt is elmondtam neki, hogy megtudtam, Teng Xiongtól, hogy az én kedvenc vendégem volt az a hadúr, aki Papát kivégezte.

Mindent elmondtam - illetve csaknem mindent. Kihagytam, hogy Wu Qing megerőszkolt, ahogy később az egyik bandita is. Teng Xiongról pedig annyit mondtam neki, hogy egyszerűen csak a barátnőm volt.

Amikor befejeztem a mesélést, könnyek csorogtak végig beesett arcán. - Xiang Xiang - sóhajtott fel, és megsimogatta a kezemet.

Megdöbbsentem. Ez volt az első alkalom, hogy anyám apácaként közvetlen módon is kifejezte irántam táplált érzelmeit.

Aztán fegyelmezetten így szólt. - Apácaként csak azt mondhatom, hogy ami veled történt, az a te múltbeli karmád következménye. Anyaként pedig azt mondhatom, hogy sajnálom, és a bocsánatodat kérem.

- De Mama, mindössze arról van szó, hogy nem volt szerencsém. Te nem tettél semmi rosszat!

- Xiang Xiang, megértem, hogy próbálsz kedves lenni velem. De nekem szembe kell néznom a hibáimmal - nem kellett volna Fang Rongra hallgatnom. De legalább ellenőriznem kellett volna a hátterét, mielőtt az életedet a kezébe tettem.

- Mama - épp azt akartam mondani neki, hogy ez már mind a múlté, de akkor rádöbbsentem, hogy nem így van. A kedvenc vendégem, Ouyang úr még mindig várt rám a luxuslakásában, hogy felmelegítsem az ágycát.

Anyám akkor így folytatta: - Xiang Xiang, a te karmád miatt alakult így a sorsod! Korábbi életedben valami olyat tettél, ami miatt ebben az életedben szenvedned kellett.

A buddhizmusnak ezt a tanítását az előző életekkel kapcsolatban nevetségesnek tartottam. Fogalmam sem volt, hogy mi lehettem korábbi életemben, akkor meg miért kellene nekem felelősséget vállalni korábbi rossz cselekedeteimért?

Anyám hosszan, jelentőségteljesen a szemembe nézett. - De Xiang Xiang, van egy lehetőség arra, hogy megszabadulj ettől a rossz karmától.

- Hogyan szabadulhatnék meg tőle. - Igazgyöngy jutott az eszembe, és amit nekem mondott egyszer: „A türkizkék pavilonban mindig van

megoldás a problémákra!” De aztán felakasztotta magát.

- Xiang Xiang, te is visszavonulhatsz a három ékkőbe, és apáca lehetsz.

Szavai puskaropogásként hatottak számomra. De ahelyett, hogy hirtelen megvilágosodtam volna, próbáltam megemészteni ezt a nevetséges ajánlatot. Miután lehiggadtam, azt feleltem. - De anyám, és prostituált vagyok.

- Szeretsz az lenni, és az is akarsz maradni?

- Természetesen nem. De Mama, nekem nincs más választásom!

- De igen, van: mostantól fogva hagyd, hogy Buddha gondoskodik rólad.

- Mama, amikor tíz évvel ezelőtt a pályaudvaron azt kértem tőled, hogy vigyél magaddal, akkor azt felelted: az apátnő attól fél, hogy a szépségemmel balszerencsét hozok a templomára. Nem emlékszel rá?

- De emlékszem. Csakhogy az apátnő semmi ilyesmit nem mondott, én találtam ki az egészet.

- Miért?

- Mert nem akartam, hogy velem jöjj. Amellett akkor nem szerettem volna, hogy apáca legyél, nehogy eltékozzol a fiatalságodat.

- Akkor meg miért akarod, hogy most apáca legyek?

- A dolgok megváltoztak, Xiang Xiang. Bár még mindig gyönyörű vagy, a vörös porban már nem vár rád valami fényes jövő.

Annyira zavarban voltam, hogy nem tudtam, mit mondjak erre.

Anyám tovább kérlelt. - Most hogy én vagyok az apátnő, természetesen beléphetsz a templomba. Xiang Xiang, az a te jövőd, hogy visszavonulj a *shang*ába.

Szótlanul bámultam imádott anyámat, akiből mostanra apáca és egy idegen lett. Könnyek gyűltek a szemembe. Arca elmosódott előttem, és az anyám átváltozott egy elgyötört arcú, beszűkült gondolkodású, makacs öreg nővé; pont olyan volt, mint az a búskomor portré, ami az oltár fölött függött a hajdani előcsarnokban...

-Xiang Xiang - szólókatott fakó hangján -, hadd kérdezzem még egyszer. Szeretsz prostituált lenni?

Hogy szerettem-e prostituált lenni? Szólásra nyitottam a számat, de rájöttem, hogy nagyon nehéz erre a kérdésre válaszolni. Világos volt előttem, hogy gyűlölök folyton mosolyogni, és utálok kiszolgálni a bűdös férfiakat. Azt is utáltam, amikor a szemükkel majd' felfaltak, a mellemet markolászták, és belecsíptek a fenekembe. Szörnyű volt, amikor a jade botjukat beledöfték az én aranykapumba, még akkor is, amikor *yin* napjaim voltak. Gusztustalannak találtam, amikor a nyelvemet szopogatták és a nyálamat kóstolgatták. Már attól is felfordult a gyomrom, ha rájuk gondoltam.

Csak hogy hozzászóltam ahhoz, hogy a legfinomabb ételeket egyem, és szerettem, amikor elegáns selyemruhák simultak a testemre. Alig múlt el nap, hogy a csodálóim ne hozzanak valamilyen ajándékot nekem. Reggel sokáig alhattam, és az ételt behozták a szobámba, miközben én a *pipán* játszottam vagy verset írtam. Nagyra értékelték a kifinomultságomat, a választékos ízlésemet. Mélyen legbelül azonban tudtam, hogy ezek a férfiak azért imádnak egem úgy, mint egy istennőt, mert fogoly voltam, akinek a végtagjai a legmegalázóbb testhelyzetet is kénytelenek felvenni az életben és az ágyban egyaránt.

Bár nekem szerencsém volt, mert olyan férfival találkozhattam, mint amilyen Qing Zhen volt, akit tiszta szívből szerettem, de a közös éltünk azt jelentette, hogy le kellett mondanom arról a luxusról, amiben *ming* //ként részem volt. Vele szabad voltam, de - ironikus módon - azért, mert nem tudta megadni nekem azt, amire nőként a legjobban vágytam: a családot és a gyerekeket.

Fogalmam sem volt, hogy milyen lehetett egy apáca élete. Vajon az életen át tartó meditációval és szútrakántálással valóban megbékélt volna a lelkem, és a sebeim is begyógyultak volna? És ha anyámnak sikerült elérnie a világtól való elzárkózást, akkor miért volt annyira zaklatott, amikor meglátott engem a Víz és a Föld Ceremónián? Attól félhetett, hogy a neve szerepelni fog az újságok pletykarovatában, és nevetség tárgya lesz. És ami még rosszabb, elveszíti az összes fontos ügyfelét - a *da hufókat*, akik a Dharma nagy védelmezői voltak -, akik óriási összegeket adományoztak a templomának. De éppen ezek a férfiak, akik annyira védelmezték a Buddha Dharmát, és akik a templomban olyan szigorúak, ítélkezők és feddhetetlen erkölcsűek

voltak, titokban ellátogattak a türkizkék pavilonba, ahol a szexuális Dharma védelmezőinek adták ki magukat.

Anyám szemébe néztem és megkérdeztem: - Mama, miért intettél nekem a templomban, hogy ne közeledjem hozzád?

- *Hai*, Xiang Xiang - sóhajtott fel, majd letörölt pár könnycseppet a szemből -, tudom, hogy ezt sosem fogod megbocsátani nekem. Sajnálom, hogy olyan körülmények között kellett ismét viszontlátnunk egymást. De apáca vagyok, és ez minden cselekedetemet meghatározza. - Hallgatott pár pillanatig, majd így folytatta: - Xiang Xiang, az én szememben mindegy, hogy prostituált vagy vagy sem, nekem akkor is a lányom maradsz. Viszont azt is tudom, hogy ha a szertartás alatt borulunk egymás nyakába, akkor azon az egész templom megbotránkozik. Ezek a gazdag emberek nagyon önzőek. Csak azért támogatták a ceremóniát, hogy maguknak érdeemet szerezzenek. Ezért elborzadtak volna, ha megtudják, hogy az apátnőnek lánya van, aki ráadásul zárt ajtók mögött keresi a kenyerét. Hidd el nekem, Xiang Xiang, én nem neheztelek rád ezért. De apácaként nemcsak magamra kell gondolnom, hanem a templomom jólétére is. Meg tudsz érteni?

Természetesen megértettem, hiszen én is tudtam, milyen nehéz ezektől a férfiktól pénzt kicsikarni. De a szemem megint megtelt könnyel: Úgy tűnt nekem, hogy bár az anyám apáca lett, de végül is még mindig belemerült a világi életbe, és nem menekült el annak füstje és pora elől. Miközben magas posztra jutott a templomában, és a legbefolyásosabb kolostor apátnője lett Pekingben, még mindig a szenvedés tengerében hánykolódott.

- Mama, boldog vagy apácaként?

- Xiang Xiang, a buddhizmus egyik sarkalatos igazsága az, hogy „az élet szenvedés”. Mi csak a megvilágosodásra gondolunk.

Erre már tényleg nem tudtam mit válaszolni.

Anyám így folytatta: - Ha ebben a megtestesülésünkben érdeemet gyűjtünk, akkor a következő életünk jobb lesz. - Az arcvonásaimat fürkészte, majd azt mondta: - Xiang Xiang, hiszem, hogy a jó karma végre ránk köszöntött, mert most esélyed van arra, hogy belőled is apáca legyen. Kérlek, vonulj vissza az én templomomba. Ott együtt lehetünk, amíg el nem érkezünk a nirvánába.

Emlékeztem, hogy tíz évvel ezelőtt is valami hasonlót mondott nekem, amikor Fang Rong kezére adott: - Szerencsés vagy Xiang Xiang, hogy tető lesz a fejed felett. - De anyám most szomorú volt, amitől összeszorult a szívem. - Xiang Xiang, nem könnyű apácának lenni, de majd érdemeket szerzel, és akkor nagy tiszteletnek örvendhetsz. Kérlek, Xiang Xiang, vonulj vissza a *sanghába*.

El akartam mondani neki, hogy *ming* //ként engem is tiszteltek. A verseimet körbeadták, és alig várták hogy elolvashassák. Sokan bekopogtak a Barackvirág Pavilon kapuján csak azért, hogy a festményeimet és a kalligrafikus írásomat láthassák. Akadt olyan is, aki átkutatta a szemetesvödöröket is, hátha összetépett piszkozatra bukkan, amit otthon buzgón összeragaszthat...

Ám csak annyit mondtam: - Mama, nem jósolhatom meg a jövőmet, de ez nem a megfelelő alkalom arra, hogy komolyan elgondolkodjam az ajánlatodon.

- Xiang Xiang, a *most* az egyetlen alkalom arra, hogy bármit is megfontolj.

- De nekem vissza kell mennem Sanghajba, hogy megtaláljam Fung nagymestert.

Anyám elborzadt. - Xiang Xiang, miért akarod megkeresni őt?

- Mama, azt mondják, hogy az ember nem élhet egy égbolt alatt a szülei gyilkosával. Most hogy tudom, kicsoda ő, milyen gyorsan csak lehet, meg fogom ölni.

-Xiang Xiang, nagyon rossz karma a gyilkosságra még csak gondolni is, arról nem is szólva, ha még el is követed. Ugye nem akarsz kígyóként vagy patkányként újjászületni? Ha meggyilkolod a hadurat, gondolod, hogy boldog lennél? Kérlek, meditálj velem, hogy megtisztítsd az elmédet az ilyen erőszakos gondolatoktól.

- Mama, tudod, hogy mi tartott engem életben, miközben el kellett adnom a mosolyomat és a bőrömet a Barackvirág Pavilonban? A remény, hogy megtalállak téged, és megbosszulhatom Papát!

-Xiang Xiang, most végre megtaláltál engem. Tudom, hogy nagyon szeretted az apádat, én is imádtam őt. De ő már halott, ezért ne mérgezd az elmédet ilyen gondolatokkal, és mondj le a bosszúról.

Kérlek, vonulj vissza apácának, és maradj velem a Tiszta Lótusz Templomban.

Anyám annyira csökönyös és makacs lett, hogy nem láttam értelmét a további érvelésnek. Hogy könnyítsék a lelkén, azt mondtam neki, hogy nem fogom megbosszulni Papát, viszont nem ígértem meg, hogy apáca leszek.

Nem válaszolt. A hallgatását belegyezésnek vettem.

Aztán hirtelen eszembe jutott valami, és felkiáltottam. - Mama, miért nem írtál nekem egyetlen levelet sem anyyi év alatt?

- Xiang Xiang, én írtam neked, csaknem minden héten! De két hónappal azután, hogy megérkeztem Pekingbe, levelet kaptam Fang Rongtól, amiben azt írta nekem, hogy te megszöktél, és senki nem tudja, hol vagy. Azt írta, eltűntél Sanghajból.

Benyúlt a ruhája egyik hasítékába, és elővett egy darab gyűrött és piszkos papírt. Óvatosan odaadta nekem. - Ez volt a címed, ugye?

Bólintottam, és könnyek szöktek a szemembe. - Akkor hova lettek a leveleid?

Anyám a kérdésekre kérdéssel válaszolt: - Ez most már mindegy, nem igaz?

32. Vissza Sanghajba

Anyám és én alig töltöttünk el egy hetet együtt, amikor a karmánk ismét más útra vezetett minket. Tudomására hoztam, - hogy megígértem Ouyangnak: hamarosan visszatérek, és nem kockázathattam, hogy távolmaradásommal megsértem tekintélyes pártfogómat. Anyám pedig addig akart fennmaradni a hegyen, ameddig szükségesnek találta, és csak azután akart visszamenni a Tiszta Lótusz Templomba. Most, hogy az első célomat elértem - vagyis megtaláltam az anyámat -, a másodikat is be akartam teljesíteni: bosszút akartam állni az apám halála miatt. Az, hogy azt mondtam az anyámnak, csak ideiglenesen megyek vissza Ouyanghoz, nem volt teljes egészében véve hazugság, mert találkozni akartam a kedvenc vendégemmel, ha nem is azért, hogy a mellemet kínáljam fel neki párnának és az ajkamat nyújtsam oda neki különleges csemege gyanánt, hanem azért, hogy elbúcsúzzak tőle.

Anyám most nem azt adta nekem útravalónak, amit korábban, vagyis, hogy *„A sorsunkat nem győzhetjük le, de felvehetjük a kesztyűt, és a legjobbat hozhatjuk ki belőle. Próbálj boldog lenni”*, hanem egyszerűen csak annyit mondott: - Ha az a karmád, hogy ne légy apáca, Xiang Xiang, akkor kövesd, amerre vezet. Remélem, hogy megtalálod a boldogságot.

Fárasztó vonatkozás után érkeztem vissza Pekingbe. Ouyang nem jött el azonnal meglátogatni engem a luxuslakásba. Mivel haláleset történt a családomban - legalábbis ő azt hitte -, úgy gondolta, balszerencsét hozna rá, ha felkeresne engem, különösen a kínai újév alatt, írtam neki pár sort, hogy majd az első holdhónap után találkozhatunk, így elég időm maradt arra, hogy felkészüljek sanghaji utazásomra. Természetesen magammal vittem Qing Zhen *fu*] át, ami megvédett engem a hegyek között. De úgy véltem, hogy a Barackvirág Pavilonban más /wra lesz szükségem - vagyis Ouyang kalligráfiájára. Varrtam neki egy brokáthuzatot, így a tekercset méltó köntösben vihettem magammal az útra. Mama és De jobban tart majd a magas rangú

katona nevétől és pecsétjétől, mit a taoista varázslattól, gondoltam magamban.

Azt akartam, hogy a hosszú utazás során nem zavarjon senki, ezért egy teljes fülkét lefoglaltam magamnak a vonaton. Amikor végre befutott a vonat a sanghaji Északi pályaudvarra, leszálltam, és gyorsan kocsit béreltem. Azt mondtam a sofőrnek, hogy vigyen a Cathy Hotelbe, ami a nemzetközi negyedben volt. Ez az elegáns és drága szálloda arról volt híres, hogy gazdag vendégek szálltak meg benne, akik kurtizánok társaságát keresték. Ez a szállás kiválóan illett kiváltságos helyzetemhez, és mindenkire ragyogó benyomást tehettem vele, különösen akkor, ha összefutok valakivel a Barackvirág Pavilonból. Most, hogy volt pénz a zsebemben, és az elegancia és a gazdagság aurája vett körül, biztos voltam benne, hogy a szelek az én vitorlámat dagasztják majd.

Az érkezésemet követő pár napban nem csináltam semmit, csak ettem és pihentem. Drága kínai öltözéket vagy szexi nyugati ruhát vettem fel, lesétáltam a fekete márványlépcsőkön, végigvonultam a hotel előcsarnokán, ahol megcsodáltam a csillogó oszlopokat és a mahagónibútorokat, majd a lifttel felvittem magam a tetőtéri jácint illatú étterembe. Miután érzéki csípőmozdulattal helyet foglaltam az aranyozott széken, azt képzeltem, hogy hercegnő vagyok, aki a hercegére vár - de csak a szmokingos, fehér kesztyűs, fiatal és udvarias pincér jött oda hozzám, hogy felvegye a rendelésemet. Miközben a tejszínes, cukorral édesített teámat szürcsöltem, a ragyogó gyertyatartókat bámultam, majd a falakon függő olajfestményeken legeltettem a szemem. Egészen elbűvöltek a titokzatos ábrázolások, a merész ecsetvonások és a gazdag, vibráló színek, és elröpítettek olyan csodálatos tájakra, amilyeneket csak álmomban láttam.

Miután elteltem a szépséggel, a rút dolgokkal kezdtem foglalkozni - vagyis a bosszúmmal. A gondolatok egymást üzték-hajtották a fejemben, miközben különféle terveket ötlöttem ki. Kést vagy pisztolyt használjak? Vagy inkább mérget? Esetleg fogadjak fel egy bérgyilkost? Közben végigpillantottam a többi vendégen, és azt latolgattam, vajon az ősz hajú, előkelő üzletember, aki a szomszéd asztalnál ült, sejti-e, hogy a fejemben véres gondolatokat forgatok? Esetleg az előzékeny pincér

kiszagolta-e már, hogy kecses vendége hamarosan lelő valakit? Ezen a képtelen helyzeten jót mulattam, és csaknem felnevettem.

Felfokozott jókedvem olykor alaposan lelohadt. Mi lesz, ha nem sikerül megölnöm Fungot, és ő végez velem? Mi történik, ha megölöm őt, de nem tudok elmenekülni? Nem voltak illúzióim; tudtam, hogy a törvény előtt nem számíthatok könyörületre. És mégis eltökéltem magam: még ha el is kapnak, akkor is elégedetten halok meg. Csak azért bírtam ki az életet prostituáltként, hogy megtaláljam az anyámat, és megbosszuljam az apámat. És ha ezeket elértem, akkor soha többé nem fogom átlépni a türkizkék pavilon küszöbét. De vajon mi lesz azután?

A pincérrel elcsevegtem kissé az időjárásról, az üzletről, az öreg és tuskó vendégekről. Négyszer annyi borralalót adtam neki, mint amennyit elvárt volna. Meg is lett az eredménye - úgy bánt velem, akár egy királynővel.

Amellett, hogy ettem és pihentem, autót is béreltem, és végigkocsikáztam a forgalmas Nanking úton, ahol kiszálltam, és a kirakatokat néztem, vagy figyeltem az embereket, akik a legújabb divat szerint öltöztek, és szerencsekívánságokkal üdvözölték egymást, az újévet pedig petárdaropogással köszöntötték. Ki akartam élvezni a vidám életet, mielőtt belevetem magam a rút, véres gyilkosságba.

Egy nap, séta közben megálltam az egyik régiségbolt kirakata előtt. Megcsodáltam a kecses vázakat, a fekete tintaköveket, a faragott rinocéroszszarvakat és már értékes tárgyakat, majd hirtelen észrevettem valamit, amitől elállt a lélegeztem. Az egyik sarokban alig észrevehetően egy gyémántgyűrű és egy jade karkötő volt kiállítva. Nyomban felfedeztem bennük Igazgyöngy ajándékait, amit a *qirmeX* együtt annak idején elvesztettem! Beleszédültem a váratlan látványba. Valamelyik bandita megtalálhatta a *qint* és benne az ékszereket, majd eladta őket - viszont én Pekingben vesztettem el őket, és nem itt Sanghajban.

Megragadtam a bolt kilincsét, egy pillanat alatt összeszedtem magam, és beléptem az üzletbe. Egy középkorú férfi fogadott odabent, akinek gyér haja és vörös arca volt: amint megpillantott, nyomban elém sietett.

-Kisasszony, választott magának valamit a kirakatból? Rámutattam a két ékszerre.

A boltos hellyel kínált, odasietett az ablakhoz, és elővigyázatosan kivette a kirakatból az ékszereket, majd letette őket a pultra egy kis filc négyszögre. - Hölgyem, önnek kitűnő szeme van, ez a két holmi kiváló minőségű ám. - Ekkor felkapta a gyémántgyűrűt, és az ablakon át beszűrődő napsugarak felé tartotta. A nagy gyémánt a szivárvány minden színében pompázott, mintha csak el akarná mondani nekem, milyen kalandokban volt része a hegyekben. Az árus ezután a jade karkötőt fordította a napfénybe, hogy láthassam, milyen hibádan és áttetsző. Végül a férfi a gyűrűt az ujjamra, a karkötőt a csuklómra csúsztatta. A szikrázó gyémánt csaknem megvakított, míg a jade karkötő hűvösen simult a karomra. Miközben megsimogattam a fényesre csiszolt jade-et, szinte éreztem, hogy Igazgyöngy szelleme reszket a karkötő végtelen zöldjében.

Könnyek gyűltek a szemembe, de visszafojtottam őket. Felnéztem a boltosra. - Mennyibe kerül?

A férfi az abakuszán kezdett számolni, majd odafordult hozzám, és rám mosolygott. - Madame, mivel most van a kínai újév, és ma ön az első vendégem, különleges kedvezményt adok önnek - harminc aranybankó lesz az egész.

- Megveszem őket. - Tudtam, hogy az ár igen magas, de nem alkudoztam, mert Igazgyöngy szelleme előtt akartam tisztelegni ezeknek a holmiknak a megvásárlásával.

Miközben a férfi a számlát írta, többször elismerőleg pillantott rám.

Odaadtam neki a pénzt, és közönyös hangon megkérdeztem. - Ismeri azt az illetőt, aki eladta önnek ezeket a tárgyakat?

A boltos rám tekintett az olvasószemüvege felett. - A legtöbb ékszert a legjobb sanghaji családtól vásároljuk. Ugyanakkor néha előfordul, hogy valaki csak betoppan, és eladásra kínál ezt-azt, mint ahogyan ezzel a két ékszerrel is történt. De Madame, mi tartjuk magunkat az üzletpolitikánkhoz, és nem fedjük fel az eladóink személyazonosságát. Elnézését kérem, de nem mondhatom meg, kitől vettük ezeket az ékszereket.

Természetesen ő pontosan tudta, hogy az értékes tárgyakat a banditáktól vásárolta, de ezt a világért sem akarta elismerni. A banditák sokszor a lopás helyszínétől távol lévő tartományban értékesítették a zsákmányt, hogy ne akadjanak a nyomukra.

- Rendben van - mosolyodtam el. - Más holmit nem kínált eladásra ez az illető?

- Sajnos nem. Viszont Madame - és ekkor felcsillant a boltos szeme -, ha még szeretne vásárolni valamit, akkor felhívom a figyelmét, hogy nagyon szép ékszergyűjteményünk van...

Elutasítólag intettem neki. - Nagyon elégedett vagyok ezekkel a darabokkal.

Odaadtam a férfinak a pénzt, és köszönetet mondtam neki a fáradságáért, majd már éppen menni készültem, amikor nyilalló fájdalmat éreztem a hasamban. Odafordultam a boltoshoz. - Használhatnám a mosdót?

- Természetesen, Madame - felelte a férfi, és megmutatta nekem a mosdó ajtaját.

Kiderült, hogy nem a természet szólított. Épp csak nagyon elérezékenyültem Igazgyöngy emléke miatt. A tükörben döbönt arcomat tanulmányoztam, és mély levegőt vettem, hogy lehiggadjak. A mosdótál mellett egy deszkán szappant és törülközőket pillantottam meg. Amikor a szappan után nyúltam, valami váratlan dologra lettem figyelmes - fényes, lakozott felületet ötlött a szemembe. A szívem vadul dobogni kezdett. Féketoltam a szappant és az egymásra rakott törülközőket meg egy tekercs toalettpapírt, majd felemeltem a „mosdódeszkát”.

Könnyek peregtek végig az arcomon.

A ginem maradványait láttam - csodálatos módon mégis ráakadtam. Az ékszerekkel együtt hozhatták be ide a boltba.

Abszurd helyzet: a régiségkereskedő túlságosan tudatlan volt ahhoz, hogy felismerjen egy a Ming-dinasztia idejéből való antik hangszert! Megsimogattam a *qin* sima felületét, és az Igazgyönggyel együtt töltött évek jutottak az eszembe.

Közben az ajtó túloldaláról a boltos nyugtalan hangját hallottam:

- Kisasszony Jól van?

A kezem fejével letöröltem a könnyeket a szememből. - Igen, rendben vagyok - feleltem, majd kinyitottam az ajtót, és kiléptem a mosdóból.

A férfi meghökkenve tekintett rám, amikor a darabokra tört deszkát meglátta a karomban.

Mielőtt bármit is mondhatott volna, megkérdeztem tőle. - Eladja nekem ezt?

A boltos hangosan felnevetett. - De mire kell önnek ez a szemét? - Látta rajtam, hogy nagyon zaklatott vagyok, ezért hozzátette.

- Kisasszony, ha ez a pár fadarab kell önnek, akkor legyen az öné. Ez a mi újévi ajándékunk.

- Igazán nagyon kedves.

- A férfi, aki eladta nekünk az ékszereket, itt hagyta ezt a roncsot a boltban, és nem jött vissza érte. Ezért úgy döntöttem, hogy beviszem a mosdóba. Látja - és ekkor a *qin* rezonanciadobozára mutatott -, tökéletesen megfelel arra célra, hogy szappant és más apróságokat tartsunk rajta. - Kíváncsian pillantott rám. - De miért kell ez önnek?

- Tudja, előszeretettel gyűjtöm a régi, fából készült tárgyakat.

* * *

Miután visszaértem a szállodai szobámba, óvatosan megtisztítottam a hangszert, közben a rezonanciadobozban megtaláltam a húrokat - még én tettem bele őket, amikor elszöktem. Azután felhúroztam a *qint* Mivel a fa sok nedvességet szívott magába, először alig adott ki hangot. Én azonban lelkesen játszottam rajta egymás után a kedvenc dalaimat: az „Emlékezés egy régi barátira”, a „Sírás a hosszú kapu mögött” és a „Variációk a szilvavirágra” című darabokat.

Az ékszerbolti eset három nappal hátráltatta a tervemet, mert ez idő alatt nem csináltam mást, csak a *qinen* játszottam, miközben Igazgyöngy gyémántgyűrűjét és jade karkötőjét viseltem. Csak a negyedik napon tudtam ismét arra összpontosítani, ami végett Sanghajba jöttem. Délután sokáig ázattam magam a fürdőkádban, majd selyemruhát vettem fel, finoman kikészítettem magam, és

fellifteztem ötórai teára a tetőn lévő étterembe. A fiatal pincér annyira megörült, amikor meglátott, hogy megragadta kesztyűbe bújtatott kezemet, és megcsókolta!

Miközben a teázás rítusának áldoztam, csábos pillantásokat vetettem a vendégekre, és közben tovább szőttem Fung meggyilkolásával kapcsolatos tervemet. Hirtelen ismerős alakot pillantottam meg a kijáratnál. Mama szolgálólánya, Kis Vörös volt az! Megkértem a pincért, hogy kísérje oda hozzám a fiatal lányt.

Amikor Kis Vörös meglátott, eltátotta a száját, mintha napvilágnál szellemet pillantott volna meg. - Arany orchidea kisasszony! Hol volt eddig? És mit csinál itt?

A pincér kihúzta a széket, és segített neki leülni. Kis Vörös még sosem tapasztalt ilyen fejedelmi bánásmódot, ezért esetlenül huppant le a székre, miközben leverte az asztalról a kristály cukortartót.

Amikor fel akarta kapni az üvegedényt, rátettem a kezemet a vállára. - Kis Vörös, hagyd, hogy a pincér tegye a dolgát.

De ő még tovább izgett-mozgott és kotort a kezével, mire szigorúan rá néztem. - Hagyd abba, Kis Vörös!

Miután a pincér befejezte a padló és az asztal feltakarítását, megkértem a fiatalembert, hogy hozzon nekünk még teát és süteményt.

Kis Vörös még mindig zihálva kapkodta a levegőt az izgalomtól - vagy a félelemtől. - Aranyorchidea kisasszony, nem maradhatok sokáig. Épp csak egy levelet hoztam a Barackvirág Pavilon egyik vendégének.

- Rendben. Ha elkésznel, akkor mondd meg Mamának, hogy találkoztl velem.

A szemét olyan tágra nyitotta, hogy akkorák lettek, akár a fürjtojások. - Ó, nem, akkor ön nagyon nagy bajba keveredne! Már mindenütt kutattak ön után! Mama folyton azt hajtogatja, hogy ha megtalálja önt, akkor... - nem fejezte be a mondatot, csak ijedten bámulta az arcomat.

- Mit fog csinálni akkor?

Kis Vörös ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdésekre, így felelt.

- Aranyorchidea kisasszony, ön olyan gyönyörű és gazdag!

-Köszönöm! Most pedig mondd meg, mit akar velem csinálni Mama.

- Addig korbácsolja, amíg elrohad a bőre.

Közben visszaért a pincér, és egy ezüstitálát tett elénk. Miután elrendezte az asztalon az ételeket és az italokat, így szóltam Kis Vöröshöz.

- Nyugodj meg kislány. Egyél és idd meg a teádat.

Így is tett. De olyan hangosan szürcsölte a teát, hogy a vendégek furcsálló pillantásokat vetettek ránk.

Kis Vörös olyan gyorsan eltüntette a sütemény utolsó morzsáját és olyan hirtelen felhajtotta a teáját, akár a szélvész. Ekkor így szóltam hozzá: - Kis Vörös, most nagyon figyelmesen hallgasd végig, amit mondok neked.

A kislány bólintott, egy kis darab mazsola tapadt az ajkára, ami komikusan együtt mozgott a fejével. Lesöpörtem a szájáról a mazsolát, majd a szemébe néztem. - Azt akarom, hogy adj át egy üzenetet. Amikor visszaérsz a Barackvirág Pavilonba, mondd meg Mamának, hogy találkoztal velem, és én arra kérem őt meg Det, hogy holnap délután három órára jöjjenek ide ebbe az étterembe, mert beszélni akarok velük...

- De Aranyorchidea kisasszony, akkor önt behajítják a sötét kamrába!

Dühösen rápillantottam, hogy fejezze be a rémüldözést. - Nem, nem fognak.

- De igen! Aranyorchidea kisasszony, kérem, hagyja el Sanghajt, amilyen gyorsan csak lehet! Ön mindig nagyon kedves volt hozzám, kérem, ne akarja, hogy megmondjam Mamának.

-Kis Vörös, higgy nekem; tudom, hogy mit csinálok, és nem fogok bajba kerülni.

- Biztos benne?

- Kis Vörös, nem emlékszel arra, hogy én *ming ji* vagyok, és sok fontos vendégem van?

A kislány még mindig túlságosan nagy zavarban volt ahhoz, hogy válaszolni tudjon.

Tovább folytattam. - Amikor visszamész a Barackvirág Pavilonba, csak mondd meg Mamának és Denek, hogy pár nagyon fontos

dokumentumot akarok nekik mutatni. Azért kérem, hogy jöjjenek ide, mert nem akarom kockáztatni, hogy elvesztem az iratokat.

Kis Vörös bólintott. Témát váltottam, és Ah Pingről meg Tavaszi Holdról érdeklődtem.

- Ah Ping olyan, mint volt, de azután, hogy ön eltűnt, már egyáltalán nem beszél. Úgy értem, nem ad ki semmilyen hangot. De a főztje jobb, mint valaha. - Egy süteménymorzsat vett észre a terítőn, amit lopva betett a szájába. - De ami Tavaszi Holdat illeti... róla nincsenek jó híreim.

Összeszorult a gyomrom. - Mi történt vele?

- Elcsúfította az arcát. Izzó evőpálcikát nyomott bele.

- Ó, jóságos ég! Miért tette?

- Nem tudja, hogy mindig féltékeny volt az ön gödröcskéire? Miután ön és Vörös Jade elment, azt gondolta, most rajta a sor, hogy *ming ji* legyen belőle. Olyan akart lenni, mint ön. Ezért csúfította el az arcát.

- Még mindig a Barackvirág Pavilonban van?

- Nem, Mama és De eladták őt egy másik bordélyházba.

- Nem tudod, melyikbe?

Megrázta a fejét. - Csak azt tudom, hogy a Qinghe utcában van.

A Qinghe utcában voltak a legrosszabb nyilvánosházak az örömnegyedben.

- Azt hallottam, hogy elkapta a fűzfapestist.

Felsóhajtottam. Milyen szomorú, hogy egy ártatlan barát csúf arccal és nemi betegséggel végzi. Aztán eszembe jutott a papagájom. - Mi történt Szilvavirággal? Magához vette valaki?

- Amikor egyszer Vörös Jade eljött látogatóba a Barackvirág Pavilonba, Mama neki ajándékozta.

Elborzadtam, hogy az én szeretett madaram végül Igazgyöngy legnagyobb ellenségéhez került. Vajon Vörös Jade épp olyan nagy szeretettel gondozta a papagájomat, mint én? Vagy hagyta őt csendesen kimúlni, miközben a rajongói csodálatában sütkérezett?

Kis Vörös hangja riasztott fel merengésemből. - Arany orchidea kisasszony, nagyon köszönöm a kedvességét, de nekem most már

mennem kell.

- Természetesen. De hadd kérdezzek még valamit. Hogy megy az üzlet a Barackvirág Pavilonban?

Összehúzta a szemöldökét. - Nem túl jól.

- Hogyhogy?

- Nem hallott róla? A kormány ki akarja söpörni az összes bordélyházat a nemzetközi negyedből. Csak Che rendőrfőnök és pár más befolyásos vendég pártfogásának köszönhető, hogy a Barackvirág Pavilon, a Páratlan Boldogság Temploma, az Alvó Virág Pavilon és néhány más nyilvánosház működhet még.

Felsóhajtottam. Soha nem gondoltam volna, hogy ezeknek az elegáns pavilonoknak egyszer majd leáldozik a fénykora, sőt még el is tűnhetnek. - Kis Vörös, most jobb lesz, ha elmész. Ne feledd átadni az üzenetemet Mamának és Denek!

A kislány bólintott, majd kisietett, vastag hajfonata úgy verdesett a feje körül, mint egy ijedt vipera.

Megittam a teámat, és a karma különösségén morfondíroztam. Az enyém, mint mindenki másé, a jó és a rossz keveréke volt. Vajon lehetővé teszi-e nekem, hogy elérjem végső célomat, és bosszút álljak apám haláláért? És ha így lesz, az egy korábbi életem valamely jócselekedetének az eredménye lesz - vagy éppen egy gonosztetemé? Maradt még annyi jó karmám, hogy sikerül majd a gyilkosság után elszöknöm, és talán még a boldogságomat is megtalálhatom valamikor a jövőben? Ám az élet megtanított arra, hogy ne is próbáljam meg elképzelni, mi fog történni velem.

A következő nap délutánján órákat töltöttem azzal, hogy felkészüljek az egykori zsarnokaimmal való találkozásra. Úgy döntöttem, hogy nyugati szabású ruhát veszek fel. Ha kínai öltözéket viseltem volna - legyen az bármilyen szépen hímzett és tökéletes szabású -, az csak arra emlékeztette volna Fang Rongot és Wu Qinagot, hogy én valaha prostituált voltam, illetve még mindig az vagyok. De a nyugati stílusú ruha, ami egzotikusnak és arisztokratikusnak hatott a számukra,

összezavarja majd őket. Bőszen találgatják majd, hogy mi lehet a jelenlegi helyzetem - vagy szerencse folytán nagy vagyonhoz jutottam, vagy egy rendkívüli hatalommal rendelkező hadúr kitartott nője lettem, vagy pedig - mint a legendás Aranyvirág *ming ji* - egy követ felesége és egy katonai parancsnok szeretője lettem. Mama és De minél inkább össze lesz zavarodva, annál jobban fognak tartani, sőt félni tőlem.

Megnéztem magam a tükörben. Rózsaszín ruhámat gyönyörű csipke díszítette a nyakánál és a kézelőjénél, szabása kiemelte karcsú alakomat, különösen a vékony derekamat hangsúlyozta. A melleim olyanok voltak, mint két szűz, és a csipke alól kikukucskáltak a külső, tiltott világba. Kívánatos domborulatomat három soros gyönggyel emeltem ki, amihez két gyöngy fülbevalót választottam. Bekentem pomádéval a hajamat, és kontyba fésültem. Friss rózsaszín rózsát tűztem a fülem mögé, ami kissé vad, mégis elegáns külsőt kölcsönzött nekem. Magam elé tartottam azt a kis üvegcsét, amit Ouyangtól kaptam, és bepermeteztem magam finom parfümmel a mellem között, a hónaljamnál és a fülem mögött. Természetesen viseltem Igazgyöngy gyémántgyűrűjét és jade karkötőjét, hogy szelleme fenyegetőie ott lebegjen a korábbi gazdái fölött.

Csak három után tizenöt perccel mentem be az étterembe. Amikor, beléptem a terembe, nyomban észrevettem Fang Rongot és Wu Qiangot: az egyik asztalnál ültek, és két testőr kíséerte el őket. A csípőmet riszálva lassan közéledtem az ördögi csoporthoz. A szemem ide-oda villogott; odabólintottam az ismerős vendégeknek, és az ajkamat udvarias félmosolyra húztam. Mindenki engem nézett, az asztalok körül lázas suttogás támadt, és az emberek tekintete úgy függött rajtam, ahogy egy öreg ember kapaszkodik egy fiatal szűzbe.

Mama szemében halk mennydörgést láttam. Wu Qiang indigószínű kabátot viselt, aminek kör alakú mintái sírból kitekintő, halott emberek üres tekintetére emlékeztettek. Fang Rong bíborlila ruhába préselte a testét, és úgy nézett ki, mint egy nagy halom véres marhahús. Titokzatosan mosolyogtam rájuk, szándékom rejtve maradt előttük, akár az anya testében a kisbaba rúgkapálása.

Ekkor odalépett hozzám a jóképű pincér, ami csak tovább fokozta a drámát. - Ouyang *furen* - mondta nekem, vagyis legnagyobb tisztelettel

„Madame”-nak szólított, ami csak a legmagasabb rangú tisztviselők feleségének járt ki. - Ma is ugyanazt az asztalt választja?

Rámosolyogtam. - Nem, ma vendégeim vannak. - Odamentem korábbi gazdáimhoz. A pincér gyorsan kihúzta nekem a széket, és segített leülnöm, én pedig négy személyre teát rendeltem. Mielőtt a pincér elment volna, azt mondtam - Az árát írja a szobaszámlámhoz.

Ekkor a négyek bandája még jobban megdöbbsent, és úgy vizslattak a tekintetükkel, mint amikor egy detektív egy különösen nehéz rejtélyt akar megoldani.

Mama a két őrt a szomszéd asztalhoz küldte, és fenyegetően rám pillantott: - Szóval Xiang Xiang...

- Szeretném, ha Mrs. Ouyangnak szólítanál.

De hunyorogva közbevágott. - Fogtál magadnak valami férjecskét, igaz? Megtudhatom, hogy a hetedik vagy a nyolcadik ágyasa vagy ennek a férfinak?

A házaspár jót nevetett ezen a megjegyzésen.

Fensőbbbségesen rámosolyogtam a két ördögi arcra. - Hogy feleség vagyok-e vagy ágyas, annak semmi köze a ti szajhaügyleteitekhez. De higgyétek el, *nagyon jó férjem* van.

Erre összenéztek, majd Fang Rong gúnyosan megjegyezte. - Rendben, Mrs. Ouyang, miért akartál találkozni velünk? Talán a férjed nem tud kielégíteni, és buja vágyaidat ismét a bordélyban akarod kiélni?

- Pontosan.

Erre mindkettőnek leesett az álla. Mama pár pillanatig gyanakvóan méregetett, majd széles vigyor ült ki az arcára. - Nagyon szívesen látunk. A kedvenc vendéged, Fung nagymester gyakran érdeklődik utánad.

Összerándult a gyomrom, de próbáltam olyan nyugodt maradni, akár egy szobor. - Úgy érted, hogy még mindig eljár a Barackvirág Pavilonba?

- Igen - felelték egyszerre mind a ketten. Mama hozzátette. - De miután te elmentél, a többi nővér már nem tudta olyan boldoggá tenni, mint te.

- Nagyon hiányzik nekem. Ő igazán nagyon kedves volt hozzám.

- Hallgattam egy darabig, és közben a gyémántgyűrűmet bámultam az ujjamon, majd felpillantottam a volt gazdáimra. - Mama és De, el tudnátok intézni, hogy találkozhatnék vele?

Pár pillanatnyi feszült csend után Mama felkiáltott. - Xinag Xiang, mit akarsz tőlünk? - Ránézett a két testőrrre, majd azt suttogta. - Ne próbálj csőbe húzni minket. Ha megpróbálsz kijátszani minket, jobb, ha vigyázol a bőrödre!

- De ha vissza akarsz jönni kurvának - tette hozzá De kivillantva szép fehér fogait -, hogy kifizesd az adósságaidat, akkor szívesen látunk.

Beleharaptam a nyelvembe, nehogy elveszítsem a türelmemet.

- Várj egy percre, De. Mama azt mondta nekem, hogy tíz évvel ezelőtt ti ketten ajándékba kaptatok engem. Akkor meg hogy lehet, hogy én tartozom nektek?

- Haha, jó vicc! - nevette el magát Mama, és még a szemölcs is vihogott a szemöldöke között.

Erős vágyat éreztem magamban, hogy megtépázzam ezt a gyűlöletes arcot.

Mama tovább folytatta. - És mi van a művészeti leckéiddel, a tápláló ételekkel, az elegáns szobáddal és a méretre szabott ruháiddal? Ha azt hiszed, hogy ezek ingyen voltak, akkor nagyon tévedsz. Vagy naiv vagy, vagy nagyon buta. A számlád ezrekre rúg! És akkor még nem is számoltam a kamatokat.

A két ördögi arcot bámultam, és közben elnyomtam a hányingert, ami felfelé kúszott a torkomban. Az jutott az eszembe, hogy miután lelőttem Fung nagymester, ezzel a kettővel is végeznem kell.

- Mama és De - mondtam nekik, és közben igyekeztem megőrizni a higgadtságomat -, meghívhatlak benneteket az emeleti lakosztályomba? Szeretném ha megnéznétek egy nagyon szép kéziratos dokumentumot, amire az utóbbi időben tettem szert. - Rápillantottam a két testőrrre. - Őket is hozhatjátok, ha akarjátok.

Fent a szobámban a négyek bandája alaposan megnézte az elegáns, nyugati stílusú bútorokat, mielőtt leültek volna. A pincért megkértem, hogy hozzon nekünk teát és süteményt.

De kíváncsian rám mosolygott. - Hmmm, Xiang Xiang, a férjed nem csak jó ember, de nagyon gazdag is.

- Engem nem annyira a pénze, mint inkább a kapcsolatai érdekelnek. Hosszú, feszült csend következett. Aztán csengőszót hallottunk: a pincér így jelezte, hogy hozza a teát. A szokásos nagy borraivalót adtam neki, mire mélyen meghajolt előttem, és hosszadalmasan köszöngette a bőkezűségemet. Mama és De kíváncsian nézte a jelenetet.

-Kérlek, fogyasszatok - mondtam, és elkezdtünk falatozni. Miután a négy éhes szellem a torta utolsó morzsáját is befalta, és felhajtották az utolsó korty teájukat is, így szóltam: - Most pedig nézzük meg, milyen szép műalkotást kaptam az utóbbi időben. Biztos vagyok benne, hogy nagyon tetszeni fog nektek. Pont úgy fogjátok szeretni, mint ahogyan kedvetekre van, ha becsapjátok a nővéreket.

Fang Rong és Wu Qiang gyanakvó és zavart pillantás váltott egymással. Bevezettem őket a hálósobámba, oda, ahol fel volt függesztve Ouyang úr tekerese.

Amikor ők ketten elkezdték olvasni az írásjeleket, előbb megdöbbentek, majd félelem ült ki az arcukra - pont úgy, ahogy arra számítottam. És amikor megpillantották Ouyang aláírását és pecsétjét, leesett az álluk. Odafordultak hozzám, az arcuk fehér volt, mint a fal, és a szemük ijedt egéréhez volt hasonlatos.

- Mama és De, nem gondoljátok, hogy ezzel a kalligráfiával ki van egyenlítve az adósságom?

Hosszú, feszült csend következett, majd mindketten alázatosan elmosolyodtak.

Mama szólalt meg először, a hangja erőtlen és szelíd volt. - Ó, Xiang - nem, Mrs. Ouyang *furen*... mit tehetünk az ön szolgálatára?

De a fejét sem tudta felemelni, hogy a szemembe nézzen; a hangja tele volt félelemmel. - Igen, Ouyang *furen*, mit tehetnek önéért alázatos szolgálói?

Nem válaszoltam azonnal, csak elővettem a selyem zsebkendőmet, és játszani kezdtem vele. Leírhatatlan örömet jelentett nekem, hogy láthattam, miként vörösödik el közben Mama és De arca. Csak ebben a pillanatban értettem meg milyen részegítő boldogságot jelent a hatalom.

Egy darabig még incselkedtem a zsebkendőmmel, majd eltettem, és közelhajoltam a két szolgálékú alakhoz. - Mama és De - itt tartottam egy kis szünetet, hogy még feszültebb legyen a hangulat.

- Igen, mit tehetünk önért? - csaholták ketten egyszerre.

- Azt akarom, hogy hozzatok össze nekem egy találkát Fung nagymesterrel a Barackvirág Pavilonban a lámpaünnep idejére.

De nyomban felkiáltott. - Természetesen, Ouyang *furen*. Nem jelent gondot a kívánsága.

Mama kissé zavarban volt. - És mi van akkor, ha Fung nagymesternek nem alkalmas ez az időpont?

Szigorú pillantást vetettem rá. - Úgy érted, hogy nincs ideje *rám*?

- Ó, nagyon sajnálom, Ouyang *furen*, nem így gondoltam...

- Nem érdekel, hogy mit gondolsz. Én csak azt akarom, hogy alaposan takarítsd ki a vendégszobát, és díszítsd fel száz szál virággal, majd permetezd a levegőjébe a legdrágább parfümöt. Továbbá vegyél egy új, vörös ágytakarót, lepedőt és párnahuzatot. És ne felejtse el elkészíttetni Fung kedvenc ételeit, és készíts elő nekünk jó pár üveg whiskyt és pezsgőt.

- Már el is van intézve - ugatták mind a ketten.

- Amellett azt akarom, hogy nyugodtan beszélgethessek az én kedvenc vendégemmel, és közben senki ne zavarjon minket. Se nővér, se *niangyi*, se szolga, se szolgálólány - egyszóval senki - ne jöjjön a szoba közelébe. Megértettétek?

A két fej úgy bólogatott, akár az ugráló babok. Mama még hozzátette. - Ez nem jelent problémát. Mivel akkor van a lámpaünnep, csaknem mindenki kint tolong valahol. Megígérem, hogy az önöké lesz az egész Barackvirág Pavilon.

- Remek.

Hosszú csend következett, majd Mama sokatmondóan elvigyorodott. - De Ouyang *furen*, azt hittem, ön férjénél van...

- Fang Rong - nem Mamának szólítottam őt, hanem szándékosan a teljes nevét mondtam ki, hogy ezzel is jelezzem, milyen nagy változás állt be közöttünk. Nemcsak hogy nem voltam többé az ő rabszolgája, hanem a feljebbvalója is lettem. - Csak a régi idők kedvéért találkozom

Funggal. - Éles pillantást vetettem rá. - De ez nem tartozik rátok. Semmi köze a szajhálkodáshoz. Te csak tedd meg, amit kértem, és ne tegyél fel túl sok kérdést. Az sosem vezet jóra. Megértettétek?

- Igen, Ouyang *furen* - nyüszítették, mint két megvert kutya.

- Még egy dolog. Soha senkinek ne mondjátok el, hogy láttátok ezt a kalligráfrát.

Úgy ugattak, akár az elveszett kutya, amikor megpillantja a gazdáját.

Telefonon behívtam a pincért.

Amikor a fekete szmokingos, fehér kesztyűs fiatalember kikísérte a négyek bandáját az ajtón, felemeltem a kezemet, kinyújtottam a hüvelyk- és a mutatóujjamat, és képzeletben belelőttem a négy ember hátába, hogy belekóstoljak közelgő gyilkos kalandomba.

33.

A bosszú

Az első holdhónap tizenötödik napjának estéjén autót béreltem, és elindultam a Barackvirág Pavilonba. Amikor száz méteres távolságban megpillantottam a túlságosan is ismerős rózsaszínű falakat, megkértem a sofőrt álljon meg, hogy kiszállhassak, mert gyalog akartam megtenni az utat odáig.

-Kisasszony, nem akarja, hogy visszavigyem, hogy otthon költhesse el a *tuanyuan* vacsoráját?

- Nem, köszönöm - feleltem mosolyogva. - De ön se dolgozzon tovább, menjen haza, és ünnepelje meg, hogy együtt lehet a családjával.

Hosszan néztem, ahogy a kocsit távolodik, és csak azután indultam el a pavilon felé.

Nemcsak azért választottam ezt a napot, hogy Fung és én egyedül lehessünk, hanem mert ez volt a családi együttlét ünnepe, és én ezen a szent napon akartam családom nagy ellenségével végezni.

„Hazaviszem önt, hogy otthon költhesse le a *tuanyuan* vacsoráját” - a sofőr szavai csengtek a fülemben, miközben régi otthonom, vagy inkább börtönöm felé bandukoltam, ahova tizenhárom évesen belöktem. De ahelyett, hogy majd vacsoráznék ott, ebben az „otthonban” meg fogok gyilkolni valakit! Megérintettem a kabátom belső zsebében a késemet: ahogy hozzáértem éles pengéjéhez, félelem és elszántság kavargott bennem. A kést arra az estre tartogattam, ha a terveim nem jönnek be. Ugyanis le akartam itatni Fungot - ez sosem esett nehezemre -, aztán el akartam venni tőle a fegyverét, és le akartam lőni.

Csak néhány járókelővel találkoztam az utcán a Barackvirág Pavilon előtt, valószínűleg ők is siettek haza, hogy finom, édes gombócokat egyenek, ami a család egységét - a *tuanyuant* - szimbolizálta. A vacsora után az emberek elindultak a parkokba vagy a templomokba, hogy megcsodálják a lámpásokat és megfejtsék a rajtuk libegő papírcsíkokra írt rejtvényeket.

Az utca csendjét petárdaropogás és dobszó verte fel: az emberek így köszöntötték az új évet, és űzték el az ördögi szellemeket. Hirtelen Teng Xiong jutott az eszembe, és azon morfondíroztam, vajon most hol lehet. Reméltem, hogy Fungnak nem sikerült őt elkapnia, mert ha így történt, akkor az a gazember biztosan megkínózta, de az is lehet, hogy megölte.

- Teng Xiong! - kiáltottam fel hangosan. Amikor hallottam, hogy a neve ott rezeg a levegőben, megnyugodtam. Reméltem, hogy még életben van, még akkor is, ha a világ legtávolabbi sarkába kellett elmenekülnie. Tovább sétáltam, és egy pekingi operaáriát dúdoltam, hogy lecsillapítsam magam. A hold alacsonyan ült a horizonton, és félelmetes látványt nyújtott: olyan volt, mint egy izzó korong.

Azt suttogtam titokzatos, maszkszerű képébe: - Ma igazságot fogok szolgáltatni!

A pavilon kapujában a két kőoroszlán mosolyogni látszott, mintha csak üdvözölni akarnának régi otthonomban. Tudták vajon, hogy csak azért jöttem vissza, hogy leszámoljak a szexuális Dharma egyik nagy védelmezőjével?

Amikor már csak pár lépésre voltam a türkizkék pavilontól, hirtelen Fang Rong lépett elő a kapu mögül. Lila kabátot és nadrágot viselt, amiben úgy nézett ki, mint egy túlérett padlizsán. Kis Vörös követte őt, a kezében egy holdistennő alakú lámpást tartott.

Mama szélesen elvigyorodott. Amikor megszólalt, a hangja olyan édes volt, akár a méz. - Ouyang *furen*, legyen üdvözölve ismét a Barackvirág Pavilonban!

Nem akartam rá pocskolni értékes időmet és erőmet, ezért rögtön a tárgyra tértem. - Fung nagymester megérkezett már?

- Még nem. Azt mondta, hogy otthon fogyasztja el a vacsoráját, hogy a családi együttlétet megünnepelje, és csak azután jön ide. Egy órán belül itt lesz.

- Rendben. A szoba ki van takarítva, fel van díszítve virágokkal, és be van permetezve parfümmel?

- Természetesen igen.

- Remek, akkor most elmehettek, és élvezhetitek a lámpafesztivált.

- Mi legyen Kis Vörössel, nem akarja, hogy ő itt maradjon, és kiszolgálja önöket?

- Nem.

- És itt vannak az örök - ekkor Fang Rong a két idéden alakra mutatott, akik pár méterre álltak tőlük -, ők is itt maradhatnak...

- Nincs szükségem rájuk. Ma azt akarom, hogy Fung nagymestert és engem senki se zavarjon.

- Természetesen, OuyangjWen.

- Viszont Ah Ping maradhat, mert talán megkérem, főzzön nekünk még valami finomat.

- Rendben van. - Mama gúnyosan elmosolyodott. - Ő csak egy bolond asszony.

- Jól van, akkor ti indulhattok is. Ismerem itt a járást.

- Igenis, Ouyang *furen*. - Fang Rong pajzán pillantást vetettem rám. - Érezzék jól magukat az este.

- Biztos lehetsz benne, hogy felejthetetlen lesz.

Megvártam, amíg a kocsi Mamával, Kis Vörössel és a két örrel eltávolodik, és csak ezután léptem be a Barackvirág Pavilonba.

Egyből hevesen kezdett dobogni a szívem: minden olyan ismerősnek tűnt, és mégis olyan idegen volt. Megrohantak az emlékek - eszembe jutott, hogy tizenhárom éves kislányként léptem be először ebbe a csodálatos házba, amiről azt hittem, hogy egy gazdag kereskedő lakja. A távolban a pavilon felfelé kunkorodó ereszei olyanok voltak, akár az integető kezek, amik visszacsalogatnak ebbe a dekadens örömtanyába. A kert falán a szépséges lányok mindenüvé követtek pajzán tekintetükkel, miközben én a széles, kockakővel kirakott ösvényen haladtam az épület felé a bambuszliget mellett. A tóra pillantottam, aminek tükörsima felszíne arany-, narancs- és fehér színben ragyogott a holdfényben. Ó, mennyire szerettem volna rák lenni: vágytam a szabadságra és a függetlenségre. Még egyszer végigpillantottam az udvaron, majd a főépület felé tartottam.

Odabent felmentem a lépcsőn, s egyszer csak azon kaptam magam, hogy Fang Rong és Wu Qing szobája előtt állok a második emeleten. A Barackvirág Pavilonban töltött hosszú évek alatt soha nem láttam ezt a

tiltott helyet, mert tilos volt ide bemenni. Arra is csak ritkán nyílt alkalom, hogy beleshessek a gonosz házaspár szobájába. Most azonban nem tudtam ellenállni a kínálkozó lehetőségnek. Elfordítottam az ajtógombot, amíg csak fájni nem kezdett a kezem, de nem történt semmi sem. A kerek rézgomb meg se moccant. Ekkor kihúztam a hajtúmet a hajamból, és bedugtam a kulcslyukba, majd megcsavartam. Egy halk kattanást hallottam, belöktem az ajtót, mire az engedelmesen feltárult.

Az asztalon egy kisméretű lámpa állt, felkapcsoltam, és körülnéztem a titkos rezidencián - egy mély bíborszínű *zitan* asztalt láttam, meg egy ládát, aminek denevér alakú rézveretei voltak, aztán egy hatalmas aranyozott tükröt meg egy óriási *louhan* ágyat... Végül a tekintetem megakadt egy dúsan faragott, magas szekrényen, amit gyöngyház berakás díszített. Kinyitottam az ajtaját, és megtaláltam benne, amit kerestem - a széfet. Ide-oda csavargattam a gombját, de mindhiába. Bár utóbb felhagytam a kísérletezéssel, nem akaródzott még kimennem a szobából.

Hirtelen megpillantottam egy fiókos szekrényt. Ki akartam húzni a fiókjait, de nem jártam eredménnyel. Megint a hajtúmmal próbálkoztam, de ezúttal hiába csavartam és tekergettem a tút a lyukakban, a fiókok meg se moccantak. Ekkor kétségbeesésemben teljes erőből megrántottam a legfelső fiókot, és akkor az végre engedett, mert a nagy ráncigálástól összetört a központi zár. Elkezdtem böngészni a papírokat, amik úgy zizegtek, mint amikor a víz csobog a szökőkútból. Levelek, feljegyzések, iratok, receptek és szerződések heverték előttem, mintha csak könyörögtek volna, hogy olvassam el őket. Az egyik fiók tetején egy fényképet találtam, ami egy nagyon fiatal és szép arcú kislányt ábrázolt.

-Ki lehet ez? - kérdeztem magamtól, majd kivettem a képet, és alaposan megnéztem. A lány két szemöldöke között egy szemölcsöt vettem észre, és akkor rájöttem, hogy ez a lány nem más, mint Mama tizenéves korában! Nem csoda, hogy Fang Rongnak - vagyis Gyönyörű Arcnak - hívták. Nehéz volt elhinnem, hogy az idő ilyen kegyedenül el tud báni egy szép arccal - vagy a változás mögött a kegyetlen, rothadó szív áll? Sok történetet írtak már rút kiskacsákról, akik gyönyörű hattyúkká változtak, de az életben általában az ellenkezője történik.

Mielőtt Fang Rong megmérgezte volna az életét a szél és a por ügyeivel, valaha ártatlan volt? Vagy már eleve rossznak és gonosznak született, és Buddha-természetét (anyám ragaszkodott hozzá, hogy ilyen mindenkinek van) egy korábbi életének valamelyik pókháló lepte zugában hagyta? Felsőhajtottam, majd visszatettem a képet.

Tovább böngésztem a papírokat, amikor három írásjel felizzította a tekintetemet: Hu Xiang Xiang.

A szívem úgy kezdett dobogni, ahogy a forró olaj serceg a hideg vízen.

Kihalásztam a levelet, és azonnal felismertem anyám kézírását. Volt ott még több levél is - összesen tíz darab -, a papírjuk piszkos és sárga volt. Mind Pekingből érkezett. Az anyámtól.

Kivettem az egyik levelet a borítékból, és elkezdtem olvasni:

Drága kislányom, Xiang Xiang!

Ez már a hetedik levelem, hat hét alatt ennyit írtam neked. Miért nem válaszolsz? Nagyon szeretnék Sanghajba menni, hogy láthassalak, de nem tehetem, mert nincs pénzem az útra. Amellett a templomban nagyon sok a munka, és szükség van rám mindennap, és csaknem minden percben. Fang néni azonban több levelet is írt nekem, amiben elmeséli, mi történt veled. Azt írja, hogy most erősebb és csinosabb vagy, és hogy a gazdád és a családja nagyon szeretnek téged. Egy másik levelében arról számol be nekem, hogy két fiatalember - a gazda fia és az egyik barátja - beléd habarodott. Fang néni reméli, hogy valamelyik egy napon majd eljegyezz. Bár én nem hiszem, hogy ez komoly dolog lenne, mégis örülök, hogy ilyen jó híreket kapok rólad.

Nem tudok sokat írni neked. Fájt a szemem, és mivel apáca vagyok, elvárják tőlem itt a templomban, hogy ne tartsak fenn kapcsolatot a külvilággal - még a családommal sem. Ráadásul nem is engedhetem meg magamnak, hogy gyakrabban írjak, mert a bélyeg nagyon drága, és nehéz beszerezni. De amikor csak tehetem, írok neked. Abban reménykedem, hogy az apátnő nem

veszi észre. Ó nagyon kedves nő, de sajnós már nyolcvankilenc éves, és minden nappal gyengébb és makacsabb. Xiang Xiang, nem bánom, ha neked nincs időd írni. Csak azt szeretném, ha békés lenne az életed.

*Anyád
1918 decembere*

Utóirat: Remélem, hogy megkaptad azt a kabátkát és nadrágot, amit neked varrtam. A posztópapucs is megérkezett, amit orchideákkal hímeztem ki?

Könnyek csorogtak végig az arcomon. De nem volt időm szomorkodni. Erőt vett rajtam az idegesség Fung közelgő érkezése miatt, ezért gyorsan a kabátzsebembe dugtam a leveleket, és a vendégszobába siettem. Levettem a kabátomat, és a tükör előtt kezdtem pózolni - lesütöttem a szemem, hogy jól látszódjanak hosszú szempilláim, ide-oda tekintgettem csábos pillantásokat vetve, megnedvesítettem az ajkamat, lejjebb húztam a ruháin kivágását, hogy jobban látsszon a mellem. Kipirult arccal és kissé nyitott szájjal most úgy néztem ki, mint akit majd' elemészt a vágy egy szenvedélyes szeretkezés után. Senki nem gondolta volna, hogy a szívem hevesen dobog a mellkasomban - de nem a szenvedélytől, hanem a félelemtől.

Felálltam és nyugtalanul járkálni kezdtem. A sarkam hangos koppanással ütődött neki a padlónak, mintha csak a szívverésemet visszhangozták volna. A tekintetem a rózsákra tévedt, amit Fang Rongtól rendeltem meg; csodálatos látványt nyújtottak a karcsú vázákban: ők lesznek annak a brutális vérengzésnek a csendes tanúi, ami itt hamarosan be fog következni, gondoltam magamban. Behunytam a szememet, és beszívtam az édes, dekadens illatot. Még egyszer az életben prostituált leszek, de csak addig, amíg bele nem dőföm a késemet Fung szívébe, vagy golyót nem ereszték a fejébe.

Nem érzékeltem, hogy meddig járkálhattam fel s alá, amikor hangos kopogást hallottam az ajtó felől. Tíz hosszú éve vártam már erre a pillanatra, és végre elérkezett! Kinyitottam az ajtót, és megpillantottam

Fung nagymestert - az én legkedvesebb vendégemet és a legnagyobb ellenségemet -, akinek a szeme úgy ragyogott, mint két lámpás. Mögötte két hatalmas termetű férfi állt - a testőrei.

Rávillantottam gödröcskés mosolyomat, és felsóhajtottam: - *Aii-ya*, Fung nagymester, nem akarom, hogy ezek a férfiak itt legyenek a közelünkben. Elfelejtette, hogy ez a mi nagy találkozásunk éjszakája?

Fung belecsípett az arcomba. - Szükségem van rájuk, hogy figyeljenek a...

- *Aii-ya*, Fung nagymester, ne aggodalmaskodjon - előbbre toltam a lábamat, és érzékien megbillentettem a csípőmet -, ma mindenki odakint van, hogy lássa a lámpásokat. Amellett - ahogy ön is tudja - nem láttuk egymást már vagy száz éve...

- Rendben, rendben, éh csinos kis hercegnőm. Úgy lesz, ahogy te akarod.

Miután intett a két férfinak, hogy elmehetnek, rátettem a kezemet Fung karjára. - Ez egy különleges este, Fung nagymester, kérem, adjon nekik pénzt, hogy bort vehessenek maguknak az ünnepre.

- Ó, Xiang Xiang - Fung kíváncsian mért végig -, pár éve, hogy nem láttalak, és milyen finom lelkű nő lett belőled!

A két ór távozása után behívtam Fungot a szobába. Aztán a lábammal bevágtam az ajtót, és a karjába vettem magam, mintha a legdrágább szerelemem lett volna. Fung szenvedélyesen szájon csókolt, és közben a mellemet markolászta. Amikor kibontakoztunk az ölelésből, segítettem neki leülni a kanapéra, levettem a cipőjét, és felszolgáltam neki az ételeket - pont úgy, mint azelőtt.

Miközben ettünk, ittunk és csevegtünk, Fung a testemet cirógatta. Ügyeltem arra, hogy a pohara mindig tele legyen borral, és közben csábító pillantásokat vettem rá.

Megkérdezte tőlem, hogyan és miért menekültem el a Barackvirág Pavilonból, és mit csináltam azóta.

Felcsippentettem a legnagyobb falat rákot, és a tányérjára tettem. - Fung nagymester, kérem, ne hallgasson Mama és De pletykáira. Nem szöktem én el, csak egyszerűen elmentem, mert engem nem adtak el nekik, ezért nem tartoztam nekik pénzzel.

Fung összevonta a szemöldökét. - Igen? És ez igaz? Xiang Xiang, te sosem meséltél nekem a múltadról. Most igazán beszélhetnél róla.

Összerándult a gyomrom. Hogy megnyugtassam magam, a számhoz emeltem a poharamat, és ittam egy korty bort. - *Aii-ya*, Fung nagymester, ma van a mi nagy találkozásunk éjszakája, ezért inkább érezzük jól magunkat. Majd később mesélek önnek.

- Jól van, jól. - A szájába tett egy sárra emlékeztető, vérben ázó kacsamelldarabot, majd hangosan csámcsogva elfogyasztotta. Aztán rám nézett és megkérdezte. - Xiang Xiang, miért jöttél vissza?

A szívem a torkomban dobogott. Előhúztam a zsebkendőmet, és meglegyintettem vele Fung arcát. - Fung nagymester, micsoda kérdés! Azért jöttem vissza, mert folyton ön járt az eszemben!

Hirtelen azt gondoltam: Vajon most rögtön megfojtsam a zsebkendőmmel ezt az izgó-mozgó ráncalmazt?

Alkoholgőzös szemmel tekintett rám. - Igaz ez, te csalfa néember?

Bólintottam, és hosszan belenéztem a szemébe.

- Mama miért nem büntetett meg téged?

Felkacagtam. - Gondolja, hogy Mama olyan buta, hogy megbüntesse az ön kedvenc nővérkéjét? Én csak egy hitvány szajha vagyok, ők azonban nagyon félnek a hatalmas Fung nagymestertől.

Fungnak nagyon tetszett a válaszom, majd a gondolataiba merült. Ivott még pár korty bort, majd amikor megint rám tekintett, az arca komolynak tűnt.

Csaknem elállt a szívverésem. Valami rosszat mondtam volna?

De akkor Fung azt kérdezte: - Xiang Xiang, miért nem jössz hozzám feleségül?

Annyira meglepett a kérdése, hogy nem tudtam, mit válaszoljak rá.

-Xiang Xiang, miért tétovázol? Én nagyon jó életet nyújthatok neked.

Ekkor Teng Xiong jutott az eszembe. Vajon Fung megtalálta és megölte? Magam előtt láttam halott testét - meglehet, ez a gazember vadkutyákkal zabáltatta fel, vagy felakasztotta egy fára, vagy megcsonkított testét a folyóba lökte, és Teng vére pirosra festette a vizet?

Összeszedtem magam, ittam egy korty bort, kivettem egy falat babpürét, és lassan elkezdtem majszolni. Ismét teletöltöttem Fung poharát borral, majd vágytól izzó pillantást vettem rá, ami elég kihívó és buja volt ahhoz, hogy megoldvassza a szívét, és megkeményítse a jade botját. - Fung nagymester, honnan tudhatnám, hogy igazán szeret?

- Xiang Xiang - előhúzott a zsebéből egy kis bársonydobozt -, nyisd ezt ki, és nézd meg, mit vettem neked szerelmem bizonyágául.

Amikor felpattintottam a doboz fedelét, egy sárkányt pillantottam meg. Bár nem volt nagy, a csodálatos ötvösremek tele volt *qive 1*. Szinte láttam, ahogy az energia árad tekergő testéből, amit több száz apró kis gyémánt díszített. A sárkánynak két nagy rubin volt a szeme helyén, és a karmait és a farkát elegánsan kinyújtotta. Kivettem a brosst a dobozból, és ide-oda forgattam: a gyémántok szikrákat szórtak, amiket megsokszoroztak a tükrökkel borított falak. Egy sárkányt vett nekem ajándékba az én kedvenc vendégem és a legnagyobb ellenségem! Fung emlékezett rá, hogy én a sárkány évében születtem, és hozott egyet nekem egyet, hogy megünnepeljük újbóli találkozásunkat!

Könnyek szöktek a szemembe. Fung nem tudhatta, miért hatódtam meg ennyire. Ez a kis sárkány Papára emlékeztetett: ő szokta mondogatni, hogy az a kisbaba, aki a sárkány évében születik, különösen szerencsés lesz. Ezért jósolta meg, hogy én leszek az első női *zhuang yuan*, aki tekintélyt és dicsőséget hoz a családjára. „*Feilong zaitan* - a sárkány az égben szárnyal” - ez volt Papa kedvenc mondása, amivel az én fényes jövőmet írta le.

Fung finoman letörölte a könnyeimet a selyem zsebkendőjével. - Ne sírj, Xiang Xiang, mert a szenvedéseidnek hamarosan vége szakad. Ha hozzám jössz feleségül, akkor nemcsak a legszebb ruhákat és ékszereket és a legjobb ételeket kapod meg tőlem, de úgy foglak kényeztetni és babusgatni, mintha a saját lányom lennél.

A saját lánya! Beleharaptam a számba, amíg a vér ízét nem éreztem. Ránéztem Fungra - egy szellem kísértett és űzött engem az egyik múltbeli életemből. Így néztünk egymás szemébe egy teljes megtestesülés idejéig, amíg Fung hirtelen a karjába nem vont. - Ó, Xiang Xiang! - A karjában ringatott és a nevemet ismételte, mintha altatódalt énekelne halott lányának.

Aztán nagyon óvatosan letörölte a vért az ajkamról az ujjával. Utána szenvedélyesen megcsókolt. És én hagytam, hadd tegye. Ebben az örömittas hangulatban felkapott, és odavitt az ágyba, majd a mocskos jade botját beledöfte az én aranykapumba...

Amikor felébredtem, Fung még aludt, vagy halálosan részeg volt: ott feküdt mellettem. Egy cérnaszál sem takarta a testünket. Végignéztem nyitott száján, petyhüdt bőrén és tofupuhaágú farkán, és elfogott a hányinger. A ruhái a padlón heverték nagy ráncokat vetve; jól illettek gazdájuk arcához. Óvatosan felkeltem az ágyból. Miközben lábujjhegyen a kabátomhoz mentem, hogy elővegyem a késemet, észrevettem, hogy valami kidudorodik Fung inge alól.

A lábam ujjával felemeltem a ruhadarabot, és megpillantottam, amiről álmodtam - Fung pisztolyát.

A szívem majd' kiugrott izgalmamban a mellkasomból.

Elképzeltem, amint a pisztoly hangos dörrenéssel elsül, és véget vet a szenvedésemnek. Már magam előtt láttam, ahogy Fung vére kifröccsen - mintha karmazsinvörös kígyók tekeregnének rút, ráncos arcán. Láttam döbrent tekintetét: úgy bámult rám, mintha a lánya szelleme lennék, aki visszajött a *yin* világból, hogy végezzen az apjával. És hallottam győzelemittas kacagásomat, ami megborzongat majd mindenkit a lámpaünnep éjszakáján...

Lehajoltam és felvettem a pisztolyt. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen fegyver volt a kezemben. Most a birtokomban volt a halálosztó hatalom. Ekkor remegni kezdett a kezem.

Az ablakon túl a falevelek azt suttogták: *Sha! Sha!*
Gyilkolni! Gyilkolni!

Hirtelen a pisztoly kicsinek és jelentéktelennek tűnt a szememben.

Vajon ez a kis apró holmi képes kioltani egy életet?

Két kezembe fogtam a fegyvert, és megcéloztam vele Fung fejét.

Hangos dörrenés hasított bele az éjszaka csöndjébe. Élesen felkiáltottam. A következő pillanatban rájöttem, hogy csak egy petárda durrant. Fung pedig még mindig élt, és hitetlenkedve nézett rám.

- A mennyország szerelmére, nem játsz az azzal! Xiang Xiang, az nem játék!

Bár a kezem még mindig reszketett, a Játékot” erősen markoltam, és Fung fejére céloztam vele.

-Xiang Xiang, mi van veled? Mondtam, hogy dobd le azt a pisztolyt. Meg van töltve. Még a végén véletlenül lelősz engem!

- Fung nagymester, én most igazságot szolgáltatok!

- Mi az ördögről fecsegsz itt?

- Meg fogom ölni önt.

Legnagyobb meglepetésemre a gazember ahelyett, hogy megijedt volna, elkezdett hangosan nevetni.

- Ha! Ha! Ha! Xiang Xiang, mi bajod van? Részeg vagy, vagy elment az eszed? Gyere ide, és szeretkezzünk megint egy jót. Olyan vonzó vagy így meztelenül, és annyira hasonlítasz a lányomra!

Éreztem, hogy felfordul, a gyomrom. Az ujjaim ráfonódtak a fegyver ravaszára. - Átok önre és arra az istenverte lányára!

Fung egy darabig némán bámult engem. Aztán megváltozott az arckifejezése; látszott rajta, hogy megijedt. - Várj, Xiang Xiang, mi az ördögöt művelsz...

- Fung nagymester, már tíz hosszú éve várok erre a pillanatra. Ha meghúzom a ravaszt, akkor lemosom magamról a szégyent.

- Mi a fenéről zagyválnsz itt össze? - Izzadságcseppek jelentek meg a homlokán.

- A Dübörgő Mennydörgés név ismerősen cseng önnek? Fung nem felelt semmit.

Tovább folytattam. - Ő volt az én apám. Tíz évvel ezelőtt kivégeztette egy olyan bűnért, amit ön követett el. Én azért kerültem bordélyházba, mert tönkretette a családjunkat. Most azonban végre eljött az idő, hogy megfizessen a gonosztettért. Az a karmája, hogy a kedvenc vendégem lett önből, és nekem ma lehetőségem adódik arra, hogy megöljem.

Úgy tűnt, Fung még mindig annyira meg volt döbbenve, hogy egy szót sem tudott kinyögni. Úgy vonaglott a teste, mint a csapdába esett kígyóé.

Megmarkoltam a fegyvert. - Most meg fogom ölni. Ebben a pillanatban!

- Xiang Xiang, kérlek, ne tedd! Megadok neked mindent, amit csak kívánsz.

-Vissza tudja nekem adni a szüleimet? Erre nem tudott mit válaszolni.

Megsérítettem a ravaszt. Aztán megint. És megint. És megint. Míg csak rá nem jöttem, hogy képtelen vagyok meghúzni, hogy felhangozzék végre a nagy „Bang!”.

A hátam és a hónaljам nedves lett az izzadságtól, és a homlokomat is kiverte a víz. A torkom égett, és a gerincemen végigfutott a hideg. Úgy tűnt, minden megfagyott körülöttem: a tér és az idő is.

Amikor Fung látta, hogy nem vagyok képes löni, megkönnyebbült az arca. Felállt és elindult felém.

- Álljon meg, vagy tényleg lelövöm!

Legnagyobb meglepetésemre harsány hahotában tört ki. - Ha! Ha! Ha! Xiang Xiang, csak rajta, lőj le! Gyerünk! Lőj már! - Aztán komisz és gyalázkodó hangon hozzátette. - Te hálátlan szajha! Meg akarsz ölni azok után, hogy annyi mindent tettem érted?

Fung odajött hozzám, és kitekerte a kezemből a pisztolyát. - Baszd meg az anyádat, te bűdös picca! Te mocskos szuka! Legközelebb ha le akarsz löni valakit, készülj fel jobban. Vegyél előbb pár leckét fegyverhasználatból! Átkozott legyen az egész családod!

Undorral mért végig. - Ismered a mondást, hogy van aki a büntetés borát issza ki, és nem a tiszteletét?

Nem feleltem semmit. Ekkor felcsattant. - Te is ilyen vagy! Jól bántam veled, drága ajándékokat vetem neked, és úgy szerettelek téged, mint a saját lányomat! És te meg akartál ölni engem! Te olcsó, kibaszott ribanc, te akartad, hogy megbüntesselek, és ne tiszteljelek! Ezért vagytok ti mind ribancok!

Hirtelen nem izgatott az sem, ha Fung azonnal átküld engem a *yin* világba. Ha így végzem, akkor majd találkozom Papával, Igazgyönggyel és még Guiguival, az én kiskutyámmal is, akit véletlenül ettem meg, amikor még csak tizenhárom éves voltam.

Visszafeleltem Fungnak. - Az olyan aljas fickók miatt lettem én szajha, mint amilyen ön is! Mindenki azt hitte, hogy én leszek az első

női *zhuangyuani*

Pár pillanatig hitetlenkedve nézett rám, majd elkezdett megint nevetni. - Ó, valóban? Akkor a sors a bolondját járhatja veled, igaz? Szóval az apád azt remélte, hogy a szajha lánya *zhuangyuan* lesz?! Ha! - Gondolkodott pár pillanatig, majd hozzátette. - Most már emlékszem rá; egy nyomorék kis alak volt.

Megremegtem a dühtől, de nem cáfolhattam meg, mert Papa valóban nyomorék lett, miután kitorpte a lábát azon a végzetes pekingi operaelőadáson.

Fung töprengve így szólt. - Csodálkozom, hogy egy kriplinek hogy születhetett egy ilyen gyönyörű lánya, mint amilyen te vagy. Valószínűleg az anyád szépségét örökölted. - Pajzán pillantást vetett rám. - Biztos vagyok benne, hogy híresen szép az anyád. Hol van most?

Egész testemben megborzongtam a rémülettől. - Ne! Ó apáca!

- Apáca? Így még izgatóbb!

Ekkor nekitámadtam ennek az ördögi lénynek, mire Fung a fejemhez tartotta a pisztolyát. - Rendben, Xiang Xiang, elég ebből az ostoba viselkedésből. Ha nem emlékeztetnél a lányomra, akkor már golyót röpítettem volna abba a csinos fejecskébe. Most figyelj rám jól. Jobban tennéd, ha elkotródnál Sanghajból három nap alatt. Ha én vagy valamelyik emberem azután meglátunk itt ebben a városban, akkor majd a Pokol Királyával fogsz társalogni. - Az állam alá dugta a fegyvert, és maga felé fordította az arcomat. - Xiang Xiang, nem akarom az én „lányomat” másodszor is lelőni. - Aztán megrántotta a pisztolyt, mintha tüzelt volna vele. - Bang! Így ütöttem lyukat az én negyedik ágyasom két szép szemöldöke közé. Ha! Ha! Ha! De ő kicsit sem hasonlított a lányomra, különben megkíméltem volna az ő életét is, mint a tiédet.

- Megölte Teng Xiongot! - Fung arcába köptem, és akkor Fung kissé meghátrált.

Hirtelen eszembe jutott a „dinnyém felhasításának” az éjszakája, amikor véletlenül belerúgtam Fung arcába.

Összeszedtem minden erőmet, és belerúgtam a mocskos jade botjába.

- Ahhhhhhh! - kiáltott fel a fájdalomtól, miközben a tökét markolászta. A pisztoly leesett a földre. Felkaptam és a gazember szívére szegeztem.

Felnézett rám, az arca eltorzult a rúgásom erejétől. - Csak rajta, tüzelj! Ezúttal ne légy gyáva hozzá! Meghúztam a ravaszt.

A „Bang” olyan hangos volt, hogy azt hittem, megsüketülök.

De Fung állatias, mélyről feltörő, kiáltása visszahozott a jelenbe.

Fung nem rogyott le a földre, ahogyan az apám, amikor golyót lőttek a fejébe. Mint egy szellem, ami vissza akar térni a pokolból, ez a gazfickó ott állt előttem, és a feje egyik oldalából vér folyt ki. Miközben könnyörögve kinyújtotta felém a kezét, hogy ne vegyem el az életét, akkor láttam meg, hogy az egyik füle hiányzik.

Behunytam a szemem, és ismét meghúztam a ravaszt, hogy elsüsssem a fegyvert, és megint felhangozzék a fülsiketítő „Bang!”.

De amikor kinyitottam a szemem, nem láttam az ördögnek ezt a megtestesülését a földön vonaglani levegő után kapkodva, és a mozdulatlan hulláját sem láttam sehol ennek a szörnyetegnek. Fungnak híre-hamva sem volt! Csak egy kis elmosódott vértócsa tanúsította, hogy ez a gonosz bestia itt volt ebben a szobában. Ördögien gonosz szívét másodszor is elvételtem - talán azért, mert nem is volt neki szíve!

Annyira fel voltam zaklatva, mintha macskát vertek volna a nadrágomban. Gyorsan felöltöztem, majd kifutottam a vendégszobából, és a konyha felé szaladtam. Tudtam, hogy azonnal el kell menekülnöm, de utoljára látnom kellett Ah Ping nénit - Igazgyöngy emlékének adózva.

Most, hogy egy teremtet lélek sem volt a türkizkék pavilonban, az épület olyan volt, mint egy mauzóleum. Odakint az ablakokon túl petárdák hangja hasított bele a szellemjárta éjszaka csendjébe.

Magam előtt láttam Fungot a hiányzó fülével és vérborította arcával. Jóságos ég, miért nem irányítottam a fegyvert egyenesen a szeme közé, ahogy ő tette Teng Xionggal?!

Aztán megjelent előttem Teng Xiong egy nagy lyukkal a harmadik szeme helyén. Túlságosan meg volt döbbenve ahhoz, hogy meg tudjon

halni; a szája mozgott, mintha csak azt mondaná: - Aranyorchidea, kérlek szeress engem még ebben az életben. Legalább egy pillanatig.

Egész testemben reszketve rohantam, és közben azt suttogtam: - Ó, Teng Xiong! - Végre odaértem a konyhába. Kissé meglöktem az ajtót, mire az könnyedén kinyílt, én pedig megpillantottam az ismerős helyiséget, amit a hold halovány sugarai világítottak meg.

Óvatosan bementem és lázasan azt suttogtam: - Ah Ping néni?!

Nem kaptam választ, csak odakintről a falevelek susogását hallottam: - *Sha! Sha!* Gyilkolni! Gyilkolni! Még néhányszor szölongattam a szakácsnőt, de nem volt semmi eredménye. Már éppen fel akartam adni a keresést, amikor az egyik távoli sarokban észrevettem egy alakot kucorogni az egyik nagy üst mellett.

Odasiettem hozzá, és felsikoltottam: - Ah Ping néni!

Az alak felugrott, és sűrűn pislogott, mintha csak egy álmod akarna kiűzni a szeméből. Pár hosszú pillanatig bámult rám döbbszemekkel, majd hirtelen azt mondta: - Te vagy az, Xiang Xiang? Mit csinálsz itt?

Nagyon meghökkentem. Hiszen én úgy tudtam, hogy Ah Ping néma és félnótás volt.

Úgy néztük egymást, mint két ijedt macska egy teljes megtestesülés idejéig. Végül azt kérdeztem: - Akkor Ah Ping néni, te nem vagy...

- Nem. Nem vagyok sem néma, sem bolond.

- Jóságos mennyország! Akkor miért tetteted, hogy...

Intett nekem, hogy ne faggassam, majd tiszta törülközőt hozott meg egy lavór vizet, és elkezdte lemosni az arcomat. Miután végzett vele, megkérdezte: - Xiang Xiang, miért bukkantál fel itt ilyen hirtelen?

Egy szuszra mindent elmondtam neki.

-Ó, te jó ég! Xiang Xiang, kérlek, azonnal menekülj el! Fung nagymester ördögi alak, és akkora hatalma van, hogy a keze mindenhova elér. Mindenkinek el kell majd magyaráznia, hogyan vesztette el a fülét. És ha elkap téged, akkor nem fog megkönyörölni rajtad! - A szakácsnő gyorsan felállt a székről, és maga után húzott. - Gyere velem, megmutatom, hogy rejtőzhetsz el egy darabig.

Ah Ping kivitt a kísértetjárta kertbe. Bementünk az elhagyatott templomba, és letérdeltünk az oltár elé.

Ah Ping ekkor így szólt. - Imádkozni fogunk az én két lányomhoz, akik már a *yin* világban vannak, és megkérjük őket, hogy védelmezzenek téged.

Miután befejeztük az imát, a szakácsnő nyakába borultam, és felkiáltottam: - Mama! - Rubin és Igazgyöngy nevében szólítottam így őt.

Az idős asszony megsimogatta a hajamat bütykös, érszűkületes kezével: - Tudom, hogy te és Igazgyöngy testvériséget esküdtetek egymásnak.

- Honnan tudod ezt?

- Igazgyöngy mindent elmondott nekem.

- De én azt hittem, hogy...

- A lányom azt gondolta, hogy elvesztettem az eszemet, de nagyon jó gyermek volt. Mindig odajött hozzám, és elmesélt nekem mindent, még akkor is, ha azt hitte, hogy nem értem, amit mond. Ezt gyermeki kötelességének tartotta.

- Ah Ping néni, annyira sajnálom, hogy annyi rossz dolog történt veled.

- Az élet szenvedés. Az volt mindig is, és az lesz a jövőben is. Ráncos arcát néztem, és a szívfájdalomtól nem tudtam mit felelni.

Ő tovább folytatta: - Xiang Xiang, akarod tudni, miért tettettem magam némának és félkegyeiműnek?

Bólintottam.

- Ami velünk történik, annak megvan a maga oka. Úgy hívják ezt, hogy karma. Most már bizonyára te is tudod, hogy az én karmám rossz. Nagyon rossz. Vannak emberek, akik úgy akarnak megszabadulni a rossz karmájuktól, hogy nem esznek húst. Én azonban ezt nem tehetem meg, mert szakácsnő vagyok, és nem lehetek vegetáriánus. Miután nem sikerült tönkretennem a hangomat, elhatároztam, hogy úgy gyűjtök érdemeket, hogy nem beszélek. Így a szavak nem szennyezhetik be elmém eredendő tisztaságát. Xiang Xiang, ha felhagyunk a beszéddel,

az azt jelenti hogy nem gyilkolunk. A szavak ölték meg Igazgyöngy lányomat is.

Nagyon meg voltam hökkenve, hogy ez a törékeny, egyszerű, valaha süketnek és némának tartott asszony ilyen érthetően és ékesszólóan tudja kifejezni magát.

Aztán hozzátette. - Xiang Xiang, most pedig menj gyorsan el!

- Ah Ping néni, kérlek, gyere velem Pekingbe - kérleltem.

- Nem tehetem. Itt kell maradnom, és őriznem kell a lányaim szellemét. Amellett én már öregasszony vagyok, és nem sokat törődöm a jövővel, csak a múlt jár mindig a fejemben.

A kertben a holdfényben összeölelkezünk. Majd elbúcsúztunk egymástól. Örökre.

Amikor már a kapunál jártam, visszafordultam, és ránéztem. Titokzatos, maszkoszerű arca, ami annyi szenvedés tanúja volt, most ragyogó és tiszta volt a hold sugaraiban.

- Ah Ping néni, gyere velem - mondtam neki utoljára. Ő megrázta a fejét.

Tudtam, hogy hiábavaló a további kérlelés. - Akkor nagyon vigyázz magadra.

Hosszan nézett rám, és intett a kezével, mintha csak azt mondaná: „te is”. Aztán a csendes éjben elindult visszafelé, majd eltűnt a sarkon.

NEGYEDIK RÉSZ

34. Ginsengtea

Jade Kincs és Leo nagy lelkesedéssel vetették papírra a hallottakat, a szenvedéseimből és rémálmaimból igyekeztek eladható, kelendő álmot gyúrni.

Amikor Jade végül leszi a tollát, és kikapcsolja a magnót, felkiált. - Húha! Nagymama, ez igazán csodálatos!

- Csodálatos? - korholó pillantást vetek rá. - A nyomorúságomat és a szenvedéseimet csodálatosnak tartod?

Dédunokám olyan képet vág, mint egy kisgyerek, akit füllentésen kapnak. - Tudod, hogy hogy értem!

- Természetesen tudom: a pokoli hányattatásaimból csodálatos történetet kanyarítotok, és csodálatos árért adjátok majd el.

Jade ekkor kínai szavaimat utánozza. - *Aii-ya!* Dédnagymama! Leo azonnal menyasszonya segítségére siet. - *Popo*, Jade azt akarja mondani, hogy te csodálatos személyiség vagy.

- Rendben, jól van. - Felfelé görbítem az ajkamat, mint hetvenegynéhány évvel ezelőtt, hogy a szájtartásom virágzó lótuszra emlékeztessen. - Megmondtam neked, hogy az életem fordulatosabb, mint a legizgalmasabb szappanopera.

Jade ekkor azt kérdezi: - Nagymama, hogyhogy nem ölted meg Fung nagymestert?

Korholó pillantást vetek rá. - Mert nem születtem gyilkosnak, azért! Azt akarod, hogy bűnöző legyem a családban?

- Azt gondoltam, hogy már van egy - az apád.

- De ő nem volt az. Mondtam már, hogy olyan bűnnel vádolták meg, amit el sem követett.

- Sajnálom, dédnagymama. Persze hogy nem volt gyilkos. - Jade elgondolkodik, majd azt mondja: - Mégsem kellett volna futni hagynod azt a gazembert, mert az volt életed célja, hogy végezz vele.

- Igen, de sok más célunk sem teljesül az életben, igaz?

A két fiatal egymásra néz, majd Jade megjegyzi. - Azt gondolom, hogy túlságosan meg voltál ijedve, és azért nem lőttél a szívébe.

- Igen, féltem, méghozzá nagyon, de az igazi ok a karmám volt.

Jade kíváncsian néz a szemembe. - Ezek szerint a karmád nem engedte, hogy lelődd Fungot?

- Igen. De az is lehet, hogy eszembe jutott, amit anyám mesélt nekem Buddha szánalmáról, és ezért nem szegeztem a fegyveremet a szívére, hanem csak a fülét lőttem meg.

Leo azt kérdi: -*Popo*, nem sajnáltad, hogy így történt?

- Először bántott, méghozzá nagyon, de most már nem.

Jade grimaszt vág. - De miért nem, dédi, én még mindig azt gondolom, hogy meg kellett volna ölnöd őt.

-Én szépséges hercegnőm, hadd tegyek fel neked egy kérdést. Meg akarnád fojtani a kiscicádat?

- Ó, nem, természetesen nem.

- De akkor miért gondolod, hogy nekem el kellett volna vennem egy emberi lény életét?

- De hiszen nagy különbség van a kettő között, mert az a fickó az ellenséged volt.

- Honnan tudod, hogy a macskád nem volt az ellenséged egy előző életében?

- Dédnagymama!

Leo megpaskolja a menyasszonya kezét.

Felsőhajtok. - *Hai*. Talán a szívem mélyén nem akartam megölni őt. Bár neki nem volt szíve. De ki tudja? - Kissé elgondolkodom, majd így folytatom. - Viszont meglőttem a fülét. Egy olyan embernek, mint amilyen Fung volt, sokkal rosszabb volt elcsúfítva élni, mintha megöltem volna.

Újabb hosszú csönd következik, mert az én két *yin yang* gyermekem buzgón rögzíti minden gondolatomat.

Azután Jade közel hajol hozzám, és elkerekedik a szeme. - Dédi, miután elszöktél Sanghajból, visszamentél... tudod, mire gondolok...

Mivel túlságosan fél befejezni a mondatot, ezért én teszem meg helyette: - Úgy érted, prostituáltak?

A két fej - az egyik fekete, a másik szőke - úgy bólogat, mit két *yin yang* labda.

Magamban jót nevetek. Ezeket a tisztességes, illedelmes, magasan képzett amerikai fiatalokat miért érdeklik annyira szajhák? Hiszen szexuális felvilágosításban részesültek, és folyton a szexuális szabadságról beszélnek, akkor meg miért vágnak még ennél is többre?

Ezúttal Leo mandarin nyelven szól hozzám, amit kiválóan megtanult az elegáns Ge-lin-bi-ya egyetememen. - *Popo*, kérlek, mondd el, hogyan kerültél az Egyesült Államokba! Minden részletet hallani szeretnénk.

Helyeselően intek nekik érszükületes kezemmel. - Legyetek nyugodtak, gyerekek! Megígértem nektek, hogy addig nem kezdem meg halhatatlan utazásomat a Nyugati Paradicsomba, és nem repülök el daru képében, amíg életem története nem lesz biztonságban a kezetekben! Sőt összeszedem a maradék erőmet - és itt gyorsan angolra váltok mandarinról -, *to go on the book two publicizing this memoir*.

Leo zavarba jön, de ettől még csinosabb és vonzóbb az arca. - *Book two? Popo*, úgy érted, hogy egy második könyvet is ki akarsz adni, mert annyi anyagod van?

Mielőtt még válaszolhatnék, Jade korholó pillantást vet rá. - Leo! Nagymama úgy érti, hogy *a book touron*, vagyis a könyv bemutató körútján akar részt venni. Máskor figyelj jobban!

Most én nézek szigorúan Jadéra, közel hajlok hozzá, és a fülébe súgom. - Jade, hagyd ezt abba! Ne csúföld ki és ne utasítsd rendre azt, akit szeretsz, és aki még jobban szeret téged. Igaz szerelem csak egyszer adatik meg egy megtestesülésben; megértetted?

Jade grimaszt vág, és próbál aranyos lenni (valójában nagyos is az). Aztán felpattan a kanapéról. - Nagymama, hozok neked még egy csésze ginsengteát. Leo, kérsz te is? - és bújbájosan néz a vőlegényére.

Megcsóválom a fejemet. *Hai*, ilyenek ezek a szerelmes fiatalok, amikor a szenvedély csalóka lángja hevíti a szívüket. És csaknem nevetésben török ki, amikor Jade utánozni kezdi az aranylótusz taposó járását. Leo olyan megbűvölten nézni Jade meztelen lábát, amin vörösre vannak festve a körmök, mint a macska a guruló gombolyagot.

Jade pillanatokon belül visszatér a borostyánszínű italokkal. Átnyújt egy csészével Leónak, majd az ajkam elé tart egy másik teli csészét.

- Nagymama, kérlek, idd meg, Még mézet is tettem bele. Ettől sima lesz az arcod, és sok *qid* lesz tőle.

Kilencvennyolc évesen ugyan mi szükségein lenne sima bőrre és rengeteg g/re? Talán csábítsak el vele egy fél lábbal már a sírban lévő aggastyánt? Természetesen a szép bőr a tévészerepléshez kell, a sok *qi* pedig a könyv mozgalmas bemutatókörútjához! Az utóbbit Jade már előre is bocsátotta.

Hirtelen úgy döntök, hogy eljátszom a kisgyereket, és hagyom, Jade hadd „anyáskodjon” felettem, kimutatván irántam érzett jóindulatát. Engedelmesen szürcsölöm a keserédes teát, mintha csak az én hasonlóképpen keserédes karmámat ízlelném meg. Aztán folytatom:

- Megígértem magamnak, hogy nem megyek vissza „azt a bizonyos dolgot csinálni”, de...

Leo tágra nyitja gyönyörű, csaknem nőies szemét. - *Popo*, úgy érted, hogy mégis visszamentél...

Erősen beleharapok az ajkamba, hogy ne töjjek ki nevetésben. De jaj, nem sikerül a csel, és úgy kezdek hahotázni, mint egy elmebajos nő.

Jade megpaskolja a hátamat, és megmasszírozza a karomat; Leo szemben ül velem, és meg van döbbenve. Végül összeszedem minden akaraterőmet, hogy abba hagyjam a nevetést. Jade kiszalad a konyhába, hogy még több ginsengteát készítsen nekem.

Amikor visszajön, átadja nekem a gőzölgő itallal teli csészét, iszom belőle pár kortyot, majd közlöm a két elképedt és komikus arccal. - Rendben, hol is tartottam, mielőtt ti ketten nevetőgörcsrel akartatok meggyilkolni? - Pókerarcot vágok. - Jól van. Azt akartam mondani az imént, hogy megtartottam az ígéreteimet, és nem mentem vissza prostituáltk.

Mindketten felsóhajtanak. Nem tudom, hogy a megkönnyebbüléstől vagy a csalódottságtól.

35. Vissza Pekingbe

Miután elhagytam a Barackvirág Pavilont, riksát béreltem, és visszavittem magam a szállodába. Levettem a ruhámat, és a fürdőkádban áztattam magam abban a reményben, hogy le tudom mosni magamról - a még mindig élő - Funggal való szeretkezésem mocskát, és pattanásig feszült idegeimet is sikerül valamelyest megnyugtatom. Viszont egy dologban biztos voltam: soha több nem megyek vissza prostituálnak.

Akkor éjjel nem tudtam lehunyni a szememet. A fejemben az elmulasztott gyilkosság képei kavarogtak. Miért is nem lőttem Fung szívébe? Folyvást ezt kérdezgettem magamtól, de nem tudtam rá válaszolni, csak a könnyek patakzottak a szememből. Olyan voltam, akár egy sebesült vadállat, összekucorodtam az ágyban, és vártam, hogy a hajnal elűzze a sötétséget.

Nem maradhattam Sanghajban, ezért Pekinget választottam menekülésem helyszínéül. Legalább ott majd találkozhatom megint az anyámmal, illetve Csodálatos Jóság apátnővel. Majd keresek magamnak egy kis fogadót, vagy pedig, ha anyám hozzájárul, akkor a Tiszta Lótusz Templomban fogok megszállni. Akkor majd ráérek a következő lépésemre gondolkodni, bár még fogalmam sem volt, hogy mihez fogok kezdeni.

A következő nap reggel már akkor fent voltam, amikor odakint még sötét volt az ég. Kocsit béreltem, és az Északi pályaudvarra vittem magam. Az ég olyan színű volt, mint a kiömlött tinta, hideg volt, és szomorú köd terjengett a város felett. Még csak reggeli fél hat volt, de már nagy tömeg vette körül a pályaudvar impozáns épületét. Mozgóárusok kiabáltak harsányan, és a portékáikat árulták.

- Friss fánkot, congee-t tessék!
- Disznóláb és sült halfej!

Gyerekek kapaszkodtak az anyjuk szoknyájába, férfiak cipelték nehéz csomagjaikat elszánt tekintettel. Egy fiatal nő a kislánya haját fésülte. Mellettük két nagy bőrönd állt - olyanok voltak, mint két húséges eb,

akik a gazdájukat őrzik. Egy fiatal pár épp kiszállt egy riksából. A férfi pár garast nyomott a kuli elgémberedett kezébe, majd a bejárat felé vezette asszonyát. A kuli miután párszor hangosan felnyögött, lekuporodott a járdaszegélyre, elővette hosszú pipáját, és várta a következő kuncsaftját. Nadrágjának terjedelmes hasadásában egy méretes sebet pillantottam meg, aminek olyan színe volt, mint amilyen a döglött disznó orra.

Kik voltak ezek az emberek, és merre vitt az útjuk? Azon morfondíroztam, hogy vajon milyen cél vezérelhette őket az életben. Csakhogy a céljaink könnyen rémálommá is válhatnak. Akárcsak az enyém, ami miatt most itt kellett ógyelegnem a pályaudvaron, rossz karmám elől menekülve. Beléptem az állomásépületbe, és egy harmadosztályra szóló jegyet vettem, abban a reményben, hogy így sikerül majd elvegyülnöm a tömegben, mint ahogy egy csepp víz eltűnik az óceánban. Igyekeztem elrejtetni *ming ji* státusomat, ezért nem készítettem ki az arcomat, és azt a viseltes kabátot és ruhát vettem fel, amit Qing Zhen vett nekem összekoldult pénzén.

Megtaláltam a vágányt, felszálltam a vonatra, és addig tolakodtam, amíg találtam egy ülőhelyet, ami épp az ablak mellett volt. A harmadosztálynak orrfacsaró bűze volt: emberi izzadság, gyerekpisi szagát éreztem, ehhez járult még, hogy ketrecekben kismalacokat, csirkéket és kacsákat szállítottak. Az emberek az orrukat piszkálták, és a padlóra köptek, nekem pedig minden akaraterőmet össze kellett szednem, hogy ne adjam ki magamból szerény reggelimet.

Végül elindult a vonat, ám az ablakon beáramló hűs szellő alig könnyített a nehéz levegőn. De aztán kisütött a nap, és sugarai szelíden simogatták az arcomat, és felmelegítették a levegőt. Kissé elszundíthattam, mert amikor felébredtem, a vonat épp megállt egy kis állomáson. Az ablakokból néztem a peronon sürgölődő embereket, akik úgy mozogtak, mintha láthatatlan erő hajtaná őket.

Amikor a vonat újra nekiindult, a szemem sarkából egy kellemes külsejű, középkorú férfit láttam felszállni abba a kocsiba, ahol én is ültem. Nagy szeme és szögletes arca ismerősnek tűnt nekem, de nem tudtam, hol láthattam korábban.

Pár pillanat múlva a férfi belépett a kocsiba. Mivel ennél a megállóznál sokan leszálltak, volt pár üres hely körülöttem. A férfi

körülnézett, majd legnagyobb meglepetésemre odajött hozzám, és leült velem szemben. Talán egy korábbi alkalommal találkozott már velem, és onnan emlékezett rám. De az is megfordult a fejemben, hogy talán egy hajdani vendégem volt, akiről már régen megfeledkeztem. Aztán egy végzetes gondolat jutott az eszembe: ezt a férfit talán Fung küldte, hogy végezzen velem. Miközben rémulten dobogott a szívem, a férfi pár kíváncsi pillantást vetett rám, majd elővett egy könyvet, és írni kezdett.

Akkor még jobban megijedtem. Ez az ember jelentést ír rólam... De aztán azzal nyugtatgattam magam, hogy egy ilyen jó külsejű és intelligens férfi nem dolgozhat olyan gazembernek, mint amilyen Fung. Lopva rápillantgattam és azt gondoltam, hogy az illető valószínűleg író lehet.

Aztán amikor összetalálkoztunk a tekintetünk, bocsánatkérően elmosolyodott, majd ismét írni kezdett. Az izgalomtól nedves lett a tenyerem, és úgy döntöttem, hogy inkább átmegek egy másik kocsiba. Csak amikor felkaptam a csomagomat és a *qinemet*, és fel akartam állni, akkor vettem észre, hogy ez a férfi rajzolt - még hozzá engem.

Hirtelen felismerés villant az agyamba, és nagyon megkönnyebbültem. Ekkor végre összeálltak bennem az emlékfoszlányok, és visszahuppantam a helyemre. - Csak nem... ön Jiang Mou?

A férfi felnézett, és azt mondta. - Igen, az vagyok. De honnan tudja a nevemet?

Ez olyan bonyolult és intim történet volt, hogy nem tudtam, mit válaszoljak neki.

Ő tovább kérdezett: - Találkoztunk valamikor?

- Igen.

Ekkor nagy érdeklődéssel kezdte tanulmányozni az arcomat. - Nekem is ismerősnek tűnik ön, de sajnos fogalmam sincs, hol láthattuk egymást.

- Hu Xiang Xiang vagyok. Tíz évvel ezelőtt találkoztunk a *yuanxiao* fesztiválon a Fehér Daru Halhatatlanok Házában.

Láttam rajta, hogy nagyon igyekszik emlékezni.

- Igazgyöngy nővérrel voltam ott. Ő mutatott be önnek. És azt mondta nekem, hogy ha szerencsés leszek, akkor ön majd egy napon lefest engem, amitől nagyon híres leszek. Emlékszik rá?

- Hogyne, most már emlékeszem. De azóta ön sokat változott....

- Persze, mert azóta sok év eltelt.

Csendben néztük egymást, és fájó emlékeink között kutattunk.

Én szólaltam meg először a hosszú hallgatás után. - Igazgyöngy utolsó levelében azt kérte tőlem, ha találkozni önnel, akkor mondjam meg önnek, hogy... - Hirtelen nagyon dühös lettem erre a férfira a közönyössége és a lelketlensége miatt, és azon töprengtem, vajon megérdemli-e, hogy elmondjam neki, Igazgyöngy mennyire szerette.

A férfi kissé előrehajolt. - Ekkor láttam meg, hogy a szeme vörös.

- Mit kellene nekem megmondani?

- Azt hogy ön az a férfi... akit a világon a legjobban szeretett. A férfi ekkor elfúló hangon azt mondta: - Rettenetesen hiányzik nekem... Igazgyöngy.

Résnyire húztam össze a szememet. - Akkor hol volt ön, amikor a legnagyobb szüksége lett volna a segítségére? Miért nem üzent neki pár vigasztaló szót?

- Igazgyöngy azt hitte, hogy én ennyire rideg és szívtelen vagyok? Bólintottam.

- Amikor az a dolog történt, akkor én Pekingben voltam, mert egy gazdag pártfogóm megbízott egy munkával. Semmiről sem tudtam, amíg vissza nem jöttem Sanghajba. De akkor ő már egy hónapja ... halott volt. Nagyon összetört a halálhíre. De akkor már semmit sem tehettem. - Aztán kisvártatva még hozzátette. - Köszönöm, hogy átadta nekem Igazgyöngy üzenetét.

A dühöm ekkorra már teljesen elpárolgott. A nap besütött az ablakon át, és láttam, mi vonzotta Igazgyöngyöt ehhez a férfihoz: az illetőnek magas homloka, szögletes álla volt, és körülengte a művészet légköre.

Miután beszámoltam neki Igazgyöngy halálának részleteiről és a temetésről, búskomor lett az arca. Aztán megkérdezte, hogy mi történt velem a találkozásunk óta. Pár mondatban válaszoltam neki, de

kihagytam bizonyos részeket, legfőképpen nem említettem azt az okot, ami miatt Pekingbe kellett utaznom egy harmadosztályú kocsiban.

Miután befejeztem a mondandómat, Jiang Mou elgondolkodott kicsit, majd így szólt. - Xiang Xiang, vezekelni akarok Igazgyöngy halála miatt, és be akarom váltani az ígéretemet.

- Mit akar tenni?

- Le akarom festeni önt.

- Olaj festékekkel? - Az olaj festés ritkaságnak számított Kínában, nem csoda, ha nagyon fellelkesültem. Nagy elismerés lenne számomra, ha nem tintával, hanem olaj festékekkel örökítenék meg a vonásaimat.

A festő bólintott. - Van egy gazdag pártfogóm Pekingben, aki kibérelt nekem egy műtermet. Ott szeretném lefesteni önt.

Jiang Mou elmondta nekem, hogy három nap alatt meg tud festeni egy portrét, ha a modell hajlandó hét vagy nyolc órát ülni neki egy nap. Mivel egyikünknek sem volt pocsékolni való ideje (neki a pártfogója megbízását kellett teljesítenie, nekem pedig fel kellett keresnem az anyámat), ott azon nyomban megkötöttük az egyezséget. A következő napon, amikor megérkeztünk a pekingi állomásra, Jiang Mou felfirkantotta nekem a műterme címét, majd gyorsan elbúcsúztunk egymástól. Ahelyett, hogy az anyámhoz mentem volna a Tiszta Lótusz Templomba, felkerestem egy olcsó, de tisztességes fogadót, amit a Wangfu Jing negyedben fedeztem fel korábban, amikor a városban sétáltam. Miután bejelentkeztem a szállásomra, megfürödtem, átöltöztem, és megettem egy nagy tál *dan dan* tésztát, majd rögtön Jiang Mou stúdiójába indultam. A megadott címen egy régi házat találtam, amit több lakásra osztottak. Felmentem az ötödik emeletre, és meghúztam a csengőt. Jiang Mou nyitotta ki az ajtót, majd bevezetett egy tágas szobába, ahol csak egy kanapé, egy festőállvány és egy asztal állt, amin festőszerek heverték szanaszéjjel.

A festő jelentőségteljesen rám nézett: - Most rögtön nekiláthatunk?

Bólintottam. Bár nem beszéltünk róla korábban, mindketten tudtuk, hogy ez egy aktkép lesz. Ezért minden kommentár nélkül nyomban vetkőzni kezdtem, mintha csak a Barackvirág Pavilonban lettem volna. Szerencsére a helyiséget két kályha is fűtötte. Lefeküdtem a kanapéra, és fészkelődni kezdtem, hogy megtaláljam a legjobb pózt. Jiang Mou

kissé változtatott a végtagjaim és a testem helyzetén. Legnagyobb csalódásomra minden elismerés nélkül szemlélte az alakomat. Nem úgy értem, hogy nem látott engem, hanem azt akarom ezzel mondani, hogy nem csodált, és nem támadt vágy benne irántam. Vajon ennyire profi lett volna? De hiszen én is az voltam a magam szakmájában - a magam keltetésében, a csábításban és a vágy felszításában. De akkor hogy lehetséges, hogy ő sikerrel végezte a munkáját, míg én kudarcot vallottam vele?

Végül megtaláltam a tökéletes testhelyzetet - a jobb karomat a fejem mögé tettem, a másikkal pedig eltakartam a *yin* részemet, de úgy, hogy a szeméremszőrzetem kikandikált az ujjaim között. A két mellem előremeredt, mintha csak azt várnák, hogy megsimogassák és megcsókolják őket.

Jiang Mou hosszan, figyelmesen végignézett rajtam többször is, mielőtt belefogott volna a munkába. Felvett egy szénrudat, méricskélgni kezdett, majd széles mozdulatokkal nekiesett a vászonnak, közben a szénrúd érdes, bántó, karistoló hangokat adott ki. Az első nap a portré felvázolásával ment el; Jiang Mou csak a második napon kezdte el a festést. Gyorsan dolgozott, hogy kihasználja a napfény nyújtotta kedvező fényviszonyokat. Festékes lett a ruhája, az ujjai, az arca és a haja is; úgy tapadt rá a festék, mintha csak a szeretője lett volna. Meg sem mertem mukkanni, mert attól tartottam, ha közbeszólók, elvéri valamelyik ecsetvonását.

Közben vázlatokat is készített rólam, hogy milyen színeket használjon, hogyan árnyékoljon, milyen helyzetben van a karom és a lábam, mert miután én elmentem, ő így tovább tudott dolgozni a festményen.

A harmadik nap délutánján Jiang Mou megfestett még pár részletet, és kijavított néhány kisebb hibát. Végül, amikor már kezdett szürkülni, letette az ecseteket, majd megfordította az állványt, hogy megnézhessem a kész képet.

El voltam ragadtatva a látványtól. Jiang Mou kissé pajkos tekintetet festett nekem. Az ajkam enyhén felfelé görbült, és lótuszvirágra emlékeztetett. Sötét hajam és világos bőröm közötti ellentét bepillantást engedett titokzatos személyiségembe. Es mindezt ragyogó és vibráló olaj festékkel festette meg!

Most hogy Jiang Mou befejezte a munkát, szeme egészen másként tekintett rám - mint egy gyönyörű, eleven nőre.

Amikor fel akartam venni a ruhámat, megfogta a kezemet. - Xiang Xiang, kérlek, ne öltözz még fel.

Ránéztem, és hagytam, hogy a ruhám leessen a földre, mint ahogy a falevelek hullanak le a fáról az őszi szélben. Teljesen meztelenül álltam egy férfi előtt. Aligha kell említenem, hogy csaknem egész felnőtt életemben ezt csináltam. De ez most egészen más helyzet volt. Egy sárkány fészkelődött bennem, és kitömi készült testem börtönéből. Emlékeztem, hogy Igazgyöngy mennyire szerette Jiang Mout, és hogy ez a férfi micsoda örömben tudta részesíteni őt. Meg akartam ízlelni Igazgyöngy gyönyörének a forrását. Annak idején láttam őket szeretkezni a kísértetjárta kertben: az volt az első alkalom, hogy a *yin* és a *yang* energiák kiegyenlítését megpillanthattam, vagyis a menny és a föld egybekelését - én pedig ismét át akartam élni ezt az élményt, de most cselekvő részese szerettem volna lenni a szerelmi párviadalnak. Beleborzongtam a gondolatba, hogy az örök nászt most egy prostituált és egy művész adja majd elő.

És át akartam élni Igazgyöngy érzelmeit.

Igazgyöngy akartam lenni - ha csak egy pár pillanatra is.

Lassan odaléptem Jiang Mouhoz, Igazgyöngy szerelméhez, és kinyújtottam felé a kezemet, hogy megsimogassam az arcát. Ő nyomban a szájához emelte a tenyeremet, és a nyelvével kezdte cirógatni lassan, érzéken. Csaknem fájdalmas nyögés tört fel belőlem, amikor merev jade botját a testemhez nyomta.

Jiang Mou visszavitt a karjában a kanapéra, ahol még az előbb pózoltam neki a festéshez, majd gyengéden lefektetett. Gyorsan levetkőzött, majd letérdelt mellém, és szopogatni kezdte a mellbimbómat, és a köldökömet nyaldosta. Aztán akár egy párduc, fölém ugrott. Felnyögtem, amikor a csípőin alá csúsztatta a kezét, hogy megemelje a testemet a tökéletesebb behatolás kedvéért. Ám mi ahelyett, hogy kiegyensúlyoztuk volna a *yin* és *yang* energiáinkat, felborítottuk az egyensúlyt. Miközben a testünk a vad vágyakozástól vonaglott, legördültünk a kanapéról, leestünk a padlóra, és fellöktük az asztalt. A festékes tubusok és az ecsetek szanaszét repültek. Egy kis

üvegse is leesett, olaj fröccsent ránk belőle, majd a kis üveg a szoba egy távoli zugába gurult. Amikor Jiang Mou jade botja mélyen és keményen behatolt az én aranykapumba, hosszú, állatias sikoly tört fel belőlem. Miközben egyre hevesebben döfködött erejével, körmömet belemélyesztettem a hátába, míg csak egy éles kiáltás kíséretében el nem élvezett, majd rároskadt arra a testre, amit alig valamivel korábban oly mesterien megörökített...

Ott feküdtem Jiang Mou mellett, és a fejem üres volt, félálomban lebegtem. Tudtam - és biztos voltam benne, hogy ő is így gondolja -, hogy ez volt az első és az utolsó alkalom, hogy eszünket veszítettük egymás karjában. Arról is meg voltam győződve, hogy miközben szeretkeztünk, végig Igazgyöngy járhatott a fejében, pont úgy, ahogy én is egyeden igaz szerelmemre gondoltam, Qing Zhenre. Nem mintha Jiang Mou valamennyire is emlékezett volna engem Qing Zhenre, vagy én hasonlítottam volna Igazgyöngyre. Mi csak felhasználtuk egymást arra, hogy még egyszer átéljük azt a szenvedélyt, amire oly reménytelenül vágyakoztunk.

Mégis ez volt életem legnagyobb szeretkezése. Egy gyönyörű délutánt élhettem át, amit nem mérgezett meg az állandóság utáni hiábavaló sóvárgás, és gazdagabb lettem egy festménnyel, ami örökre velem marad majd. Felkeltem, fel öltözködtem, aztán átvettem Jiang Moutól a képet, amit becsomagolt nekem, majd visszamentem egyszerű szállodai szobámba.

Soha többé nem láttuk egymást.

36.

Az apáca és a prostituált

Másnap késő délutánig ágyban maradtam. Vége volt annak a három napnak, amit az én olaj képfestő szerelmemmel töltöttem eufórikus hangulatban, ezért aztán úrt éreztem magamban. Meg akartam bosszulni apám halálát, de ahogy Lao-tzu mondja, sokkal több hibát követünk el a dolgok végén, mint az elején. És ami még rosszabb volt, csaknem minden pénzemet elköltöttem már, és ezért nem maradhattam tovább a szállodában. Megfordult a fejemben, hogy meglátogatom Qing Zhent, de túlságosan szégyelltem magam. Aztán anyám jutott az eszembe. Ám ő az apácaévei alatt felülemelkedett a velem való szoros kapcsolatán. Igaz, hogy kis időre visszatért belé az anyai szeretet és gondoskodás, amikor elájultam a hegyen. Lehet, hogy még most is ott volt benne valahol elrejtve, de nem ájulhattam el minden esetben, amikor gyengédségre vágytam tőle. Ugyanakkor nem volt más választásom, mint hogy visszamenjek a Tiszta Lótusz Templomba. Legalább akkor majd tető lesz a fejem felett és ennivaló a gyomromban, bár aligha fogok ott olyan finom ételeket enni, mint amilyenekkel Ah Ping néni kényeztetett el engem. És ott nem járhatok csinos, hivalkodó ruhákban, és nem festhetem ki magam olyan ügyesen, ahogy arra Igazgyöngy tanított meg engem.

Minden valószínűség szerint sokáig kell majd a templomban maradnom, ezért nem siettettem a látogatást az anyámnál. Pár napig még élvezni akartam az életet Pekingben. A hamarosan tiltó listára kerülő élvezetek élén egy luxusételekből álló étkezés állt, amit a kolostorban nem engedélyeznek majd.

Az Örökélet étterem különösen híres volt a finom főztjéről, ezért úgy döntöttem, hogy ott fogom elkölteni megmaradt pénzem egy részét egy pazar lakomára. Régi étterem volt, sötét bútorokkal és diszkrét világítással. A leghíresebb ételeik közül jó párat rendeltem, és nagy élvezettel kezdtem el enni őket. De aztán körülnéztem a helyiségben, és nyomban elment a kedvem. Nem messze tőlem néhány férfi ült, akik hangosan beszélgettek, ettek, és a földre köpködték a csontokat; egyik tósztot a másik után mondták, miközben jó párszor a pohár fenekére

néztek. Kellemetlen betolakodóknak tűntek ezen az elegáns helyen, de engem nem ez zavart. Hanem az, hogy a férfiak közül kettő - csaknem teljesen biztosan - Fung testőre volt! Az étteremben uralkodó félhomály miatt engem szerencsére nem vettek észre, de nekem oda lett a nyugalom. Ha itt vannak annak a gazembernek az emberi, akkor lehet, hogy Fung is Pekingben van. Riadtan kellett rádöbbenem, hogy Pekingben sem vagyok nagyobb biztonságban, mint Sanghajban. Már ahhoz sem volt kedvem, hogy a kagylót az osztrigaszósszal megegyem, vagy hogy hozzányúljak a fűszeres halszájhoz. Gyorsan bekanalaztam, ami még megmaradt cápauszonylevesemből, hogy megerősítsem a csontjaimat, majd sietve fizettem és továbbálltam. Amikor visszaértem a fogadóba, leroskadtam az ágyra, és zokogni kezdtem. Úgy tűnt, hogy már sosem szabadulok meg az ördögi Fungtól. Bárcsak lett volna erőm végezni vele, akkor most biztonságban lennék, és nem kellene továbbra is egy égbolt alatt élnem az apám gyilkosával. Ó, mennyire gyűlöltem magam a gyengeségemért! De legalább megaláztam őt azzal, hogy ellőttem a fülét. Némi örömet nyújtott nekem, ahogy elképzeltem, hogyan próbálja megmagyarázni, miért nincs meg az egyik füle.

Akkor éjjel alig aludtam valamit, és ahogy világosodni kezdett az ég alja, kiugrottam az ágyból, beleraktam a holmijaimat egy zsákba, majd kifizettem a szállodai számlámat. Beültem egy várakozó riksába, megadtam neki a címet, majd az arcom köré tekertem a sálamat. Nagyon zaklatott voltam, és ebben a lelkiállapotban az út egy örökkévalóságnak tűnt. Anyám templomában legalább biztonságban élhetek, mert sem Fung, sem pedig az emberei nem merészkednek a kapu mögé. De még ekkor sem nyugodtam meg, és egyáltalán nem éreztem magam szabadnak. Korábban egy bordélyházba száműztek, most pedig arra kényszerültem, hogy egy apácakolostorban húzzam meg magam. Az első nagy változás az életemben nagyon fájdalmas volt. Vajon ez milyen lesz?

Végül a kuli felmordult. - Lótusz Templom. Kiszállás. Most fizessen.

Bevonszoltam a zsákomat a főkapun, és megállítottam az első apácát, akivel találok, majd megkérdeztem, hol találhatom Csodálatos Jóság apátnőt.

A kerek képű apáca elmosolyodott. - Az apátnő már egy ideje visszajött.

- Meg tudná mutatni nekem, hol van az irodája?

Az apáca egy kisebb templomépületre mutatott, ami két hatalmas fenyőfa alatt állt. - Az apátnő szobája a második emeleten van jobbra.

Összetettem a kezemet, és kissé meghajoltam. - Köszönöm - suttogtam, majd a két zöld fa felé siettem.

Az ajtó félig nyitva volt, én pedig bekukucsáltam. Anyám arca halvány volt, és a feje úgy csillogott, akár egy villanykörte; papírokat rendezgetett egy nagy faasztal mögött.

Már éppen be akartam kopogtatni, amikor mögöttem egy kedves hangot hallottam felcsendülni. - Tiszteletre méltó anyám, Csodálatos Jóság apátnő, ez a kisasszony önt keresi. - Megfordultam, és azt a kerek képű apácát láttam, akivel pár perccel korábban az udvaron szóba elegyedtem.

A fiatal apáca belökte az ajtót, és intett a kezével, hogy lépjek be. Ezután nyomban védelmezőleg megállt az apátnő mögött, aki *neki* tiszteletre méltó volt, *nekem* viszont szülőanyám.

Letettem a csomagomat a padlóra. Anyám felnézett, és találkozott a tekintetünk. Kínzó fájdalom nyilallt a szívembe. Alig egy hónapja múlt annak, hogy láttuk egymást, de az anyám ezalatt az idő alatt sokat öregedett. Az arca sápadtabb volt, és valaha fényes szemei olyanok voltak, mint két kiszáradt kút. Vagy poros ablakok, amik semmi más nem tükröztek vissza, mint fájdalmat és szenvedést.

Intett csontos kezével. - Kérem üljön le, Hu kisasszony.

Hu kisasszony? Nem ismert meg, nem látja, hogy a lánya vagyok?

- Ma...

- Hu kisasszony, szeretném, ha Csodálatos Jóságnak szólítana. Ma kisasszony az én világi nevem volt, amit már régen levettem.

Csodálatos Jóság. Természetesen azt szerettem volna, ha némi jó szándékot mutat a saját lánya iránt. És ez a „Ma kisasszony”, micsoda okos hazugság volt! Szinte megkönnyebbültem személytelenül hívős magatartását látva. Most legalább tudtam, hogyan viselkedjem vele. Amióta „üzletember apácává” vált, és a mi kapcsolatunknak is üzleti

jelleget adott, úgy láttam, az lesz a legjobb, ha én is a magam kis üzletével állok elé.

-Csodálatos Jóság apátnő, nemrégiben jöttein Sanghajból Pekingbe, hogy tartósan itt is maradjak. Szeretném tudni, hogy meghúzhatnám-e magam a templomában egy rövid ideig...

Anyám meglepettnek látszott, de mintha örült is volna a hallottaknak. De ahogy kiült az öröm az arcomra, arckifejezése hirtelen megint szigorú lett. Komoly, tárgyilagos képpel odafordult a fiatal apácahoz, és arra kérte, hogy hozzon nekünk teát és egy kis ropogtatnivalót.

Miután az apáca elment, anyáin rám nézett. - Xiang Xiang - a szeme csillogása elárulta az egykedvű vonásai mögött megbúvó érzelmeket -, akkor végre úgy döntöttél, hogy csatlakozol hozzám, és apáca lesz belőled?

Olyan nagyon szerette volna, ha igen mondok neki, hogy kénytelen voltam hazudni. - Mama, természetesen alaposan meggondolom az ajánlatodat, de nekem ehhez időre van szükségem, és át kell rendeznem az életemet.

- Remek. Természetesen itt maradhatsz, ameddig tetszik. De kérlek, mondd meg nekem, hogy még mindig folytatod azt a...

- Mama, ne aggódj. Többé be nem teszem a lábam egyetlen türkizkék pavilonba sem.

Legnagyobb meglepetésemre anyám ekkor megpaskolta a kezemet.

Tudtam, hogy most az ő szeme is elhomályosult, akárcsak az enyém. Azt is tudtam, hogy az elmúlt évek alatt mindketten megtanultuk, hogy lenyeljük a könnyeinket - egy tekintélyes kurtizán nem mázolhatta el a sminkjét, és nem fedhette fel igazi érzelmeit, és a legnagyobb tiszteletnek örvendő apáca nem árulhatta el, hogy e világi kötődései és érzelmei is vannak.

Éppen ekkor jött vissza a fiatal apáca egy tálcával a kezében, amin teáskanna, két fedeles csésze és egy kistányér dim sum volt.

Anyám ekkor méltóságteljes hangon így szólt. - Hu kisasszony, legyen üdvözölve a Tiszta Lótusz Templomban: kántálja a szútrákat, és igyekezzen megtalálni Buddha-természetét.

Nem volt könnyű számomra hozzászokni a templom rendjéhez: hajnali négykor kellett felkelni, és a nap nagy részét kántálással és meditálással kellett tölteni. Itt nem volt szolgálólányom, aki behozta volna a szobámba a marhahússal készült congee-t reggelire, vagy Ah Ping ínycsiklandó ételeit ebédre és vacsorára. Addig nem is szolgálták fel a reggelit, amíg nem végeztünk az órákig tartó kántálással. Csak azután baktathattunk el az Illatos Konyhába. Itt is csak vegetáriánus ételeket szolgálták fel, amik nem voltak ugyan rosszak, de egy idő után unalmasnak és egyhangúnak bizonyultak.

Az emberek itt kedvesek voltak hozzám, de nem kötöttem igazi barátságot. Nem sok közös volt bennem és az apácákban, akik egyébként sem sokat törődtek a templomi életen kívül mással. És nem is lett volna helye itt annak, hogy beszéljek nekik korábbi életstílusomról. Csak néhány laikus ember volt még a templomban, de ők azzal töltötték az idejüket, hogy felajánlásokat tettek Buddhának, így szerevén érdemeket a gyermekeiknek és a rokonaiknak. Ezek általában a kolostorban történekről pletykáltak, bár néha világi dolgokról is szó esett közöttük. Egy idős nő folyton arról beszélt, hogy a japánok mit fognak művelni, ha megérkeznek Pekingbe.

A templomban nem hallottam semmit Fungról és a bérenceiről. De erre is számítottam. Bárki - lehetett az bandita vagy egy gyilkos - ha belépett a templomba, akkor békén hagyták. Ha olyasvalakit zaklattak, aki Buddhában keresett menedéket, az nagyon felkavarta a mennybe vezető utat. Az így létrejött rossz karma sok generáción sújtotta volna azt az embert, aki ezt nem vette figyelembe. Ez lehetőséget adott nekem arra is, hogy gyorsan megszabaduljak Ouyangtól. Levelet írtam neki, amiben tudtára adtam, hogy meditálok a Tiszta Lótusz Templomban. Elmondtam továbbá a szexuális Dharma nagy védelmezőjének, hogy apám halála miatt, és mert kiábrándultam a vörös por ügyeiből és viszontagságaiból, komolyan fontolóra vettem, hogy apáca legyek. A levelem végén megköszöntem neki pártfogását és bőkezűségét, és azt, hogy bemutatott a Tiszta Lótusznak. Végül pedig megkértem, hogy ne küldjön válaszlevelet az apácakolostorba. Soha többé nem hallottam róla.

Bár most már biztonságban voltam, az egyforma napirend és a véget nem érő kántálás nyugtalanná és türelmetlenné tett. Amikor találkoztam anyámmal, ő került minden a boldog családi együttléttel kapcsolatos témát, és legtöbbször a Dhannáról beszélt nekem, és arról, hogy az kiragad engem a boldogtalanságból. Anyám az ilyen alkalmakkor Hu kisasszonynak hívott. A hegyen töltött egy hetet és az első templomi találkozásunkat leszámítva soha többé nem nevezett Xiang Xiangnak.

Amikor nem hiányoztam a templomi munkából, akkor beosontam a szobámba, elővettem az én szegény, viharvert *qin*emet, és eljátszottam az „Emlékezés egy régi barátira” című dalt vagy a többi kedvencemet. Néha elképzelttem, hogy milyen lenne, ha Igazgyöngy még mindig élne, és mind a ketten apácák lennénk.

Egy napon, amikor a szobámban ültem, és tessék-lássék módon épp a *qin*emet hangoltam fel, egy apácánövendék kopogott be hozzám azt az üzenetet tolmácsolva, hogy az apátnő szeretne velem beszélni. Letettem a hangszert, és a metsző hidegben átsiettem a főépületbe, majd felbandukoltam a lépcsőn, és beléptem anyám szobájába. Amikor már ott ültem vele szemben, és felszolgálták nekünk a teát, anyám jelentőségteljesen a szemembe nézett. Az arca kissé ki volt pirulva, ami nagyon meglepett, de aminek egyszersmind nagyon örültem is.

- Hu kisasszony, jó híreim vannak az ön számára! - Mielőtt még bármit is mondhattam volna, tovább folytatta. - A templomunk éppen most kapott egy nagy adományt, és mi úgy határoztunk, hogy ebből iskolát nyitunk.

-Iskolát? - Miként jelenthet jó hírt egy iskola létrehozása egy prostituálnak vagy egy volt prostituálnak, mint amilyen én voltam?

Anyám nem vette figyelembe a csodálkozásomat. - Azt szeretném, hogy te segíts a tanításban.

Ettől végképp megdöbbenem. - De Mama, én nem vagyok tanár. Én egy...

- Ez egy különleges iskola lesz különleges emberek részére - olyan nővéreket fogunk itt oktatni, akik elbuktak a szél és a por

birodalmában.

- Mama, hogyan...

- Azért akarjuk megnyitni ezt az iskolát, hogy visszavezessük ezeket a volt nővéreket a tisztességes életbe. - Kis szünetet tartott, majd úgy kezdett beszélni, mintha verset szavalna. - A buddhizmusban nincsen megkülönböztetés. Csak úgy vihetünk végbe jó cselekedeteket, ha sokan együtt dolgozunk.

Kétkedve pillantottam anyámra. - Még soha életemben nem hallottam olyan iskoláról, amit a prostituáltaknak hoztak volna létre.

- Igen, ez valami új dolog lesz. Az egész templom együtt fog működni abban, hogy ezeket a nővéreket Dharmában részesítsük.

Csaknem felnevettem, mert eszembe jutott Igazgyöngy tréfája, arról, hogy „hogyan kell felajánlanunk a testünket a Dharmához imádkozva”: Neki ez azt jelentette, hogy előrehajolt, hogy jobban látszanak a mellei. De némi erőfeszítés árán komolyságot erőltettem magamra. - De Mama, én sosem voltam tanár.

-Viszont nagyon jó tanuló voltál, igaz? Kiválóan ismered a művészeteket és az irodalmat. Így minden további nélkül taníthatod ezeket a lányokat, és ha elvégezték az iskolánkat, akkor ahelyett, hogy prostituáltak lennének, művészként vagy tanárként kereshetik meg a kenyerüket.

Megint közbe akartam szólni, de anyám leintett. - Attól tartok, hogy a döntés már megszületett. Az iskola neve Új Modell Iskola lesz, és te fogod tanítani a zenét, a festészetet és az irodalmat, elsősorban azoknak a nővéreknek, akik nem tudnak olvasni. Találtunk még öt volt nővért, akik szintén a mi iskolánkban fognak tanítani.

Amikor elhaltak a szavai, sokáig csöndben néztük egymást. Aztán felkaptam a teáscsészémet, egy nagy korty teát ittam belőle, abban a reményben, hogy a gőzölgő ital majd elűzi a kétségeimet.

Az Új Modell Iskolát 1929. április 28-án tervezték megnyitni. Egy hónappal korábban, március 28-án Dong úr - a Dharma nagy védelmezője és aki a nagy adományt adta a templomnak - nagyszabású megnyitóünnepséget tartott az egyik nyugati étteremben. A sok odasereglett ember között nem voltak apácák a Tiszta Lótusz Templomból. Mindenki megértette, miért maradtak távol - egy dolog

volt, hogy az apácák és a szerzetesek az élőlények egyenlőségéről prédikáltak, de megint más volt, hogy prostituáltakkal együtt mutatkozzanak a nyilvánosság előtt.

Természetesen az apácák eljutottak odáig, hogy ne tegyenek különbséget az emberek között, és távol tartották magukat a külvilág eseményeitől - de ez nem volt elmondható a világi emberekről.

A következő napon egy újságíró ezt írta az eseményről a legnépszerűbb újságban, a *Shebában*.

„Az Új Modell Iskola megnyitójára a Nagy Illatos étteremben került sor, ahova számos nővér eljött, de ellátogattak ide kereskedők, állami tisztviselők, tudósok és művészek - mindenki, aki hitt a prostituáltak rehabilitációjában.

Délután öt órakor fekete autók gördültek az étterem elé, ezekből elegánsan felöltözött *ming jik* szálltak ki. A járókelők megálltak, és csoportba verődve szemlélték a gyönyörű nőket, akik olyanok voltak, mintha tündérek szálltak volna le az égből.

Nyugati ételeket szolgáltak fel az étteremben - sonkát, orosz levest, sült marhaszeletet, továbbá ceyloni teát tejjel, konyakot, pezsgőt és whiskeyt. Miután az egybegyűltek elfogyasztották az ételeket, és leszedték az asztalt, Vörös Illat kisasszony, aki a Jade Kapu Pavilonban volt korábban nővér, ám jelenleg az Új Modell Iskola megválasztott elnöke lett, felállt, és beszédet mondott arról, hogy mennyire fontos a nők oktatása, hogy függetlenek lehessenek, és ők is hozzájárulhassanak ahhoz, hogy világunk jobb lehessen. Ezután ismertette az iskola céljait: itt oktatni és rehabilitálni fogják a volt nővéreket, hogy új életet kezdhessenek. Az iskola elvégzése után a volt nővérek új személyiségükkel már jó állásokat is betölthetnek. Az iskola anyagi támogatást is nyújt nekik, hogy függetlenek lehessenek és férjhez mehessenek. »Ez az új iskola olyan, mint a pokolba lehatoló fényes napsugár« - mondta beszéde végén Vörös Illat kisasszony.”

Felsorolta a tanárok nevét is. Az egyik tanárt Aranyorchideának hívják, aki *ming ji* volt, és igen jól ért a művészetekhez és az irodalomhoz, és még az ősi hangszeren a *qimn* is tud játszani.

A résztvevők sokáig beszélgettek még az iskoláról és az oktatás fontosságáról, majd fényképek készültek róluk, és a találkozó végén a lányok elénekelték a „Nővérek, fogjunk össze!” című dalt.

Nővérek, ne vesztegetessük tovább az időnket a vörös por füstjében és hamujában.

Hanem fiatal életünkkel álljunk a változás, a reformok mögé! A siker csak egy karnyújtásnyira van tőlünk, és valamennyien áldottak vagyunk.

Építsünk magunknak jobb, boldogabb és fényesebb jövőt! Állítsunk példát a mi nővértestvéreink elé!

Több nagy lap és magazin is hírt adott az új iskola megnyitásáról. Legnagyobb meglepetésemre valamennyiben állt egy pár sor rólam is: azt írták, hogy én voltam a legtekintélyesebb prostituált Sanghajban, és szakértője vagyok a művészeteknek - különösen a qinnek. Fogalmam sem volt, hogy azért kaptam-e ekkora figyelmet, mert az újságírók kiderítették, hogy kapcsolatban állok a Tiszta Lótusz Templom apátnőjével, vagy egyszerűen arról volt szó, hogy a hírem ide is eljutott Sanghajból. Mindeneste nagyon örültem, hogy ismét a figyelem középpontjában állhatok egy rövid időre.

Egy hónappal később harminchét tanulónk volt - ez biztató kezdetnek számított. Anyám azt jósolta, hogy hamarosan több mint háromszáz diákunk lesz. Tudtam, hogy a Tiszta Lótusz keményen dolgozott azért, hogy adományokat gyűjtsön, és azért is, hogy minél több tanulót vonzzon.

Amikor az első napon megláttam az osztályom tanulóit, nagyon meglepődtem - bár ez nem volt indokolt. Valamennyien pazar ruhákban feszítettek, erősen ki voltak sminkelve, és csábos pillantásokat vetettek. Még nem jöttek rá, hogy ez az iskola a rehabilitációról, a tanulásról és nem a flörtölésről szól...

A kiábrándító kezdés ellenére tanítás után ottmaradtam, hogy segítsek a volt nővéreknek a tanulásban, és minden az iskola ügyeivel kapcsolatos megbeszélésen részt vettem. Ám hamar rá kellett jönnöm, merő ábránd, hogy ezeknek a volt nővéreknek megtanítsam az

irodalom klasszikus műveit. Épp csak hogy le tudták írni a nevüket, meg ismertek pár írásjelet, de úgy tűnt, arra már nem lehet őket megtanítani, hogy egy egyszerű levelet meg tudjanak írni. A viráglányoknak ez az új nemzedéke már egyáltalán nem érdeklődött a tanulás iránt.

Ahelyett, hogy feladtam volna a dolgot, elhatároztam, hogy valami különlegeset fogok tanítani - a *qinen* való játékot fogom oktatni. Ahogyan Igazgyöngy átadta nekem ezt a tudást, én is ki akartam választani egy lányt, aki majd továbbviszi ezt az ismeretet. A választásom egy Baobao nevű lányra esett, mert ő öltözött a legválasztékosabban, és úgy tűnt, művészi légkör veszi körül. Először nagy érdeklődést mutatott a hangszer iránt, de a lelkesedése olyan gyorsan lankadt, ahogy a hó olvad el tavasszal a hegyekben. Hamarosan abba is hagyta a gyakorlást. Egy nap félórát vártam rá, mire végre felbukkant az órán; a haja kócos volt és a ruhája pedig gyűrött.

-Baobao, kérlek, moss kezet, mielőtt a *ginen* játszánál - mondtam neki, és nem rejtettem véka alá, mennyire mérges vagyok a viselkedése miatt.

Vonakodva bement a mosdóba. Amikor visszajött, nemtörődöm módra lehuppant a székre, és hangolás nélkül kezdett játszani a *ginen*. Mielőtt ismét leszidhattam volna, a dal közepén abbahagyta a játékot, és legnagyobb megrökönyödésemre rágyújtott egy cigarettára.

- Baobao, mutass több tiszteletet ez iránt a szent hangszer iránt!

- Sajnálom, Arany orchidea - felelte pajkos mosollyal az arcán, majd szívott egy slukkot a cigarettájából, és a hamu ráhullott az én selyemhújjaim tiszta földjére.

Akkor határoztam el, hogy többé nem tanítok senkinek *g/wmuzsikát*.

Amikor elkezdtem tanítani ebben az iskolában, akkor azt gondoltam, hogy én is úgy fogom őket oktatni, ahogyan azt Igazgyöngy tette velem. Ezekből a közönséges lányokból elegáns művésznőket akartam faragni. De most szomorúan be kellett ismernem, hogy ez reménytelen vállalkozás volt - ők egyáltalán nem érdeklődtek a művészetek iránt. Igazgyöngy megjósolta, amikor Vörös Jade nyerte meg a versenyt, hogy

a miénk lesz a *ming jik* utolsó nemzedéke. Szomorúan el kellett fogadnom, hogy igaza volt. Az elegáns kurtizánok korszaka leáldozott, és a történelem része lett.

Ezek a viráglányok már mások voltak, mint mi. Ők csak annyit tudtak, hogy hogyan tegyék szét a lábukat.

37.

A váratlan látogató

Az egyre nagyobb nyári meleg arra emlékeztetett engem, hogy már csaknem két éve éltem és tanítottam a Tiszta Lótusz kolostorban. Egy darabig azzal áltattam magam, hogy talán valóra válthatom Papa elképzelését arról, hogy tanár lesz belőlem. De nem volt türelmem a lassú tanítványokhoz, arra pedig nem volt esélyem, hogy egy tekintélyes leányiskolában tanárként alkalmazzanak. De még ha így is lett volna, nem sok örömet leltem a tanításban.

Egy napon, amikor éppen az asztalomon raktam rendet az irodámban, az iskolaszolga hozta a hírt, hogy valaki látni szeretne, és hogy az illető lent vár az előcsarnokban. Csak nagy ritkán keresett meg engem személyesen valaki, ezért azt hittem, hogy Ouyang az, vagy ami még rosszabb, hogy Fung bukkant a nyomomra, és most le akar számolni velem. De amikor megkérdeztem a szolgát, hogyan néz ki az illető, azt mondta, hogy egy *laofan*. Ekkor azt gondoltam, hogy egy külföldi riporter akar cikket írni a mi iskolánkról az angol *North China Herald* című újságnak. Vagy pedig egy nyugati férfi jött el ide, mert kurtizánokkal akar találkozni, de túlságosan fél őket felkeresni az egyik türkizkék pavilonban.

Miközben a látogató felé tartottam az előcsarnokban, egy középkorú, világos hajú férfit láttam türelmetlenül fel s alá járkálni. Amikor a férfi megpillantott, szívélyes mosoly ült ki az arcára, és kék szeme felragyogott. Nagyon meghökkentem, mert olyasvalakit láttam, akivel nem reméltem, hogy megint találkozhatom - Mr. Anderson állt előttem.

Legalább kilenc éve volt annak, hogy titokzatos módon abbamaradtak a látogatásai a Barackvirág Pavilonban: akkor nagyon kedves volt hozzám, de sosem jött vissza. Mondjuk, én sem bántam jobban Qing Zhennel. Anderson sosem szeretkezett velem - és én sosem értettem, miért nem. Legnagyobb örömömre alig öregedett valamit, és nagyon jól nézett ki. Mintha kissé meghízott volna, de az arca egészségtől sugárzott. Korábban mindig fáradt volt a tekintete, de most magabiztosságot sugárzott. A melegség most is ott ült a szemében

- erre oly sok év távlatából is jól emlékeztem -, vagyis ebben a tekintetben nem változott semmit.

Kissé félszegen hallgattunk egy darabig, majd én szólaltam meg elsőként. - Mr. Anderson, micsoda váratlan meglepetés!

Közelebb lépett, és megfogta a kezemet. - Aranyorchidea kisasszony - mondta izgatottan -, micsoda öröm önt újra látni.

Amikor végre elengedte a kezemet, csendben és kissé esetlenül néztük egymást. Ahogy én is észrevettem rajta a változásokat, bizonyára ő is látta, hogy most mennyire más vagyok: egyszerű indigószínű ruha volt rajtam, a hajamat nem kentem be pomádéval, és szoros kontyba fésültem, nem volt kikészítve az arcom - vagyis egy tanárnőhöz illő külsőm volt. Hirtelen attól tartottam, hogy ez a szigorú megjelenés nem nyeri el majd a tetszését, és az sem, hogy egy kolostorban voltam tanár. Idegesen végigsimítottam a hajamat.

- Mr. Anderson? Hogy talált meg itt engem?

Tartózkodóan elmosolyodott. - Arany orchidea kisasszony... ön híres lett megint. Láttam a nevét az újságokban, így találtam önre.

- De honnan tudta, hogy rólam írnak a lapok? Hiszen ön úgy tudta, hogy Xiang Xiangnak hívnak és nem Aranyorchideának.

- Nem sok nővér jön ide Sanghajból, és tud játszani a *qinen*. Természetesen nem voltam benne száz százalékgig biztos, ezért meg kellett győződnöm, ön-e az.

Ekkor pajzán pillantást vetettem rá - a régi emlékek kedvéért. - Mr. Anderson, mi szél fújta önt ide?

-Üzleti ügyben járok Pekingben. - Elgondolkodva fürkészte az arcomat. - Xiang Xiang... egyébként hogy van?

- Jól, köszönöm! - feleltem, és annyira meghatódtam attól, hogy a valódi nevemet hallom, hogy könnyek gyűltek a szemembe.

Mr. Anderson szelíden rám nézett. - Élvezi itt a tanítást?

- Hmmm... inkább azt mondanám, hogy érdekesnek tartom. - Csak nézett rám, és nem szólt semmit, ezért megkérdeztem: - Olyan sok idő telt el azóta, hogy utoljára láttam. Jól megy a sora?

Elmosolyodott. - Igen, Elmondhatom, hogy az üzleti ügyeim jobban alakultak a vártnál.

- Akkor ön most nagyon boldog ember.

-Bizonyos vonatkozásban igen. De természetesen nincs meg mindenem, amire vágyom.

Úgy éreztem nem kell több kérdést feltennem, ezért hallgattam, és mosolyogtam. Aztán még beszélgettünk arról, hogy mi történt velünk a hosszú évek alatt. Bár most sokkal magabiztosabbnak látszott, Mr. Anderson kissé feszült volt velem. Nem tudtam kitalálni, hogy miért, de nagyon örültem, hogy újra láthatom. És aztán a látogatásnak hamarosan vége szakadt.

- Xiang Xiang, csodálatos dolog volt újra látnom önt. - Utoljára még végignézett rajtam, udvariasan megcsókolta a kezemet, majd távozott.

Aznap éjjel nyugtalanul aludtam. Anderson arcát láttam magam előtt. Ő sokkal idősebb volt, mint én, és bár nem volt jóképű, természetesen nem volt csúnya sem. Az évek során nem gondoltam rá sokszor, most mégis abban reménykedtem, hogy majd újra eljön hozzám látogatóba. De nagyon tartózkodóan búcsúzott el tőlem, és hirtelen távozása sem volt éppen megnyugtató. Vajon visszajön-e, hogy ismét lászon engem, vagy ahogyan kilenc évvel ezelőtt, titokzatosan eltűnik újra?

Nem sokáig gyötörtek a kétségek. A következő nap reggelén az iskolaszolga hozta el nekem Mr. Anderson üzenetét, miszerint az órák után tiszteletét teszi nálam.

Délután fél ötkor megérkezett az én amerikai barátom, aki legnagyobb meglepetésemre meghívott vacsorázni egy elegáns étterembe a kereskedelmi negyedbe. Eszembe jutottak a fényűző napok, amiket a Barackvirág Pavilonban és Ouyang úrral töltöttem. Azt kívántam, bárcsak Mr. Anderson előbb mondta volna, hogy randevúra akar hívni, mert akkor kisminkeltem volna az arcomat, és selyemruhát vettem volna fel.

Amikor beléptem az impozáns, nyugati stílusú kőépületbe, és végighaladtam a folyosókon, amiket freskók és oszlopok szegélyeztek, a vendégek felém fordították a tekintetüket, és csodálták a szépségemet. Ennek nagyon örültem, mert bár már nem voltam *ming ji*, még mindig

körülvett a csábító és varázslatos légkör, és mint egy finom parfüm, ott lebegett körülöttem. Bár apácák között éltem, és elhatároztam, hogy soha többé nem megyek vissza nővérek, a férfiak kitüntető figyelme - amiről már régóta megfeledkeztem - elégedettséggel töltött el.

A szmokingos pincér odakísért bennünket egy asztalhoz, ami mellett egy magasra nőtt dísznövény állt művészi kaspóban.

Miután udvariasan elcsevegtünk egymással, Mr. Anderson jelentőségteljesen rám nézett. - Xiang Xiang, nem bánja, ha felteszek önnek egy személyes kérdést?

- Csak tessék, Mr. Anderson.

- Boldognak érzi magát tanárként?

A kérdése váratlanul ért. Mivel Pekingbe kellett menekülnöm, nem sokat törődtem a boldogsággal vagy a boldogtalansággal. De még a jövömre is alig gondoltam. Épp csak éltem az életemet, vagy hogy még pontosabb legyek, tettem a dolgom, vagyis tanítottam.

Úgy tartottam a kezemet, hogy orchideára emlékeztessen, majd felkaptam a teáscsészémet, és ittam egy kortyot a frissítő nedűből. - Mr. Anderson, mostanában nem foglalkozom olyan mulandó dolgokkal, mint amilyen a boldogság.

-Xiang Xiang, kérem szépen, kezdjen el gondolkodni rajta. Csendesen letettem a csészémet, és kíváncsi pillantást vetettem rá.

- Miért?

- Amióta először találkoztunk, nagyon gyakran gondolok önre.

-Valóban? - korholó pillantást vettem rá. - Akkor miért hagyott fel a látogatásaival a Barackvirág Pavilonban?

-Én el akartam menni oda - mondta kissé félszegen -, de az üzlettársam megbetegedett, és nem látogathatta a nővéreket. És nem sokkal ezután az üzleti ügyeim Pekingbe szólítottak. De Xiang Xiang, sosem szüntem meg gondolni önre.

Kétkedően néztem rá. Ő pedig tovább folytatta, és látszott rajta, hogy küzd a szavakkal. - Xiang Xiang, ön olyan tehetséges, művészi hajlamokkal megáldott nő.

- Mr. Anderson, ön túlértékel engem. Biztos vagyok benne, hogy egy olyan férfi körül, mint amilyen ön, rengeteg finom nő forgolódik.

- Meglehet, de egyik sem olyan, mint ön. Kérdőn húztam fel a szemöldökömet.

Mr. Anderson a kanalával játszott egy darabig, majd letette, és szelíden azt mondta. - Xiang Xiang, bocsásson meg a faragatlanságomért, de meg kell önnek mondanom, hogy nem tudom elviselni, hogy ön magányosan él.

- De Mr. Anderson - le akartam tagadni, hogy nagyon is az elevenemre tapintott -, engem mindennap tanulók és apácák vesznek körül. Ne gondolja, hogy az én életem...

- Xiang Xiang, magam is tudom, hogy milyen érzés munka után este az üres falak közé hazatérni.

Anderson szavai megérintettek engem valahol legbelül, de nem válaszoltam neki. Már kezdtem gyanítani, hogy mi a szándéka a látogatásának.

Ő pedig tovább folytatta. - Xiang Xiang, én nem vagyok a szavak embere, ezért engedje meg, hogy őszinte legyek önhöz. Eddigi üzleti tevékenységem során annyi pénzt kerestem, hogy biztonságban érezhetem magam. - Aztán elpirult az arca, amikor hozzátette. - És azt szeretném, ha ön is boldog lenne - mellettem.

Az évek hosszú során sok mindent kértek tőlem a férfiak, hogy tegyek meg nekik, de ezt egyiktől sem hallottam. Nagyon meglepett Mr. Anderson ajánlata. Úgy gondoltam, hogy nem szeretem ezt a férfit, de nem is találom őt taszítónak. Sőt tizenhárom éves korom óta némi vonzalmat is éreztem iránta. Természetesen nem váltott ki belőlem olyan érzelmeket, mint Qing Zhen vagy Jiang Mou, de jól éreztem magam a társaságában.

Mr. Anderson össze akart velem házasodni, és el akart vinni egy különös, távoli országba. Bár sokszor álmodoztam arról, hogy elmegyek Kínából, hogy lássam a világot, és vágytam a lehetőségekre, amiket egy ilyen utazás kínálni tudott volna, de most, amikor szembenéztem ezzel a kínálkozó alkalommal, ez a gondolat nagyon valóságosnak és zavarba ejtőnek tűnt. Amellett itt volt az új életem is: tanítottam egy iskolában. Bár valójában nem igazán érdekelt a tanítás, inkább csak azért csináltam, hogy az anyám kedvében járjak - és mert nem adódott számomra más értelmes munkalehetőség.

Mr. Anderson látta, hogy nehezemre esik válaszolni, ezért tovább folytatta a mondandóját, és alaposan megválogatta a szavait. - A Kínában töltött évek alatt megtanultam, mi az a karma. Xiang Xiang, a mi útjaink többször is keresztezték egymást, és ez nem történhetett véletlenül. A dolgoknak mindig van valami céljuk.

Haraptam egy falatot a sonkás szendviczből, majd elgondolkodva rágni kezdtem, de nem éreztem az ízt. Végül így feleltem. - Mr. Anderson, nagyon jólesik nekem az ön ajánlata, de én... csak most kezdtem a karrieremet. És az Új Modell Iskolának szüksége van rám...

- Megint csak elnézést kérek a bárdolatlanságomért: bár jó gondolatnak tartom ezt az iskolát, gondolja, hogy sokáig fog működni?

Ez a kérdés nagyon meglepett engem, mert soha nem jutott eszembe, hogy ezt az iskolát bezárhatják. - Mr. Anderson...

- Xiang Xiang, mostantól fogva kérem, szólítson Richárdnak. Ez az én keresztnevem.

Ri-chard, magamban ezt a két rejtélyes szótagot ismételtetem, mintha közben rájönnék valami nagy titokra. - Richárd, balszerencsét hoz a fejére azzal, ha azt mondja, hogy egy újonnan megnyitott iskolát be fognak zárni.

- Nem akartam nekitámadni önnek. De én üzletember vagyok, ezért realista és gyakorlati lélek is vagyok egyben. Lehetnek álmunk és ambícióink az életben, de nem eshetünk illúziókba. Az túl sokba kerülne nekünk.

Erre nem válaszoltam semmit; ő meg a teáját nézte, és idegenesen kavargatta az italt. Pár hosszú pillanat múlva rám pillantott és így szólt. - Xiang Xiang, ön talán nem követi a politikai változásokat, de nagyon veszélyes helyzet alakult ki Japánnal. Attól tartok, hogy meg fogják támadni Kínát. Erre sajnos bármikor sor kerülhet.

Ez a kijelentése nagyon megdöbbenett. Hallottam már korábban is, hogy a japánokról, beszélnek, de elzárkózva éltem egy apácakolostorban, és nagyon lefoglalt engem a tanítás, ezért nem morfondíroztam sokat ezen a témán. - Olyan rossz lenne a helyzet?

- Xiang Xiang, a kínaiak nem készültek fel a fenyegetésre. És ha a japánok ideérnek, akkor nem fognak kesztyűs kézzel bánni az olyan csinos nőekkel, mint amilyen ön is.

A szívem hevesebben kezdett verni. Most egy újabb esemény fenyegetett, ami sokkal rosszabb lehet annál, mint amilyennek én azt gondoltam, és mint amin már eddig keresztülmentem.

Mr. Anderson ivott egy korty teát, majd letette a csészét, és rám nézett. - Xiang Xiang, jó életet akarok nyújtani önnek; eleget tud tenni a kérésemnek? Tudom, hogy sokkal idősebb vagyok önnél, és hogy valószínűleg nem szeret engem. De ez most nem igazán számít, igaz? Biztos vagyok benne, hogy tudja, a kínaiak előbb összeházasodnak, és csak utána szeretnek bele egymásba. Xiang Xiang, úgy vélem, hogy egy idősebb férfi sokkal jobban illene önhöz. Mert mi tudjuk, hogyan kell szeretni és gondoskodni egy nőről.

Kuncogni kezdtem, hogy a pillanat feszültségét feloldjam. - Mr. Anderson...

- Kérem, szólítson Richárdnak.

- Richárd, nagyon jólesnek nekem a szavai. De... - Mivel nem volt szívem megmondani neki, hogy nem szeretem őt, ki kellett találnom valami kibúvót. Végül azzal rukkoltam elő: - Ön is tudja, hogy mivel foglalkoztam azelőtt, és nem gondolom, hogy... alkalmas lennék az ön feleségének.

Erre elpirult az arca, és feszült volt a hangja is. - Xiang Xiang, ez egyszerűen képtelenség. Én nagyon büszke vagyok önre. Ön rendkívül művelt, választékos ízlésű nő, és kiválóan játszik a *qin*en. Amellett egy másik országban élnék, ahol semmit sem tudnak majd önről.

Ahogy a macska fut a farka után, úgy Mr. Anderson sem akarta könnyen feladni azt, amit a fejébe vett. De ez a beszélgetés egyelőre nem vezetett sehova.

Végül idegesen azt mondta. - Xiang Xiang, tudom, hogy nem beszélhetem rá olyan dologra, amit nem akar megtenni. De kérem, gondolkodjon az ajánlatomon. Hamarosan visszatérek az Egyesült Államokba, és nem tudom, mikor jövök vissza, az is lehet, hogy soha, vagy legalábbis csak nagyon hosszú idő múlva. Mivel sok pénzt kerestem, a visszavonuláson gondolkodom. - Megfogta a kezemet, és az ajkához emelte.

Én pedig hagytam, hogy megcsókolja.

Aznap este, amikor hazamentem, Mr. Anderson és az ajánlata forgott a fejemben, mint egy körhinta. Igen, biztos voltam benne, hogy jó férj lenne belőle. És azt is tudtam, hogy azzal a pénzzel, amire szert tett, meg tudná nekem adni azt a biztonságot, amire annyira vágytam - még hozzá életem hátralévő részére. Csakhogy nem szerettem őt.

Magamban felkacagtam erre a gondolatra. Korábbi foglalkozásom mikor tette lehetővé számomra, hogy egyáltalán elgondolkodjam a szerelemről? Az én dekadens éveimben sok idős férfit kiszolgáltam. Akkor mit számi tana, ha még eggyel többnek is a kedvére tennék? Csakhogy ezúttal nagy volt a különbség - mert ez alaklommal Anderson törvényes, első és egyetlen felesége lennék.

Aztán eszembe jutott, mit is mondott nekem Igazgyöngy sok évvel ezelőtt:

Ha ez az Anderson valaha visszajön, és felajánlja, hogy kifizeti az adósságaidat, és házasságot ajánl neked, akkor rögtön fogadd el, még akkor is, ha nem szereted őt. Ilyen eset csak egyszer történik az életben.

Ide-oda forgolódtam az ágyamban, azon töprengve, hogy elfogadjam-e a kínálókozó lehetőséget vagy sem. Ám ha belemegyek a dologba, akkor nem lesz több esélyem az igaz szerelemre. Akkor nem lesz az életemben olyan férfi, mint amilyen Qing Zhen volt, akit szívből, testestül-lelkestül szerettem, mert elvarázsolt csodálatos lényével.

Aztán elképzelvein, amint Mr. Anderson szenvedélytől fűtött arccal fölém hajol, és közben azt suttogja a fülembe. - Xiang Xiang, adj kettőnek egy esélyt. Szeretlek téged.

Ezt követték azok a képek, amikor a japán katonák bevonulnak az apácakolostorba...

* * *

Anderson tovább folytatta a látogatásait. Minél többször láttam, hogy az idő mit művelt kedves arcával, annál többször gondoltam arra, hogy majd az én arcvonásaim is áldozatul esnek a múltó időnek. Ezért egyre

jobban hajlottam arra, hogy elfogadom az ajánlatát. Három héttel később bementem anyám irodájába, hogy elújságozzam neki a nagy hírt. Mielőtt a tárgyra tértem volna, megkérdeztem tőle, mit szándékozik tenni a templommal, ha bevonulnak a japánok.

Legnagyobb meglepetésemre azt felelte: - Nem megyek sehova.

- De Mama...

- Apáca vagyok. Minden hely egyforma a számomra - nirvána és samsara.

Ebben a pillanatban komolyan azt gondoltam, hogy az anyámnak elment az esze. Mi történik akkor, ha a japánok lerombolják a templomot, összezúzzák a buddhista szobrokat, majd megerőszelelják anyámat és végül megölik? Talán már annyira elszakadt a külvilágtól, hogy már ezzel sem törődik? De hiszen a buddhizmus nem csak az elzárkózást tanítja, hanem azt is, hogy védjük meg a testünket.

- Mama, akarod, hogy én is itt maradjak?

Meglepetten nézett rám. - Nem, lányom te nem vagy apáca. Hosszú idő óta most először nevezett a lányának. Könnyek szöktek a szemembe. - Mama...

- Igen?

- Azt hiszem, hogy én... férjhez megyek.

Legnagyobb meglepetésemre anyám arca felragyogott. Pár pillanatig hallgatott, majd azt kérdezte: - Tudhatom, hogy ki a vőlegény? - izgalom csendült kis a hangjából.

- Richárd Anderson, egy amerikai kereskedő.

A szeme elkerekedett, és kíváncsian tudakolta: - Ez azt jelenti, hogy elutazol Amerikába? Bólintottam.

A válasza meglepett. - Jól van. Ebben az országban túl sok a nyomorúság és a szenvedés. Lányom, menj hozzá Mr. Andersonhoz, és hagyd el Kínát, amilyen gyorsan csak lehet.

- Mama, már nem akarod, hogy apáca legyek?

Anyám jelentőségtelesen rám nézett. - Most más a helyzet. A dolgok változnak; és mindig is változni fognak.

- De Mama, azt szeretném, ha te is velem jönnél.

Mielőtt még többet mondhattam volna, egy heves, elutasító kézlegyintéssel megadta a választ.

* * *

Egy hónappal később az Új Modell Iskola annyi hűhó és lelkes újságcikk ellenére bezárt - alig két évig működött. Egy újabb hónappal később, szeptember 18-án a japánok fennhatósága alatt lévő dél-mandzsúriai vasútállomáson egy bomba robbant. A japánok ezt ürügynek használták arra, hogy megszállják a tartományt - bár a kínaiak biztosak voltak abban, hogy japán katonák provokációjáról volt szó.

Mandzsúria elfoglalása után a fővárosban egyetlen éjszaka alatt kitört a pánik. Némelyik újság azt jósolta, hogy a japánok hamarosan bevonulnak. Mások arra figyelmeztettek, hogy a japán *wokou* - vagyis a japán banditák - megállíthatatlanok, és nem soká megszállják az összes nagyvárost Kínában - így Nankingot, Chunkingot, Pekinget és Sanghajt. A vészterhes hírek gyorsan szárnyra kaptak. Az alvilág - a híres zöld banda és a *hong* banda - kihasználta az alkalmat, és az irányítása alá vonta a prostitúciót a nemzetközi negyedben. A lányokat bántalmazták, és csaknem az összes keresetüket elvették védelmi pénz gyanánt.

Úgy gondoltam, mielőtt döntenék, hogy hozzámenjek-e Mr. Andersonhoz és elhagyjam Kínát, még egyszer utoljára el kell mennem Sanghajba. El akartam köszönni Ah Ping nénitől, és ki akartam fejezni tiszteletemet az én két vértestvérem, Igazgyöngy és Rubin szellemének.

Úgy terveztem, hogy egy napig maradok ott. Ezért alighogy megérkeztem az Északi pályaudvarra, riksát béreltem, és megkértem a kullit, hogy egyenesen vigyen a nemzetközi negyedbe. Amikor az elegáns rózsaszínű épület közelébe értünk, azt mondtam a kulinak, hogy álljon meg. Alig vártam, hogy odaszaladjak Ah Ping nénihez és még pár ismerőshöz, és hogy még egyszer utoljára körülnézek korábbi otthonomban, helyesebben börtönömben. Csak néhány járókelő lézengett az utcán, az arcuk feszült volt, és lehajtották a fejüket.

Láttam, hogy néhány drága autó parkol a pavilon előtt. Az épület egy öreg kurtizánra emlékeztetett, akinek szépsége és nagy híre olyan halovány ma már, mint a lemenő nap utolsó sugarai. Megfakult külseje ellenére az ablakokból fény és vidám hangok szűrődtek ki. A Barackvirág Pavilonban még mindig virágzott az üzlet! Talán Fang Rong és Wu Qiang most japán katonákat szórakoztat? Megrohantak a régi emlékek. Azt kívántam, hogy ez az aranyporral behintett pokol tűnjön el örökre, de ugyanakkor ez a pavilon volt az én otthonom oly sok éven át.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és kilépett az utcára egy karcsú alak, akinek kék kabátját aranyérmés minta díszítette. Wu Qiang volt az? Az én „Dem”? Vagy egy korábbi vendégem? Az út nagyon széles volt, ezért nem láttam jól az illető arcát. Igyekeztem nyújtogatni a nyakamat, hogy jobban megnézhessem... BUMMMÜ

A riksám felrepült a levegőbe. Füst csípte a szememet, és alig kaptam levegőt. A fülem csengett, azt hittem megsüketültem. Szinte hallottam, hogy a csontjaim reszketnek a testemben. Kinyitottam a számat, de nem jött ki hang a torkomon, csak zihálva kapkodtam levegő után.

Aztán a kuli rémült kiáltását hallottam. - Bomba! A japánok megtámadtak bennünket! - Eszeveszett tempóban felkapta a riksa két rúdját, és elindult, engem pedig a hirtelen mozdulatával kipenderített a járműből.

Miután felkeltem a földről, elámultam azon, amit láttam - illetve amit nem láttam.

A Barackvirág Pavilonnak húlt helye volt!

A vendégek kezdtek kifelé szállingózni. Pár patkányt láttam elfutni, őket követte valami, ami a földön gurult utánuk. Vajon ezek emberi fejek lennének? Pár pillanatba belekerült, amíg rájöttem, hogy a kaput védelmező két kóoroszlánnak a feje volt az.

Összerándult a gyomrom. Eszembe jutottak Igazgyöngy szavai, amiket tíz évvel ezelőtt mondott nekem élete utolsó napjaiban:

El fog jönni az a nap, amikor a Barackvirág Pavilont lerombolják.

Épp akkor vettem észre egy másik menekülni készülő riksát. Odakiáltottam neki, hogy vegyen fel, de mindhiába. Ezért odaszaladtam hozzá, és egy marék dollárt nyomtam az orra alá, mire megállt, és én felugorhattam az ülésre. Egyre csak hátrafelé néztem, de nem láttam mást, csak nagy füstöt, miközben olyan gyorsan igyekeztem elhagyni a nemzetközi negyedtet, amilyen gyorsan csak lehetett - ezúttal örökre.

1931 decemberében, huszonhat éves koromban végleg lezárult életem első fejezete, és elkezdődött egy másik. Hozzámentem feleségül Richárd Andersonhoz, felszálltam a *President Cleveland* óceánjáróra, és Kína rideg hegyeit otthagytam Amerika aranyhegyeiért.

EPILOGUS

- Így történt, dédnagymama? Egyszerűen otthagytad az anyádat, és hozzámentél egy öreg emberhez? - kérdezi Jade Kincs tágra nyílt szemmel.

- Jade, az az öreg ember a dédnagyapád volt.

- Sajnálom, dédnagymama. És mi történt az anyáddal? Elmosolyodom. - Miután letelepedtünk San Franciscóban, az anyám írt nekem, és én megkaptam a leveleit. Szemben azokkal, amiket egy évtizeddel korábban írt nekem, ezek rövidek voltak, alig pár sorból álltak, és arról számoltak be nekem, hogy milyen munkát végzett a templomban, vagy pedig engem kérdezett arról, hogyan megy a sorom az Újvilágban. Túlélte a japán megszállást, de pár évvel később, 1948-ban meghalt, épp Mao Ce-tung győzelme előtt, és mielőtt még a kommunisták bezárták volna a kolostorokat.

Jade azt kérdezi: - És ti hogyan éltetek dédnagyapával, boldog volt a házasságotok?

Gondolkodom pár pillanatig. - Unalmasnak nevezném inkább, ha az igazat akarod megírni az emlékiratomban.

- Unalmas mindhalálig - Jade ismétli a szavaimat, miközben serényen leírja az értékes információt a jegyzetfüzetébe.

Leóra sandítok. Biztos vagyok benne, hogy most a legszívesebben átkarolná a menyasszonyát, és megcsókolná annak rózsás, érzéki ajkát.

Jade rám tekint nagy kerek szemével, amit tőlem örökölt. - Dédnagymama, miért döntöttél úgy, hogy hozzámész egy öreg barbárhoz?

Ekkor leszidom őt, amiért nem tanúsít nagyobb tiszteletet az én férjem és az ő dédnagyapja iránt.

- Dédnagymama, de hiszen *te* így nevezel minden amerikaiat!

Felemelem a csészémet, és iszom egy korty teát, miközben a dédunokám gyönyörű ajkait nézem, amik egy templom felfelé kunkorodó ereszeire emlékeztetnek. - Nos - leteszem a csészémet -,

azért mentem hozzá a te dédnagyapádhoz, mert ő volt a legtisztességesebb ember, akit ismertem. Mindig egyenrangú társként bánt velem. A házasságunk alatt úgy imádott, mint egy királynőt, én pedig viszonzásul királyként tiszteltem őt.

- De... szeretted őt?

-Kezdetben nem, de később igen. Nagyon jól megértettük egymást.

Hosszan belekortyolok a hosszú élet italába. - A dédapád kilencvenöt éves koráig élt, még negyven évig a házasságkötésünk után. Mivel nagyon sok pénze volt, megadott minden támogatást ahhoz, hogy megnyissam az Elegáns Orchidea Művészeti Galériát, ahol művészeteket oktattam - festészetet, kalligráfiát és *qint*.

Leo előrehajol és megkérdezi. - Milyen embereket tanítottál?

-Leginkább gazdag *(ai-iáikat)*. Es olyanok is eljöttek hozzám, akik valahol hallottak az én titokzatos és tekintélyes múltamról.

Jade és Leo szorgosan lejegyzik a jegyzetfüzetükbe a hallottakat. Amikor befejezik az írást, a tekintetem az olaj portrémra téved, amit hetvenöt évvel ezelőtt festett rólam Jiang Mou a karrierem utolsó napjaiban, és az utolsó költő-muzsikus kurtizánt ábrázolta, aki Sanghajban, Kínában élt.

Jade rámutat a képre. - Dédnagymama, szereted ezt a festményt?

- Azt szeretem, ami ez a kép, és amire emlékeztem.

Most Leo is rápillant a képre, ami huszonhárom éves koromban ábrázol. Majd odafordul kilencvennyolc éves jelenlegi énemhez, és ragyogó arccal azt mondja. - *Popo*, te valóban nagyon szép voltál.

Mindig is örömet jelentett nekem, ha ezt a naiv amerikaiit ugrathattam, ezért megkérdezem. - Hogyan? Csak voltam? Szóval ezzel azt akarod mondani, hogy most egy vén boszorkány vagyok?

Erre ijedt képet vág, mire nevetésben török ki.

Jade oldalba böki a vőlegényét, és ráförmed. - Leo, ügyelj arra, mit mondasz dédnagymamának!

Engedékenyen intek Leo felé. - Rendben, rendben, én nagy hercegem, csak semmi pánik. Érthető, hogy most Jade a legszebb nő a számodra. - Rákacsintok. - Ez csak természetes. Hiszen az én szépségemet örökölte.

A két fiatal arcára lótoszra emlékeztető mosoly ül ki. Jade megkérdezi. - Dédnagymama, Milyen érzés volt... annak lenni? Szóval tudod?

Az én elkényeztetett amerikai hercegnőm nagy zavarban van. - Drágám, azt akarod tudni, hogy szégyelltem vagy büszke voltam arra, hogy *ming ji* voltam?

A két csinos fej lelkesen bólogat, mint két bója a boldogság tengerén - láthatóan nagyon élvezik a szenvedéseim történetét.

Nagyon sóhajtok. - *Hai*, ez aztán a jó kérdés! Rendben. Szerencsésnek tartom magam. Bár bekerültem egy bordélyházba, az első osztályú volt. És ott találkoztam Igazgyönggyel, akitől megtanultam játszani a *pipán* és a *qinen*. És ami a bűzös férfiakat illeti, néha nagyon kemény dolog volt velük lennem. De ez már aligha számít, mert már mind elmentek a Tavaszi Forrásokhoz. De az én négyszáz éves, illetve már ötszáz éves *qinem* még most is velem van. - Rápillantok a karcsú hangszerre, ami a falon függ. Ez az én tiszta földem. Mindig is az lesz.

Aztán odafordulok a két fiatalhoz és megkérdezem. - Tudjátok, mire vagyok a legbüszkébb az egész életemből?

Jade előrehajol. - Talán arra, hogy nagy tehetséged van a művészetekhez?

Megrázom a fejemet.

- Arra, hogy tudsz játszani a *qimn*? Megint csak megcsóválom a fejem.

- Akkor mire? Nagymama, kérlek ne incselkedj velünk!

- Ah - kacagok jóízűen -, de hiszen *ming* //ként ez volt mindig is a legfőbb feladatomban. Bár ez a készségem már kissé berozsdásodott az elmúlt hetven-egynéhány év alatt. De nem hiszem, hogy valaha is elfogom felejteni.

- Dédnagymama, áruld el végre! - sürget Jade ismét.

Leo ráhelyezi menyasszonya combjára a kezét, majd ő is kérlelni kezd. - Kérlek szépen, *Popo*, mondd el nekünk.

- Rendben, rendben. - Még egy kis szünetet tartok a hatás kedvéért, majd alaposan megválogatom a szavaimat. - Nem arra vagyok a

legbüszkébb az életemben, amit csináltam, hanem arra, amit nem tettem meg...

Jade szeme elkerekedik. - Dédnagymama, mi lenne az?

- Amit nem tettem meg, az az volt - itt mély levegő veszek -, hogy nem eresztettem golyót Fung szívébe.

Jade grimaszt vág. - Ó, már értem. Ezt azért nem tetted meg, mert az anyád beszélt neked a buddhista könyörületességről. És ezért Fung szíve helyett a fülére irányítottad a pisztoly csövét.

Tovább folytatom a történetet. - Fung nem sokkal az eset után agyvérzésben meghalt. És én hiszek abban, hogy ennek az volt az oka, hogy meglőttem.

- De elvétetted a lövést!

- A rossz karmája végezett vele.

- Húha! - Jade felkiált - Ez tetszik!

Leo megkérdezi. - Boldog voltai, amikor megtudtad, hogy meghalt? Gondolkodom kissé, mielőtt válaszolnék. - Nem voltam boldog, inkább szomorú.

Leo és Jade is elképedt arcot vág. - Szomorú?

- Nem miatta szomorkodtam, hanem az élet szomorított el. A sors különös fordulatai.

Hosszú csend következik, miközben a két *yin yang* kölyök leírja az érzéseimet és az emlékeimet.

A jegyzetelés után Jade váratlan kérdést tesz fel nekem. - Dédnagymama, hogyan lehetséges az, hogy miután olyan sok meddővé tévő levest ittal a Barackvirág Pavilonban, mégis képes voltál kihordani és megszülni nagymamát?

- Mert ettem Qing Zhen öröklételeveséből a hegyen. - Felnevetek. - De az igazi oka az volt, hogy dédnagyapád nagyon gazdag volt, és a legjobb kórházakba küldött, és a legjobb orvosokat fogadta fel, hogy kezeljenek. De az is lehet, hogy azért, mert Chinatown-ban felkerestem a leghíresebb gyógynövényszakértőket, akik drága fűszerszámokkal gyógyítottak, mint amilyen a *hang hua*, ami felmelegítette a véretem, meg a *dong gui*, a madárfészek és a különleges vad ginseng Tianshanból.

- *Dong gui* és madárfészek. Húha! - kiált fel Jade, miközben lelkesen jegyzi le a drága gyógyfüvek nevét a füzetébe. Miután befejezte az írást, rám tekint. - Dédnagymama, miután dédnagypapa meghalt, te még mindig nagyon vonzó nő lehettél. Miért nem mentél újra férjhez?

- Jade, viccelsz velem? Annyi férfi volt az életemben, hogy már elegendő lett belőlük. Amellett... - nem tudtam befejezni a mondatot, mert az én igazi szerelememre gondoltam: a fiatal, jóképű, hegyek közt kóborló, varázslatos elixírt kotyvasztó, alamizsnát kolduló, í////inúvész taoista szerzetesemre, vagyis Qing Zhenre.

A két hihetetlenül fiatal rokonom egymásra mosolyog. Ifjúi szenvedélyük hirtelen szomorúsággal tölt el. Képzeletben, akár egy filmen, magam előtt látom magamat és Qing Zhent. Emlékszem, ahogy hosszú, fényes haja az arcába hullik a holdfényben; és ahogy varázslatos kezeivel végigsimogatja a testemet, aminek nyomán érzéketlen prostituáltból érzéki, buja szerető lettem; és hallom, amint felnyög és felsikolt, amikor elérkezik a szexuális nirvánába... Ó, milyen frissen és élénken élnek bennem ezek az emlékek hetvenhat év távlatából is!

A régi mondásnak igaza van - amíg egy nap telik el a hegyek között, addig ezer esztendő múlik el a világban!

Most is azon tűnődöm, mint oly sokszor az életemben: vajon él-e még Qing Zhen? Ha igen, akkor most százhat éves. És akkor sikerült elérnie a halhatatlanságot! Ha nem vesztette el a józan eszét az elixírjétől, amiben egy halott madár úszott, vajon gondol-e még néha rám?

- Dédnagymama, jól vagy?

- Igen. Miért?

- Mert sírsz! - Jade elővesz egy zsebkendőt, és letörli a könnyeket az arcomról. Azt képzelem, hogy az én százhat éves szeretőm cirógat.

Miután felszáradtak a könnyeim, mindhárman csendesen kortyolgatjuk a teánkat, és eszegetjük a dim sumot, amit Jade és Leo hozott nekem a híres étteremből, a Császár Wokjából. Úgy is érzem magam, mint egy császárnő: nevetés vesz körül, és civakodás, meg tányércsörgés, evőpálcikák csattogása és az elégedett evés és ivás hangjai.

Együtt vagyok a családommal. Végre!

Bárcsak Igazgyöngy is itt lehetne.

- Jade - a tévé melletti szekrényre mutatok - ott a legalsó fiókban találsz egy barna borítékot. Lennél szíves odaadni nekem?

Dédunokám odamegy a szekrényhez, és egy engedelmes kínai lányka mozdulatával két kézzel nyújtja át nekem a borítékot.

-Köszönöm, Jade! - mondom, és kiveszek egy fényképet a borítékból.

A képen egy iljú áll magabiztos pózban. Fehér, nyugati szabású öltönyt visel, meg kalapot és egy aranykeretes szemüveget (bár a feketefehér képen nem látszik az arany színe), valamint fekete-fehér bőrcipőt. Egyik lábával előrelép, és a bal kezével a kalapja karimáját fogja. Szájából szivar lóg ki, és az ajka körül pajkos, kihívó mosoly bujkál, ami tökéletes dekadens ficsúrkülsőt kölcsönöz neki.

Jade felkiált. - Hű, milyen jóképű fickó! Ki ez? Talán Qing Zhen?

- Nem. Qing Zhen szerzetes, akit sosem érdekeltek a fényképek, minden kedves emlékét a fejében raktározta el - tiltakozom és megsimogatom a jóképű ifjút a képen. - Ez Teng Xiong.

Jade megint felkiált. - Ki kellett volna találnom!

Leo közbevág. - Tényleg úgy néz ki, mint egy férfi!

Arra a nőre gondolok, aki annyira szeretett engem, de akit én nem tudtam teljes szívemből viszontszeretni. Elszökött, hogy külön módjára éljen, de kegyetlen férje, Fung - aki az én apám gyilkosa is volt - elkapta. Teng azt kívánta, bárcsak ott haltunk volna meg a harang alatt összeölelkezve a holdfényben. Csakhogy végül a férje, akit annyira gyűlölt, lelőtte. Emlékszem, hogy amikor elváltunk, abban reménykedett, hogy egy következő életükben majd találkozni fogunk. Talán ez nem is olyan soká bekövetkezik, mivel én hamarosan megkezdem halhatatlan utazásomat, de talán ha újjászülsz etek, akkor én is szeretni és kívánni fogom őt, és viszonzni tudom a szerelmét.

Felsőhajtok, majd előveszek egy másik fényképet. A két *yin yang* fejecske odahajol hozzá.

- Ez csodálatos! - kiált fel elragadtatva Jade. - Ki ez a gyönyörű nő? Olyan, mint egy filmsztár!

- Ő Igazgyöngy, az én esküvel fogadott vértestvérem - felelem büszkén, és könnyek szöknek a szemembe.

Igazgyöngy tekint vissza rám a fotóról: az ajka tökéletes félhold alakú, és a szeme is mosolyog. Olyan mintha féltékeny lenne az én gyönyörű Jade Kincsemre és az ő jóvágású vőlegényére, Leo Stanleyre. Talán szerencsés vagyok, mert még ehetek, álhatók, nevetetek és sírhatok - és hogy nincs mellettem senki, akit ki kellene szolgálnom. Bár nem tudom, hogy ez szerencse vagy sem. De már nem sok idő választ el attól, hogy csatlakozzam hozzá a *yin* világban. Es furcsa módon emiatt egyáltalán nem vagyok szomorú.

Végül is már csaknem egy évszázada várok arra, hogy együtt lehessek az én gyönyörű, tehetséges *ming ji* vértestvéremmel.

A keleti irodalom kedvelőinek a következő bestsellereket ajánljuk még kiadónk kínálatából:

Előkészületben:

Mingmei Yip: Szirmok az égből

A gyermek Meng Ninget nagyon elszomorítja, hogy a szülei eredetileg szerelmi házassága állandó veszekedésekbe torkollik. Zaklatott családi életével szemben számára az apácák sorsa sokkal szabadabbnak, békésebbnek és elégedettebbnek tűnik...

A következő tíz esztendő tükülföldön, Párizsban tölti - a Sorbonneon tanul a kínai művészetekről és irodalomról - ahol társa lesz egy titokzatos buddhista apáca is. Ekkor elzárkózik a férfiaktól, és arra készül, hogy apáca lesz. Utolsó, szóbeli vizsgája előtt visszatér Hong Kongba, és jelentkezik egy hétnapos előkészítő elmélkedésre, de tűz üt ki a kolostorban, és Meng Ninget egy fiatal, jóképű és a Keleti kultúrához erősen vonzó amerikai orvos menti ki a tűzből. A férfi sosem tapasztalt közelsége felkelti a fiatal nő érdeklődését és kíváncsiságát. Ahogy kapcsolatuk egyre intimebbé válik, Meng Ning rádöbben arra, hogy választania kell az érzéki és a spirituális világ között, a lelki szerelem és a testiség között. Az amerikai orvost pár randevú után teljesen lenyűgözi Meng Ning szépsége, és megkéri a kezét. A lány előbb nemet mond, majd mégis a férfi után repül New Yorkba, és megígéri neki, hogy a felesége lesz. Ám a bonyodalmak csak itt kezdődnek...

Egy újabb regény A Barackvirág Pavilon titka szerzőnőjétől: lírai és érzéki írás Keletről és Nyugatról - és egy fiatal nőről, aki szíve igazi hívó szavát keresi. A kötet ritkán tapasztalt bepillantást enged az egzotikus kínai kultúrába, ami izgalmas, érdekes és megindító. A hősnő életét a szigorú szépségű kínai buddhista templomtól Manhattan társadalmi elitjének pezsgő életén át Párizs és Hong Kong nyüzsgő világáig kísérhetjük végig. Gyönyörű, megrendítő és szívbemarkoló írás: a szívfájdalom regénye, de a reményé is, mert az erős jellemű hősnő sosem adja fel.

Lisa See: Hóvirág és a titkos legyező

Egy laotong szövetség legalább olyan fontos, mint egy jó házasság... A laotong kapcsolatot szabad választás alapján kötik, a szívbéli barátság és az örök hűség szándékával. A házasságot tudatosan eltervezik, és egyetlen célja van: fiúk nemzése.

Két élet, két női sors lenyűgöző krónikája a regény - és a Kínában életre hívott titkos női civilizációé. Két kislány hat éves korától egymásban találja meg azt az esélyt, amit máskülönben megtagadott volna tőlük az élet. Kapcsolatuk meleg, szívderítő, felkavaró és drámai. Az erős kötődés a házasságuk után, az anyaság örömei és tragédiái közepette is megmarad, mígnem közéjük áll egy fékeértés... Csak a legjobb regényírók képesek arra, amit Lisa See véghezvitt. Nem csupán egy karaktert, hanem egy egész kultúrát - a Kínában nem is olyan régen még létező titkos női civilizációt kelt életre. Fájdalmasan gyönyörű történet, a szeretetről, bánatról, és egy asszonyról, akit kislány korától a rákényszerített fájdalom formált és a barátságról, ami segítette őt a túlélésében.

Lisa See: Sanghaji lányok

A 21 éves Gyöngy és húga, May a viszonylag jómódúak közé tartoznak a harmincas évekbeli Sanghajban... addig a napig, amíg apjuk nem közli velük, hogy eljátszotta félretett pénzüket...

Ráadásul csak úgy fizetheti vissza adósságait, ha feleségül adja lányait azokhoz a kérőkhöz, akik Kaliforniából jöttek idáig, hogy kínai feleséget keressenek maguknak. A két lány Los Angelesben próbál meg új életet kezdeni - ennek során éppúgy meg kell küzdeniük Hollywood csábításával, mint a faji megkülönböztetéssel, a kommunisták ellen irányuló boszorkányüldözéssel, vagy a Kínai negyed ósdi szokásaival. A regény valójában két testvér története, akik elválaszthatatlanok egymástól, ám olykor kicsinyes vetélkedés és irigység is vezérli a cselekedeteiket. Hatalmas áldozatokat hoznak, nehéz döntésekkel vívódnak, és súlyos titkot hordoznak, amelyre természetesen csak a regény végén derül fény. A történelem forгатagában küzdő két nő sorsa azért is izgalmas, mert értékrendjünkben Kelet és Nyugat, régi és új ütközik meg.

Federica De Cesco: Tibet lánya

A könyvben egy tibeti menekült orvosnő meséli el családjá és népe tragédiáját. Tara, a Svájcban élő emigráns nem tud ellenállni a múlt kísértésének, visszatér egykori hazájába, Tibetbe, hogy felkutassa menekülés közben elvesztett ikertestvérét és annak leányát.

Döntése meghozatalakor még nem sejtí, hogy élete, szabadságról alkotott véleménye gyökeresen megváltozík, és a nagy szerelem is itt vár rá. Veszélyes vállalkozása egy izgalmas, az európai ember számára elképzelhetetlenül nehéz és küzdelmes világba vezet el bennünket. Az írónő túllép a nyugati kultúra Tibettel kapcsolatos szemléletén. Egy szerelmi háromszög tükrében mutatja be a „felhók országa” népének nélkülözését, harcát, a szabadság kivívásába vetett hitét. Próbálja megfejteni annak az erőnek a titkát, amely átsegíti az elnyomott nemzetek fiait a hétköznapi megaláztatásain. Federica de Cesco regénye rendkívül lebilincselő, melyet sűrűn átszó Tibet misztikus világa, hagyománya és kultúrája.

Elizabeth Kim: Tízezer könnycsepp

„Ami történt, az nem volt más, mint a hagyomány által szentesített rituális emberölés. Hiszen a nők élete amúgy sem számított sokat és régóta bevett szokás, hogy a család szégyenét az asszony vérével mosták le.”

Elizabeth Kim sorsa is a borzalmak éjszakájával kezdődik, ahol a becsületbeli ügy nevében rokonai a szeme láttára anyját felakasztják egy kis koreai faluban. Meggyilkolják, mert megbocsáthatatlan bűnt követett el, lefeküdt egy amerikai katonával és megszülte lányát, a törvénytelen gyermeket. A felfogás szerint még halottnak lenni is jobb, mint ami ő volt „honhyol” vagyis olyan nőnemű lény, akinek sem neve, sem születési dátuma nincsen. A kisgyermek árvaházba kerülése, a borzalmak sokasága, az örökbefogadás tortúrái egy gyermektelen amerikai családnál mind-mind szenvedéseit és fájdalmát fokozták. Az életet jelentő kiút csak egy újabb megpróbáltatás, amely azonban meghozza számára a végső biztonságot...

Arthur Golden: Egy gésa emlékiratai

Elbűvölő, lélegzetelállító történet egy titokzatos világról, amely egy letűnt kultúra rejtelseibe, egy japán gésa életébe enged bepillantani, mely tele van harccal a férfiak meghódításáért, a pártfogók megszerzéséért.

A történet egy szegény halászfaluból elkerülő 9 éves, kék szemű kislányról szól, akit eladnak egy gésaházba. A hű önéletrajzi leírásból tanúi lehetünk élete átalakulásának, miközben beletanul a gésák szigorú művészetébe, ahol a szerelem csak illúzió, ahol a szüzesség a legmagasabb áron kel el, ahol a nő feladata, hogy szolgáljon, és tudásával elbűvölje a befolyásos férfiakat. Átérezzük a háború okozta változást is, amely egy új életforma kialakítására kényszeríti a gésákat: nem hoz szabadságot, csak kétségbeesést és vívódást.

A 3 Oscar-díjat nyert film alapjául szolgáló világsikerű könyv 22 nyelven, 40 országban jelent meg. A kiadónknál immár 15. kiadást megért kötet hangos könyvként is megvásárolható Pécsi Ildikó autentikus tolmácsolásában.